MARY BALOGH

DRAGOSTEA ÎNVINGE

MARY BALOGH

Dragostea învinge

Traducere: Mihnea Columbeanu

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BALOGH, MARY
Dragostea învinge/ Mary Balogh;
trad.: Mihnea Columbeanu.
Bucureşti : Lider, 2011
ISBN 978-973-629-283-5
I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111-31=135.1

În acord cu MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. şi PRAVA I PREVODI. Tradusă din ediţia în limba engleză SIMPLY PERFECT.
Copyright©2008 by Mary Balogh
Publicată pentru prima dată în Statele Unite de Delacorte Press

Toate drepturile asupra acestei
ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER
Editor Casandra Enescu

OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

Capitolul 1

Claudia Martin avusese deja o zi grea la şcoală.

Mai întâi, domnişoara Pierre, una dintre profesoarele non-rezidente, trimisese un mesager chiar înainte de micul dejun, cu vestea că era indispusă de o migrenă şi n-avea să poată veni la şcoală, iar Claudia, în calitatea ei de proprietară şi directoare a şcolii, fusese nevoită să ţină şi majoritatea cursurilor de franceză şi muzică, pe lângă propriile ei materii. Franceza nu-i punea mari probleme; muzica, în schimb, era mai dificilă. Ba mai rău, registrele contabile, pe care intenţionase să le actualizeze în timpul orelor libere din acea zi, rămăseseră nefăcute, când mai avea doar câteva zile ca să termine toate treburile strict necesare.

Apoi, chiar înainte de masa de prânz, când cursurile de dimineaţă se terminau şi nu mai domnea aproape niciun pic de disciplină, Paula Hern se hotărâse să obiecteze faţă de felul în care Molly Wiggins *se uita* la ea, exprimându-şi nemulţumirea în public, cât se poate de elocvent. Şi de vreme ce tatăl ei era un om de afaceri puternic şi bogat precum Croesus, Paula îşi dădea nişte aere perfect conforme cu acest statut, câtă vreme Molly era cea mai tânără – şi cea mai timidă – dintre elevele de caritate şi nici măcar nu ştia cine era tatăl ei; apoi, *desigur*, Agnes Ryde se simţise datoare să se vâre şi ea în gâlceavă, luând apărarea celor umiliţi şi obidiţi într-un mod atât de energic, încât accentul ei Cockney îţi zgâria auzul şi mai multe nu. Claudia fusese nevoită să rezolve

problema, obţinând scuze mai mult sau mai puţin sincere din toate părţile şi aplicând pedepsele potrivite tuturor, cu excepţia mai mult sau mai puţin nevinovatei Molly.

După care, o oră mai târziu, tocmai când domnişoara Walton se pregătea să iasă cu clasele mici, în drum spre Bath Abbey, unde intenţiona să ţină un curs informal despre artele plastice şi arhitectură, cerul îşi deschisese băierile pentru mama tuturor ploilor torenţiale, aşa că se agitaseră să le găsească fetelor o altă destinaţie şi o altă activitate, undeva în incinta şcolii. Nu că asta ar fi fost problema Claudiei, *dar nu putuse să nu ia cunoştinţă*, prin uşa clasei, de dezamăgirea zgomotoasă a fetelor în timp ce se chinuia să predea verbele neregulate din limba franceză. Până la urmă, ieşise să le informeze că dacă aveau vreo plângere în legătură cu începerea inoportună a ploii, *trebuia s-o depună personal la cancelaria* lui Dumnezeu, în timpul rugăciunilor de seară, dar între timp *să tacă* până când domnişoara Walton închidea uşa clasei în urma lor.

Apoi, chiar după ce se terminaseră şi cursurile de după-amiază, iar fetele se duseseră la etaj ca să se pieptene şi să se spele pe mâini înainte de ceai, se stricase clanţa unuia dintre dormitoare. Opt dintre fete rămase prizoniere înăuntru până când domnul Keeble, vârstnicul portar al şcolii, reuşea să urce treptele scârţâitoare pentru a le da drumul înainte de a repara broasca, începuseră să plângă şi să ţipe din toţi rărunchii, zgâlţâind de uşă. Domnişoara Thompson rezolvase criza ţinându-le o lungă predică despre răbdare şi sobrietate, deşi împrejurările o siliseră să vorbească suficient de tare ca să se audă prin toate uşile din jur – şi, prin urmare, în restul şcolii, inclusiv în cancelaria Claudiei.

Nu fusese cea mai plăcută dintre zile, după cum Claudia tocmai remarcase – fără a fi contrazisă – faţă de Eleanor Thompson şi Lila Walton, la ceai, în salonaşul ei privat, curând după eliberarea captivelor. I-ar fi prins bine să existe mult mai puţine asemenea zile.

Şi acum, ce mai e!

Acum, ca să le pună capac la toate şi să înrăutăţească şi mai mult o zi deja obositoare, un marchiz o aştepta să binevoiască să coboare la o întâlnire, în salonul pentru vizitatori, de jos.

Un marchiz – pentru numele înduratului Dumnezeu!

Aşa scria pe cartea de vizită cu chenar argintiu pe care o ţinea Claudia între degete – *Marchizul de Attingsborough*. Portarul tocmai *i-o* adusese, *cu o mutră acră şi* dezaprobatoare – expresie deloc neobişnuită pentru el, mai ales când îi invada domeniul orice persoană de sex masculin care nu era cadru didactic.

– *Un marchiz,* spuse Claudia, ridicând privirea de pe cartea de vizită pentru a-şi privi încruntată colegele. Ce-o fi vrând? N-a spus, domnule Keeble?

– N-a spus, domnişoară, şi nici eu nu l-am întrebat, replică portarul. Da' dacă vreţi să ştiţi părerea mea, nu-i bun de nimica. *Mi-a zâmbit.*

– Ha! Un păcat capital, într-adevăr! remarcă sec Claudia, în timp ce Eleanor izbucnea în râs.

– Poate că o fi având o fiică pe care vrea s-o înscrie la şcoala noastră, sugeră Lila.

– *Un marchiz?* înălţă Claudia din sprâncene, făcând-o pe Lila să adopte o mină adecvat de spăşită.

– Poate că are *două* fiice Claudia, nu se lăsă nici Eleanor, *cu o lucire în ochi.*

Claudia pufni, apoi oftă, mai luă o sorbitură de ceai şi, fără tragere de inimă, se ridică în picioare.

– Cred c-ar fi mai bine să mă duc să văd ce vrea, spuse ea. Va fi mai productiv decât să stau aici, încercând să ghicesc. Dar numai aşa ceva-mi mai lipsea, pe ziua de azi. *Un marchiz!*

Eleanor râse din nou.

– Bietul om, îl căină ea. Mi-e milă de el.

Claudia nu agrease niciodată prea mult aristocraţia – o adunătură de trântori aroganţi, răutăcioşi şi fără inimă – deşi căsătoriile a două dintre cele mai bune prietene ale sale, tot profesoare şi ele, cu doi gentlemeni de viţă nobilă, o obligaseră să recunoască, în ultimii câţiva ani,

că era posibil ca *unii* dintre reprezentanţii acestei clase să fie nişte indivizi simpatici şi chiar demni de stimă. Dar n-o amuza deloc ideea ca unul din ei, un străin, să dea buzna în lumea ei fără a-şi anunţa dinainte vizita, şi mai cu seamă la sfârşitul unei zile atât de dificile.

Nu credea niciun moment că acel marchiz voia să-şi înscrie vreo fiică la şcoala ei.

Coborî scara înaintea domnului Keeble, nedorind să-şi târască picioarele în urma lui. Probabil ar fi trebuit să treacă mai întâi prin propriul ei dormitor, ca să vadă dacă arăta respectabil, ceea ce se prea putea să nu fie cazul, după o asemenea zi grea în şcoală. De obicei, se asigura că prezenta o înfăţişare impecabilă în faţa vizitatorilor. Totuşi, nu găsea de cuviinţă să facă un asemenea efort pentru un marchiz, riscând să pară slugarnică în propriii ei ochi.

Când deschise uşa salonului de vizite, fierbea de indignare (absolut nejustificată). Cum îndrăznea acel om să vină acolo şi s-o deranjeze, pe proprietatea ei, indiferent ce treburi o fi avut?

Coborî privirea spre cartea de vizită pe care încă o mai ţinea în mână.

– Marchizul de Attingsborough? întrebă ea pe un ton nu foarte diferit de cel pe care-l folosise cu Paula Hern, în aceeaşi zi – tonul din care se subînţelegea că n-avea să fie deloc impresionată de toate pretenţiile lui de grandoare.

– La dispoziţia dumneavoastră, domnişoară. Domnişoara Martin, presupun?

Stătea în picioare de cealaltă parte a camerei, aproape de fereastră. Făcu o reverenţă elegantă.

Indignarea Claudiei crescu şi mai mult. Acea privire scurtă şi severă pe care i-o aruncase nu era de ajuns pentru a emite vreo judecată competentă despre caracterul lui, desigur, dar *zău aşa*, dacă individul avea vreo imperfecţiune de formă sau de fond, ori a gusturilor vestimentare, aceasta nu se vedea cu niciun chip. Era înalt şi lat în umeri, cu pieptul bombat, şi îngust în talie şi

şolduri. Avea nişte picioare lungi şi bine formate. Părul îi era brunet, lucios şi des, faţa chipeşă, ochii şi gura pline de bunăvoinţă. Era îmbrăcat cu o eleganţă impecabilă, dar fără nici cea mai mică undă de ostentaţie. Numai cizmele lui de Hessa valorau o avere, probabil, iar Claudia bănuia că, dacă ar fi stat drept în faţa lui, privind în jos, şi-ar fi văzut propria faţă reflectată în lustrul lor – cu tot cu părul cam răvăşit şi gulerul mototolit al rochiei.

Îşi împreună mâinile pe talie, ca să nu-şi verifice teoria prin pipăirea colţurilor gulerului. Strângea între degetul mare şi cel arătător cartea lui de vizită.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule? se interesă ea, evitând intenţionat să i se adreseze cu *my lord* – un gest ridicol, după opinia ei.

Marchizul îi zâmbi – şi, dacă perfecţiunea însăşi poate fi îmbunătăţită, acel lucru tocmai se întâmplase: avea o dantură mai mult decât perfectă. Claudia se strădui să reziste farmecului pe care era sigură că-l poseda din plin.

– Vin la dumneavoastră ca mesager, domnişoară, răspunse el, din partea doamnei Whitleaf.

Vârî mâna într-un buzunar interior al hainei şi scoase o hârtie pecetluită.

– Din partea Susannei? întrebă Claudia, făcând încă un pas în cameră.

Susanna Osbourne fusese profesoară la şcoala ei până cu un an în urmă, când se măritase cu Vicontele Whitleaf. Claudia se bucurase mereu de norocul Susannei în a avea atât un mire eligibil, cât şi o căsătorie din dragoste – şi totuşi, în acelaşi timp, deplângea pierderea unei bune colege şi prietene, *şi* a unei excelente profesoare. În ultimii patru ani, pierduse trei asemenea prietene – pe toate, în condiţii similare. Uneori, îi era greu să nu se simtă deprimată în mod egoist de toate aceste lucruri.

– Când a aflat că vin la Bath ca să-mi petrec câteva zile cu mama şi tatăl meu, care se află aici la băi, mi-a cerut să trec pe la dumneavoastră ca să vă salut, spuse

marchizul. Şi mi-a mai dat şi această scrisoare – poate ca să vă convingeţi că nu sunt un impostor.

În ochi i se ivi din nou un zâmbet, când traversă încăperea şi-i puse scrisoarea în mână. Şi, de parcă nici măcar ochii n-ar fi putut să-i fie de culoarea mâlului sau alta la fel de neinteresantă, Claudia putu vedea că erau de un albastru limpede, aproape ca al cerului de vară.

Susanna îi ceruse să treacă pe la ea ca s-o salute? De ce?

– Whitleaf e vărul unui văr al meu, îi explică marchizul. Sau, al unui *aproape* văr al meu, oricum. E o legătură mai complicată, aşa cum sunt adesea relaţiile de familie. Lauren Butler, Vicontesă Ravensberg, îmi este verişoară în virtutea faptului că mama ei s-a măritat cu cumnatul mătuşii mele. Suntem apropiaţi încă din copilărie. Iar Whitleaf este vărul primar al lui Lauren. Aşa că, într-un sens, atât el cât şi doamna lui mi se pot declara rude – mai mult sau mai puţin apropiate.

Dacă era marchiz, îşi spuse Claudia, pradă unei suspiciuni neaşteptate, şi tatăl lui încă mai trăia, *ce titlu însemna că avea bătrânul?* Dar venise acolo la rugămintea Susannei, aşa că se impunea să se poarte cu el puţin mai binevoitor decât doar cu o politeţe rece ca gheaţa.

– Vă mulţumesc, începu ea, pentru că aţi venit personal să-mi predaţi scrisoarea. Vă rămân foarte îndatorată, domnule. Pot să vă ofer o ceaşcă de ceai?

Tare-ar mai fi vrut să spună nu.

– Nu vreau să vă deranjaţi, domnişoară, zâmbi el din nou. Înţeleg că urmează să plecaţi la Londra, peste două zile...?

Aha! Susanna trebuia să-i fi spus asta. Domnul Hatchard, omul ei de afaceri din Londra, găsise slujbe pentru două dintre elevele mari, ambele fiind cazuri de caritate, dar fusese neobişnuit de evaziv în legătură cu identitatea viitorilor angajatori, chiar şi când ea îi pusese întrebări concrete, în ultima scrisoare. Elevele plătitoare de la şcoală aveau familii care să se ocupe de interesele

lor, desigur. Claudia îndeplinea acest rol pentru celelalte şi niciodată nu dădea drumul vreunei fete care nu avea unde să se angajeze, sau ale cărei perspective îi trezeau suspiciuni puternice.

La propunerea lui Eleanor, Claudia avea să se ducă la Londra cu Flora Bains şi Edna Wood, ca să vadă cu ochii ei unde urmau să fie plasate ca guvernante şi, dacă nu era mulţumită, să-şi retragă consimţământul. Mai rămăseseră câteva săptămâni din anul şcolar, dar Eleanor o asigurase că era întrutotul dispusă şi capabilă să conducă şcoala în lipsa Claudiei, care cu siguranţă n-avea să dureze mai mult de o săptămână, maximum zece zile.

Claudia fusese de acord să se ducă, în parte şi fiindcă mai era şi o altă problemă despre care voia să discute personal cu domnul Hatchard.

– Într-adevăr, îi spuse ea marchizului.

– Whitleaf intenţiona să vă trimită o trăsură, o informă acesta, dar l-am putut anunţa că nu va fi deloc necesar să-şi dea osteneala.

– Desigur, îi dădu Claudia dreptate. Am închiriat deja o trăsură pentru drum.

– Mă voi ocupa eu de *contramandarea* ei, dacă mi se îngăduie, domnişoară, replică el. Plănuiesc să mă întorc în oraş în aceeaşi zi, şi-mi va face plăcere să vă ofer confortul propriei mele caleşti şi protecţia mea, pe toată durata călătoriei.

O, cerule...! Doamne fereşte!

– Nu va fi deloc necesar, domnule, îl refuză ea cu fermitate. Am făcut deja toate aranjamentele trebuitoare.

– Trăsurile închiriate sunt cunoscute pentru calitatea proastă a arcurilor şi multe alte neajunsuri, insistă el. Vă rog să vă mai gândiţi.

– Poate că nu mă înţelegeţi pe deplin, domnule, dar în această călătorie urmează să mă însoţească şi două eleve.

– Da, confirmă el, doamna Whitleaf m-a informat. Turuie prea mult? Sau, mai rău, chicotesc întruna?

Domnişoarele foarte tinere au o tendinţă atroce de a face şi una, şi alta.

– Fetele mele sunt învăţate cum să se comporte cuviincios în societate, Lord Attingsborough, declară băţos Claudia – numai pentru a vedea prea târziu lucirea din ochii lui care-i dădea de înţeles că glumise.

– Nu mă îndoiesc, domnişoară, şi am deplină încredere în cuvântul dumneavoastră. Permiteţi-mi, dacă binevoiţi, să vă escortez pe toate trei până la uşa doamnei Whitleaf. Va fi deosebit de impresionată de galanteria mea şi sigur va răspândi vorba printre rudele şi prietenii mei.

Ce prostii fără seamăn vorbea! Dar cum l-ar fi putut refuza politicos? Claudia căuta cu disperare în minte un argument indiscutabil care să-l facă să se răzgândească, dar nu găsea nimic care să nu pară lipsit de amabilitate, dacă nu chiar grosolan de-a dreptul. Totuşi, ar fi preferat să străbată o mie de mile într-o trăsură fără arcuri, decât să se ducă la Londra în compania marchizului.

De ce?

Era, oare, copleşită de titlul şi magnificenţa lui? Simplul gând o făcea să se înfioare.

Atunci, de... *masculinitatea* lui? Era conştientă în mod neplăcut că o avea cu prisosinţă.

Dar ce ridicol ar fi fost aşa ceva! Nu era decât un gentleman care se oferea să-i facă un serviciu unei domnişoare bătrâne, care întâmplător *era* prietena soţiei vărului aproape-vărului lui – Dumnezeule, ce legătură întortocheată! Însă în mână ţinea o scrisoare de la Susanna. Era clar că Susanna avea încredere în el.

O *domnişoară bătrână*? Dacă se punea problema vârstei, îşi spuse ea, probabil că nu-i despărţea o diferenţă prea mare. Ei, *iată* un gând. Avea în faţă un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, aflat vizibil la apogeul atracţiei masculine – iar ea era o femeie cam tot la acea vârstă.

Se uita la ea cu sprâncenele înălţate şi ochi zâmbitori.

– Ei, atunci, foarte bine, acceptă ea, scurt. Dar veţi ajunge să vă regretaţi oferta.

Zâmbetul lui se lăţi, iar Claudia, tot mai indignată, îşi spuse că atracţia acelui bărbat chiar nu cunoştea margini. Aşa cum bănuise, avea un şarm care-i ţâşnea prin toţi porii şi, prin urmare, nu putea avea nici cea mai mică încredere în el. Avea să fie *foarte atentă* la cele două fete ale ei, în tot timpul drumului până la Londra.

– Sper că nu, domnişoară, răspunse marchizul. Ce ziceţi, pornim devreme?

– Asta aveam şi eu de gând, îi zise Claudia – după care adăugă, pe un ton mai morocănos decât intenţionase. Vă mulţumesc, Lord Attingsborough. Sunteţi cum nu se poate mai amabil.

– Plăcerea va fi de partea mea, domnişoară Martin, se înclină el din nou. Vă pot cere, în schimb, o mică favoare? Mi-aţi permite să dau un tur prin şcoală? Trebuie să mărturisesc că ideea unei instituţii care oferă efectiv *educaţie* fetelor mă fascinează. Doamna Whitleaf mi-a vorbit cu mult entuziasm despre instituţia dumneavoastră. A predat şi dumneaei aici, din câte am înţeles.

Claudia trase aer în piept, adânc, încet, prin nările dilatate. Oare ce motiv ar fi putut avea acel om ca să viziteze o şcoală de fete, în afara simplei curiozităţi – sau mai rău? Instinctul o îndemna să răspundă cu un *Nu!* ferm. Dar tocmai acceptase o favoare din partea lui, ba încă una destul de importantă – nu se îndoia că trăsura avea să fie mult mai confortabilă decât cea pe care o închiriase, nici că aveau să fie tratate cu mult mai mult respect la fiecare poartă cu taxă şi han unde se opreau ca să schimbe caii. Şi mai era şi prieten cu Susanna.

Dar totuşi...!

Nu crezuse că se putea şi mai rău de-atât, pe ziua aceea. Se înşelase.

– Desigur. Am să vă conduc personal, spuse ea scurt, întorcându-se spre uşă.

Ar fi deschis-o singură, dar marchizul întinse braţul pe lângă ea, învăluind-o preţ de-un surprinzător moment în

mirosul unei colonii bărbăteşti aţâţătoare şi, fără îndoială, indecent de scumpe. Deschise uşa şi, cu un zâmbet, îi făcu semn să iasă pe hol înaintea lui.

Cel puţin, îşi spuse ea, cursurile din ziua aceea se terminaseră şi toate fetele se aflau la loc sigur, în sala de mese, luându-şi ceaiul.

În privinţa asta se înşela, desigur, îşi aminti, de îndată ce deschise uşa atelierului de arte. Mai era puţin până la serbarea de sfârşit de an, şi se făceau tot felul de pregătiri şi repetiţii, aşa cum se întâmpla zilnic, de vreo săptămână încoace.

Câteva fete lucrau cu domnul Upton, pe scenă. Toate se întoarseră să vadă cine intrase şi rămaseră cu gurile căscate la vederea măreţului vizitator. Claudia fu obligată să-i prezinte pe cei doi bărbaţi. Îşi strânseră mâinile, iar marchizul se apropie să inspecteze mai îndeaproape desenele şi să pună câteva întrebări pertinente. Peste câteva minute, când îşi luă rămas-bun, domnul Upton îi zâmbi radios. Fetele se holbau după el de-a dreptul cu adoraţie.

După care, în sala de muzică, nimeriră peste madrigalul de copii care, în absenţa domnişoarei Pierre, repeta sub supravegherea domnişoarei Wilding. Tocmai repetau o disonanţă care parcă-ţi sparge urechile şi mai multe nu, la volum maxim, când Claudia deschise uşa, după care se auziră chicoteli timide, în timp ce domnişoara Wilding se înroşi ca focul, afişând o expresie deznădăjduită.

Claudia, înălţând din sprâncene, i-o prezentă pe profesoară marchizului, explicându-i că dirijoarea corului era indispusă în ziua aceea – deşi, chiar în timp ce vorbea, era foarte nemulţumită de sine însăşi pentru a fi considerat că era necesară vreo explicaţie.

– Un cor madrigal, remarcă el, zâmbindu-le fetelor, poate fi cel mai satisfăcător lucru, dar şi unul dintre cele mai frustrante, nu-i aşa? Se prea poate ca în cor să mai fie o singură persoană care să cânte în armonie cu tine însuţi, pe când alte şapte-opt cântă cu totul altceva.

Iar dacă acea singură aliată şovăie, totul e pierdut, fără nicio speranţă de a se mai regăsi vreodată. N-am stăpânit niciodată arta muzicii când eram în şcoală, trebuie să mărturisesc. În timpul primelor mele repetiţii la muzică, cineva mi-a sugerat să încerc să mă înscriu în echipa de cricket* – care, întâmplător, se antrena tocmai în acelaşi timp.

Fetele râseră, relaxându-se vizibil toate.

– Pun rămăşag, continuă el, că aveţi în repertoriu o piesă pe care o puteţi cânta la perfecţie. Pot avea cinstea s-o aud? întrebă, întorcându-se cu un zâmbet spre domnişoara Wilding.

– Cucul, domnişoară, sugeră Sylvia Hetheridge, într-un murmur aprobator din partea tuturor celorlalte coriste.

Şi cântară în cinci părţi, fără o singură ezitare sau notă falsă, o ploaie glorioasă de *cuci* reverberând prin sală de fiecare dată când ajungeau la leit-motivul cântecului.

După ce terminară, toate se întoarseră ca una spre Marchizul de Attingsborough, ca şi cum ar fi fost un vlăstar de neam regal venit în vizită, iar acesta aplaudă, zâmbind.

– Bravo! le felicită el. Talentul vostru mă copleşeşte, ca să nu mai vorbesc de frumuseţea vocilor! Sunt mai convins ca oricând că am fost foarte înţelept rămânând la cricket.

Toate fetele izbucniră în râs, uitându-se adorator în urma lui, când marchizul plecă împreună cu Claudia.

Domnul Huckerby era în sala de dans, repetând cu un grup de fete paşii unui număr deosebit de complicat, pe care aveau să-l prezinte la serbare. Marchizul îi strânse mâna şi le zâmbi fetelor, admirându-le mişcările şi fermecându-le până începură toate să zâmbească şi – bineînţeles! – *să se uite cu adoraţie la el*!

Îi puse Claudiei întrebări inteligente şi perspicace, în timp ce ea îi arăta unele dintre clasele goale şi biblioteca.

*Joc de cuvinte intraductibil: cricket = 1. jocul de cricket; 2. greiere (care scârţâie!) (n.tr.)

Fără să dea niciun semn de grabă, se uită prin fiecare încăpere şi citi titlurile de pe cotoarele multora dintre cărţi.

– În sala de muzică era un pianoforte, spuse el, în timp ce mergeau spre sala de cusut, şi mai erau şi alte instrumente. Am observat îndeosebi o vioară şi un flaut. Daţi şi lecţii individuale de muzică aici, domnişoară Martin?

– Într-adevăr. Oferim tot ceea ce este necesar pentru a face din elevele noastre nişte domnişoare realizate, precum şi nişte persoane cu studii academice solide.

Se uită şi prin camera de cusut, din uşă, dar fără să intre.

– Şi mai predaţi şi alte îndeletniciri practice aici, în afară de cusut şi broderie? întrebă el. Croşetat, eventual? Tricotat? Macrame?

– Toate trei, spuse ea, în timp ce marchizul închidea uşa şi plecau amândoi spre sala de festivităţi. Fusese o sală de bal pe vremuri, când clădirea era o locuinţă particulară.

– Este o sală foarte frumos concepută, spuse el, oprindu-se în mijlocul podelelor lucitoare, pentru a se uita de jur-împrejur, la tavanul înalt, boltit. Într-adevăr, îmi place întreaga şcoală, domnişoară Martin. Peste tot sunt ferestre prin care intră multă lumină şi domneşte o atmosferă plăcută. Vă mulţumesc pentru toată vizita.

Îi adresă cel mai şarmant zâmbet al lui, iar Claudia, care încă mai ţinea atât cartea lui de vizită, cât şi scrisoarea de la Susanna, îşi încleştă mâna liberă de încheietura celeilalte şi afişă o mină severă.

– Sunt încântată că vă place, spuse ea.

Zâmbetul lui încremeni un moment, fiind apoi urmat de un chicotit slab.

– Îmi prezint scuzele, spuse. V-am răpit destul timp.

Indică uşa cu un braţ, iar Claudia porni înaintea lui, până în holul de la intrare, simţind – foarte nemulţumită de această senzaţie – că fusese cam nepoliticoasă, căci ultimele ei cuvinte fuseseră rostite ironic, iar marchizul îşi dăduse seama.

Dar înainte de a ajunge în hol, fură nevoiţi să se oprească pentru câteva momente, în timp ce clasele mici treceau în ordine dinspre sala de ceai către cea de studiu, unde aveau să-şi termine toate lecţiile rămase de peste zi, sau să citească, să scrie scrisori ori să brodeze.

Toate fetele întoarseră capetele să se uite la distinsul oaspete, iar Marchizul de Attingsborough le zâmbi cu bunăvoinţă, astfel încât îşi continuară drumul mai grăbite dar şi mult mai ţanţoşe, începând şi să chicotească.

Toate acestea dovedind, reflectă Claudia, că nici chiar nişte fete de unsprezece şi de doisprezece ani nu puteau rezista farmecelor unui bărbat chipeş. Era un semn rău – sau, mai bine zis, era un semn din ce în ce mai rău – pentru viitorul jumătăţii femeieşti a speciei umane.

Domnul Keeble, încruntându-se feroce, binecuvântată să-i fie inima, ţinea pălăria şi bastonul marchizului, stând atât de aproape de uşă încât parcă l-ar fi provocat să-ndrăznească, numai, să-şi mai prelungească vizita.

– Atunci, ne vedem poimâine în zorii zilei, domnişoară Martin? întrebă marchizul, luându-şi pălăria şi bastonul şi întorcându-se spre ea, în timp ce domnul Keeble deschidea uşa şi trecea într-o parte, gata s-o închidă în urma lui cu prima ocazie.

– Voi fi gata, îl asigură Claudia, înclinând capul.

Şi, în sfârşit, plecă. *Nu* o lăsă pe Claudia cu o atitudine binevoitoare la adresa lui. Ce Dumnezeu fusese toată *situaţia aceea?* Îşi dorea cu ardoare să se poată întoarce în timp cu o jumătate de oră, şi să-i refuze oferta de a le escorta, pe ea şi pe fete, la Londra, peste două zile.

Dar nu putea s-o facă, aşa că trebuia să se împace cu gândul.

Intră în cabinetul ei şi se uită în oglinjoara pe care o ţinea după uşă, dar n-o consulta decât rareori.

O, Dumnezeule mare! Părul chiar *îi stătea* turtit şi fără viaţă. Câteva şuviţe se desprinseseră din cocul de la ceafă. Pe o parte a nasului îi rămăsese o mică dâră de cerneală, de când încercase să şi-o şteargă cu batista,

mai devreme. Iar gulerul îi stătea într-adevăr într-o parte, cu un colţ îndoit în sus.

Nesuferit om! Nici nu era de mirare că tot timpul îi citise în ochi cum râdea de ea în sinea lui.

Apoi, îşi aminti de scrisoarea Susannei şi rupse pecetea.

Joseph Fawcitt, Marchiz de Attingsborough, era fiul şi moştenitorul Ducelui de Anburey, citi ea în primul paragraf – şi se strâmbă. Urma să se ofere să le ia pe Claudia şi pe fete cu el la Londra, când se întorcea de la Bath, iar Claudia trebuia să accepte fără ezitare. Era un gentleman generos şi fermecător, demn de cea mai deplină încredere.

Claudia înălţă sprâncenele şi-şi strânse buzele.

Totuşi, principalul scop al scrisorii deveni evident foarte repede. Frances şi Lucius – Contele de Edgecombe, soţul ei – se întorseseră de pe continent, iar Susanna şi Peter pregăteau la ei acasă un concert unde Frances urma să cânte pe post de solistă vocală. Claudia *pur şi simplu trebuia* să stea destul timp ca s-o asculte, şi tot *pur şi simplu trebuia* să stea şi mai mult timp ca să se bucure şi de alte câteva distracţii ale sezonului. Dacă Eleanor Thompson îşi exprimase dispoziţia de a conduce şcoala vreme de o săptămână, atunci fără doar şi poate avea să accepte s-o facă şi în continuare, pentru încă vreo săptămână, timp în care anul şcolar avea să se încheie.

Prelungirea invitaţiei era enorm de tentantă, Claudia trebuia să recunoască. Frances fusese prima dintre profesoarele şi prietenele ei care se măritase. Cu încurajarea unui soţ care avea vederi remarcabil de largi, devenise de-atunci o cântăreaţă renumită şi foarte căutată prin întreaga Europă. Ea şi contele călătoreau în fiecare an câteva luni, cutreierând capitalele Europei pentru diverse concerte şi recitaluri. Claudia n-o mai văzuse de un an. Avea să fie minunat să se revadă iar cu ea şi Susanna, pentru o săptămână sau două, şi să petreacă o vreme în compania lor. Însă chiar şi aşa...

Lăsase uşa cabinetului deschisă. Eleanor vârî capul înăuntru, după ce bătuse uşurel cu unghiile în panoul de lemn din afară.

– O să stau eu în sala de studiu astă-seară, Claudia, spuse ea. Ai avut o zi foarte ocupată. Aşadar, aristocraticul tău vizitator nu te-a mâncat de vie? Toată şcoala forfoteşte de laudele şi felicitările lui.

– Susanna l-a trimis, o lămuri Claudia – apoi se strâmbă. S-a oferit să ne ia cu caleaşca lui, pe mine, Edna şi Flora, poimâine când se va întoarce la Londra.

– O, Doamne! exclamă Eleanor, intrând în cameră. Iar eu n-am apucat să-l văd! Ar fi de sperat că e înalt, brunet şi chipeş.

– Toate trei, confirmă Claudia. Şi mai e şi fiu de duce!

– Destul, o opri Eleanor, ridicând mâinile, cu palmele în faţă. Trebuie că-i cel mai cumplit dintre ticăloşi – deşi, într-o zi, sper să te conving că Ducele de Bewcastle, cumnatul meu, *nu este.*

– Hmm... făcu Claudia.

Ducele de Bewcastle o angajase cândva, pentru scurt timp, ca guvernantă a surorii şi pupilei lui, doamna Freyja Bedwyn. *Nu* se despărţiseră în cei mai buni termeni, ca să se exprime cu menajamente, iar ea rămăsese de-atunci cu o puternică antipatie la adresa lui, şi a tuturor celor de acelaşi rang. Deşi, la drept vorbind, antipatia ei contra ducilor nu de la el începuse...

Dar îi era milă din toată inima de sora mai mică a lui Eleanor, care se măritase cu un asemenea om. Biata ducesă era o doamnă deosebit de amabilă – şi ea fusese, cândva, profesoară.

– Frances s-a întors în Anglia, îi spuse ea lui Eleanor. O să cânte la un concert organizat de Susanna şi viconte. Susanna vrea să rămân şi eu la concert şi pentru alte câteva distracţii de sezon. Mare păcat că nu au loc toate după ce se termină anul şcolar. Dar până atunci, desigur, va lua sfârşit şi sezonul. Bineînţeles, n-am *nici cea mai mică* aspiraţie să mă învârtesc prin cercurile lumii *bune.* Simpla idee face să mă treacă fiorii. Numai că ar fi fost

foarte plăcut să mă văd şi cu Frances şi cu Susanna, şi să stăm câtva timp împreună, toate trei. Totuşi, pe-asta am s-o pot face şi altă dată – la ţară, de preferinţă.

Eleanor ţistui din limbă.

– Sigur că trebuie să stai la Londra mai mult de câteva zile, Claudia, spuse ea. Pentru asta a insistat doamna Whitleaf şi am încurajat-o şi eu tot timpul. Sunt absolut capabilă să conduc şcoala timp de câteva săptămâni şi să ţin un discurs însufleţitor şi energizant cum se cuvine, în numele tău, la serbarea de sfârşit de an. Iar dacă vrei să stai mai mult de câteva săptămâni, trebuie s-o faci fără pic de mustrare de cuget. Lila şi cu mine vom fi aici toată vara, ca să vedem de fetele de la caritate, iar Christine şi-a reînnoit invitaţia ca să le duc la Lindsey Hall pentru câteva săptămâni, în timp ce ea şi Wulfric vor fi plecaţi în vizită pe unele dintre celelalte moşii ale lui. Aşa, aş avea şi eu şansa să stau un timp cu mama.

Christine şi Wulfric erau Ducesa şi Ducele de Bewcastle, iar Lindsey Hall era sediul principal al acestuia, în Hampshire. Prima oară când fusese lansată, invitaţia o uimise pe Claudia, care acum se întreba dacă ducesa îşi consultase soţul înainte de a o emite. Dar în fond, desigur, fetele de caritate mai stătuseră odată la Lindsey Hall, cu doar un an în urmă, mai exact cu ocazia nunţii Susannei, iar ducele chiar fusese şi el în reşedinţă cu acel prilej.

– Trebuie să stai, zise din nou Eleanor. Mai mult, trebuie să-mi promiţi c-ai să stai măcar două săptămâni. Dacă n-o faci, am să mă simt foarte ofensată. Voi considera că nu ai destulă încredere-n mine ca să mă laşi aici, în locul tău.

– Dar *sigur* că am încredere în tine, insistă Claudia; dar, cum ar fi putut acum *să nu* stea? Simţindu-şi ezitarea din glas; Ar fi foarte plăcut, trebuie să recunosc..

– Sigur că aşa ar fi! o întrerupse scurt Eleanor. Sigur c-o *să fie!* Deci, s-a stabilit. Iar acum, eu trebuie să mă duc cât mai repede în sala de studiu. După cum merge

ziua asta, sunt toate şansele ca vreo câteva pupitre să fi ajuns surcele până acum, sau cine ştie ce bătălie titanică să izbucnească, dacă nu ajung acolo cât mai curând!

După plecarea lui Eleanor, Claudia se aşează la birou şi împături scrisoarea de la Susanna. Ce zi ciudată! Părea să fi durat cel puţin patruzeci şi opt de ore.

Despre ce Dumnezeu aveau să stea de vorbă în timpul călătoriei de atâtea ore până la Londra? Şi cum urma s-o împiedice pe Flora să trăncănească şi pe Edna să chicotească? Îşi dorea din toată inima ca Marchizul de Attingsborough să fi avut cel puţin şaizeci de ani şi să fi arătat ca un broscoi. Poate că atunci nu s-ar mai fi simţit atât de intimidată de el.

Deşi simpla folosirea a acestui cuvânt în minte o făcea să se înfioare din nou.

Intimidată?

Ea?

De un simplu *bărbat?*

De un *marchiz?* Moştenitor al unui *ducat?*

N-avea să-i dea satisfacţia, îşi spuse ea indignată, ca şi cum marchizul şi-ar fi exprimat deschis dorinţa de a o vedea târându-se ca o roabă umilă la picioarele lui.

Capitolul 2

– *Ai să ţii minte ce-am vorbit! rosti Ducele de Anburey,* în timp ce dădea mâna cu fiul său, Joseph, Marchiz de Attingsborough. Nu era o întrebare.

– Sigur c-o să ţină minte, Webster, spuse ducesa, în timp ce-şi îmbrăţişa fiul şi-l sărută.

Luaseră micul dejun devreme, în casa de pe Royal Crescent, unde ducele şi ducesa se instalaseră cu reşedinţa pe parcursul şederii lor la Bath. Grija pentru sănătatea tatălui său – şi, desigur, o convocare directă – îl aduseseră pe Joseph acolo cu doar o săptămână în urmă, în toiul sezonului de primăvară. Tatăl lui răcise în timpul iernii şi nu se putuse vindeca de tot până la vremea când ar fi trebuit să se întoarcă în oraş ca să participe la activităţile Camerei Lorzilor. Rămăsese în schimb acasă, după care cedase în faţa insistenţelor soţiei sale de a acorda o şansă şi băilor, deşi întotdeauna vorbise cu dispreţ despre Bath şi oamenii care se duceau acolo să se scalde în acele ape, căutând să se însănătoşească.

Joseph îl găsise pe tatăl său complet vindecat, după câte se părea. Cu siguranţă, se simţea destul de bine ca să bombăne despre insipiditatea jocurilor de cărţi şi a altor distracţii cu care i se pretindea să se amuze, şi faţă de entuziasmul extatic cu care era salutat peste tot pe unde se ducea, şi mai ales în Sala Pompei. Ducesa, dimpotrivă, se bucura placid tocmai de lucrurile de care se plângea soţul ei. Joseph bănuia că se distra mult mai

bine decât o făcea de obicei la Londra, în acea perioadă a anului.

Tatăl lui, totuşi, insista că nu se întremase atât de mult pe cât ar fi trebuit. Într-o conversaţie privată, îi spusese fiului său că se temea ca răceala prelungită să nu-i fi slăbit inima, iar medicul său din Bath nu-l contrazicea, deşi nici nu-i confirma efectiv temerile. Oricum ar fi stat treaba, ducele începuse să-şi pună afacerile în ordine.

Iar în capul acestei liste se aflau fiul şi moştenitorul lui.

Joseph avea treizeci şi cinci de ani şi era necăsătorit. Mai rău – şi ca rezultat direct al acestui fapt – nu avea niciun urmaş. Succesiunea încă nu fusese asigurată.

Ducele de Anburey luase măsuri pentru a acoperi această lipsă. Încă înainte de a-şi chema fiul, îl invitase pe Lordul Balderston să vină de la Londra şi discutaseră împreună cât ar fi fost de dezirabil să încurajeze o combinaţie între copiii lor – Marchizul de Attingsborough şi domnişoara Portia Hunt. Se înţeleseseră să le destăinuiască şi copiilor lor aceste dorinţe – de fapt, un eufemism pentru dispoziţie – şi se aşteptau la un deznodământ fericit, cam pe la sfârşitul Sezonului.

De unde şi chemarea lui Joseph la Londra.

– Cu siguranţă că am să ţin minte, domnule, spuse el acum, în timp ce se desprindea din îmbrăţişarea mamei sale. Nici nu mă pot gândi la o doamnă mai potrivită pentru a-mi fi soţie decât domnişoara Hunt.

Ceea ce era cu siguranţă adevărat, dacă stătea să ia în considerare fie şi numi faptul că, atunci, şi soţia lui avea să fie tot marchiză, şi viitoare Ducesă de Anburey – şi mamă a unui viitor duce. Genealogia ei era impecabilă – *iar* înfăţişarea şi manierele, de asemenea. Joseph nu avea mari obiecţii nici faţă de caracterul ei. Chiar petrecuse multe momente plăcute cu ea în urmă cu câţiva ani, chiar după ce marchiza îşi încheiase relaţia cu Edgecombe – evident, încercând să dovedească lumii *bune* că nu suferise. Cu acel prilej, Joseph îi admirase tăria şi demnitatea. Iar în anii trecuţi de-atunci, dansase adese-

ori cu ea la baluri ori conversaseră la serate. Cu doar două sau trei săptămâni în urmă, o dusese cu caleaşca în Hyde Park, la o oră mondenă. Totuşi, niciodată (până acum) nu se gândise serios s-o curteze.

Acum însă, desigur, era nevoit. Efectiv, nu se putea gândi la nicio altă fată cu care ar fi vrut să se însoare – ceea ce nu era deloc un argument puternic în favoarea căsătoriei cu domnişoara Hunt, într-adevăr, dar la urma urmei majoritatea bărbaţilor de rangul lui se însurau mai mult pentru titluri şi averi, decât din reală afecţiune.

Îşi îmbrăţişă tatăl în uşa casei, îşi strânse mama în braţe şi o mai sărută odată, promiţându-i că n-avea să uite niciunul din nenumăratele mesaje pe care le memorase ca să le transmită surorii lui – Wilma, Contesă de Sutton. Îşi privi caleaşca de călătorie, ca să se asigure că toate bagajele îi fuseseră încărcate şi valetul stătea sus, pe capră, lângă John. Apoi, sări în şaua calului pe care-l închiriase pentru primul stadiu al drumului înapoi spre Londra.

Ridică o mână în semn de rămas-bun spre părinţii lui, îi mai trimise o bezea mamei sale, şi porni la drum.

Întotdeauna îi era greu să-şi ia rămas-bun de la cei dragi. Iar în ultima vreme îi era cu atât mai greu, ştiind că tatăl lui putea deveni tot mai firav. Şi totuşi, în acelaşi timp, se gândea la ce urma să fie, cu o nerăbdare de netăgăduit.

În sfârşit, era în drum spre casă.

N-o mai văzuse pe Lizzie de peste o săptămână şi abia aştepta să fie din nou cu ea. Locuia – aşa cum făcuse de peste unsprezece ani – în casa pe care el o cumpărase cu treisprezece ani în urmă, când era un tânăr ţanţoş ce cutreiera oraşul după amante şi avea nevoie de un loc unde să le aducă, de-a lungul anilor. Totuşi, n-o folosise decât o dată. Se lăsase de crailâc foarte curând.

Avea în bagaj daruri pentru Lizzie – un evantai de pene şi o sticluţă de parfum, ştia că avea să le adore pe amândouă. Niciodată nu se putea abţine să-i facă diverse

cadouri şi să se uite cum se lumina la faţă de plăcere.

Dacă nu s-ar fi oferit să le escorteze pe domnişoara Martin şi pe cele două şcolăriţe la Londra, ştia că ar fi făcut efortul de a ajunge la destinaţie într-o singură zi. Dar nu-şi regreta propunerea. Era genul de galanterie care-l costa foarte puţin, poate cu excepţia unei zile în plus pe drum. Totuşi, *hotărâse* că era în propriul lui interes să închirieze un cal. Să stea închis în trăsură cu o profesoară şi două eleve atât de tinere, tot drumul, ar fi putut să fie un chin prea greu, chiar şi pentru nervii lui în mod normal bine călîţi – ca să nu mai vorbească de ai lor!

Cu două zile în urmă, i se formase impresia distinctă că domnişoara Martin nu-l agrea, deşi nu putea să-şi imagineze ce obiecţii avea la adresa lui. De obicei, femeile îl plăceau, poate fiindcă şi el le plăcea pe ele. Dar domnişoara Martin îl privise cu destulă acreală, încă dinainte de a o fi rugat să-i arate şcoala, care îl interesase sincer.

Caleaşca şi calul coborâră panta colinei până la râu, apoi îşi continuară drumul pe malul acestuia, înainte de a traversa Podul Pulteney şi a merge mai departe, în direcţia şcolii.

Buzele lui Joseph tresăriră, la amintirea întâlnirii cu domnişoara Martin. Era cvintesenţa profesoarei rămase domnişoară bătrână – îmbrăcată simplu şi practic, într-o rochie gri-albăstruie care o acoperea de la gât până la încheieturile mâinilor şi la glezne, deşi era luna iunie. Părul castaniu îi era pieptănat cu o severitate nemiloasă şi strâns într-un coc la ceafă, dar cu toate acestea arăta cam răvăşit, ca şi cum ar fi avut o zi grea de lucru – ceea ce, fără îndoială, era adevărat. Nu era nici deosebit de înaltă, nici deosebit de slabă, dar postura ei dreaptă ca un vătrai făcuse să pară în ambele feluri. Când nu vorbea, îşi ţinea buzele strânse, iar în ochii cenuşii îi lucea inteligenţa.

Pe Joseph îl amuza faptul de a-şi da seama că aceea era femeia despre care Susanna îi vorbise cu atâta căldură, ca despre una dintre cele mai dragi prietene ale ei.

Vicontesa era scundă, vivace şi peste măsură de drăgălaşă. Şi totuşi, nu-i era imposibil să şi-o imagineze predând în şcoala aceea. Oricât de uscată şi aspră păruse directoarea în compania lui, cu siguranţă făcea bine ceea ce făcea. Toate fetele şi profesoarele pe care le văzuse păreau destul de fericite, şi peste tot domnea o atmosferă care-i plăcuse. Nu era deloc apăsătoare, aşa cum o simţise în multe alte şcoli.

Prima lui impresie fusese aceea că domnişoara Martin era, cu siguranţă, destul de vârstnică pentru a fi mama Susannei. Dar îşi schimbase opinia. Se prea putea să fie cam de aceeaşi vârstă cu el.

Vârsta de treizeci şi cinci de ani era destul de neplăcută pentru un bărbat necăsătorit care moştenea un ducat. Necesitatea de a-şi face datoria, căsătorindu-se şi aducându-l pe lume pe următorul moştenitor îi cauzase destule probleme, chiar şi înainte de recenta întrevedere cu tatăl său. Acum, era un lucru pe care nu mai putea nici să-l ignore, nici să-l tărăgăneze. Ani de zile se împotrivise din răsputeri tuturor presiunilor de ordin matrimonial. Cu toate defectele lui – care erau, fără îndoială, nenumărate – credea în relaţiile monogame. Şi cum s-ar fi putut căsători, când era atât de irevocabil legat de o metresă? Dar *se părea* că nu mai putea rezista mult timp.

În capătul îndepărtat al străzii Great Pulteney, trăsura şi calul executară câteva cotituri bruşte, ca să ajungă la uşa şcolii de pe Strada Daniel. Pesemne că cineva pândise de la fereastră, văzu imediat Joseph. Nici nu încetase caleaşca să se legene pe arcuri, că uşa se deschise şi fetele năvăliră pe caldarâm – în număr foarte mare, şi toate într-o stare de puternică agitaţie.

Unele dintre ele chiţăiau – poate la vederea caleştii, care era într-adevăr splendidă, sau poate datorită calului de alături, care *nu* era splendid dar altceva mai bun nu putuse găsi în acele împrejurări, şi măcar nu era schilod de niciun picior. Sau, poate, înfăţişarea lui era aceea care le făcea să chiţăie – şocant gând! – deşi, fără îndoială era cu câteva generaţii prea bătrân ca să le mai arunce

în cine ştie ce mari vise de extaz romantic. Alte câteva lăcrimau în batiste, aruncându-se alternativ asupra celor două ce purtau pelerine şi bonete, fiind după toate aparenţele viitoarele călătoare. O altă fată – sau poate, *duduiţă* ar fi o descriere mai potrivită, de vreme ce trebuia să fie cam cu vreo trei sau patru mai mare decât celelalte – le admonesta degeaba să stea aliniate, pe două rânduri. Joseph bănui că era una dintre profesoare.

Bătrânul portar cu mutră acră, ale cărui cizme scârţâiau întocmai la fel cum îşi amintea Joseph că făcuseră cu două zile în urmă, scoase în prag două valize şi se uită la John ca pentru a-i spune că era responsabilitatea lui aceea de a se îngriji să-şi continue drumul până în caleaşcă.

Una dintre călătoare sporovăia volubil cu oricine binevoia s-o asculte – şi cu oricine prefera să n-o asculte, la o adică. Cealaltă lăcrima.

Joseph contempla haoticul tablou cu o privire de unchi poznaş.

După care, din clădire ieşi domnişoara Martin, iar în rândurile fetelor se lăsă o tăcere perceptibilă, deşi a doua călătoare continua să suspine. O altă femeie veni pe urmele ei şi li se adresă fetelor cu mult mai multă autoritate decât demonstrase profesoara cea tânără.

– Fetelor, începu ea, ce-aţi făcut, v-aţi năpustit toate asupra domnişoarei Walton ca s-o târâţi aici cu forţa? Doar v-aţi luat rămas-bun de la Flora şi Edna încă de la micul dejun, nu? Şi, prin urmare, acum n-ar trebui să fiţi în clasă?

– Am venit să-i urăm drum bun domnişoarei Martin, domnişoară! se repezi să răspundă o fată mai îndrăzneaţă şi cu prezenţă de spirit, în murmurele aprobatoare ale altor câteva.

– Prin asta, aţi arătat extrem de multă consideraţie, toate, replică profesoara, cu un licăr în ochi. Dar domnişoara Martin s-ar bucura mult mai mult de gestul vostru dacă aţi sta frumos pe două rânduri, purtându-vă cu bunacuviinţă potrivită.

Fetele se supuseră imediat, cu încântare.

Între timp, domnişoara Martin se uită la caleaşcă, apoi la calul lui Joseph, şi în sfârşit la el.

– Bună dimineaţa, Lord Attingsborough, îl salută ea, pe un ton vioi.

Era îmbrăcată îngrijit şi cât se poate de neatrăgător, cu manta gri şi bonetă – probabil o alegere înţeleaptă, într-o zi care era înnorată şi rece cu toate că vara bătea la uşă. În spatele său, portarul trăgea după el pe trotuar un bagaj considerabil – al ei, fără doar şi poate – şi ar fi încercat să-l salte pe capota trăsurii, dacă John nu intervenea prompt.

– Bună dimineaţa, domnişoară Martin, răspunse Joseph, scoţându-şi jobenul şi înclinând capul în faţa ei. Văd că nu am sosit prea devreme pentru dumneavoastră.

– Suntem o şcoală, îi reaminti ea, şi nu dormim până la amiază. Veţi merge călare tot drumul până la Londra?

– Poate nu chiar *tot* drumul, domnişoară, răspunse el. Dar, pentru o mare parte a drumului, dumneavoastră şi elevele veţi putea avea la dispoziţie caleaşca mea.

După severitatea expresiei ei, ar fi fost imposibil să-şi dea seama cu certitudine dacă se simţea uşurată sau nu, dar Joseph era gata să parieze o avere că da. Apoi, directoarea întoarse capul.

– Edna? spuse ea. Flora? Nu trebuie să-l lăsăm pe excelenţa sa să aştepte. Treceţi în caleaşcă, vă rog. Vizitiul vă aşteaptă pentru a vă ajuta să urcaţi.

Fără să comenteze, se uită lung la fetele aliniate pe două rânduri care începuseră să se tânguiască din nou, în timp ce călătoarele treceau pe lângă ele ca să le îmbrăţişeze una câte una. Cu buzele ţuguiate, privi cum, înainte de urcarea pe treptele caleştii, amândouă fură strânse în braţe şi chiar sărutate pe obraji de profesoara care din haos făcuse ordine.

– Eleanor, spuse apoi domnişoara Martin, în timp ce se apropia şi ea de trăsură, cu paşi mari şi apăsaţi. Nu vei uita să...

Cealaltă profesoară, însă, o întrerupse:

– N-am să uit nici cel mai neînsemnat lucru, spuse ea cu ochii încă licărindu-i. Cum aş putea, când aseară mi-ai scris ditamai lista? N-ai niciun motiv de îngrijorare, Claudia. Du-te şi simte-te bine în vacanţă!

Claudia. Un nume eminent de potrivit – impozant, fără nicio undă de neseriozitate, sugerând o femeie care ştia să-şi poarte singură de grijă.

Domnişoara Claudia Martin se întoarse spre cele două rânduri ale fetelor.

– Aştept să citesc lucruri bune despre elevele mele cele mari, când îmi va scrie domnişoara Thompson, spuse ea. Cel puţin, mă aştept să aflu că le-aţi împiedicat pe oricare dintre fetele mai mici să dea foc şcolii sau să alerge nebuneşte pe străzile din Bath.

Fetele râseră, deşi unele încă mai aveau ochii plini de lacrimi.

– O să avem grijă, domnişoară, promise una dintre ele.

– Şi vă mai mulţumesc, continuă domnişoara Martin, că aţi venit aici numai cu scopul de a vă lua rămas-bun de la mine. Sunt profund mişcată. Acum, veţi merge în şcoală cu domnişoara Walton şi veţi studia şi mai mult, ca să recuperaţi minutele pe care le-aţi pierdut din ora asta – *după* ce-mi uraţi drum-bun şi-mi faceţi cu mâna. Şi poate, în acelaşi timp, veţi binevoi să le faceţi cu mâna şi Ednei şi Florei.

Avea simţul umorului, aşadar, fie şi într-un stil cam sec, reflectă Joseph, în timp ce Claudia, cu ajutorul lui John, îşi ridica o poală a mantalei şi a rochiei, pentru a le urma pe cele două fete în caleaşcă.

John se urcă şi el pe capră, iar Joseph îi făcu semn din cap să dea bice.

Şi astfel micuţa cavalcadă porni la drum spre Londra, petrecută de batistele pe care le fluturau zeci de şcolăriţe, dintre care unele iar se smiorcăiau, în timp ce altele strigau cuvinte de salut spre colegele lor care n-aveau să se mai întoarcă niciodată, căci îşi făceau în-

trarea în lumea aspră a angajaţilor – sau, cel puţin, aşa îl informase Susanna pe Joseph. Erau fete de caritate, dintr-un grup destul de mare pe care domnişoara Martin insista să-l ia sub ocrotirea ei în fiecare an.

Joseph era parte amuzat, parte afectat de ceea ce văzuse. Parcă ar fi întrezărit un crâmpei dintr-o lume nepământeană, una de care originile şi bogăţiile lui îl izolaseră ferm, toată viaţa.

Copii care nu aveau parte de siguranţa oferită de o familie sau de avere.

Când se opriră să înnopteze la Hanul Mielul şi Steagul, din Marlborough, unde rezervase două camere alăturate, una pentru sine şi cealaltă pentru Edna şi Flora, Claudia se întreba dacă s-ar fi putut cumva simţi şi mai ţeapănă de încheieturi, sau mai amorţită în anumite locuri mai din jos ale corpului, în caz că veneau cu trăsura închiriată, aşa cum plănuise iniţial.

Dar ştia din proprie experienţă că se putea şi mai rău. Caleaşca Marchizului de Attingsborough era curată şi avea arcuri bune şi perne moi, cu tapiţerie luxoasă, de piele. Proasta calitate a drumului şi ceasurile îndelungate de deplasare aproape necontenită erau de vină pentru starea ei fizică.

O binecuvântare, cel puţin, era aceea că avuseseră toată ziua caleaşca la dispoziţie numai pentru ele, Claudia şi cele două fete din grija ei. Marchizul călărise tot drumul, schimbându-şi calul odată cu al caleştii. Claudia îl văzuse doar fugar, pe fereastră şi la diversele hanuri de poştă unde făceau scurte popasuri.

Marchizul arăta remarcabil de bine călare, desigur, observase ea cu nemulţumire ori de câte ori avea ocazia. Era îmbrăcat impecabil pentru drum şi stătea în şa cât se poate de firesc – chiar şi după câteva ore de călărie. Fără îndoială, se considera darul lui Dumnezeu pentru neamul omenesc, şi mai cu seamă pentru jumătatea feminină a acestuia – ceea ce era o judecată întru totul nedreaptă, consimţi ea în intimitatea propriilor ei gânduri, deşi fără să facă cine ştie ce mari eforturi pentru a-şi

schimba opinia despre el. Desigur, fusese foarte mărinimos să le ofere caleaşca, dar singur recunoştea că o făcuse în scopul de a-şi impresiona familia şi prietenii.

Era pe jumătate uşurată, pe jumătate indignată, de felul prompt şi meticulos cu care erau serviţi oriunde se opreau. Ştia că, dacă venea cu trăsura închiriată, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Ea şi fetele primeau chiar şi gustări în caleaşcă, în loc de a fi nevoite să intre în diversele hanuri pline de lume, unde le-ar fi înghiontit alţi călători şi ar fi trebuit să stea la coadă pentru a-şi cumpăra cele necesare.

Cu toate acestea, fusese o zi lungă şi grea, iar cele trei ocupante ale caleştii vorbiseră foarte puţin între ele. Vreme cam de o oră, fetele fuseseră vizibil abătute, neavând deloc chef să converseze sau măcar să admire peisajele de afară. Şi chiar şi când se mai înveseliseră, după prima escală şi primele gustări, amândouă se străduiseră să se comporte cât mai cuviincios în compania directoarei lor, cu rezultatul că abia dacă scoteau o vorbă, în afara situaţiilor când ea le adresa câte o întrebare directă.

Flora învăţase în şcoala aceea timp de aproape cinci ani. Îşi petrecuse toastă copilăria într-un orfelinat din Londra, dar la vârsta de treisprezece ani fusese lăsată să se descurce singură. Edna rămăsese orfană la unsprezece ani, când părinţii ei fuseseră ucişi în timp ce-şi apărau de hoţi umila prăvălioară, deşi după cum avea să reiasă, nici n-ar fi fost mare lucru de furat acolo – aşa că nu rămăseseră nici bani pentru unica lor fiică. Din fericire, domnul Hatchard o găsise, la fel ca pe Flora, şi o trimisese la Bath.

Când Claudia intră la Mielul şi Steagul, fu nevoită să aştepte până când hangiul termină un taifas prelungit cu un alt client, despre fascinantul subiect al pescuitului, în vreme ce alţi doi bărbaţi – care *nu* se învredniceau de a fi numiţi *gentleman* – se zgâiau la Edna şi Flora, potolindu-se, cu strâmbături insolente, doar când Claudia îi măsură cu o privire încruntată.

Apoi, se uită cu subînţeles la hangiu, care se prefăcea că n-o observa. Dacă mai trecea un singur minut, decise ea, n-avea să-şi mai ţină gura.

În clipa următoare, uşa dinspre curtea grajdurilor se deschise şi se închise la loc, şi totul se schimbă ca şi cum cineva ar fi făcut un semn cu o baghetă magică. Conversaţia despre pescuit se întrerupse ca şi cum n-ar fi avut nici cea mai mică însemnătate, iar muşteriul se făcu nevăzut. Hangiul se umflă în pene, frecându-şi servil palmele, cu un zâmbet jovial.

Când întoarse capul să se uite, Claudia văzu că cel care intrase pe uşă era Marchizul de Attingsborough. Şi chiar dacă hangiul n-ar fi fost încă informat de prezenţa lui acolo – cum fără îndoială *fusese* – noul sosit emana prin toată fiinţa ceva ce-l proclama ca aristocrat: o anume aroganţă sigură pe sine care o irită imediat pe Claudia.

– Bine aţi venit la Mielul şi Steagul, my lord, îl salută hangiul. Cel mai primitor han din Marlborough. Cu ce vă pot servi?

Primitor, ba bine că nu! Claudia îl privi cu subînţeles pe hangiu, deschizând gura să vorbească.

– Cred, spuse marchizul, că domnişoara Martin şi fetele din compania ei au intrat aici înaintea mea.

Hangiului îi izbuti admirabila ispravă de a se holba la ele cu uimire, de parcă tocmai atunci s-ar fi materializat din neant în faţa lui.

Claudia aproape că începu să tremure de indignare – în cea mai mare parte, deşi poate pe nedrept, la adresa Marchizului de Attingsborough, care nu avea nici cea mai mică vină că ea fusese considerată o nimeni până reieşise că un *marchiz* adevărat îi ştia numele. Dar, cu siguranţă, nu avea nevoie de nimeni care să vorbească în locul ei.

– Domnişoara Martin? repetă hangiul, zâmbindu-i radios; Claudia *nu*-i zâmbi şi ea. V-am pregătit odăile, coniţă. Puteţi să vă duceţi sus imediat.

– Mulţu...

Claudia nu apucă să spun mai mult, căci marchizul se grăbi s-o întrerupă:

– Sper că-s cele mai bune camere din casă, da?

– Toate camerele noastre sunt de calitate superioară, my lord, îl încredinţă hangiul. Dar odăile din faţă au fost rezervate de domnul Cosman şi vărul dumnealui.

Marchizul se oprise chiar în spatele umărului Claudiei, care nu putea să-i vadă faţa, dar o vedea pe a hangiului. Deşi marchizul nu mai scoase o vorbă, după câteva clipe hangiul îşi drese glasul.

– Însă nu mă îndoiesc, spuse el, că cei doi domni vor fi cât se poate de încântaţi să lase camerele în seama acestor domnişoare atât de fermecătoare, pentru a le lua în schimb cu cele cu vedere spre grajd.

Adică acolo unde stătuse Claudia înainte, de fiecare dată când mai trăsese la acel han. Îşi amintea zarva şi lumina care pătrundeau în cămăruţele acelea cât era noaptea de lungă, împiedicând-o să doarmă.

– Cu siguranţă, domnişoarele trebuie să stea în odăile din faţă, continuă hangiul, zâmbindu-i din nou Claudiei. Insist s-o facă!

De parcă ea ar fi avut vreo obiecţie. Şi totuşi, se încăpăţâna, simţea nevoia să-l contrazică şi să ceară acele camere cu vedere la grajd. Nu avea de gând să rămână îndatorată Marchizului de Attingsborough pentru primirea unor odăi mai confortabile. Dumnezeule mare, era o femeie independentă. Nu avea nevoie de niciun bărbat care să lupte în interesul ei.

Dar, înainte ca ea să poată rosti o vorbă, marchizul întrebă mai departe

– Şi doriţi sufragerie privată?

Nările Claudiei se dilatară. Cât avea de gând s-o mai umilească?

– Domnul Cosman... începu hangiul – dar din nou se întrerupse, cu privirea la marchiz. Le va fi rezervată domnişoarelor aşa cum se cuvine, my lord, restul clienţilor mei din seara aceasta fiind cu toţii gentlemeni.

Claudia ştia prea bine ce se întâmplase. Marchizul de Attingsborough trebuia să fi înălţat într-un stil aristocratic o sprânceană, de vreo două ori, iar hangiul fusese cât pe ce să cadă în genunchi la picioarele lui. Era de-a dreptul dezgustător, dacă nu şi mai rău... Şi totul, numai fiindcă marchizul era cine era – sau, mai degrabă, datorită culorii sângelui său. Probabil nu era decât un... *aventurier* oarecare, şi totuşi, întreaga lume se căciulea în faţa lui şi-l peria, numai fiindcă avea un titlu nobiliar şi fără îndoială, pe lângă el, baniţe pline.

Ei bine, *ea* n-avea de gând nici să se plece în faţa lui, nici să-l perie. Se întoarse să-l privească – şi văzu că pe chip i se ivise iar zâmbetul acela dezinvolt şi fermecător... după care îi făcu cu ochiul.

Chiar *îi făcuse cu ochiul!*

Şi, desigur, continua să arate teribil de chipeş, chiar şi după o zi întreagă petrecută în şa. Se bătea pe cizmă cu cravaşa. Arăta suplu, lung în picioare şi braţe, viril şi... Ei bine, era de ajuns. Mirosea foarte bine a cal şi a colonie, amestecate într-o aromă masculină peste măsură de aţâţătoare.

Claudia îl privea cu o expresie statornică, ţinându-şi buzele strânse într-o linie subţire. Dar faptul că-i făcuse cu ochiul o descumpănise pentru un moment, după care avu impresia că ar fi fost prea târziu şi prea meschin să declare că s-ar fi simţit foarte bine şi folosind camerele cele mici şi sala publică a ospătăriei.

Edna şi Flora îl priveau şi ele – mai bine zis, îl *sorbeau din ochi* cu adoraţie. De parcă *asta* ar fi fost vreo surpriză!

– Haideţi, fetelor, le chemă scurt Claudia. O să ne retragem în odăile noastre, dacă domnia sa hangiul ne spune pe unde s-o luăm.

Şi porni spre locul unde-şi lăsaseră bagajele.

– Bagajele domnişoarelor să fie duse sus imediat! ordonă marchizul. Era clar că hangiului i se adresa.

– Desigur, my lord, răspunse acesta pocnind din degete, în timp ce Claudiei iar i se dilatară nările. Tocmai mă pregăteam să dau porunca.

Doi slujitori – nu unul, ci *doi!* – veniră în fugă, ca din pământ, înhăţară genţile şi porniră cu ele în direcţia scării.

Claudia se luă după ei, iar fetele o urmară.

Camerele, desigur, erau spaţioase şi confortabile, cu vedere spre oraş şi spre câmpiile liniştite de dincolo de el. Erau curate, luminoase şi întru totul ireproşabile. Fetele chiţăiră de plăcere şi se repeziră la fereastra camerei lor, ca să se rezeme pe pervaz şi să admire priveliştea. Claudia se retrase în încăperea ei şi oftă nemulţumită de sine însăşi, recunoscând că era incomparabil mai bună decât o odaie obişnuită. Se întinse pe pat, ca să se relaxeze câteva minute.

Chiar *îi făcuse cu ochiul.* Nu-şi mai aducea aminte când îi făcuse ultima oară cu ochiul un bărbat. Dumnezeule, probabil că nu i se mai întâmplase de când era mică!

Cum îndrăznea!

Dar, o, ce linişte domnea în cameră, şi cât de comod era patul, iar aerul care intra pe fereastra deschisă era atât de curat şi răcoros... O singură pasăre, într-un copac, cânta de mama focului.

Pentru câtăva vreme, Claudia aţipi.

Apoi luă cina cu fetele, în confortul şi liniştea relativă a sufrageriei private. Mâncară friptură de vită cu cartofi şi varză fiartă, apoi budincă, plăcintă cu cremă de ouă şi ceai.

După aceea, fu nevoită să recunoască faptul că se simţea întremată şi foarte uşurată că nu li se pretinsese să ia masa împreună cu Marchizul de Attingsborough. Ambele fete arătau cam somnoroase. Tocmai se pregătea să le propună să se retragă toate trei pentru noapte, deşi afară era încă lumină, orele nefiind deloc înaintate, când se auzi o bătaie în uşă, iar aceasta se deschise, pentru a-l dezvălui pe însuşi marchizul.

– Domnişoară Martin? salută el cu un zâmbet, înclinând capul. Domnişoarelor? Sunt încântat că acest han se laudă măcar cu un singur salon privat. Eu, unul,

m-am delectat pe tot parcursul cinei cu conversaţii despre recolte, vânătoare şi mori.

Claudia bănuia că nici măcar n-ar fi stat acolo, dacă nu se angaja s-o escorteze. Probabil ar fi înnoptat la George şi Pelicanul, sau la Castel, care erau amândouă peste posibilităţile ei. Spera să nu se aştepte să i se mulţumească pentru privilegiul acelei sufragerii şi al dormitoarelor. Încă se mai înfioară, amintindu-şi cum îşi exercitase puterea fără a folosi un cuvânt măcar, în timp ce ea se simţise ca o femeie năroadă şi neajutorată.

Fetele săriseră amândouă în picioare şi făceau reverenţe în faţa lui. Claudia se ridică şi ea, dar se mulţumi doar să dea din cap, politicos.

– Nădăjduiesc, continuă marchizul, intrând în încăpere, că aţi petrecut o zi rezonabil de confortabilă. Sper că nu vi s-au zgâlţâit toate oasele.

– O, nu, my lord, îl asigură Flora. Nici măcar n-am visat că o caleaşcă ar putea fi atât de comodă. Aş dori ca această călătorie să dureze o săptămână – sau chiar *două...!*

Marchizul râse uşor, iar Edna, care arăta cam ca un iepuraş speriat, chicoti.

– Presupun, spuse el, că amândouă sunteţi îngrozitor de nefericite că a trebuit să vă lăsaţi în urmă şcoala şi prietenele, dar şi imposibil de emoţionate la gândul că vă începeţi o viaţă nouă, ca persoane adulte.

Edna făcu o nouă reverenţă, în semn de încuviinţare.

– Totuşi, unele dintre acele fete ne sunt ca nişte surori, îi spuse Flora. Şi ne doare *aici,* continuă ea, lovindu-se uşor cu pumnul în piept, să ştim că s-ar putea să nu le mai vedem niciodată. Dar eu *sunt* gata să muncesc ca să am din ce trăi, my lord. Doar nu putem rămâne la şcoală o veşnicie, nu-i aşa?

Claudia se uita ţintă la marchiz, aşteptându-se să-l vadă uimit că oricare dintre fete avea îndrăzneala de a-i răspunde mai mult decât monosilabic. Când colo, marchizul continua să zâmbească.

– Şi la ce slujbă vă duceţi, domnişoară...?

– Bains, my lord, îi răspunse Flora.

– Domnişoară Bains.

– Eu voi fi guvernantă. Întotdeauna mi-am dorit asta, de când am învăţat să scriu şi să citesc, când aveam treisprezece ani. Cred că să-i poţi învăţa şi pe alţii aceste lucruri e cel mai minunat lucru pe care-l poate face cineva în viaţă. Nu sunteţi de aceeaşi părere, my lord?

Claudia se temea foarte tare că s-ar fi putut ca Flora să vorbească prea mult. Totuşi, se bucura să audă că, chiar şi sub imperiul unor asemenea emoţii, fata vorbea cu un accent civilizat şi corect gramatical – cu totul altfel decât vorbise cu cinci ani în urmă, când sosise la şcoală.

– Într-adevăr, confirmă el, deşi nu pot spune că l-am privit pe primul meu meditator ca pe un sfânt, când m-a învăţat să citesc. Folosea varga mult prea des ca să fie pe placul meu!

Edna chicoti.

– Vai, ce prostie! exclamă Flora. Păi cum aţi fi putut să vă *bucuraţi de învăţătură*, când eraţi bătut? Şi chiar mai rău, cum s-ar fi putut să vă placă să învăţaţi? Asta-mi aminteşte de orfelinat, când ne învăţau să coasem. Niciodată n-am învăţat bine, şi nici acum nu pot suferi cusutul. La şcoală n-am fost bătute *niciodată*, şi nici eu n-am să-mi bat *niciodată* elevele, oricât de urât s-ar purta şi oricât de greu ar învăţa. Şi nici pe copiii mei – dacă o să-i am vreodată.

Claudia îşi boţi buzele. Flora *turuia* ca o moară stricată. Totuşi, pasiunea ei era demnă de toată lauda.

– Îmi dau seama, spuse marchizul, că veţi fi o guvernantă de calitate superioară, domnişoară Bains. Elevele dumneavoastră vor fi nişte copile foarte norocoase. Şi dumneavoastră, domnişoară..?

O privi cu sprâncenele înălţate pe Edna, care roşi, chicoti şi făcu o mutră de parcă nimic n-ar fi vrut mai mult decât să se caşte o gaură neagră la picioarele ei, ca s-o înghită cu totul.

– Wood, înălţimea voastră, se prezentă ea. Vreau să zic, my lord...

– Domnişoară Wood. Şi dumneavoastră veţi fi tot guvernantă?

– Da, my lord... A-adică... excelenţa voastră...

– Cred, continuă marchizul, că toate aceste titluri de noblеţe au fost inventate numai ca să ne zăpăcească pe toţi de cap. De parcă faptul că cei mai mulţi dintre noi sunt binecuvântaţi cu cel puţin două nume n-ar fi o complicaţie destul de mare pentru aceia care fac cunoştinţă cu noi cât trăim! Aşadar, veţi fi tot guvernantă şi dumneavoastră, domnişoară Wood. Şi, nu mă îndoiesc, una de o calitate la fel de bună, bine instruită şi educată la şcoala domnişoarei Martin.

Şi imediat întoarse capul spre Claudia, ca pentru a-i da Ednei un mic semnal că nu era nevoie să se simtă obligată să compună un răspuns la observaţia lui – o atitudine plină de consideraţie, fu nevoită Claudia să recunoască, deşi cu inima deloc uşoară.

– Domnişoară Martin, continuă marchizul. Am venit să văd dacă sunteţi gata toate trei, să vă retrageţi pentru noapte. Dacă da, vă voi escorta prin sala de mese, care e plină de lume, până în odăile dumneavoastră, cu grijă ca nimeni să nu vă abordeze pe drum.

– Vă mulţumesc, răspunse Claudia. Da, a fost o zi obositoare, iar mâine ne aşteaptă încă una.

Şi totuşi, după ce le conduse la etaj, pe lângă câteva grupuri de bărbaţi care pălăvrăgeau în gura mare, şi după ce se încredinţă că Flora şi Edna erau închise în camera lor, cu uşa ferecată, marchizul nu se grăbi să revină numaidecât la parter.

– Desigur, spuse el, e încă destul de devreme, domnişoară Martin. Şi, oricât sunt de obosit după un drum atât de lung călare, simt nevoia să-mi dezmorţesc puţin picioarele înainte de a mă culca. S-ar putea ca şi dumneavoastră să vă simţiţi la fel, şi în plus, să vă împrospătaţi plămânii cu puţin aer curat. V-ar face plăcere să mă însoţiţi la o scurtă plimbare?

Numai plăcere nu i-ar fi făcut aşa ceva.

Dar cina îi căzuse cam greu la stomac, deşi nu se înfruptase peste măsură din niciun fel de mâncare. Şi încă se mai simţea amorţită de pe drum, iar a doua zi mai avea de parcurs încă o dată pe-atâta distanţă. Tânjea după puţină mişcare şi aer curat.

Şi nu putea ieşi la plimbare singură, într-un oraş străin, când stătea să se întunece.

Marchizul de Attingsborough era prietenul Susannei, îşi reaminti ea. Susanna vorbise foarte frumos de el. Singurul motiv de *a refuza* să-l însoţească era acela că nu-l simpatiza – deşi, la drept vorbind, nici măcar nu-l cunoştea bine, nu? Şi că era bărbat – dar aşa ceva ar fi fost de-a dreptul ridicol. Chiar dacă era o domnişoară bătrână, n-avea de gând să devină genul de babă care zâmbeşte prosteşte, roşeşte şi în general se face fleaşcă imediat ce apare prin apropiere un bărbat.

– Vă mulţumesc, spuse ea. Mă duc să-mi iau pelerina şi boneta.

– Foarte bine, îi răspunse marchizul. Am să vă aştept în capul scării.

Capitolul 3

Domnişoara Claudia Martin, observă Joseph, purta aceeaşi pelerină şi aceeaşi bonetă gri pe care le avusese pe ea toată ziua. Odată ce se văzură afară din han, porniră pe strada din spatele curţii grajdurilor, până ce ajunseră pe o uliţă mai îngustă ce avea să-i scoată la câmpie. Claudia mergea pe lângă el, cu paşi destul de mari pentru a nu-l obliga să încetinească. Marchizul nu-i oferi braţul. Simţea că ar fi fost un gest nepotrivit – cel puţin, deocamdată.

Începea să se întunece deja, dar n-avea să fie o noapte neagră ca smoala, aprecie el. Acum, când oricum era prea târziu ca să mai strălucească soarele, norii se risipiseră, iar luna strălucea pe cer.

– Poate, spuse el, mâine vom avea o zi mai însorită.

– Ar fi de sperat, fu Claudia de acord. Strălucirea soarelui e întotdeauna preferabilă norilor.

Joseph nu prea ştia de ce o invitase să se plimbe împreună – în afară de faptul că-l interesa şcoala ei. Nu dăduse nici cel mai mic semn că l-ar fi plăcut.

– Sper că odăile sunt pe placul dumneavoastră, remarcă el.

– Într-adevăr. Dar la fel de bine ar fi mers şi celelalte camere, cele pe care le rezervasem – odăile cu vedere spre curtea grajdurilor.

– Cred că ar fi fost cam zgomotoase.

– *Sunt* zgomotoase, confirmă Claudia. Am mai locuit în ele, înainte...

– Şi vă *place* zgomotul? se miră marchizul, întorcând capul s-o privească.

Claudia se uita drept înainte, cu bărbia ridicată şi nasul în vânt. Dumnezeule, iritată mai era! Din cauza *lui?* Fiindcă insistase să fie tratată cu respect şi curtoazie, la hanul acela?

– Nu-mi place deloc, replică ea. Şi nu-mi place să-mi intre pe fereastră nici lumina a vreo duzină de felinare, şi nici mirosul de la grajduri. Dar nu sunt decât nişte odăi oarecare, şi doar pentru o noapte. Şi *sunt* camerele pe care le-am rezervat.

– Vă *certaţi* cu mine, domnişoară Martin? o întrebă el.

Aceste cuvinte o făcură să întoarcă brusc capul. Îl privi cu o expresie fermă şi cu sprâncenele înălţate, încetinind întrucâtva pasul.

– Caleaşca dumneavoastră este mult mai confortabilă decât ar fi fost cea pe care o închiriaserăm, explică ea. Camerele în care am fost plasate sunt incomparabil mai bune decât cele care ne fuseseră repartizate. Sufrageria privată a fost pe departe mai plăcută decât sala ospătăriei. Dar toate acestea sunt detalii de viaţă care nu-s cu adevărat necesare. Sunt lucruri pe care dumneavoastră şi persoanele de aceeaşi clasă le luaţi ca fiind de la sine înţelese, fără îndoială. Eu nu fac parte din clasa dumneavoastră, Lord Attingsborough, şi nici nu mi-o doresc. Mai mult, sunt o femeie care şi-a croit singură drum în viaţă. N-am nevoie de un bărbat care să mă protejeze, şi nici ca un aristocrat să-mi procure favoruri speciale.

I-auzi! Nu mai fusese atât de aspru muştruluit de pe vremea când era un băieţandru. Dintr-odată, începea să se uite la ea cu un interes sporit.

– Atunci, o întrebă, trebuie să-mi prezint scuzele pentru că am dorit să staţi cât mai comod?

– În niciun caz nu aştept de la dumneavoastră aşa ceva, replică ea. Dacă o faceţi, voi fi nevoită să recunosc cât de ingrată a fost propria mea comportare. Ar trebui să vă fiu recunoscătoare. Şi vă sunt.

– Ba nu sunteţi, zâmbi el.

– Într-adevăr, nu sunt.

Claudia fu cât pe ce să zâmbească. Colţurile gurii îi trepidau. Dar era clar că nu dorea să denote un asemenea semn de slăbiciune. Preferă ca în schimb să-şi strângă buzele într-o linie subţire, întorcând iar capul cu privirea drept înainte, şi lungi pasul.

Mai bine să schimbe subiectul, se hotărî Joseph. Şi trebuia să aibă mare grijă ca pe viitor să nu-i mai facă niciun favor domnişoarei Martin.

– Toate fetele din clasă pe care le-am văzut în dimineaţa asta păreau foarte întristate de plecarea domnişoarei Bains şi a domnişoarei Wood, comentă el. Nu apar niciodată conflicte între elevele plătitoare şi fetele de caritate?

– *A, de multe ori, răspunse ea cu vioiciune, mai ales* imediat după sosirea celor de caritate, care adeseori au o dicţiune proastă, maniere neşlefuite şi, foarte frecvent, o ranchiună teribilă pe restul lumii. Şi, desigur, aproape întotdeauna rămâne o prăpastie socială între cele două categorii, odată ce părăsesc şcoala ca să pornească în viaţă, fiecare pe drumul ei. Dar este o lecţie de viaţă interesantă, şi una pe care eu şi celelalte profesoare facem mari eforturi ca s-o predăm, aceea că toţi suntem oameni şi nu ne deosebim atât de mult între noi, dacă dăm la o parte factorii accidentali ai naşterii şi ai împrejurărilor. Sperăm să le formăm elevelor noastre un respect pentru toate clasele omenirii pe care să şi-l păstreze întreaga viaţă.

Îi plăcea răspunsul ei – era pe cât de rezonabil, pe atât de realist.

– Ce anume v-a dat ideea de a primi şi eleve de caritate? se interesă el.

– Propriul meu nenoroc. Proprietatea tatălui meu a fost rechiziţionată, iar la moartea lui, când aveam douăzeci de ani, m-am dus la o verişoară. Porţia mea era modestă, ca să mă exprim cu menajamente. Nu puteam împărţi nimic cu mărinimie, cum aş fi făcut dacă aveam

fonduri nelimitate. Aşa că a trebuit să găsesc un mod de a le da celor din jur ceva care să implice servicii, în loc de bani.

Sau, ar fi putut prefera şi să nu le dea nimic.

– Şi totuşi, replică Joseph, cred că vă costă foarte scump educarea acestor fete. Trebuie să le găzduiţi, să le hrăniţi, să le îmbrăcaţi... Şi presupun că sunt mai multe la număr decât celelalte, ale căror părinţi au posibilitatea să le plătească studiile.

– Taxele şcolare sunt destul de mari, îl lămuri ea. Nu am de ce să prezint scuze pentru acest lucru. Oferim instruire de calitate, am toată convingerea, şi orice părinţi care sunt de altă părere au deplina libertate de a-şi trimite fetele la alte şcoli. Iar şcoala mai are şi un binefăcător foarte darnic, care din păcate e anonim. Întoteauna m-a apăsat greu faptul că niciodată nu i-am putut mulţumi personal.

Lăsaseră oraşul în urma lor şi mergeau pe un drum bătătorit care şerpuia printre garduri vii joase, dincolo de care se întindeau câmpii şi pajişti. O uşoară briză le sufla în feţe, ridicând borul de la boneta Claudiei.

– Prin urmare, spuse el, aveţi atât eleve plătitoare, cât şi fete de caritate. Nu v-aţi gândit la o diversificare şi mai largă? Aţi avut vreodată eleve cu handicapuri, de exemplu?

– Oloage, vreţi să spuneţi? Sau surde? Sau încete la minte? Mărturisesc că încă nu m-am gândit. Ar fi tot felul de provocări cărora să le fac faţă nu-i aşa?

– Şi nu vă puteţi ridica la înălţimea lor?

Claudia căzu pe gânduri, în timp ce-şi continuau plimbarea.

– Nu ştiu, mărturisi ea. Nu m-am confruntat niciodată cu o asemenea posibilitate. Cred că majoritatea părinţilor de copii handicapaţi – mai ales dacă au fete – îi consideră incapabili să înveţe în orice mod normal, aşa că nici măcar nu încearcă să-i înscrie la vreo şcoală. Dacă ar vrea, *totuşi*, şi ar veni la mine... ei bine, nu ştiu *cum* le-aş răspunde. Cred că ar depinde de soiul de handicap.

Un copil schilod ar putea fi uşor de instruit, deşi n-ar putea să danseze, sau să participe la jocurile sportive mai viguroase. În schimb, odată surdă sau înapoiată mintal, nu cred c-ar avea şanse. Totuşi, e o întrebare interesantă.

Întoarse capul să se uite la el, cu ochi gravi dar şi aprobatori, poate.

– Trebuie să chibzuiesc mai profund la ea, spuse.

– Iar eu trebuie să fiu sigur c-am să v-o pun din nou, după ce ajungem la Londra, îi zâmbi el. Dintotdeauna aţi dorit să fiţi profesoară?

Claudia cugetă din nou la ceea ce avea să răspundă. Nu era, conchise Joseph, o femeie dedată conversaţiilor frivole.

– Nu, spuse ea într-un târziu, nu întotdeauna. În copilărie, îmi făcusem alte vise. Dar, când a devenit clar că nu puteau fi realizate, am avut de ales. Ca o doamnă şi fiică a unui gentleman înstărit, aş fi putut rămâne acasă, urmând să fiu întreţinută de tatăl meu. Şi cred că, după moartea lui prematură, verişoara mea s-ar fi simţit îndatorată că mă întreţină în continuare. Sau, mi-aş fi putut făuri singură un rost în viaţă. Am ales a doua cale. Apoi, am avut din nou de alte între două căi: să fiu domnişoară de companie ales sau profesoară. Pentru mine, de fapt, nici nu se punea problema alegerii. N-aş fi suportat să stau la cheremul cine ştie cărei babe proaste şi mofturoase, cât e ziua de lungă. Aşa că mi-am găsit un post de guvernantă.

Undeva, departe, lătră un câine. În jurul lor se lăsa înserarea.

Pe-atunci, Claudia visase. Nu fusese dintotdeauna atât de prozaică pe cât părea acum. Visase, cel mai probabil, la măritiş, poate chiar şi la dragoste. De ce abandonase acel vis încă înaintea vârstei de douăzeci de ani? Nici acum n-ar fi arătat rău, dacă şi-ar fi îngăduit să se relaxeze şi să mai şi zâmbească, din când în când. Se prea putea să fi fost drăguţă, ca fată. Şi recunoscuse că avea o porţie modestă. Trebuia să fi existat bărbaţi care

să răspundă la o mică încurajare. Sau, poate, existase un anumit bărbat, un vis anume...

Dar, la urma urmei, nu era câtuşi de puţin treaba lui, nu-i aşa?

– Guvernantă? repetă, când văzu că n-avea să mai continue dacă n-o încuraja.

– La o familie cu trei copii mici şi energici, prima oară, preciză ea. Îi adoram. Din păcate, tatăl lor a fost detaşat în India la doar patru luni după angajarea mea şi au plecat cu el. Pe urmă, am lucrat la o fată îngrozitor de prost-crescută, care credea că rangul îi dădea dreptul să se poarte cu restul omenirii exact cum i se năzărea.

– Ceea ce înţeleg că nu era tocmai agreabil? îi zâmbi Joseph.

– Asta ar fi puţin spus. Iar când i-am raportat cinstit fratelui ei mai mare dificultăţile pe care le punea în calea îndeplinirii cu succes a îndatoririlor mele – şi să ştiţi că *nu* mă plângeam, tot ce făceam era să-i prezint raportul săptămânal pe care mi-l ceruse – ei bine, *când* am făcut-o, m-a informat că mă plătea chiar foarte bine ca să-i instruiesc sora şi că dacă nu-mi plăcea să fiu tratată ca un vierme, nu-mi rămânea decât să găsesc singură o soluţie.

– Şi aţi găsit?

Continua să zâmbească, pe când Claudia se zbârlea de-a binelea de indignare, amintindu-şi scena. Mărise pasul şi mai mult. Joseph se îndoia că mai vedea ceva din toate peisajele întunecate din jurul lor.

– Am plecat din casa aia ziua-n amiaza mare, povesti ea. Am refuzat trăsura, scrisoare de recomandare, ba chiar şi salariul pe o săptămână, la care aveam dreptul. Şi, o lună mai târziu, mi-am deschis propria şcoală, în Bath.

– Îndrăznesc să spun, replică el, că prin asta aţi dovedit că nu sunteţi un vierme, domnişoară Martin. Vă felicit.

Brusc şi pe neaşteptate, Claudia râse, încetinind paşii.

– Cred, spuse ea, că nu s-au mai învrednicit niciun moment să se gândească la mine, după ce m-am făcut nevăzută în lungul aleii – ba chiar, încă dinainte de a fi dispărut.

– Totuşi, continuă Joseph, am impresia că v-au făcut o favoare, chiar şi fără intenţie.

– La fel am considerat şi eu, tot timpul, confirmă ea. Cred că viaţa e foarte generoasă cu noi, odată ce am dovedit că am luat hotărârea de a urma un curs pozitiv. Viaţa e cât se poate de pregătită să ne tot deschidă uşile – atâta numai că, uneori, ne piere voinţa şi curajul, şi preferăm să rămânem de partea familiară şi sigură a fiecărei uşi. Poate că m-aş fi lăsat călcată în picioare multă vreme în slujba aceea, suferind clipă de clipă, şi poate că pe urmă aş fi avut alta la fel, după ce-mi pierdusem pentru totdeauna orice încredere în mine şi orice bucurie că-mi alesesem acea carieră.

– Aşadar, *vă dăruieşte* bucurii? se interesă marchizul. Meseria de profesoară, vreau să spun, şi condusul şcolii?

Ajunseseră la o cotitură strânsă a drumului. În faţa lor, un pârleaz de lemn tăia calea spre pajiştea întunecată de dincolo de uluci. Ca printr-un consens tacit, se opriră, iar el îşi rezemă cotul de şipca de sus a pârleazului, şi o cizmă de stinghia de jos.

– Da, îmi dăruieşte mari bucurii, răspunse ea cu însufleţire, după ce se gândi câteva momente. Sunt fericită. Unul dintre motivele pentru care mă duc la Londra este acela de a-l informa pe omul meu de afaceri că nu mai am nevoie de ajutorul binefăcătorului nostru. Şcoala îşi acoperă toate cheltuielile, şi-n plus îmi mai furnizează şi un mic profit, din care să pun deoparte bani pentru bătrâneţe. Sunt mulţumită.

– Vă invidiez, remarcă Joseph, spre propria lui surprindere.

– Nu mi se pare deloc probabil, Lord Attingsborough, spuse Claudia pe un ton cam tăios, ca şi cum ar fi bănuit că-şi bătea joc de ea. În întunericul tot mai adânc, îi era greu să-i distingă clar chipul.

Râzând, Joseph arătă spre apus.

– N-am văzut soarele toată ziua, spuse el, dar cel puţin ni s-a îngăduit să admirăm urmele unui asfinţit.

Claudia întoarse capul, pentru a privi dâra subţire şi arzătoare de roşeaţă cu irizări violacee care se întindea deasupra orizontului, apoi în sus, la bolta întunecată, ce se umplea de stele şi o lună aproape plină.

– Ce frumuseţe negrăită...! murmură ea, cu vocea oarecum schimbată, caldă şi feminină şi plină de un dor fără nume. Iar eu am vorbit în tot timpul ăsta, şi n-am observat-o. Ce multe splendori lăsăm să treacă pe lângă noi fără să le băgăm în seamă!

– Într-adevăr, răspunse el, privind-o.

Era ceva neaşteptat de atrăgător la o femeie care pornise să înfrunte pieptiş viaţa şi credea cu pasiune în sarcinile pe care şi le impunea singură. Nu o *atracţie fizică*, poate, deşi ea nu era tocmai un antidot, ci...

Ei bine, nu-i părea rău, la urma urmei, că o invitase la acea plimbare. Lăsând la o parte dojana, îi plăceau toate lucrurile pe care le auzise de la ea. Ceea ce-i trezea anumite speranţe vagi...

Claudia oftă, cu faţa încă ridicată spre cer.

– Nici măcar nu-mi dădusem seama cât de multă nevoie aveam de plimbarea asta, spuse ea. E mult mai înviorătoare pentru starea de spirit decât retragere timpurie la culcare.

Oare era *cu adevărat* fericită? se întrebă el. Simţea vreodată nostalgia după oricare dintre visele ei de fată? Dar viaţa era făcută dintr-o succesiune de vise, unele menite să se împlinească, dar cele mai multe urmând să fie înlăturate pe măsură ce trecea timpul, şi numai unul sau două având privilegiul de a dăinui până la moarte. Cel mai mult conta, poate, puterea de a şti când să abandonezi un vis – aceea care-i deosebea pe oamenii învingători în viaţă de cei trişti şi plini de resentimente, care nu reuşeau niciodată să treacă mai departe de primele mari dezamăgiri ale vieţii; sau de visătorii aerieni care niciodată nu-şi trăiau viaţa cu adevărat.

– Vă invidiez *cu adevărat,* insistă el. N-aţi mers pasiv pe drumul aşternut de către viaţă în faţa dumneavoastră, ci aţi pornit cu hotărâre pe o cale pe care singură v-aţi făurit-o. E un lucru admirabil.

Claudia îşi puse o mână înmănuşată pe marginea de sus a pârleazului, nu departe de cotul lui, apoi întoarse capul să-l privească în faţă, deşi Joseph se îndoia că-l putea vedea prea bine, în întunericul ce se lăsase.

– Şi dumneavoastră n-aţi făcut la fel? îl întrebă, pe tonul unei profesoare severe care cere socoteală unui elev.

Joseph chicoti încet.

– Când eşti înzestrat din naştere cu titlul nobiliar de marchiz şi ştii că într-o zi vei fi duce, cu toate bogăţiile, privilegiile şi responsabilităţile ce însoţesc acel titlu, *spuse el, nu te gândeşti prea des să-ţi cauţi scăparea pe* un alt drum. *Nu poţi* s-o faci. Mai există şi un lucru numit datorie.

Deşi *visase* să scape...

– Însă avem întotdeauna posibilitatea de a alege, spuse Claudia. Nu trebuie neapărat ca viaţa să rămână mereu fără niciun gust. Îndatoririle mai pot fi şi ocolite, sau onorate cu un minimum de efort şi de entuziasm, ori pot fi îmbrăţişate cu fermitatea unui ţel clar şi cu hotărârea de a le îndeplini cât mai bine.

– Sper că nu urmează nicio întrebare, râse el. Nu-mi veţi *cere să vă spun în care dintre cele trei categorii mă* înscriu, nu-i aşa, domnişoara Martin?

– Nu, răspunse ea. Vă rog să mă scuzaţi. M-am obişnuit prea mult să-mi hărţuiesc fetele. Entuziasmul şi simţul datoriei ispăşesc oricât de multe păcate, cred, şi surmontează toate obstacolele, oricât de grele. Ceea ce mi-e greu să tolerez e pasivitatea. Este o atitudine atât de *păguboasă* faţă de viaţă...

Dacă aşa stăteau lucrurile, Joseph se îndoia că l-ar fi aprobat pe deplin. În şcoală învăţase bine, adevărat, şi întotdeauna se străduise să obţină cele mai bune rezultate. De-atunci, rămăsese un cititor avid. În copilărie şi

tinereţe, îşi petrecuse mult timp cu administratorul tatălui său, *învăţând sarcinile şi îndatoririle unui mare moşier*, şi tot timpul fusese la curent cu ceea ce se întâmpla în ambele Camere ale Parlamentului, de vreme ce într-o bună zi – dacă trăia mai mult decât tatăl său – avea să fie membru al celei superioare. Dar pe tatăl lui toate aceste eforturi păreau să-l fi nemulţumit – *Parcă ai aştepta cu sufletul la gură să-mi dau duhul!* remarcase el odată, iritat când Joseph se întorsese, ud, plin de noroi şi în culmea fericirii, de la un şanţ de scurgere nou din Anburey, pe care-l inspectase împreună cu administratorul.

Şi astfel, viaţa adultă a lui Joseph fusese în esenţă liniştită – la drept vorbind, cu nimic deosebită de a celor mai mulţi dintre semenii lui de generaţie. Nu scăpa din ochi activităţile de la Willowgreen, casa şi moşia modestă pe care tatăl său i le dăruise la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani, deşi dorinţa lui de a rămâne cât mai aproape de Lizzie, la Londra, îl împiedica să se ducă acolo atât de des pe cât ar fi vrut. Viaţa sa nu fusese caracterizată de niciun viciu deosebit, nici de vreo extravaganţă excesivă – spre deosebire de ale majorităţii celorlalţi de-o seamă cu el. Îşi plătea la timp servitorii şi toate facturile, şi dona sume generoase multor opere de binefacere. Nu juca peste măsură la cazinouri. Nici afemeiat nu era. Adevărat, avusese obişnuitele relaţii amoroase de scurtă durată, când era foarte tânăr, dar apoi fusese Sonia, şi după ea Lizzie – şi chiar înainte de Lizzie mai fusese şi Barbara. Toate acestea, cu mult înainte de a împlini măcar douăzeci şi cinci de ani.

Strânse mâna pe stinghia pârleazului, apoi şi-o desfăcu iar, privind spre văpaia tot mai stinsă a amurgului. De ani de zile, îşi simţea viaţa goală de-a binelea, ca şi cum şi-ar fi pierdut o mare parte din culoare, lăsând în urmă prea multe tonuri cenuşii. O viaţă, în esenţă, pasivă.

Acum, însă, era în fine îmboldit să fac un pas uriaş pe care-l evitase cu hotărâre ani de zile. Până la sfârşitul

anului, avea să se însoare cu Portia Hunt. Oare căsnicia urma să-i amelioreze calitatea vieţii, avea să i-o coloreze din nou? După nuntă, avea să-şi facă imediat datoria de a aduce pe lume un copil. Poate că asta avea să-l ajute cât de cât, deşi simplul gând de a deveni tată îi cauza o strângere de inimă aproape dureroasă.

Căci Lizzie încă mai exista, şi avea să existe întotdeauna.

Dintr-odată, îşi dădu seama că de-o bună bucată de vreme nu mai vorbiseră deloc, iar el continua să-şi încleştezе şi să-şi descleştezе mâna pe pârleaz la doar câteva degete distanţă de a domnişoarei Martin.

– Presupun, spuse el, coborându-şi piciorul pe pământ, că ar fi cazul să pornim înapoi. Briza începe să devină cam rece.

Claudia îşi potrivi iar pasul după al lui, dar fără să facă nicio încercare de a relua conversaţia. Joseph îi găsea compania curios de odihnitoare. Dacă s-ar fi plimbat cu domnişoara Hunt, sau oricare altă doamnă dintre cunoştinţele lui, s-ar fi simţit dator să continue taifasul, chiar dacă n-ar mai fi vorbit despre nimic semnificativ pentru oricare dintre ei.

Domnişoara Claudia Martin, după părerea lui, era o femeie vrednică de respect. Avea un caracter solid. Joseph chiar îşi spunea că ar fi avut şanse s-o placă, dacă ajungea vreodată s-o cunoască mai bine.

Nu-l mai nedumerea deloc faptul că era prietena Susannei.

– Ce ziceţi, mâine dimineaţă pornim din nou la aceeaşi oră? propuse el, după ce ajunseră înapoi la han şi o escortă până la primul etaj.

– Fetele şi cu mine vom fi gata, spuse ea scurt, în timp ce-şi scotea mănuşile. Vă mulţumesc pentru plimbare, Lord Attingsborough. Aveam mare nevoie de ea, dar n-aş fi îndrăznit să mă aventurez afară singură. Din păcate, faptul de a fi femeie *are* dezavantajele lui...

Îi întinse mâna, iar el zâmbi şi i-o luă într-a lui. Dar, în loc de a o strânge, pentru ca apoi să-i dea drumul, aşa

cum cu siguranţă avusese de gând, o ridică la buze.

Claudia şi-o retrase ferm, se răsuci pe călcâie fără o vorbă şi dispăru în camera ei. Uşa se închise cu zgomot.

Aceasta fusese o greşeală, îşi spuse el, încruntându-se spre uşa închisă. În niciun caz nu era genul de femeie căreia i se săruta mâna. Degetele ei le cuprinseseră ferm pe ale lui, nu zăcuseră moleşite, în aşteptarea unui gest galant.

La naiba, ce mai gafă!

Coborî scara şi porni să caute puţină companie. După sunetele ce se auzeau prin uşa cârciumii, deduse că nu mulţi dintre ceilalţi muşterii se duseseră deja la culcare.

Îi părea bine. Dintr-odată, se simţea neobişnuit de singur.

Flora aţipise, cu capul căzut pe-o parte şi gura deschisă. Edna se uita gânditoare afară, pe fereastra caleştii. Şi Claudia la fel.

Ori de câte ori reuşea să-l vadă pe Marchizul de Attingsborough, se încrunta la el. Însoţitorul lor călărea un alt cal închiriat şi arăta la fel de elegant şi odihnit ca în ajun, când porniseră la drum din Bath. Era remarcabil de chipeş şi fermecător. Şi mai era – deşi n-o încânta să recunoască – o companie surprinzător de plăcută. Apreciase foarte mult plimbarea din seara trecută, şi cea mai mare parte a conversaţiei. Era destul de inedit, să umble seara prin aer liber, cu un gentleman.

Iar la sfârşit, trebuise să strice el o seară memorabilă – şi să o facă să revină la impresia iniţială – sărutându-i mâna când îi urase noapte bună. Se supărase extrem de tare pe el. Se delectaseră împreună cu o conversaţie de bun-simţ, ca între doi egali – sau cel puţin aşa i se păruse. Nu avea nevoie să i se arunce nicio firimitură din galanteria lui, ca şi cum ar fi fost o fetişcană proastă care flirta.

Vedea că începuse iar ploaia – toată dimineaţa picurase în răstimpuri. De data asta, însă, ploua de-a binelea – şi, în câteva minute, se porni o adevărată aversă.

Trăsura se opri, vizitiul coborî de pe capră, se auzi un schimb de glasuri, apoi uşa se deschise şi marchizul se

urcă în caleaşcă, fără a pune picioarele pe trepte. Se aşeză lângă Claudia, care se retrase în capătul celălalt al banchetei. Dar bancheta nu era foarte lungă, şi nici cupeul trăsurii deosebit de încăpător, aşa că Marchizul de Attingsborough păru să-l umple dintr-odată pe tot. Flora se trezi din somn, cu o tresărire.

– Domnişoarelor, spuse el, zâmbind, în timp ce şiroia tot de apă, pe podeaua caleştii – şi pe tapiţerie, fără îndoială, fiţi aşa de bune şi scuzaţi-mă dacă voi sta cu dumneavoastră până se opreşte ploaia.

– Este propria dumneavoastră caleaşcă, îi reaminti Claudia.

Întoarse capul spre ea, surâzând, iar Claudia, împotriva propriei voinţe, îşi aminti de senzaţia acelor buze zâmbitoare pe dosul mâinii ei.

– Şi sper că nu e prea incomod, adăugă el, nici călătoria prea obositoare. Deşi aceasta e o speranţă cam deşartă, îndrăznesc să spun. Călătoriile sunt obositoare aproape întotdeauna.

Şi le zâmbi pe rând la toate trei.

Claudia se simţea oarecum sufocată de prezenţa marchizului – o senzaţie remarcabil de prostească. De ce trebuise să înceapă ploaia tocmai atunci? Simţea mirosul materialului umed al mantalei lui, şi pe al coloniei. Mai simţea şi miros de cal, la fel ca în ajun. Oricât ar fi încercat, nu-şi putea împiedica umărul să-l atingă pe al lui, după cum se clătina şi tresălta trăsura, în timp de gonea pe drum.

Ce prostie, să devină dintr-odată atât de descumpănită – ca o fetişcană neştiutoare, sau ca o babă nemăritată! Ce aiureală fără pereche!

Marchizul le punea fetelor tot felul de întrebări despre şcoală – întrebări bine gândite, cărora până şi Edna putea să le răspundă cu mai mult decât simple înroşiri şi chicoteli. Curând, părură să se simtă la largul lor cu el. Iar el, desigur, arăta cum nu se putea mai destins, ca şi cum i s-ar fi întâmplat în fiecare zi să împartă trăsura cu două absolvente de şcoală şi directoarea lor.

– Aseară, zise Joseph într-un târziu, rezemându-şi umerii de colţul caleştii şi potrivindu-şi mai bine picioarele lungi, astfel încât să nu atingă pe nimeni cu cizmele sale de piele, pentru călărie, pline de noroi – deşi Claudia era mult prea conştientă de acele picioare – mi-aţi vorbit despre planurile dumneavoastră de angajare şi speranţele de succes. Dar cu visele cum staţi? Cu toţii visăm. Cum ar fi vieţile dumneavoastră, dacă v-aţi putea împlini dorinţele?

Flora nu ezită.

– Eu m-aş mărita cu un prinţ, se repezi ea, şi aş locui într-un palat, unde aş sta toată ziua pe un tron de aur, împodobită numai cu diamante şi blănuri, iar noaptea aş dormi într-un pat cu saltele de puf.

Zâmbiră cu toţii.

– Totuşi, n-ai sta pe tron, Flo, îi atrase atenţia Edna, care era mereu mult mai realistă, decât dacă te-ai mărita cu un rege.

– Ceea ce se poate aranja foarte uşor, replică Flora, fără să se descurajeze. Tatăl lui ar muri tragic, a doua zi după nuntă. A, şi prinţul meu ar avea douăzeci de fraţi şi surori, iar eu aş avea o duzină de copii, şi cu toţii am locui în palat, ca o singură familie mare şi veselă.

Oftă din adâncul sufletului, apoi izbucni în râs.

Claudia era mişcată de ultimele detalii. În realitate, Flora se simţea foarte singură în viaţă.

– Un vis demn de toată atenţia, remarcă marchizul. Şi dumneavoastră, domnişoară Wood?

– Visul meu, răspunse Edna, e să am o prăvălioară, la fel cum au avut mama şi tata. Dar eu aş face negoţ cu *cărţi*. Toată ziua aş sta în mijlocul lor şi le-aş vinde unor oameni care le iubesc la fel de mult ca mine, şi...

Se întrerupse, roşind.

În această scurtă cuvântare, înşirase mai multe cuvinte laolaltă decât o auzise Claudia rostind de-a lungul întregii zile.

– Şi unul dintre clienţii aceia ar fi un prinţ chipeş, completă Flora. Dar nu prinţul *meu*, dacă eşti atât de bună, Ed.

– Poate că Edna îşi doreşte un bărbat mai modest, interveni Claudia. Unul căruia să-i fie dragi cărţile şi care s-o ajute în librărie.

– Asta ar fi o prostie, spuse Flora. De ce să nu-ţi doreşti stelele de pe cer, dacă tot visezi? Şi dumneavoastră, my lord? Care este visul excelenţei voastre?

– Da, se grăbi şi Edna, privindu-l cu ochi plini de curiozitate. Dar, înălţimea voastră nu aveţi deja tot ce vă puteţi dori? adăugă ea, după care se îmbujoră, muşcându-şi buzele.

Claudia înălţă din sprâncene, dar nu spuse nimic.

– Nimeni nu are tot ceea ce şi-ar putea dori, replică Joseph, nici chiar cei care au atâţia bani, încât nu mai ştiu pe ce să şi-i cheltuiască. Există şi alte lucruri de valoare decât cele care pot fi cumpărate cu bani. Staţi să mă gândesc... Care o fi cel mai important vis al meu?

Îşi încrucişă braţele pe piept, adâncindu-se în gânduri. După câteva clipe, uitându-se la el, Claudia îi văzu ochii luminaţi de un zâmbet.

– Da, spuse Joseph. Iubirea. Visez la o mare iubire, la o familie... să am o soţie şi copii... O familie care să-mi fie la fel de apropiată şi de dragă ca bătăile propriei mele inimi.

Fetele erau fermecate. Edna oftă adânc, iar Flora îşi încleştă mâinile la piept. Claudia ridică o privire sceptică. Se vedea clar că-şi pusese la cale răspunsul anume pentru ele. Ba chiar, erau doar vorbe goale, nici gând să fie un vis adevărat.

– Şi dumneavoastră, domnişoară Martin? se interesă marchizul, întorcându-şi spre ea ochii veseli, ceea ce o făcu să se întrebe pentru un moment oare cum s-ar fi simţit dacă ajungea să-i fie mai apropiată şi mai dragă decât bătăile propriei lui inimi.

– *Eu?* întrebă ea, atingându-şi pieptul cu o mână. O, dar eu nu am niciun fel de vise. Singurele pe care le-am avut vreodată mi s-au împlinit deja. Am şcoala mea şi pe profesoarele şi elevele mele. Ele sunt visul meu împlinit.

– A, dar aici nu e vorba de vise împlinite, replică Joseph. Nu-i aşa, domnişoarelor?

– Aşa e, confirmă Flora.

– Da, domnişoară, spuse şi Edna, în acelaşi moment. Haideţi, ziceţi-ne.

– Jocul acesta are anumite reguli, adăugă şi Marchizul de Attingsborough, potrivindu-şi umerii astfel încât s-o poată vedea mai bine. De la distanţa aceea, ochii lui arătau incredibil de albaştri.

Ce joc? *Care* reguli? Totuşi, o interesase fără putinţă de tăgadă să audă răspunsurile celorlalţi trei, recunoscu în sinea ei Claudia. Acum, îi venise şi ei rândul să joace.

Totuşi, se simţea foarte nemulţumită.

– Staţi să mă gândesc, zise ea, impunându-şi să nu roşească sau să se arate fâstâcită în vreun alt mod. Era deosebit de stânjenitor să se afle într-o asemenea situaţie, în faţa celor două eleve ale ei şi a unui domn din aristocraţie.

– Aşteptăm, spuse acesta. Nu-i aşa, domnişoarelor?

– Da! răspunseră într-un glas Flora şi Edna.

– Deci, visul meu... reluă Claudia, în cele din urmă. Da, visez să locuiesc din nou la ţară, într-o căsuţă. Cu acoperiş de stuf şi cu narcise, trandafiri şi crizanteme în grădină. Toate în anotimpul lor, desigur.

– *Singură*, domnişoară Martin?

Fără voie, Claudia îl privi în ochi şi putu vedea că se distra enorm pe seama ei. Zâmbea arătându-şi dinţii albi, perfecţi. Dacă exista pe lumea asta un gentleman mai nesuferit, în niciun caz nu voia să-l cunoască!

– Ei, adăugă ea, poate că aş avea cu mine un *căţel*.

Şi, ridicându-şi sprâncenele, îşi permise o clipă să-l privească în ochi, cu o expresie poznaşă, în timp ce-n sinea ei îl provoca să continue cu întrebările.

Joseph îi susţinu privirea, chicotind încet, în timp ce Edna bătea din palme.

– Şi noi am avut un câine! exclamă ea. L-am iubit mai mult decât orice pe lume! Cred că va trebui să-mi iau şi eu unul, în librăria mea.

– Eu îmi doresc cai, spuse Flora. Un grajd plin. Câte un cal pentru fiecare zi a săptămânii. Cu căpestre roşii şi zurgălăi.

– Văd că ploaia s-a oprit, remarcă pe neaşteptate marchizul, mutându-şi privirea afară, pe fereastra din spatele Claudiei. Se zăreşte chiar şi un petec de cer albastru, acolo, însă ar fi bine să vă uitaţi cât mai repede, altfel s-ar putea să-l pierdeţi.

Se ridică pe jumătate, aplecându-se înainte ca să bată în peretele din faţă, iar caleaşca încetini şi se opri.

– Voi reveni în şa, spuse el, lăsându-vă din nou liniştite, domnişoarelor.

– O... murmură Edna, cu regret vizibil, după care roşi, încurcată.

– Şi eu simt la fel, o asigură marchizul. Am petrecut într-adevăr o oră foarte plăcută.

După ce se dădu jos şi închise uşa în urma lui, mirosul coloniei îi mai rămase un timp în aer, dar veselia care le însufleţise pe toate trei în prezenţa lui se risipi, lăsând cupeul cu o senzaţie de umezeală şi goliciune. Oare aşa se întâmpla întotdeauna când aveau o companie masculină, se întrebă iritată Claudia, ajungeau aproape să simtă *nevoia* bărbaţilor, să *le ducă dorul* când nu erau pe-aproape?

Din fericire, însă, îşi aminti de domnul Upton şi domnul Huckerby, doi dintre profesorii de la şcoala ei. Nu se întrista – şi nici nu observa pe altele dintre profesoare sau fete amărându-se – când aceştia plecau acasă, în fiecare seară. Nu simţea nicio nevoie faţă de domnul Keeble, în afara aceleia de a-l avea ca portar al şcolii.

Îl privi cu nemulţumire pe Marchizul de Attingsborough cum sălta dezinvolt în şa, arătând imposibil de atrăgător. Ajungea să-l antipatizeze din ce în ce mai mult. Nu se cuvenea ca un gentleman să încerce să vrăjească nişte domnişoare cărora numai de aşa ceva nu le ardea.

– Ce gentleman fermecător este, comentă Flora cu un oftat, uitându-se de asemenea după el. De-ar fi, numai, cu vreo zece ani mai tânăr...!

Edna oftă şi ea.

– În curând vom ajunge la Londra, spuse Claudia cu falsă voioşie, şi o vom revedea pe Vicontesa Whitleaf.

Susanna şi Peter insistaseră ca fetele şi Claudia să locuiască în casa lor din Grosvenor Square, până-şi începeau lucrul ca guvernante.

– Şi copilaşul! se lumină la faţă Edna. Credeţi c-o să ne dea voie să-l vedem, domnişoară?

– Probabil va fi încântată să vi-l arate, răspunse Claudia, cu o senzaţie ce semăna incomod de mult cu un junghi de invidie. Susanna îl născuse pe micuţul Harry cu doar o lună în urmă.

– Sper să ne lase să-l luăm şi în braţe, adăugă Flora. La orfelinat, ţineam în braţe mulţi bebeluşi. Era ocupaţia mea favorită.

Caleaşca îşi continua drumul înainte şi, pentru un scurt răstimp, Marchizul de Attingsborough călări chiar pe lângă ea. Îşi aplecă puţin capul, pentru a se uita înăuntru şi ochii lui îi întâlniră pe ai Claudiei. Zâmbindu-i, îşi atinse borul pălăriei.

Claudia îşi dorea – chiar şi-o dorea *cu adevărat* – ca marchizul să nu arate atât de viril. Nu toţi bărbaţii erau aşa – ceea ce nu însemna că ceilalţi ar fi fost neapărat efeminaţi. Dar acest bărbat avea o masculinitate nedrept de evidentă. Şi o mai şi ştia. Claudia spera din toată inima să nu-l mai revadă, după sosirea la Londra. Viaţa ei era liniştită. Avusese nevoie să se străduiască ani de zile, pentru a ajunge la o stare atât de calmă. Nu dorea deloc să simtă iar tot tumultul şi toate nevoile pe care şi le înfruntase cu atâta înverşunare la douăzeci şi ceva de ani, înainte de a şi le suprima cu totul.

Felul de al fi a Marchizului de Attingsborough o nemulţumea îngrozitor.

O făcea să se simtă incomod.

Cumva, îi reamintea că, pe lângă tot ceea ce realizase în ultimii cincisprezece ani, mai era şi femeie.

Capitolul 4

Caleaşca Marchizului de Attingsborough le lăsă pe Claudia şi pe fete drept la uşa conacului Vicontelui Whitleaf din Grosvenor Square, în Mayfair, spre sfârşitul după-amiezii, iar Susanna şi Peter apărură în uşă să-i primească zâmbitori, încă înainte ca vizitiul să fi coborât scăriţa.

Era într-adevăr o casă splendidă, dar Claudia abia dacă apucă să observe, în toată zarva salutărilor şi a urărilor de bun-venit. Susanna o îmbrăţişă, radiind de sănătate pentru o femeie care născuse doar cu o lună în urmă. Apoi o strânse în braţe pe Edna, care chiţăi încântată că-şi revedea fosta profesoară, şi pe Flora, care scoase şi ea un fel de chiţăit de emoţie, turuind cu viteza cea mai mare, în timp ce Peter o saluta pe Claudia cu un zâmbet cald şi o strângere de mână, urându-le apoi bun-venit şi fetelor.

Marchizul nu mai rămase, ci porni mai departe cu calul lui închiriat, după ce schimbase câteva amabilităţi cu Susanna şi Peter, îşi luase rămas-bun de la Claudia şi le urase Florei şi Ednei numai bine în viitoarele lor cariere de guvernante.

Claudia nu regreta despărţirea.

Flora şi Edna primiră câte o cameră la acelaşi etaj cu odaia copilului, fapt care le încântă pe amândouă, după se-l vizitaseră pe micul Harry, care era drăgălaş şi brunet, şi fuseseră asigurate că urmau să mai aibă şi alte ocazii de a-l vedea, înainte de plecare. Aveau să ia masa îm-

preună cu menajera, care părea să le aştepte compania cu o plăcere deosebită.

Claudia avea de gând să se simtă bine pur şi simplu.

– Iar acesta e un ordin, preciză Peter, cu o lucire poznaşă în ochi, după ce Susanna îi dăduse vestea. M-am învăţat să nu mă contrazic cu nevastă-mea când vorbeşte pe tonul ăsta, Claudia. Însurătoarea cu o profesoară ascunde pericole, după cum am constatat pe pielea mea.

– Arăţi ca un bărbat călit, comentă Claudia.

Vicontele era chipeş şi fermecător, cu ochi veseli, mai mult violeţi decât albaştri.

Susanna râse. Dar pregătise deja o listă întreagă de activităţi pentru amuzamentul prietenei sale, şi de vreme ce în birou pe Claudia o aştepta o scrisoare de la domnul Hatchard, cu vestea neplăcută că fusese nevoit să plece din oraş pentru câteva zile, cu afaceri, şi regreta că n-o putea primi pe domnişoara Martin decât după înapoiere, se relaxă şi o luă cu ea prin magazine şi galerii, şi la plimbări în Hyde Park.

Desigur, această amânare însemna că ar mai fi putut sta la şcoală încă o săptămână, dar Claudia nu-şi pierdu vremea frământându-se din cauza acestor împrejurări neprevăzute. Ştia cât se bucura Eleanor că, în sfârşit, se afla pentru un timp la conducerea şcolii. Eleanor Thompson devenise profesoară la o vârstă mai înaintată, dar descoperise în această ocupaţie iubirea vieţii ei – propria sa afirmare.

Pe Frances n-o văzură până în ziua concertului. Plecase cu Lucius în vizită la mătuşile ei vârstnice din Gloucestershire, înainte de a veni la Londra. Dar Claudia avea o fire răbdătoare. În fond, venise acolo ca să se distreze şi urma să se revadă cu două dintre cele mai dragi prietene ale ei. Numai de-ar fi putut să vină şi Anne – atunci fericirea ei ar fi fost desăvârşită. Dar aceasta – fosta Anne Jewell, altă profesoară care lucrase la şcoala ei – se afla în Wales, cu domnul Butler şi cei doi copii ai lor.

În ziua stabilită, Claudia începu să se îmbrace devreme, cu mare grijă, emoţionată la gândul de a o revedea pe Frances – care urma să vină la cină cu Lucius – dar şi alarmată de faptul că acel concert avea să fie mult mai simandicos decât se aşteptase. Se părea că urma să participe o mare parte din lumea bună, şi nu-i folosea la nimic să-şi spună că dispreţuia grandoarea şi nu exista niciun motiv de a se simţi intimidată. Adevărul era că avea emoţii. Nici garderoba şi nici modul ei de a purta o conversaţie nu se potriveau cu o asemenea companie. Şi-n plus, nu cunoştea pe nimeni de-acolo, cu excepţia micului ei grup de prieteni.

Se gândea să se strecoare în fundul sălii chiar înainte de începerea concertului, ca s-o asculte pe Frances, aşa cum li se spusese Florei şi Ednei că puteau face. Din păcate, însă, îşi exprimase prin viu grai această intenţie, iar Susanna o dezaprobase categoric, în timp ce şi Peter clătina din cap.

– Mă tem că nu putem îngădui aşa ceva, Claudia. Dacă încerci, voi fi nevoit să te escortez personal până în rândul întâi.

Camerista personală a Susannei tocmai terminase să-i aranjeze părul – în pofida protestelor Claudiei că era pe deplin capabilă s-o facă şi singură – când Susanna însăşi apăru în uşa camerei de toaletă. Camerista i-o deschise pentru a o lăsa să intre.

– Eşti gata, Claudia? se interesă Susanna. Da, văd că *eşti*. Şi arăţi foarte elegant!

– Nu Maria e de vină că n-am bucle sau cârlionţi, se grăbi Claudia s-o asigure, în timp ce se ridica în picioare. A tot stăruit şi m-a îmbiat, dar am refuzat categoric riscul de a arăta ca o oaie deghizată în miel.

În consecinţă, părul îi era pieptănat în stilul său obişnuit, neted, cu un coc la ceafă. Atâta doar că arăta puţin mai altfel decât de obicei. Părea mai lucios, mai des, mai atrăgător. Cum izbutise camerista acea transformare, Claudia nu era în stare să înţeleagă.

Susanna râse.

– Maria nu te-ar fi făcut în niciun caz să arăţi aşa, spuse ea. Are un gust impecabil. Dar ţi-a reuşit o pieptănătură extrem de elegantă. Şi-mi place mult şi rochia.

Era o rochie simplă, verde închis, de muselină fină, cu talie înaltă, corsaj nedecoltat şi mâneci scurte, care Claudiei îi plăcuse în clipa când o văzuse prima oară, în vitrina unei croitorese de pe Milsom Street, în Bath. Îşi cumpărase trei rochii noi pentru călătoria la Londra, o extravaganţă fără seamăn, dar pe care o considerase necesară cu acea ocazie.

– Şi tu, Susanna, o complimentă ea, arăţi frumoasă ca întotdeauna, desigur.

Prietena ei era îmbrăcată în albastru deschis, o culoare foarte frumoasă, care se asorta de minune cu buclele ei de un arămiu vibrant. Mai redevenise şi zveltă ca o fetişcană, fără să mai prezinte nicio urmă a sarcinii, decât poate puţină îmbujorare în obraji.

– Ar cam fi timpul să coborâm, propuse ea. Vino să vezi sala de bal înainte de a sosi Frances şi Lucius.

Claudia îşi acoperi umerii cu şalul verde ca pătrunjelul, iar Susanna o luă de braţ şi o trase afară din cameră, în direcţia scării.

– Biata Frances! o compătimi ea. Cred că e îngrozitor de emoţionată, ce zici?

– Îndrăznesc să spun că la fel cred şi eu, răspunse Claudia. Mi se pare firesc să fie aşa, înaintea unei reprezentaţii. Îmi amintesc cum le spunea fetelor din cor, când preda la şcoală, că dacă n-au trac înaintea unui spectacol, e cel mai sigur semn că vor cânta prost.

Sala de bal era o încăpere de proporţii magnifice, cu plafon înalt, poleit, de care atârna un candelabru cu zeci de lumânări. Un perete era acoperit cu oglinzi, dând iluzia unui spaţiu şi mai întins, cu un candelabru identic şi cu acelaşi număr de flori, care erau puse peste tot, în urne mari.

Podelele de lemn luceau sub şirurile de scaune cu tapiţerie roşie care fuseseră pregătite pentru seara aceea.

Era o privelişte care-ţi tăia respiraţia.

Dar la urma urmei, îşi spuse Claudia, ea nu se înclinase niciodată în faţa nervozităţii. De ce ar fi făcut-o tocmai acum? Doar dispreţuia *ton*-ul, cum obişnuia să-şi zică *lumea bună* – nu? Sau, ce puţin, acea parte pe care n-o cunoştea personal. Îşi îndreptă umerii.

Apoi, în uşă apăru Peter, chipeş şi elegant în hainele lui de seară, închise la culoare, iar în urma lui veneau Frances şi Lucius. Susanna se grăbi spre ei, urmată îndeaproape de Claudia.

– Susanna! exclamă Frances, cuprinzând-o în braţe. Eşti fermecătoare ca întotdeauna. Şi Claudia! Vai, ce scumpă eşti şi ce bine arăţi!

– Iar tu, i-o întoarse Claudia, arăţi mai distinsă ca oricând şi... incredibil de frumoasă!

Şi strălucitoare, adăugă ea în gând, cu faţa îngustă, cu osatură fină şi plină de viaţă. Fără doar şi poate, succesul îi pria prietenei sale.

– Claudia, o salută Lucius, făcând o plecăciune în faţa ei după ce luă sfârşit primul val de salutări. Amândoi am fost încântaţi când am auzit că urma să fii aici în seara asta, mai ales de vreme ce, pentru un timp, acesta va fi ultimul concert al lui Frances.

– *Ultimul*, Frances? exclamă Susanna.

– O decizie foarte înţeleaptă, o felicită Claudia pe Frances, strângându-i mâinile. Ai concertat fără preget – Paris, Viena, Roma, Berlin, Bruxelles... Şi lista poate continua. Sper că de data asta ai să te odihneşti şi tu cum se cuvine.

– Bine, *şi* mult! fu Frances de acord, uitându-se de la Claudia la Susanna cu o lucire nouă în ochi. Poate chiar pentru totdeauna. Uneori, găseşti în viaţă lucruri mai bune de făcut decât să cânţi.

– *Frances*...? întrebă Susanna, împreunându-şi mâinile la piept, cu ochii mari.

Prietena ei, însă, o temperă cu un gest.

– De-ajuns, pentru acum, spuse ea, altfel îl vom face pe Lucius să roşească.

Nu era nevoie să spună mai mult, desigur. În fond, după câţiva ani de căsnicie, Frances urma să devină mamă. Zâmbind, Susanna îşi ridică la buze mâinile încleştate, în timp ce Claudia le strângea şi mai tare pe ale lui Frances, înainte de a le da drumul.

– Haideţi în salon, să bem ceva înainte de cină, propuse Peter, oferindu-i lui Frances braţul drept, iar Claudiei pe cel stâng. Susanna luă braţul lui Lucius şi porniră şi ei pe urmele lor.

Dintr-odată, Claudia se simţi foarte bucuroasă că se afla acolo – chiar dacă seara aceea *se anunţa* ca un fel de grea încercare. O podidea bucuria pentru vieţile fericite din ultimii câţiva ani ale prietenelor ei, şi nu-i fu greu să-şi alunge sentimentul vag de invidie şi însingurare.

Se întrebă în treacăt dacă Marchizul de Attingsborough avea să apară şi el în seara aceea. Nu-l mai văzuse de la sosirea în oraş, aşa că de-atunci fusese din nou calmă şi mulţumită ca de obicei.

Când Joseph intră în White's Club, a doua zi dimineaţa după întoarcerea de la Bath, îl găsi pe Neville, Conte de Kilbourne, citind unul dintre ziarele de dimineaţă. Contele îl puse deoparte, în timp ce marchizul se aşeza în apropiere.

– Te-ai întors, Joe? întrebă el retoric. Cum l-ai găsit pe unchiul Webster?

– Înfloritor şi enervat de insipiditatea înaltei societăţi din Bath, răspunse Joseph. Şi imaginându-şi că boala i-a cam slăbit inima.

– Şi i-a slăbit-o? se interesă Neville.

Joseph ridică din umeri.

– Tot ce-a acceptat să-mi spună a fost că medicul pe care l-a consultat acolo n-a negat. Dar nu m-a lăsat să vorbesc eu însumi cu el. Lily ce mai face?

– Foarte bine.

– Şi copiii?

– Ocupaţi ca de obicei, zâmbi Neville, apoi redeveni serios. Aşadar, tatăl tău credea că i se înrăutăţeşte sănă-

tatea, şi te-a chemat la Bath. Sună cam de rău augur. Am ghicit corect motivul?

– Probabil, răspunse Joseph. Nu e nevoie să fii un geniu, nu-i aşa? *Am* treizeci şi cinci de ani, la urma urmei, şi sunt moştenitorul unui ducat. Uneori, îmi doresc să mă fi născut ţăran.

– Ba nu ţi-o doreşti deloc, Joe, replică Neville, zâmbind din nou. Şi cred că până şi ţăranii îşi doresc urmaşi. Prin urmare, vei cădea în capcana căsătoriei, nu? Unchiul Webster are în minte vreo mireasă anume?

– Domnişoara Hunt, răspunse Joseph, ridicând o mână în semn de salut spre doi cunoscuţi care intraseră împreună în salonul de lectură şi se pregăteau să se alăture unui alt grup. Tatăl ei şi al meu s-au înţeles deja, în principiu, asupra unei combinaţii – Balderston a fost chemat la Bath înaintea mea.

– Portia Hunt...

Neville fluieră uşor, dar nu mai comentă nimic. Îşi privea, doar, vărul, cu compasiune profundă.

– Nu te încântă?

Contele, însă, îşi aruncă mâinile în sus, cu un gest defensiv.

– Nu e treaba mea. Fata-i drăgălaşă foc – nici chiar un bărbat fericit în căsnicie n-ar putea să nu observe *asta*. Şi n-a călcat niciodată greşit, nu-i aşa?

Dar Nev n-o simpatiza. Joseph se încruntă.

– Aşa că ai fost trimis înapoi ca să-ţi faci oferta, nu? continuă Neville.

– Într-adevăr, confirmă Joseph. Nu-mi displace, să ştii. Şi *trebuie să mă însor şi eu cu cineva*. În ultima vreme, sunt tot mai conştient că nu mai pot amâna mult. Şi-atunci, de ce să nu fie domnişoara Hunt?

– N-are o dotă foarte răsunătoare, Joe, îi aminti contele.

– Nu toţi putem fi la fel de norocoşi ca tine, replică marchizul.

– De ce nu? înălţă Neville din sprâncene. Şi ce-o să se întâmple cu Lizzie, când ai să te însori?

– N-o să se schimbe nimic, răspunse ferm Joseph. Am fost aseară la ea şi am rămas şi peste noapte, ba încă i-am promis să mai revin şi în după-amiaza asta, înainte de a mă duce diseară la teatru, cu grupul lui Brody. Acolo am s-o escortez pe domnişoara Hunt – campania începe fără amânare. Dar pe Lizzie n-am s-o neglijez, Nev. Nici dacă mă însor şi m-aleg din căsnicie cu o duzină de copii.

– Da, nici nu-mi imaginez că ai face-o. Dar mă întreb dacă domnişoara Hunt va avea vreo obiecţie să-şi petreacă aproape toată viaţa la Londra în timp ce Willowgreen va sta gol în cea mai mare parte a anului.

– S-ar putea să-mi fac alte planuri, răspunse Joseph.

Dar, înainte de a apuca să intre în amănunte, fură întrerupţi de sosirea lui Ralph Milne, Viconte de Sterne, un alt văr de-al lor, care era nerăbdător să vorbească despre o pereche de murgi ce se vindeau la licitaţie la Tattersall's.

Joseph acceptase invitaţia la concertul din Grosvenor Square, la vremea când o însoţi pe domnişoara Hunt la teatru, în seara aceea. Nu era înrudit nici cu Whitleaf, nici cu soţia lui, dar îi acceptase de mult ca veri în familia lui care număra mai mulţi membri decât rudele de sânge. Cu siguranţă, considera că era cazul să participe la orice distracţie unde ei avuseseră consideraţia de a-l invita. Şi mai voia să se ducă şi fiindcă auzise numai lucruri bune despre vocea Contesei de Edgecombe şi-l bucura ocazia de a o auzi cu urechile lui.

Voia să fie prezent deoarece Laurent – Vicontesa Ravensberg, verişoara lui într-un fel – pe care o vizitase după plecarea de la White's, îi spusese că aveau să vină acolo şi ea şi Kit, precum şi Ducele şi Ducesa de Portfrey. Elizabeth, ducesa, era o altă aproape-rudă a lui. Întotdeauna o considerase ca un fel de mătuşă, deşi de fapt era sora unchiului său prin alianţă. Voia să fie prezent pentru că Lily, soţia lui Neville, care fusese şi ea în vizită la Lauren, îl invitase la cină înainte de concert.

Şi mai avea să se ducă, descoperi el pe parcursul serii, în ciuda faptului că Portia Hunt mergea. Era regretabil, presupunea el, dar şi inevitabil, în împrejurările existente.

În timpul uneia dintre pauzele spectacolului, domnişoara Hunt îl întrebase dacă se ducea la serata de peste câteva zile a doamnei Fleming. În felul ei de a se purta cu el se simţea ceva nou, toată seara fusese conştient de acest lucru – un anume aer de stăpână. Era clar că tatăl ei vorbise cu ea. Tocmai se pregătea să-i răspundă afirmativ, când Laurence Brody interveni cu o altă întrebare.

– Prin urmare, nu vă duceţi la concertul din aceeaşi seară de la familia Whitleaf, domnişoară Hunt? vru el să ştie. Am auzit c-o să fie toată lumea acolo. Doamna Edgecombe urmează să cânte, şi toţi sunt nerăbdători s-o asculte.

– Nu chiar *toată* lumea, domnule Brody, răspunse Portia, cu demnitate controlată. Eu nu sunt nerăbdătoare să mă duc şi nici mama mea, sau multe alte persoane de bun gust pe care le-aş putea numi. Am acceptat deja invitaţia doamnei Fleming. Mă aştept să găsesc companie şi conversaţie superioară la serata ei, încheie ea, cu un zâmbet spre Joseph.

Lui Joseph îi veni să-şi tragă singur o palmă. *Sigur* că nu s-ar fi dus la concert. Contesa de Edgecombe era măritată cu bărbatul despre care Portia crezuse cu tărie, aproape toată viaţa, că urma să fie soţul *ei*. Tocmai atunci se împrietenise Joseph cu ea, în zilele şi săptămânile care urmaseră după încheierea acelei relaţii.

– *Regret că trebuie să lipsesc de la serată*, Domnişoara Hunt, spuse el, dar am acceptat deja invitaţia la concertul doamnei Whitleaf.

Ar fi refuzat invitaţia, dacă-şi amintea – aşa cum ar fi trebuit – de legătura dintre soţii Edgecombe şi domnişoara Hunt. Iar ea era vizibil nemulţumită. În tot restul serii rămase foarte tăcută, iar când *totuşi* vorbea, se adresa aproape exclusiv celorlalţi membri ai grupului.

Joseph sosi la petrecere împreună cu Lily şi Neville, şi le prezentă omagiile sale lui Whitleaf şi Susannei. Sala de bal, după cum putea să vadă, începuse deja să se umple. Prima persoană pe care o văzu când intrară fu Lauren, care ridicase un braţ ca să le atragă atenţia, zâmbind, din cealaltă parte a sălii. Mai erau cu ea Kit, Elizabeth şi Portfrey.

Şi domnişoara Martin.

De la întoarcerea în oraş, se mai gândise la ea de câteva ori. O plăcuse mai mult decât s-ar fi aşteptat, în timpul călătoriei spre Londra. Era o femeie sobră, încorsetată şi severă, adevărat, şi complet independentă. Dar mai era şi inteligentă, şi avea un simţ sec al umorului.

Dar se gândise la ea mai mult din alte motive. Intenţiona să mai poarte cu ea o discuţie, înainte de plecarea ei înapoi la Bath, deşi probabil că în seara asta nu era tocmai momentul cel mai potrivit. Domnişoara Martin era îmbrăcată elegant, într-o rochie de muselină verde. Observă că avea părul pieptănat puţin mai atrăgător decât fusese la şcoală, ori pe drumul spre Londra. Chiar şi aşa, oricine o privea şi-ar fi dat cu siguranţă seama că era profesoară. I se simţea în postura disciplinată, în severitatea expresiei, în absenţa totală a bijuteriilor, a buclelor şi a oricăror alte podoabe.

În timp ce Joseph se apropia de ea, împreună cu Lily şi Neville, Domnişoara Martin se întoarse şi-i văzu venind.

– Lily, Neville, Joseph, spuse Lauren, când se alăturară grupului – şi urmă un iureş de saluturi, strângeri de mână şi sărutări pe obraji. Aţi cunoscut-o pe Domnişoara Martin? Dumnealor sunt Contesa de Kilbourne, Domnişoara Martin, şi verii mei, Marchizul de Attingsborough şi Contele de Kilbourne.

– Domnişoara Martin? zâmbi Neville, înclinându-se.

– Încântată de cunoştinţă, Domnişoara Martin, declară Lily, cu obişnuitul ei zâmbet cald, în timp ce Domnişoara Martin înclina capul şi le dădea bună seara la toţi.

– Ne-am cunoscut deja, spuse Joseph, întinzându-i mâna, nu fără a-şi aminti că ultima oară când făcuse acelaşi gest comisese şi gafa de a i-o săruta. Am avut plăcerea de a o escorta pe domnişoara Martin de la Bath până aici, acum o săptămână.

– A, da, desigur, spuse Lauren.

– De-atunci, nu te-am mai văzut la faţă, Joseph, interveni şi Elizabeth. Ce mai face tatăl tău?

– Considerabil mai bine, mulţumesc, deşi el preferă să fie de altă părere. Cu siguranţă, e destul de întremat ca să se plângă de toţi şi toate. Mama mea, însă, pare să agreeze înalta societate din Bath.

– Sunt încântată să aud asta, replică Elizabeth. Ştiu că era dezamăgită de faptul că anul ăsta nu poate veni.

– Domnişoară Martin, întrebă Portfrey, atât Contesa de Edgecombe, cât şi doamna Whitleaf au fost cândva profesoare la şcoala dumneavoastră, din câte înţeleg...?

– Într-adevăr, răspunse Claudia. Încă mai deplâng pierderea lor. Totuşi, sunt peste măsură de mândră de actualul meu corp didactic.

– Christine ne-a spus, zise şi Kit, referindu-se la Ducesa de Bewcastle, că domnişoara Thompson e foarte fericită acolo.

– Cred că aşa este, replică domnişoara Martin. Se vede clar că e o profesoară înnăscută.

– Pe mine mă fascinează ideea unei şcoli de fete, spuse Lily. Va trebui să discut cândva cu dumneavoastră despre asta, domnişoară Martin. Am o sută de întrebări să vă pun.

– Care trebuie să aştepte, toate, iubirea mea, îi zise Neville. Cred că tocmai începe concertul.

– Atunci, să ne aşezăm, propuse Elizabeth.

– Doriţi să luaţi loc lângă mine, domnişoară Martin? o invită Joseph.

Putu vedea, însă, că începuse dintr-odată să arate iar înţepată şi aspră.

– Vă mulţumesc, răspunse ea, dar trebuie să mă duc să mă ocup de un anumit lucru.

Lui Joseph nu-i mai rămase decât să se aşeze lângă Lauren, pregătindu-se să savureze concertul. Contesa de Edgecombe nu era singura interpretă, după cum aflase, deşi rămânea, cu siguranţă, atracţia principală. Tocmai se pregătea să comenteze ceva, când îşi dădu seama că domnişoara Martin se îndepărtase doar cu câţiva paşi, până pe culoarul central dintre scaune, unde acum stătea ţintuită locului, arătând de parcă ar fi văzut o stafie. Se grăbi să se ridice din nou în picioare.

– Domnişoară Martin? întrebă el. Nu vă simţiţi bine? Pot să...

– Nu, îl întrerupse Claudia. Vă mulţumesc. *Voi sta* lângă dumneavoastră, totuşi, dacă se poate. Vă mulţumesc încă odată.

Şi se aşeză grăbită pe scaunul liber de lângă al lui, plecându-şi capul. Mâinile şi le încleştă în poală, iar Joseph observă că-i tremurau uşor. Ciudat lucru, îşi spuse el, din partea unei femei care nu părea deloc slabă din fire. Dar îi era imposibil să ştie ce se întâmplase ca s-o tulbure aşa, şi nici ea nu-i oferea nicio explicaţie.

– Domnişoara Wood şi domnişoara Baines au ajuns cu bine la noii lor angajatori? o întrebă, sperând să-i alunge din minte orice gând la ceea ce o şocase.

Un moment, îl privi cu ochi goi.

– A... făcu ea. Nu... Încă nu. Domnul Hatchard, omul meu de afaceri, a fost nevoit să plece din oraş. S-a întors azi, însă, şi a trimis vorbă că pot trece pe la dumnealui mâine.

Începuse să-i revină culoarea în obraji. Îşi îndreptă şi umerii.

– Şi între timp, se interesă el, v-aţi distrat bine?

– A, da, desigur, răspunse Claudia, fără să intre în alte amănunte.

Dar concertul era gata să înceapă. Whitleaf trecuse în faţa spectatorilor şi stătea pe estrada joasă care fusese pregătită pentru cântăreţi, ca să-i poată vedea toată lumea din sala de bal. Se auziră câteva sâsâieli din public, apoi se lăsă tăcerea.

Concertul începu.

Joseph era impresionat de înaltul calibru al cântăreţilor. Avu loc recitalul unui cvartet de coarde, o serie de numere ale unui tânăr bariton care fusese angajat la Opera din Viena ca să cânte cu începere din toamnă, şi un recital de pianoforte al brunetei Contese de Raymore, care era o celebritate în toată regula şi pe care Joseph o mai ascultase cu multă plăcere şi cu alte ocazii. Mai cântă şi un cântec popular melancolic, în propriul ei acompaniament, cu frumoasa ei voce contralto. După care, desigur, veni rândul Contesei de Edgecombe, a cărei voce de soprană era bogată şi plină, deşi curând dovedi că putea să atingă şi nişte note incredibil de înalte.

Lui Joseph îi era uşor să înţeleagă de ce se făcea atâta agitaţie.

Ridicându-se în picioare alături de toţi ceilalţi, care aplaudau zgomotos, pentru a cere un bis după încheierea recitalului, Joseph îşi dădu seama că ar fi fost lipsit de una dintre cele mai mari experienţe estetice ale vieţii, dacă s-ar fi dus la serată, în loc să vină acolo. Desigur, mai fusese curios şi s-o vadă în acţiune pe femeia care-i luase locul Portiei Hunt în inima lui Edgecombe. O mai văzuse şi înainte, adevărat, dar nu-i apreciase just frumuseţea cu totul deosebită, până în seara asta, când faţa ei îngustă şi expresivă părea luminată din interior, iar părul negru îi lucea în văpaia lumânărilor.

Când contesa îşi termină bisul, domnişoara Martin îşi ţinea mâinile sub bărbie, încleştate foarte strâns una de alta. Ochii-i străluceau de mândrie şi afecţiune. Profesoarele de la şcoala ei reuşiseră într-adevăr de minune, pe piaţa matrimonială, îşi spuse el. Trebuia să fie o şcoală foarte bună, ca să atragă în personalul ei asemenea talente.

În ochii domnişoarei Martin luceau lacrimi pe care nu le lăsa să se verse, când se întoarse să se uite în spate, poate pentru a-şi împărtăşi bucuria cu Susanna. Joseph se răsuci spre ea, intenţionând s-o invite în grupul lui de

familie, pentru tratațiile care urmau să fie servite în sufrageria de seară.

Ea, însă, îl apucă brusc de braț, fără a-i lăsa timp să spună nimic, pentru a-i vorbi cu insistență:

– Vine încoace cineva cu care nu vreau să vorbesc.

Joseph înălță din sprâncene. Cei mai mulți dintre spectatori se împrăștiau în direcția sufrageriei. Într-adevăr, însă, un bărbat mergea în sens contrar, venind vizibil chiar spre ei. Joseph îl cunoștea vag. Îl întâlnise la White's. Omul sosise recent din Scoția. McLeith – așa-l chema. Avea un ducat scoțian.

Iar domnișoara Martin îl cunoștea – dar nu dorea să stea de vorbă cu el...?

Interesant. Oare avea vreo legătură cu tulburarea ei dinainte? se întrebă.

Îi puse mâna pe braț, cu un gest liniștitor. Era prea târziu ca s-o îndepărteze din calea acelui om.

Capitolul 5

Claudia îi mai întâlnise pe Vicontele Ravensberg şi soţia lui – la două nunţi, de fapt. Anne Jewell se măritase cu fratele vicontelui, iar Susanna se măritase cu verişoara vicontesei.

Fusese o uşurare să vadă feţe cunoscute, mai ales de vreme ce o recunoscuseră şi veniseră să-i vorbească, în sala de bal. Frances şi Lucius se duseseră în sala de muzică, pentru a sta un timp în linişte şi ca să se pregătească pentru spectacol, iar Susanna şi Peter erau ocupaţi să întâmpine invitaţii la uşile sălii de bal. *Nu* era deloc plăcut să fie singură în mijlocul unei asemenea mulţimi, fără să cunoască pe nimeni şi încercând să pretindă că de fapt îi plăcea singurătatea.

Îi simpatizase din prima clipă pe mătuşa şi unchiul Vicontesei Ravensberg, care erau cu ei, în pofida rangului lor înalt. Aceştia se purtau curtenitori şi amabil, făcând eforturi s-o includă şi pe ea în conversaţie. Acelaşi lucru se putea spune şi despre Contele şi Contesa de Kilbourne, după ce sosiseră şi se alăturaseră şi ei grupului. Nu-i era nici măcar complet dezagreabil să-l vadă din nou pe Marchizul de Attingsborough. În fond, era încă un chip familiar când ea crezuse că n-avea să cunoască pe nimeni. Desigur, arăta mai seducător decât oricând, în hainele lui de seară albastru închis cu argintiu şi cămaşa albă de in.

Îşi îngădui câteva clipe de amuzament privat, în timp ce stătea cu ceilalţi. Niciunul dintre ei nu era fără titlu –

iar ea se afla în mijlocul lor şi se simţea destul de bine în compania lor. Avea să insiste cât mai mult asupra acelei părţi a serii, când urma să-i povestească lui Eleanor, la întoarcerea acasă. Cu câtă poftă avea să mai râdă pe seama ei însăşi!

Dar amuzamentul se transformă pe neaşteptate în stânjeneală, când Ducesa de Portfrey propuse să-şi ocupe cu toţii locurile, iar marchizul o întrebă dacă dorea să stea lângă el. Efectiv, nu putea să n-o invite, de vreme ce stătuse alături, în grupul lor de familie, în loc de a se duce în altă parte, după amabilităţile care fuseseră schimbate la început, aşa cum s-ar fi cuvenit să facă.

Dumnezeule, aveau s-o creadă îngrozitor de nepricepută şi lipsită de maniere!

Aşa că inventase în grabă acea scuză cu o treabă pe care o avea de rezolvat. Urma s-o pună în aplicare, desigur – să le găsească pe Edna şi Flora şi să se asigure că aveau locuri în fundul sălii de bal, după ce se aşezau toţi oaspeţii. Şi avea să rămână cu ele, în ciuda consecinţelor cumplite pe care i le promisese Peter. Cândva, Edna cântase în corul de copii dirijat de Frances, iar acum nu mai putuse de emoţie, ziua întreagă, la gândul că avea să-şi audă din nou fosta profesoară, atât de iubită şi respectată, cântând de astă dată într-un concert adevărat. Pe Flora o însufleţise mai mult perspectiva de a vedea atâtea persoane bogate şi importante adunate la un loc şi îmbrăcate în cele mai elegante fineţuri.

Dar Claudia nu ajunse foarte departe, spre misiunea pe care singură şi-o alesese. Întrucât nu-i stătea în fire să se ascundă nici chiar când se simţea jenată, privi voit prin asistenţă în timp ce se îndepărta de locul unde stătuse, aproape de partea din faţă a sălii de bal, întrebându-se într-o doară dacă avea să mai recunoască şi pe altcineva.

Tare se mai îndoia de asta.

Dar se înşela.

În faţa ei, la jumătatea distanţei spre fundul sălii şi în stânga culoarului central unde stătea Claudia, se afla

doamna Freyja Bedwyn, acum Marchiză de Hallmere, conversând animat cu Lordul Aidan Bedwyn, fratele ei, aflat lângă ea, şi cu doamna Aidan, dincolo de el – Claudia îi cunoscuse şi *pe ei* la micul dejun nupţial al Lui Anne, în Bath. Marchizul de Hallmere stătea de cealaltă parte a soţiei lui.

Claudia se înfierbântă imediat, cuprinsă de animozitate. O mai văzuse de câteva ori pe doamna Hallmere, de când ieşise din clasă, în şcoala de la Lindsey Hall, în acea după-amiază memorabilă, cu ani în urmă – mai cu seamă când, încă numindu-se doamna Freyja Bedwyn, apăruse la şcoală într-o dimineaţă, din senin, arătându-se trufaşă şi binevoitoare şi întrebând dacă nu cumva Claudia avea nevoie de vreun lucru pe care ea putea să i-l obţină.

Când îşi amintea, Claudiei îi creştea şi acum temperatura.

Totuşi, faptul de a o revedea acum pe femeia aceea n-ar fi făcut-o să se întoarcă din drum, ca să se aşeze în grabă pe locul de lângă Lordul Attingsborough. În fond, dacă ar fi stat să se gândească, s-ar fi aşteptat ca măcar unii dintre membrii familiei Bedwyn să se afle în oraş cu ocazia Sezonului, şi ca toţi cei prezenţi să-şi facă apariţia la concertul din seara aceea.

Nu, dacă acelea ar fi fost singurele chipuri cunoscute, n-ar fi făcut decât să se ţină mai dreaptă, să-şi strângă şi mai tare buzele, să ridice bărbia şi să-şi vadă de drum, nestingherită.

Dar, doar la o secundă după ce Claudia o observase pe doamna Hallmere, ochii săi fură atraşi spre gentlemanul aşezat drept în faţa ei – cel care se uita foarte intens la *ea*.

Avu senzaţia că i se tăiau genunchii, iar inima-i sări până-n gât – sau, cel puţin, aşa i se păru, după bătăile dureroase pe care începuse să le simtă în acel loc. Cum de-l recunoştea, când nu-l mai văzuse de aproape optsprezece ani, nu ştia – dar îl recunoscuse pe loc.

Charlie!

Nu se gândi la nimic – nu avea *timp* să se gândească. Acţionă complet în virtutea instinctului, ajutată şi de faptul că Lordul Attingsborough se ridicase în picioare, întrebând-o dacă nu-i era cumva rău. Se refugiase pe scaunul alăturat grăbindu-se într-un mod dizgraţios, aproape fără să audă ce-i spunea, în timp ce-şi strângea mâinile în poală şi încerca să-şi impună să rămână calmă.

Din fericire, concertul a început la scurt timp după aceea, iar Claudia îşi putu potoli treptat bătăile dezordonate ale inimii, simţindu-se oarecum jenată că abuza de compania acelui grup de familie aristocratic. Făcu un efort să asculte muzica.

Prin urmare, Charlie se afla la Londra – şi venise acolo, în seara aceea.

Ei, şi?

Fără îndoială, avea să dispară de îndată ce lua sfârşit concertul. Trebuie că şovăia la fel de tare ca ea, la gândul unei întâlniri faţă-n faţă. Sau, tot aşa se putea să rămână acolo şi s-o ignore, din pură indiferenţă. La urma urmei, optsprezece ani însemna mult. Ea avusese şaptesprezece ultima oară când îl văzuse, iar el, cu un an mai mult.

Dumnezeule, abia dacă fuseseră mai mari decât nişte copii...!

Era foarte posibil ca nici măcar să n-o fi recunoscut, oprindu-se doar cu privirea asupra ei, într-o doară, fiindcă era una dintre ultimele persoane care mai stăteau în picioare.

Când Frances fu anunţată şi-şi ocupă locul pe estradă, îşi impuse să se concentreze. Acesta era momentul pe care-l aşteptase cu cea mai mare nerăbdare, de la plecarea din Bath, şi nu avea de gând să-l lase tocmai pe Charlie s-o împiedice să urmărească reprezentaţia cu cea mai mare plăcere. Dar după câteva momente, desigur, nu mai fu nevoită să facă niciun efort de voinţă pentru a se concentra. Frances era pur şi simplu magnifică.

La sfârşitul recitalului, Claudia se ridică odată cu toată lumea, ca s-o aplaude. Când se termină şi bisul,

nu mai era conştientă de nimic altceva decât de aura de plăcere pe care i-o dăruise spectacolul, de mândria pentru Frances şi de propria ei fericire că se afla acolo în seara aceea, asistând la ceea ce se prea putea să fie ultima apariţie publică a prietenei sale, pentru multă vreme dacă nu chiar pentru totdeauna.

Se întoarse din nou, când aplauzele încetară şi Peter anunţă că gustările aveau să fie servite în sufrageria de seară. Îşi înghiţi lacrimile care-i umpluseră ochii. Voia s-o găsească pe Susanna, şi mai voia şi să vadă dacă Edna şi Flora putuseră veni într-adevăr în sală, ca să asculte. Voia să se îndepărteze înainte ca Lordul Attingsborough, doamna Ravensberg sau altcineva din grup se simţea obligat s-o invite să-i însoţească la gustări. Cât de penibil s-ar fi simţit!

Şi mai voia şi să se asigure că Charlie plecase într-adevăr.

Nu plecase.

Mergea cu pas hotărât pe culoarul central, spre ea, deşi toţi ceilalţi porniseră în direcţia opusă. Îşi ţinea ochii aţintiţi drept asupra ei şi zâmbea.

Claudia nu era nici acum mai pregătită de a face faţă şocului unei asemenea întâlniri neaşteptate decât fusese înainte, când îl văzuse prima oară. Fără să gândească, se agăţă de braţul marchizului şi începu să-i îndruge ceva.

Mâna lui o acoperi pe a ei, pe braţ – o mână mare şi caldă, care-i dădea o senzaţie negrăit de liniştitoare. Se simţea aproape în siguranţă.

Faptul că nici măcar nu punea sub semnul întrebării josnicia nefirească a propriilor ei reacţii nu făcea decât să arate ce învălmăşeală era în mintea ei.

În clipa următoare, Charlie ajunse acolo, oprindu-se la doar un pas, doi, în faţa ei; continua să surâdă, cu ochii strălucindu-i de plăcere.

Arăta vizibil îmbătrânit. Părul blond i se rărise şi se retrăsese de deasupra frunţii, deşi încă nu era cu adevărat chel. Chipul îi era tot rotund şi simpatic, mai de-

grabă decât atrăgător, dar la colţurile ochilor şi ale gurii îi apăruseră riduri care pe vremuri nu fuseseră acolo. Acum era mai solid de constituţie, deşi nu s-ar fi putut spune în niciun caz că era gras. După vârsta de optsprezece ani, nu mai crescuse în înălţime. Ochii i se aflau în continuare la acelaşi nivel cu ai Claudiei. Era îmbrăcat cu o eleganţă discretă, spre deosebire de stilul neglijent pe care-l avusese în trecut.

– Claudia! Chiar tu *eşti*! exclamă el, întinzându-şi ambele mâini spre ea.

– Charlie, răspunse Claudia, care abia reuşea să-şi convingă buzele să se mişte; şi le simţea amorţite, ţepene şi imposibil de controlat.

– Dar ce surpriză încântătoare! continuă Charlie. Nici nu mi-am putut crede ochi...

– Bună seara îţi urez, McLeith, îl întrerupse Marchizul de Attingsborough, cu un glas ferm şi binevoitor. Un concert minunat, nu-i aşa?

Charlie se uită la el de parcă abia atunci l-ar fi observat stând lângă Claudia, care-i ţinea o mână pe braţ. Propriile lui braţe căzură pe lângă trup.

– A, Attingsborough, murmură el. Bună seara. Da, într-adevăr, ne-am distrat regeşte.

Curtenitor, marchizul înclină din cap.

– Eşti bun să ne scuzi? întrebă el. Grupul nostru se află deja la jumătatea drumului spre sufrageria de seară. N-am dori să ne pierdem locurile alături de ceilalţi.

Şi-şi petrecu mâna dreaptă a Claudiei peste braţ, continuând s-o acopere cu a lui.

– Dar unde locuieşti, Claudia? insistă Charlie, revenind cu atenţia asupra lui. Unde pot să te caut?

– V-a alunecat şalul de pe umeri, interveni şi marchizul aproape simultan, cu glasul plin de solicitudine, în timp ce i-l punea la loc cu mâna liberă, întorcându-se pe jumătate în faţa ei cu acel prilej. Noapte bună, McLeith. Mi-a părut bine să te văd.

Şi porniră pe culoar, cu un grup numeros de invitaţi, lăsându-l pe Charlie în urmă.

– Vă face dificultăţi? se interesă marchizul, aplecându-şi capul spre al ei, când ajunseră destul de departe ca să nu mai poată fi auziţi.

– *Mi-a făcut*, răspunse ea. Demult. Cu o viaţă de om în urmă.

Inima i se ridicase iar în gât, bătând aproape asurzitor. Îşi revenea treptat şi începea să-şi dea seama, ruşinată, cum se purtase, fără obişnuita ei tărie de caracter. Dumnezeule, fusese în stare până şi să-l înşface pe marchiz de braţ, cerşindu-i ajutorul şi protecţia – *după tot ceea ce-i spusese în Marlborough despre independenţă*! Ce umilitor! Dintr-odată, nările îi fură asaltate de mirosul coloniei lui – acelaşi pe care-l remarcase la şcoală şi în caleaşcă. De ce miroseau parfumurile masculine întotdeauna mai aţâţător decât cele feminine?

– Vă rog să mă scuzaţi, îşi ceru ea iertare. A fost o mare prostie din partea mea. Ar fi fost mult mai bine – şi mult mai în stilul meu – să conversez civilizat cu el, timp ce câteva minute.

Fusese cu adevărat bucuros s-o vadă. Voise să-i ia ambele mâini într-ale lui. Dorise să afle unde stătea, ca să-i poată face o vizită. Deznădejdea i se transforma în furie. Îşi îndreptă şira spinării, care nici până atunci nu stătuse tocmai gheboşată.

– Serios, nu e nevoie să mă însoţiţi mai departe, spuse ea, desprinzându-şi mâna de la braţul marchizului. Am abuzat destul de timpul şi bunăvoinţa dumneavoastră, lucru pentru care îmi prezint scuzele. Duceţi-vă şi alăturaţi-vă familiei dumneavoastră, până nu e prea târziu.

– Şi să vă las singură? îi zâmbi el. N-aş putea să fiu atât de nemanierat. Permiteţi-mi să vă alung gândurile neplăcute, prezentându-vă altor câteva persoane.

Şi, luând-o de cot, o întoarse în loc, iar Claudia se pomeni aproape faţă-n faţă cu Lordul şi doamna Aidan Bedwyn, Marchizul şi Marchiza de Hallmere şi – *Sfinte Dumnezeule din Ceruri!* – Ducele şi Ducesa de Bewcastle.

– Joseph, spuse ducesa, toată numai zâmbete călduroase. Te-am putut vedea stând lângă Lauren şi Kit.

Nu-i aşa că seara asta a fost absolut încântătoare? Ba mai mult – încă mai este! O, iertaţi-mi manierele, Domnişoara Martin. Ce faceţi?

Claudia – semn că încă mai era distrată – făcu o reverenţă, la care gentlemenii răspunseră înclinându-se (Ducele doar cu o mică aplecare a capului). Doamna Aidan şi Lordul Hallmere zâmbiră, iar doamna Hallmere arboră o mină trufaşă.

– Domnişoara Martin, spuse Lordul Aidan. Proprietara şcolii din Bath unde a predat cândva soţia lui Sydnam Butler, dacă nu mă înşel? Ne-am cunoscut la micul dumneaei dejun nupţial. Ce mai faceţi, domnişoară?

– Văd că nici nu mai e nevoie de prezentări, în fond, remarcă Lordul Attingsborough. Am avut plăcerea de a o escorta pe domnişoara Martin şi pe două dintre elevele dumneaei, de la Bath până aici, săptămâna trecută.

– Nădăjduiesc că aţi lăsat şcoala pe mâini bune, domnişoară Martin, comentă doamna Hallmere, privind-o în lungul nasului ei destul de proeminent.

Claudia începea să se enerveze.

– Sigur că da, ripostă ea. Doar nu v-aţi aştepta s-o las pe mâini *rele*, nu-i aşa?

Prea târziu îşi dădu seama că vorbise tăios şi necugetat, astfel purtându-se foarte grosolan. Dacă ar fi auzit-o pe vreuna dintre fetele ei făcând una ca asta, ar fi luat-o deoparte şi ar fi dăscălit-o cel puţin cinci minute, fără a se opri să-şi tragă răsuflarea.

Sprâncenele doamnei Hallmere se arcuiră în sus.

Mâna dreaptă a ducelui se strânse pe mânerul lornionului său bătut în pietre scumpe.

Lordul Hallmere zâmbi.

Ducesa râse.

– Mă vei ofensa dacă o mai interoghezi pe domnişoara Martin în legătură cu asta, Freyja, spuse ea. A lăsat-o la conducere pe Eleanor, şi am deplină încredere că sora mea este într-adevăr foarte competentă. Şi mai este şi încântată, aş putea adăuga, domnişoară Martin, că i-aţi acordat o asemenea încredere.

Iată cum vorbea o doamnă autentică, îşi spuse amărâtă Claudia; iată cum rezolva un moment care ar fi putut ieşi penibil, cu mult şarm şi eleganţă.

Marchizul de Attingsborough o prinse iar pe Claudia de cot.

– Lauren şi Kit, precum şi soţii Portfrey şi Kilbourne, ne ţin locurile la masa lor, spuse el. Trebuie să mergem şi să ne alăturăm lor.

– Îmi cer iertare – încă odată, repetă Claudia, în timp ce porneau spre uşă. Pe fetele mele le învăţ că politeţea trebuie să aibă tot timpul întâietate faţă de orice sentimente personale, şi totuşi tocmai mi-am nesocotit propriile învăţăminte, în cel mai spectaculos mod.

– Cred, răspunse el, iar Claudia putu să vadă că se distra de-a binelea, că doamna Hallmere a pus acea întrebare cu intenţia de a face doar o introducere politicoasă în conversaţie.

– A, în niciun caz individa *aia*! exclamă ea, uitând de orice umilinţă. Numai doamna Freyja Bedwyn nu!

– Aţi cunoscut-o înainte de căsătorie? se interesă Joseph.

– *Ea* era eleva despre care v-am vorbit.

– *Nu se poate!* Mâna lui o strânse şi mai tare de cot, făcând-o să se oprească dincolo de uşile sălii de bal, chiar înainte de a intra în sufrageria de seară. Acum zâmbea cu toată gura, fără să se mai ascundă.

– Iar Bewcastle a fost cel ce v-a îndrumat atât de nemilos să vă descurcaţi singură? I-aţi dat cu tifla lui *Bewcastle*? Şi aţi plecat mândră pe aleea din faţă de la *Lindsey Hall*?

– N-a fost deloc amuzant, spuse ea, încruntată. Nici pe departe.

– Prin urmare, continuă marchizul, cu ochii sclipindu-i de veselie, v-am aruncat din lac în puţ, când v-am dus de la McLeith drept spre soţii Bedwyn, nu-i aşa?

Claudia îl privea tot mai încruntată.

– Cred, domnişoară Martin, spuse Joseph, că aţi avut o viaţă foarte interesată.

Coloana ei vertebrală deveni şi mai ţeapănă, şi-şi strânse cu putere buzele, înainte de a răspunde.

– N-am avut... începu ea.

În clipa următoare, văzu ultimele zece minute, sau câte fuseseră, aşa cum trebuia să fi apărut în ochii lui.

Buzele îi tresăriră.

– Mă rog, consimţi, într-un fel, presupun că se poate spune şi aşa...

Şi, din cine ştie ce motiv inexplicabil, amândoi găsiră mărturisirea ei enorm de comică şi izbucniră într-un râs cu hohote.

– Vă rog să mă scuzaţi... murmură el, când putu să vorbească din nou.

– Şi dumneavoastră pe mine... răspunse Claudia.

– Şi când mă gândesc, continuă el, luând-o iar de cot ca s-o conducă în sufragerie, că m-aş fi putut duce la serata doamnei Fleming în loc să vin aici.

Ducesa de Portfrey le zâmbea de la o masă, făcându-le semne să se apropie, iar Contele de Kilbourne stătea în picioare, gata să tragă un scaun pentru Claudia.

Claudiei nu-i era clar dacă marchizul regreta sau nu alegerea pe care o făcuse. Ea una, însă, se bucura enorm de prezenţa lui. Oarecum, o ajutase să-şi revină – chiar dacă şi *el* se numărase printre cauzele involuntare ale tulburării ei. Nu mai ţinea minte când râsese ultima oară atât de tare.

Se afla într-un mare pericol, îşi spuse ea cu severitate, în timp ce se aşeza – pericolul de a-şi revizui opinia despre el şi a ajunge chiar să-l *placă*.

Iar acum, iat-o în mijlocul unui grup de familie pe care ar fi trebuit să-l părăsească în urmă cu câteva ore. Şi ea era singura vinovată pentru disconfortul său. Când se mai agăţase *vreodată* de un bărbat, ca să-i ceară sprijinul şi protecţia?

Era realmente înjositor.

Claudia adormi – ce e drept, după o perioadă îndelungată în care *nu* dormise – cu gândul la Marchizul de At-

tingsborough, şi se trezi gândindu-se la Charlie – *Ducele de McLeith.*

O, da, într-adevăr, avea tot dreptul să antipatizeze aristocraţii, şi mai cu seamă ducii. Povestea nu începuse cu odiosul şi arogantul Duce de Bewcastle. Un alt duce îi distrusese viaţa, cu mult timp încă înainte ca ea să-l întâlnească pe acesta din urmă.

Pe tot parcursul copilăriei şi al adolescenţei, trăise şi respirase numai Charlie Gunning – sau cel puţin aşa i se părea acum, privind retrospectiv lucrurile. Fuseseră virtualmente inseparabili, din momentul sosirii lui acasă la tatăl ei, ca un orfan de cinci ani, necăjit şi derutat, până în momentul când Charlie plecase la şcoală, la vârsta de doisprezece ani, şi chiar şi după aceea, când îşi petreceau împreună fiecare moment din vacanţele lui.

Dar mai târziu, când avea optsprezece ani, iar ea şaptesprezece, Charlie plecase, pentru a nu se mai întoarce niciodată. De-atunci, Claudia nu-l mai văzuse – până în seara trecută. Nici măcar nu mai auzise de el, timp de aproape optsprezece ani.

Şi totuşi, cu o seară înainte, el îi vorbise de parcă nici n-ar fi existat acel sfârşit brusc şi crud al relaţiei lor. Se purtase cu ea ca şi cum n-ar fi avut nici cel mai neînsemnat motiv de a se simţi vinovat.

Dar ce surpriză încântătoare!

Dar unde locuieşti?

Unde pot să-ţi fac o vizită?

Chiar crezuse că avea dreptul să fie încântat? Şi să-i facă vizite? Cum îndrăzneal O fi fost mult şaptesprezece ani – aproape jumătate din viaţa Claudiei – dar nu chiar *atât* de mult. Iar memoria ei nu avea nicio problemă.

Dar începu să-şi alunge cu hotărâre orice amintiri, în timp ce se îmbrăca pentru micul dejun şi pentru vizita pe care o avea de făcut la biroul domnului Hatchard, în aceeaşi dimineaţă. Se hotărâse să se ducă singură, fără Edna şi Flora. Francos veneau în vizită, iar ea şi Susanna urmau să le ia pe fete la cumpărături, după haine şi accesorii noi.

Şi întrucât Frances veni cu o trăsură şi le luă pe celelalte trei cu ea, la scurt timp după încheierea unui mic dejun prelungit, Claudia se pomeni mergând spre întâlnire în caleaşca de oraş a lui Peter. Acesta refuzase fie şi doar să-i asculte insistenţele că i-ar fi făcut plăcere să meargă pe jos, într-o zi atât de frumoasă.

– Susanna nu mi-ar ierta-o niciodată, spusese el, cu o lucire în ochi. Şi nu mi-aş dori aşa ceva. Fie-ţi milă de mine, Claudia.

În timp ce mergea pe străzile Londrei, o cuprinse buna dispoziţie, în pofida îngrijorării că posturile pe care domnul Hatchard le găsise pentru cele două fete ar fi putut să nu fie prea potrivite, la urma urmei. Acum, că sosise momentul, efectiv tremura de emoţie la gândul că urma să pună accentul final pe propria ei independenţă, pe succesul ei ca femeie necăsătorită.

Nu mai era nevoie de niciun ajutor din partea binefăcătorului care sprijinise atât de generos şcoala, aproape de la început. Avea o scrisoare pentru el vârâtă în reticul – domnul Hatchard urma să i-o trimită, din partea ei. Ba încă un lucru şi mai mulţumitor, acum avea posibilitatea de a mări numărul elevelor de caritate pe care le primea, de la douăsprezece la paisprezece. Iar şcoala producea chiar şi un profit modest.

Abia aştepta următoarea oră, îşi spuse ea, în timp ce vizitiul lui Peter o ajuta să coboare din trăsură, ca să intre în biroul domnului Hatchard.

După mai puţin de o oră, Claudia reveni grăbită pe trotuar. Vizitiul Vicontelui Whitleaf sări de pe capră şi-i deschise uşa caleştii. Claudia îşi trase respiraţia, pentru a-i spune că avea să meargă pe jos până acasă. Era mult prea agitată ca să stea în trăsură. Dar, înainte de a apuca să vorbească, se auzi strigată pe nume.

Marchizul de Attingsborough tocmai se apropia călare, împreună cu Contele de Kilbourne şi cu încă un gentleman. El era cel care o salutase.

– Bună dimineaţa, domnişoară Martin! exclamă el, apropiindu-se. Cum vă simţiţi pe ziua de azi?

– Dacă aş fi mai furioasă de-atât, Lord Attingsborough, replică ea, s-ar putea să-mi explodeze capul!

Joseph înălţă din sprâncene.

– Voi merge pe jos până acasă, îi spuse în continuare Claudia birjarului. Îţi mulţumesc că m-ai aşteptat, dar te poţi întoarce fără mine.

– Trebuie să-mi permiteţi să vă escortez, domnişoară, se oferi marchizul.

– N-am tocmai nevoie de paznici! replică ea tăios. Iar în dimineaţa asta, *nu* voi fi o companie prea plăcută.

– Atunci, permiteţi-mi să vă însoţesc ca prieten, propuse el şi sări din şa, întorcându-se spre conte. Îmi duci tu calul înapoi la grajd, Nev?

Contele zâmbi şi-şi scoase pălăria în semn de salut către Claudia, care-şi dădu seama că pierduse momentul pentru a spune un *nu* hotărât. Şi-n plus, se simţea puţin mai uşurată, văzând un chip familiar. Crezuse că trebuia să aştepte întoarcerea Susannei din expediţia la cumpărături, înainte de a avea pe cineva cu care să poată sta de vorbă – şi se temea să nu izbucnească înainte de asta. Şi astfel, după doar câteva minute, mergeau împreună pe trotuar – Claudia şi Marchizul de Attingsborough. Joseph îi oferi braţul, iar ea i-l luă.

– *Nu* sunt peste măsură de sensibilă, îl asigură ea, în pofida a tot ceea ce aţi putut observa aseară şi azi-dimineaţă. Dar ceea ce simt acum e mai degrabă revoltă, *furie*, decât deznădejde.

– V-a supărat cineva acolo, înăuntru? se interesă el, arătând cu capul spre clădirea din care Claudia tocmai ieşise.

– Acolo este biroul domnului Hatchard, îi explică ea. Omul meu de afaceri.

– A, da. În legătură cu angajările. N-au întrunit condiţiile dumneavoastră?

– Edna şi Flora se vor întoarce mâine cu mine la Bath, declară ea.

– E chiar atât de rău? întrebă marchizul, bătând-o uşor cu mâna pe braţ.

– Mai rău decât atât, îl asigură Claudia. *Mult mai rău.*

– Mi se îngăduie să ştiu şi eu ce s-a întâmplat?

– Bedwynii, replică ea, făcând un gest nervos cu mâna liberă prin aer, în timp ce traversau o stradă, ocolind o movilă de bălegar proaspăt. *Asta* s-a întâmplat. *Bedwynii*! De la ăştia o să mi se tragă mie moartea, jur că aşa va fi!

– Sper că nu, murmură Joseph.

– Flora trebuia să fie angajată de doamna Aidan Bedwyn, continuă ea, iar Edna, de nimeni alta decât *Marchiza de Hallmere*!

– Aha...

– E de *nesuportat*! exclamă Claudia. Nu înţeleg cum poate avea atâta tupeu femeia aia!

– Poate, sugeră Joseph, vă ţine minte ca pe o profesoară foarte bună, care nu se abate de la principiile şi înaltele sale exigenţe, nici chiar pentru bani sau poziţii în societate.

Claudia pufni.

– Şi poate, continuă el, s-o mai fi dat şi ea pe brazdă...

– Femeilor ca ea nu le vine niciodată mintea la cap! replică ea. Nu fac decât să devină tot mai rele şi mai rele.

Ceea ce era ridicol şi nedrept, desigur. Dar antipatia ei la adresa fostei doamne Freyja Bedwyn rămânea atât de profundă, încât era incapabilă să judece raţional în ceea ce-o privea pe acea femeie.

– Aveţi obiecţii şi faţă de doamna Aidan Bedwyn? vru să ştie marchizul, atingându-şi borul pălăriei în semn de salut pentru o pereche de doamne care veneau din direcţia opusă.

– S-a măritat cu un Bedwyn.

– Mie întotdeauna mi-a făcut impresia unei persoane deosebit de amabile, preciză el. Se pare că tatăl ei a fost miner la cărbuni, în Ţara Galilor, înainte de a face avere. Doamna Aidan Bedwyn are reputaţia de a ajuta persoanele mai puţin norocoase decât ea. Doi dintre cei trei copiii ai ei au fost adoptaţi. Pentru ei are nevoie de guvernantă?

– Pentru fată, răspunse Claudia. Şi, în cele din urmă, va avea nevoie de una şi pentru fiica ei cea mai mică.

– Aşa că vă veţi întoarce la Bath, cu domnişoara Bains şi domnişoara Wood, conchise el. Vor avea şi ele un cuvânt de spus în privinţa asta?

– Nu le-aş trimite la nişte slujbe unde vor fi nefericite, replică ea.

– S-ar putea, sugeră marchizul, ca ele să nu vadă la fel lucrurile, domnişoară Martin. Poate vor fi încântate de perspectiva de a lucra ca guvernante în casele unor familii atât de distinse.

Un copil mic, cu o bonă alergând exasperată pe urmele lui, îşi rostogolea cercul pe trotuar. Marchizul o trase pe Claudia într-o parte, până când trecură de ei.

– Puşlama mică, remarcă el. Fac rămăşag că a promis pe ce-are el mai scump c-o să ducă în mână drăcia aia, până când va ajunge în parc, unde are loc destul să alerge.

Claudia trase încet aer în piept.

– Sugeraţi, Lord Attingsborough, întrebă ea, că am reacţionat prea pripit şi nerezonabil, în biroul domnului Hatchard?

– Câtuşi de puţin, răspunse marchizul. Revolta dumneavoastră este admirabilă, la fel ca hotărârea de a vă împovăra din nou cu fetele, luându-le înapoi la Bath mai degrabă decât să le plasaţi în nişte posturi care le-ar putea aduce necazuri.

Claudia oftă.

– Aveţi perfectă dreptate, consimţi ea. *M-am pripit* prea tare.

Joseph îi zâmbi.

– I-aţi spus lui Hatchard un *nu* hotărât?

– Ba bine că nu – dar a insistat să nu facă nimic până mâine. Vrea ca fetele să participe la întrevederile cu posibilii lor angajatori.

– Aha...

– Şi cred, urmă ea, că ar trebui să le acord şansa asta, nu-i aşa?

– Dacă aveţi încredere în puterea lor de judecată.

Claudia oftă din nou.

– Este unul dintre lucrurile pe care ne străduim cel mai mult să le învăţăm. Să judece înţelept, raţional, să gândească singure, să-şi ia propriile hotărâri, pe baza bunului-simţ. Şi chiar mai mult decât atât. Încercăm să le învăţăm pe fetele noastre să ajungă nişte persoane adulte informate şi înţelepte – mai ales pe elevele de caritate, ca să nu se mărite pur şi simplu imediat ce termină şcoala, lăsându-şi apoi bărbaţii să gândească pentru ele până la sfârşitul vieţii.

– Aceasta nu este o imagine prea roz a căsniciei, remarcă marchizul.

– N-o fi roz, dar e corectă, ripostă ea.

Acum mergeau pe sub coroanele unor copaci care mărgineau trotuarul. Pentru un moment, Claudia ridică faţa spre ramurile şi frunzele de deasupra, privind cerul albastru şi razele de soare ce străluceau printre crengi.

– Le voi preveni, spuse ea. Am să le explic că Bedwynii, conduşi de Ducele de Bewcastle, sunt o familie care de generaţii întregi s-a bucurat de bogăţii şi privilegii, aşa că sunt aroganţi şi dispreţuitori cu toţi cei situaţi mai jos de ei pe scara socială – ceea ce-i include aproape pe toţi ceilalţi muritori de pe faţa pământului. Am să le explic că doamna Hallmere e cea mai rea din toată familia. Le voi sfătui nici măcar să nu se prezinte la întrevedere, ci să-şi facă bagajele şi să se întoarcă la Bath, cu mine. Iar după aceea, le voi lăsa să hotărască singure ce vor să facă.

Dintr-odată, îşi aminti că ambele fete locuiseră la Lindsey Hall, împreună cu celelalte eleve de caritate, în vara trecută, la nunta Susannei. Atunci chiar făcuseră cunoştinţă cu Ducele şi Ducesa de Bewcastle.

Marchizul de Attingsborough râdea încetişor. Claudia îi aruncă o privire tăioasă – şi, în clipa următoare, izbucni şi ea în râs.

– Nu mă port tiranic decât atunci când sunt furioasă, spuse ea. Nu doar nemulţumită, nu supărată, ci *în culmea mâniei.* Ceea ce nu mi se întâmplă prea des.

– Şi bănuiesc că, atunci când vi se întâmplă, interveni el, cauza este aceea că cineva a ameninţat-o pe vreuna dintre fetele dumneavoastră nepreţuite.

– Să ştiţi că sunt nepreţuite! îi spuse ea. Mai ales cele care nu au pe nimeni altcineva să vorbească în interesul lor, în afară de mine.

Joseph o bătu iar pe dosul mâinii, şi deodată Claudia îşi dădu seama că se plimba cu el de câteva minute fără să acorde nici cea mai mică atenţie direcţiei în care mergeau.

– Unde ne aflăm? se interesă ea. Acesta e drumul înapoi spre casa Susannei?

– Este drumul cel mai lung şi cel mai plăcut spre casă, replică el. Trece pe la Gunter's. Aţi gustat îngheţatele de acolo?

– Nu, niciodată, răspunse Claudia. Dar încă este *dimineaţă*.

– Şi există vreo lege care ne obligă ca numai după-amiaza să ne desfătăm cu plăcerea de a lua o îngheţată? ripostă el. După prânz nu vom avea timp. Mă voi duce la petrecerea de grădină a doamnei Corbette-Hythe. Dumneavoastră nu veniţi?

În sinea ei, Claudia aproape că tresări. Uitase complet de acea invitaţie. Ar fi preferat pe departe, să stea acasă, dar trebuia să se ducă, desigur. Susanna şi Frances se aşteptau să vină, pretenţie pe care o avea şi ea de la sine însăşi. Nu-i plăcea să se învârtească prin cercurile din lumea bună, dar nu voia nici să lipsească de la orice distracţie numai fiindcă era jenată şi simţea că nu-şi avea locul acolo.

Acele lucruri nu reprezentau decât motive în plus ca să se ducă.

– Ba da, răspunse ea.

Atunci, ne vom opri în dimineaţa asta să luăm o îngheţată la Gunter's, hotărî Joseph, bătând-o încă odată pe dosul palmei.

Şi, din cine ştie ce motiv, Claudia râse din nou.

Unde i se risipise toată mânia? Nu cumva, întâmplă-

tor, fusese *manipulată*? Sau tocmai i se acordase beneficiul înţelepciunii unui cap mai limpede?

Înţelepciune?

Marchizul de Attingsborough?

Dintr-odată, îşi aminti ceva care puse pe fugă orice rămăşiţe ale furiei.

– Sunt *liberă*, îi spuse ea marchizului. Tocmai l-am informat pe domnul Hatchard că nu mai am nevoie de serviciile binefăcătorului meu. Adineaori i-am înmânat o scrisoare de mulţumire, ca să i-o transmită acelui om.

– Acesta este într-adevăr un motiv de sărbătorire, răspunse el. Şi ce mod mai potrivit de a sărbători există, decât cu una dintre îngheţatele lui Gunter?

– Dacă mai e şi altul, nici nu-mi pot imagina care ar fi, fu ea de acord.

Capitolul 6

*Grădina casei din Richmond a doamnei Corbette-*Hythe era spaţioasă şi amenajată cu mult gust. Se întindea în jos până pe malul Tamisei şi era un decor ideal pentru petrecerile mari în aer liber – iar aceasta era o petrecere deosebit de mare.

Joseph cunoştea aproape pe toată lumea, aşa cum i se întâmpla de obicei la asemenea evenimente. Trecea de la un grup la altul, cu un pahar de vin în mână, conversând cu cunoştinţele şi făcându-se agreabil la modul general, înainte de a merge mai departe.

Vremea era ideală. Abia dacă se zărea vreun nor pe cer. Soarele strălucea cu putere, şi totuşi aerul rămânea destul de răcoros, parfumat de miresmele miilor de flori care umpleau rondurile şi straturile din grădinile formale dispuse mai jos de terasă, oferind un adevărat festin de culori pentru ochii privitorilor de alături. Într-o latură a casei se înălţa un umbrar cu trandafiri. Aproape de intrarea sa boltită, un cvintet de coarde cânta în surdină, *acordurile sale muzicale amestecându-se plăcut cu ciripiturile* păsărilor, râsetele şi glasurile invitaţilor care conversau între ei.

Când Joseph ajunse la grupul din care făceau parte Lauren şi Kit, îşi găsi verişoara arzând de nerăbdare să-i dea ultima veste.

– Încă n-ai vorbit cu Neville şi Lily? îl întrebă ea – şi, fără să-i aştepte răspunsul, se şi repezi să continue: Gwen şi mătuşa Clara vor veni să-şi petreacă vara la Alvesley!

– A, ce veste grozavă! exclamă el.

Părinţii lui Kit, Contele şi Contesa de Redfield, urmau să-şi sărbătorească în vara aceea a patruzecia aniversare a nunţii. Alvesley Park, locuinţa lor şi a lui Kit şi Lauren, avea să se umple de oaspeţi, printre care şi el. Gwen era sora lui Neville, iar mătuşa Clara, mama lui.

– Anne şi Sydnam vor fi şi ei acolo, adăugă Lauren.

– Abia aştept să-i revăd, o asigură Joseph. Nimic nu se compară cu o reuniune de familie, ca să-ţi ridice moralul, nu-i aşa?

Domnişoara Hunt îl pedepsea pentru seara trecută, după cum Joseph îşi dăduse seama aproape din momentul sosirii. Se alăturase grupului ei imediat ce terminase cu saluturile adresate gazdei, întru totul pregătit să-şi petreacă toată după-amiaza în compania ei. Ea îi zâmbise graţios, apoi revenise cu atenţia asupra conversaţiei pe care o purta cu doamna Dillinger. Iar când subiectul se epuizase, nu peste mult timp, deschisese ea unul nou, care o interesa în mod deosebit – ultima modă în materie de bonete. De vreme ce era singurul bărbat din tot grupul, Joseph se simţise exclus cu intenţie şi în curând o luase din loc, ca să găsească o companie mai primitoare.

Îl tratase cu un refuz direct, pe toţi sfinţii!

În după-amiaza aceea, arăta şi mai frumoasă decât de obicei. În timp ce alte doamne se îmbrăcaseră cu rochii viu colorate anume pentru acea ocazie, domnişoara Hunt trebuia să-şi fi dat seama că nu putea nădăjdui să se ia la întrecere cu splendoarea florilor sau a soarelui, aşa că luase pe ea o rochie de muselină albă, fără alte podoabe. Părul blond îi era coafat cu multă iscusinţă, sub o pălărie de dantelă albă decorată cu boboci albi de trandafiri şi doar puţină verdeaţă.

Se amestecă printre alte câteva grupuri, înainte ca, în cele din urmă, să coboare de unul singur până la marginea apei. Grădina fusese proiectată cu multă pricepere spre a prezenta cât mai multe flori şi culori în apropierea casei, câtă vreme spre apă erau mai mulţi copaci şi dom-

neau nuanţele de verde cât mai diferite. Partea de sus a grădinii nici măcar nu se mai vedea, de acolo de pe mal, ci numai o parte din acoperişul şi hornurile casei. Acorduri muzicale slabe se mai auzeau, însă sunetele vocilor şi ale râsetelor se estompaseră.

Majoritatea musafirilor rămăseseră aproape de casă, de compania celorlalţi şi de mâncare. Totuşi, câteva persoane ieşiseră pe apă, luând bărcuţele cu vâsle de la debarcader. Un cuplu de tineri le aştepta întoarcerea, iar o doamnă se plimba de una singură nu departe, la umbra unor sălcii.

Bine făcuse să se ferească de căldura directă a soarelui, măcar pentru un timp, îşi spuse Joseph, dar în niciun caz nu avea nevoie să stea singură – nu la o petrecere, cel puţin, unde ideea era tocmai de a vorbi cu cât mai multe persoane. Dar în fond, dacă stătea să se gândească bine, şi *el* era acum singur. Uneori, o scurtă eliberare de întrebările mulţimii era la fel de necesară ca o gură de aer curat.

Era domnişoara Martin, îşi dădu el seama pe neaşteptate, când femeia se opri şi întoarse capul să se uite peste apă. Joseph ezită. Poate că prefera să rămână singură – la urma urmei, îi răpise o mare parte din timp, în acea dimineaţă. Sau, poate, se simţea singură. În fond, era improbabil ca acolo să fie mulţi oameni pe care să-i cunoască.

Îşi amintea cum râseseră în seara trecută, la intrarea în sufragerie, iar amintirea îl făcu să zâmbească. Cumva, râsul o transformase, întinerind-o cu câţiva ani. Şi mai ţinea minte şi cum arătase la Gunter's, dimineaţa, mâncându-şi încet îngheţata, fără să ia prea multă în linguriţă, savurând fiecare gură şi apoi intrând în defensivă, când îşi dăduse seama că Joseph se amuza.

– Trebuie să înţelegeţi, îi explicase ea, că nu e un lucru pe care să-l fac în fiecare zi... sau în fiecare an. Nici măcar în fiecare *deceniu*!

Joseph îşi îndreptă paşii în direcţia ei.

– Văd că aţi găsit puţină umbră, spuse el, vorbind

treptat tot mai tare pe măsură ce se apropia, ca să n-o ia prin surprindere. Îmi permiteţi s-o folosesc şi eu.

Totuşi, Claudia îl privi surprinsă.

– Desigur, răspunse ea. Consider că natura ne aparţine tuturor în egală măsură.

– Fără îndoială, acesta este crezul tuturor intruşilor şi branconierilor, remarcă Joseph, zâmbindu-i. Vă simţiţi bine?

Orice femeie normală ar fi zâmbit la rândul ei, politicos, asigurându-l că da, se simţea nemaipomenit de bine, iar conversaţia s-ar fi îndreptat în continuare spre cele mai previzibile insipidităţi. Domnişoara Martin ezită, apoi dădu un răspuns care era în mod evident sincer.

– Nu prea... Sau, mai bine zis, chiar nu... deloc.

Nu mai dădu nicio explicaţie, privindu-l doar lung, cu o expresie aproape feroce. Cu rochia ei simplă de bumbac şi pieptănătura severă de sub pălărie, ar fi putut să fie luată uşor drept o menajeră – sau drept directoarea unei şcoli de fete. Sinceritatea în timpul unei conversaţii politicoase era o raritate la o doamnă – sau şi la un gentleman, în fond. Nimeni n-ar fi recunoscut că îi displace o petrecere, fără să pară nemanierat.

– Cred, spuse el, că atunci când vă aflaţi în ambianţa cu care sunteţi obişnuită, la şcoala dumneavoastră, nimeni nu vă impune obligaţii sociale, nici nu vă forţează să vă distraţi. Cred că de obicei aveţi parte de multă libertate şi independenţă.

– Şi dumneavoastră nu aveţi? i-o întoarse ea, ridicând din sprâncene.

– Dimpotrivă. Când eşti în posesia unui titlu, chiar dacă este doar un titlu de curtoazie, ai obligaţia de a fi disponibil pentru a ajuta la umplerea tuturor sălilor de bal, a saloanelor sau a grădinilor unde eşti invitat în timpul Sezonului, astfel încât gazda să poată afirma că a fost cea mai de neînchipuit înghesuială, ajungând astfel să facă obiectul invidiei tuturor cunoştinţelor ei. Şi eşti obligat să fii curtenitor şi sociabil cu toţi şi toate.

– Iar eu, dintre cine fac parte? se interesă ea. Dintre *toţi*... sau dintre *toate*...?

Marchizul chicoti. Mai văzuse şi înainte mostre din umorul ei sec, şi-i plăcea destul de mult.

Claudia îl privea fix, cu un obraz scăldat în reflexele luminii care se oglindea din apă.

– Şi asta-i *tot* ce faceţi? continuă ea, fără a-i aştepta răspunsul. Mergeţi la petreceri şi vă faceţi agreabil fiindcă v-o cer rangul şi înalta societate?

Joseph se gândi la timpul pe care-l petrecea cu Lizzie, mai mult ca oricând de la Crăciun încoace, şi simţi acea apăsare pe inimă care de-acum îi devenise familiară. Ar fi deschis alt subiect de conversaţie, unul pe care cu siguranţă intenţiona să-l abordeze, înainte de plecarea ei înapoi spre Bath, dar domnişoara Martin vorbi mai departe, înainte ca el să-şi poată găsi cuvintele potrivite.

– Nu vă duceţi la Camera Lorzilor? vru ea să ştie. Dar, nu, sigur că nu mergeţi. Dumneavoastră aveţi doar un titlu de curtoazie.

– Sunt un duce în aşteptare, zâmbi el. Şi, dacă aş avea de ales, aş prefera ca lucrurile să rămână aşa.

– Da, spuse ea, nu e deloc plăcut să-ţi pierzi un părinte. Lasă un mare gol, o gaură căscată în viaţa omului.

Moartea tatălui ei o dezmoştenise, îşi dădu el seama, câtă vreme în cazul lui s-ar fi întâmplat tocmai contrariul. Dar, una peste alta, o viaţă omenească valora mai mult decât orice avere – mai ales când era viaţa cuiva drag.

– Familia contează întotdeauna mai mult decât orice altceva, îi spuse el.

– Credeam că aveam să mă simt foarte bine petrecând două săptămâni aici, cu Susanna şi Frances, spuse domnişoara Martin cu un oftat, în timp ce întorcea capul ca să se uite peste apă. Şi, într-adevăr, a fost minunat să le revăd. Dar dacă sunt cu ele, înseamnă că trebuie să iau parte şi la asemenea evenimente. Acum, cred că mi-ar plăcea să mă întorc la Bath cât se poate de curând. Eu îmi trăiesc viaţa într-o lume cu totul diferită de aceasta.

– Şi aţi prefera-o pe a dumneavoastră proprie, completă el. Nu pot să vă condamn. Dar între timp,

domnişoară Martin, permiteţi-mi să fac lucrul la care mă pricep cel mai bine. Daţi-mi voie să vă distrez. Văd că, în acest moment, nimeni nu stă la rând să ia o barcă. Şi se pare că domnişoara Meeghan şi Crawford tocmai se întorc. Vreţi să luăm barca lor?

– Pe *apă*? întrebă ea, făcând ochii mari.

– Barca e mică. Cred că *am putea* s-o ridicăm deasupra capetelor şi să alergăm aşa cu ea prin grădină. Dar ceilalţi invitaţi s-ar putea să ne creadă cam excentrici, iar eu, unul, va trebui să mă mai asociez cu ei şi în viitor.

Claudia izbucni în hohote, pe când Joseph o privea cu un zâmbet. Cât de des râdea? Nu prea des, probabil – deşi, cu siguranţă, ar fi trebuit s-o facă. Când râdea, parcă ar fi dat jos de pe ea o armură întreagă.

– Da, îmi dau seama că am pus o întrebare *prostească*, recunoscu ea. Mi-ar plăcea mai mult decât orice să mă plimb cu barca. Vă mulţumesc.

Joseph îi oferi braţul, iar Claudia i-l luă.

După ce marchizul o ajută să coboare în barcă, domnişoara Martin se aşeză cu spatele drept şi o atitudine rigidă, ca şi cum ar fi vrut să-şi ispăşească ieşirea necontrolată dinainte. Nu i se clinti niciun muşchi în timp ce Lordul Attingsborough vâslea spre centrul râului, pentru a porni apoi paralel cu malul, trecând prin dreptul altor conace grandioase, cu grădini opulente şi sălcii ce-şi drapau pletele verzi peste apă. Îşi ţinea mâinile în poală, puse căuş una peste alta. Nu avea umbrelă, ca majoritatea celorlalte doamne şi domnişoare, dar pălăria ei cu boruri largi îi apăra de soare faţa şi gâtul. Pălăria cunoscuse şi vremuri mai bune, dar nu-i stătea deloc rău...

– Vă plimbaţi cu barca şi în Bath? se interesă el.

– Nu, niciodată. Când eram mică, ne mai plimbam, dar asta a fost demult, foarte demult.

Marchizul îi zâmbi. Nu multe domnişoare ar fi adăugat acel *foarte demult* în plus, sugerând o vârstă mai înaintată. Ea, însă, părea să fie o femeie complet lipsită de vanitate.

– E ca-n paradis aici, comentă ea, după un minut sau două de tăcere – deşi continua să arate ca o profesoară care nu-şi scapă elevele din ochi, în timp ce lucrează. Un adevărat paradis...

Joseph îşi aminti un lucru pe care i-l spusese în seara trecută: *Cu mult timp în urmă... Cu o viaţă de om în urmă...* Era vorba de ocazia când îl cunoscuse pe McLeith.

– Aţi copilărit în Scoţia? o întrebă el.

– Nu, în Nottinghamshire. De ce vreţi să ştiţi?

– Mă gândeam că poate aţi crescut în aceeaşi regiune cu McLeith.

– Aşa e, răspunse ea. Ba chiar, în aceeaşi casă. Îl înfiase tatăl meu, după ce şi-a pierdut părinţii, la vârsta de cinci ani. Ţineam foarte mult la el. A stat la noi până la optsprezece ani, când şi-a moştenit pe neaşteptate titlul, de la o rudă despre care abia dacă ştia.

Va să zică, ţinuse la el, şi totuşi în seara trecută îi evitase compania?

– Trebuie să fi fost o surpriză plăcută pentru el, comentă marchizul.

– Da, fu ea de acord. Foarte plăcută.

Foarte plăcută pentru McLeith, bănuia Joseph. Nu neapărat şi pentru ea. Pierduse un prieten de-o viaţă. Sau, poate, îi purtase anumite sentimente?

Era şi el la petrecere. Sosise mai târziu, dar Joseph îl văzuse chiar înainte de a porni în jos spre râu. McLeith tocmai stătea de vorbă cu soţii Whitleaf. Se întrebă dacă să-i spună, dar apoi se hotărî să n-o facă. Nu voia să-i strice plăcerea plimbării cu barca. Şi tare-i mai plăcea! Spusese că se simţea ca în paradis.

Ce femeie disciplinată şi reţinută era... Şi totuşi, în minte îi reveni gândul la acea imagine a armurii. Exista şi o femeie dincolo de platoşă? O femeie caldă, tandră, poate chiar pasională? Primele două calităţi ştia deja că le avea.

Dar... *pasiunea?*

Posibilitatea îl intriga.

După un timp, Claudia ridică o mână, îşi scoase mănuşa şi atinse apa cu degetele. Apoi şi le trase prin valuri, cu capul întors într-o parte, complet concentrată la ceea ce făcea.

Joseph găsea că imaginea ei îl atingea în chip curios. Arăta pierdută în lumea ei. Părea oarecum însingurată. Şi cu toate că trăia într-o şcoală, înconjurată de eleve şi de celelalte profesoare, Joseph presupunea că ar fi fost absolut posibil să *se simtă* singură. Contesa de Edgecombe şi Vicontesa Whitleaf erau prietenele ei, dar se măritaseră şi părăsiseră atât şcoala, cât şi localitatea.

– Cred, spuse el într-un târziu, surprins de propria-i ezitare, că ar fi mai bine să ne întoarcem. Doar dacă nu cumva aţi dori să trecem pe lângă oraş, până la Greenwich, şi să ieşim pe mare.

– Iar de-acolo, să ne continuăm drumul până în Orient, adăugă ea, ridicând privirea spre el, în timp ce-şi retrăgea mâna înapoi în barcă. Sau în America. Sau, fie şi doar în Danemarca sau în Franţa. Ca să avem o *aventură*. Dumneavoastră aţi trecut vreodată printr-o aventură, Lord Attingsborough?

Joseph râse, aşa că râse şi Claudia.

– Cred, continuă ea, că aventura n-ar mai părea atât de magică, la căderea nopţii, când mi-aş aminti că nu mi-am luat şalul la mine, iar dumneavoastră aţi începe să vă pomeniţi cu băşici pe mâini.

– Cât de puţin romantică sunteţi, remarcă el. Atunci, va trebui să păstrăm aventura pentru altă dată, când ne vom putea face nişte planuri mai rezonabile – deşi romantismul nu trebuie întotdeauna să respecte raţiunea.

După ce Joseph întoarse barca, la mijlocul râului, pălăria nu-i mai putu umbri la fel de bine faţa. Cumva, ochii lor se întâlniră şi se susţinură, înainte ca ea să-şi mute cam smucit privirea, doar o clipă înainte de a şi-o muta şi el.

În jurul lor, atmosfera începuse să se încarce într-un mod straniu. Joseph era aproape sigur că o văzuse roşind, în timp ce-şi întorcea capul.

Dumnezeule mare, oare ce să însemne *asta?*

Dar era o întrebare de prisos. Fusese un moment de pură conştientizare a sexualităţii – din partea amândurora.

N-ar fi putut să fie mai uimit nici dacă domnişoara Martin s-ar fi ridicat în picioare şi executa un plonjon de rândunică în undele râului.

Doamne Sfinte!

La vremea când o privi din nou, văzu că îşi luase iar pe ea armura – cu tot cu coif şi vizieră. Era ţeapănă, crispată şi cu buzele strânse.

Joseph vâsli înapoi spre debarcader într-o tăcere pe care Claudia nu încercă s-o spargă, şi nici lui nu-i putea trece prin minte vreun mod de a o risipi. Ciudat lucru – în mod normal, se pricepea de minune să converseze nimicuri. Încercă să se convingă că, la urma urmei, nu se întâmplase nimic necuviincios – cum de fapt nici nu se întâmplase. Spera din tot sufletul să nu se simtă şi ea la fel de stânjenită.

Dar, Doamne fereşte – nu făcuseră decât să glumească împreună.

...romantismul nu trebuie întotdeauna să respecte raţiunea.

Când barca se apropie de mal, Joseph putu vedea că sora lui stătea pe marginea râului, în apropiere de debarcader. Mai erau acolo Sutton şi Portia Hunt. Niciodată nu se bucurase mai mult să-i vadă. Îi ofereau o cale de a rupe tăcerea fără a risca să cadă în penibil.

– Aţi descoperit partea cea mai frumoasă a grădinii, nu-i aşa? strigă el vesel, în timp ce lega barca de ponton, urca şi o ajuta şi pe domnişoara Martin să debarce.

– Râul e foarte pitoresc, spuse Wilma. Dar atât eu, cât şi domnişoara Hunt, suntem de acord că grădinarul doamnei Corbette-Hythe a săvârşit o omisiune de neiertat, nesădind şi aici nişte ronduri de flori.

– Pot să v-o prezint pe domnişoara Martin? continuă el. Este proprietara şi directoarea unei şcoli de fete din Bath, şi a venit pentru o vreme la Vicontele Whitleaf şi la

soţia lui. Sora mea, Contesa de Sutton, domnişoara Martin şi domnişoara Hunt şi contele.

Domnişoara Martin făcu o reverenţă. Wilma şi domnişoara Hunt o învredniciră cu înclinări ale capetelor la fel de cuviincioase, în timp ce Sutton, nedorind să se lase întrecut în materie de politeţe rece, dădu din cap doar atât cât să indice că nu dorea să-şi insulte cumnatul.

În mai puţin de un minut, temperatura părea să fi scăzut cu cel puţin cinci grade.

Wilma şi Sutton nu agreau faptul că fuseseră prezentaţi unei simple profesoare de şcoală, îşi spuse Joseph, care s-ar fi amuzat în sinea lui, dacă n-ar fi fost preocupat pentru sentimentele domnişoarei. Nu se putea ca domnişoara Martin să nu fi observat răceala primirii.

Ea, însă, luă problema în propriile-i mâini – aşa cum ar fi fost şi de aşteptat.

– Vă mulţumesc, Lord Attingsborough, spuse cu vioiciune, pentru că m-aţi plimbat cu barca pe râu. Aţi fost foarte îndatoritor. Acum, dacă mă scuzaţi, mă duc să mă alături prietenilor mei.

Şi porni cu paşi mari în direcţia casei, fără o singură privire în urmă.

– Nu mai spune! exclamă Wilma, imediat ce Claudia se îndepărtă. O profesoară, Joseph! Presupun că a insinuat că i-ar fi plăcut să se plimbe pe râu, iar tu nu te-ai putut îndura să-i refuzi distracţia. Dar să ştii că mai bine o făceai. Uneori, eşti pur şi simplu peste măsură de binevoitor. Oamenilor le e foarte uşor să profite de tine.

Adeseori, lui Joseph nu-i venea să creadă că era posibil ca el şi Wilma să fi avut aceeaşi părinţi şi să fi crescut în aceeaşi casă.

– Am escortat-o pe domnişoara Martin din Bath, săptămâna trecută, când m-am întors în oraş, spuse el. Am făcut-o ca pe o favoare pentru doamna Whitleaf, care a fost profesoară la şcoala ei.

– Da, mă rog, replică Wilma, ştim cu toţii că Vicontele Whitleaf s-a însurat cu o femeie de nivel inferior.

Joseph nu voia să se certe cu sora lui la o petrecere de grădină, aşa că se întoarse spre Portia Hunt.

– Nu vreţi să faceţi şi dumneavoastră o plimbare pe râu, domnişoară Hunt? o invită el.

– Ba da, aş dori, Lord Attingsborough, răspunse ea cu un zâmbet, lăsându-l s-o ia de mână pentru a o ajuta să coboare în barcă.

Ridică deasupra capului o umbreluţă de dantelă albă, înclinată cu precizie pentru a-i feri obrajii de soare – şi, după ce marchizul împinse barca spre larg, adăugă:

– Aţi fost foarte amabil că aţi adus-o aici pe profesoara aceea. Ar fi de sperat că vă este recunoscătoare cum se cuvine – deşi am văzut că, spre cinstea ei, n-a plecat fără *să vă mulţumească.*

– Compania domnişoarei Martin mi-a făcut mare plăcere, spuse el. Este o femeie inteligentă – şi încununată de mari succese.

– Săraca, replică Portia, de parcă Joseph tocmai i-ar fi spus că domnişoara Martin trăgea să moară de cine ştie ce boală incurabilă. Doamna Sutton şi cu mine făceam speculaţii în legătură cu vârsta ei. Doamna Sutton declară că trebuie să fie trecută bine de patruzeci, dar eu n-am putut fi atât de crudă. Cred că trebuie să aibă cu un an mai puţin, dacă nu chiar cu doi.

– S-ar putea să aveţi dreptate – deşi, nu prea putem condamna persoana pentru vârsta pe care o are, nu-i aşa? Iar domnişoara Martin chiar are cu ce se lăuda pentru anii pe care i-a trăit, oricât de mulţi ar fi aceştia.

– O, categoric, răspunse ea, deşi nevoia de *a lucra* ca să ai din ce trăi trebuie să fie neplăcut de înjositoare, nu sunteţi de acord?

– Înjositoare, în niciun caz, preciză Joseph. Obositoare, posibil, mai ales dacă trebuie să te angajezi într-o activitate care nu-ţi face plăcere. Iar domnişoarei Martin îi place mult munca de profesoară.

– Nu-i aşa că această petrecere de grădină e fermecătoare? schimbă vorba domnişoara Hunt, învârtindu-şi umbreluţa.

– Într-adevăr, fu el de acord, zâmbindu-i. A fost plăcută serata de ieri? Îmi pare rău că n-am putut veni.

– Conversaţiile au fost foarte agreabile.

În timp ce vâslea, Joseph îşi înclină capul într-o parte, întrebător.

– Aşadar, m-aţi iertat?

– Iertat? făcu ea ochii mari, răsucindu-şi încă odată umbrela. Pentru ce, Lord Attingsborough?

– Pentru că m-am dus la concertul de la familia Whitleaf, în loc să vin la serată.

– Puteţi să faceţi orice doriţi în viaţa dumneavoastră şi să vă duceţi oriunde vă place, replică ea. Nu mi-aş permite să discut deciziile pe care le luaţi, chiar dacă aş avea dreptul s-o fac.

– Sunteţi foarte amabilă, o lăudă el. Dar vă asigur că n-aş pretinde niciodată să am o tovarăşă atât de docilă. Două persoane, oricât ar fi de apropiate, trebuie să-şi poată exprima deschis nemulţumirea una faţă de cealaltă, atunci când sunt provocate în acest sens.

– Iar eu *vă* asigur, my lord, că nici n-aş visa vreodată să-mi exprim nemulţumirea faţă de orice ar prefera un gentleman să facă – dacă acel gentleman ar avea vreun motiv să-mi revendice loialitatea şi ascultarea.

Desigur, existau mai multe moduri de a-şi exprima neplăcerea. Era discursul deschis, pe faţă, sau se mai puteau folosi şi formule mult mai subtile – ca aceea de a aduce vorba despre bonete, când singurul bărbat prezent e cel căruia-i datorezi loialitate şi obedienţă. Nu că domnişoara Hunt i-ar fi datorat ceva, încă.

– Vremea este aproape perfectă pentru o petrecere în grădină, spuse ea deşi s-ar putea să fie puţin ca prea cald.

– Dar e de preferat aşa, în locul ploii, completă el, cu o lucire în ochi.

– O, absolut! fu domnişoara Hunt de acord. Dar cred că puţin soare şi câţiva nori, în măsură egală, ar face o zi de vară perfectă.

Şi continuară în acelaşi spirit, fără să tacă o clipă şi spunând numai lucruri lipsite de cea mai mică

semnificaţie. Acest din urmă aspect nu-l preocupa cine ştie cât... Era o conversaţie cu nimic diferită de zeci şi zeci de alte conversaţii pe care le purta cu diverse persoane, în fiecare zi. Nu oricine putea să fie ca domnişoara Martin, la urma urmei.

Aici, pe valurile râului, domnişoara Hunt arăta şi mai fermecătoare, cu albul ţinutei şi delicateţea tenului contrastând accentuat cu verdele închis al apei. Se pomeni întrebându-se – la fel cum făcuse şi în legătură cu domnişoara Martin – dacă exista vreo undă de pasiune ascunsă sub eleganţa înnăscută şi rafinamentul bunelor ei maniere.

Spera din toată inima să fie aşa.

Claudia urcă agale pe partea de jos a peluzei în pantă, până când grădinile cu flori şi terasa apărură din nou la vedere. Atunci, schimbă direcţia, îndreptându-se spre orchestră. Simţea nevoia să se calmeze, înainte de a ajunge iar la prietenii ei. Trupul şi mintea îi forfoteau de emoţii şi senzaţii nefamiliare şi deloc binevenite. Se simţea din nou ca o fetişcană, fără nicio putere de a-şi controla propria fiinţă, de obicei atât de liniştită.

N-ar fi trebuit să accepte plimbarea aceea cu barca. Îi făcea o mare plăcere să converseze cu Marchizul de Attingsborough. Părea să fie un om inteligent, chiar dacă *ducea* o viaţă de lenevie, în esenţă. Dar se mai întâmpla şi să fie pe departe cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise vreodată – ca să nu mai spună şi cât de chipeş – şi încă de la început fusese conştientă de primejdiile farmecului său îndelung exersat. Atâta doar că o îngrijoraseră doar în raport cu Flora şi Edna, pe parcursul călătoriei – ea, una, crezându-se complet imună.

O, şi cât îi mai plăcuse plimbarea aceea cu barca – atât senzaţia înviorătoare de a fi pe apă, trecându-şi efectiv degetele prin unda râului şi savurând plăcerea de a avea la vâsle un bărbat prezentabil. La drept vorbind, îşi îngăduise chiar şi să viseze puţin cu ochii deschişi, la ceva romantic. Era într-o după-amiază caldă de vară şi se plimba cu barca pe Tamisa, condusă de un gentleman

împreună cu care râsese în seara trecută şi în aceeaşi dimineaţă. Recunoştea şi singură că-l plăcuse.

Până când el rostise acele cuvinte:

...romantismul nu trebuie întotdeauna să respecte raţiunea.

Ştia că nu însemnaseră nimic. Ştia că nu flirtase cu ea. Dar, dintr-odată, fantezia nu mai rămăsese îngropată adânc în gândurile ei, ci i se citise vizibil pe faţă – pentru o fracţiune de secundă, dar mai mult decât destul pentru ca el să observe.

Ce umilinţă îngrozitoare!

Se uită în jur, după un scaun de grădină sau o bancă pe care să se relaxeze în timp ce asculta muzica – dar, negăsind niciunul, se aşeză pe iarbă, în apropierea umbrarului cu trandafiri.

şi ca şi cum nu s-ar fi simţit deja îndeajuns de stânjenită – căci tăcerea lui, în timpul întoarcerii spre ţărm, dovedea clar că observase – mai avuseseră loc şi acele prezentări cu Contele şi Contesa de Sutton şi domnişoara Hunt.

Amintirea o irita cumplit. Se purtaseră *întocmai* aşa cum se aşteptase întotdeauna din partea unor aristocraţi – ca nişte nesuferiţi care-şi dădeau aere! Şi totuşi, cel mai probabil, toţi trei nu aveau decât câlţi între urechi. Şi bani de aruncat pe fereastră. Se dispreţuia pe sine mai mult decât pe ei, fiindcă se lăsase înjosită astfel.

Aplaudă politicos, alături de alţi câţiva oaspeţi, când orchestranţii terminară de cântat o piesă şi-şi aranjară partiturile pentru următoarea.

După care, împotriva propriei voinţe, Claudia zâmbi. O amuza simpla ferocitate a indignării pe care o simţea. Toţi trei păruseră să adulmece prin aer, ca şi cum ar fi simţit un miros urât – dar, de fapt, nu-i făcuseră nici cel mai mic rău. Ba chiar, o învredniciseră cu o favoare, oferindu-i scuza de a se despărţi de Marchizul de Attingsborough. Cu siguranţă, avusese mare nevoie de aşa ceva. Şi, într-adevăr, chiar şi acum ar fi săpat bucuros o groapă în grădină, la picioarele ei, ca să-şi ascundă capul

acolo, dacă-i înmâna cineva un hârleţ. În schimb, porni spre bolta de trandafiri.

Spera din toată inima să nu-l mai vadă niciodată pe Marchizul de Attingsborough.

Cu ce *hal* de vacanţă se alesese!

Capitolul 7

– *Claudia!*

Încă dinainte de a ajunge la umbrarul de trandafiri, Claudia se auzi strigată pe nume şi, întorcând capul, o văzu pe Susanna venind grăbită spre ea din direcţia terasei. La o oarecare distanţă în urmă, venea după ea Peter, împreună cu Vicontele şi Vicontesa Ravensberg – şi cu Charlie.

– Unde ai fost? o întrebă Susanna, în timp ce se apropia. Te-am căutat peste tot. Frances se simţea cam obosită, iar Lucius a dus-o acasă.

– O, îmi pare rău că n-am putut să-mi iau rămas-bun de la ei, răspunse Claudia. Fusesem până jos, la râu.

– Te-ai distrat bine? se interesă Susanna.

– E foarte frumos acolo.

După o secundă de ezitare, continuă:

– De fapt, am fost chiar pe râu. Marchizul de Attingsborough a fost aşa de drăguţ încât să mă invite la plimbare, cu una dintre bărci.

– Ce frumos din partea lui, comentă Susanna. Este un gentleman amabil şi fermecător, nu-i aşa? Merită tot ce poate fi mai bun de la viaţă. Nu sunt deloc sigură c-o să-i meargă prea bine cu domnişoara Hunt.

– Cu domnişoara Hunt? repetă Claudia, amintindu-şi de frumoasa doamnă plină de aere, îmbrăcată complet în alb, care o tratase cu o politeţe atât de glacială în urmă cu scurt timp.

Susanna făcu o mutră.

– Este acea domnişoară Hunt, sublinie ea, iar când Claudia o privi fără să înţeleagă, îi explică: Domnişoara Portia Hunt. Cea cu care era să se însoare Lucius, în loc de Frances. Iar acum, Lauren îmi spune că Joseph urmează să se însoare cu ea. Desigur, *fac* un cuplu arătos.

Aşa era, fu şi Claudia de acord. O, Doamne, ce bine arătau împreună, într-adevăr! Se simţea cam prost, ca şi cum oricine din jur şi-ar fi dat seama în ce vise cu ochii deschişi se complăcuse prosteşte, când se plimbau cu barca pe râu. Domnişoara Claudia Martin nu obişnuia să viseze cu ochii deschişi, şi mai ales vise prosteşti – că de cele *romantice*, nici vorbă!

– Dar, Claudia, continuă Susanna, zâmbindu-i cu căldură, în timp ce se apropia şi restul grupului, am purtat o lungă discuţie cu Ducele de McLeith, care ne-a spus că aţi copilărit împreună, aproape ca un frate şi o soră.

Cu toţii zâmbeau, vizibil încântaţi pentru ea. Charlie era de-a dreptul radios.

– Claudia! exclamă el. Iar ne întâlnim!

– Bună ziua, Charlie, îl salută ea. *Frate şi soră*, auzi colo...!

– Ce coincidenţă fericită, să vă revedeţi tocmai acum, comentă doamna Ravensberg. Excelenţa voastră n-a mai revenit în Anglia vreme de ani de zile, iar domnişoara Martin a sosit în oraş doar pentru o săptămână sau două.

– Nici nu-mi vine să cred ce noroc am, întări şi Charlie.

– Eu şi Kit organizăm o petrecere la Vauxhall Gardens, poimâine seară, continuă vicontesa. Ne-ar face mare plăcere dacă aţi putea veni şi dumneavoastră doi. Susanna şi Peter au spus deja da. Veniţi şi dumneavoastră, domnişoară Martin?

Vauxhall Gardens! Era locul pe care Claudia îşi dorise dintotdeauna cel mai mult să-l vadă. Faima i-o făcuseră seratele sale în aer liber, cu concerte şi dansuri, artificii şi mâncăruri alese, alei şi cărări luminate de lampioane,

pe care să se tot plimbi... Se spunea că era o experienţă de neuitat, de-a dreptul magică.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea. Vă mulţumesc.

– Şi Excelenţa Voastră?

– Sunteţi cum nu se poate mai amabilă, replică şi Charlie. Voi fi încântat.

Claudia se simţea mai puţin şocată la vederea lui. Era aproape inevitabil să se întâlnească din nou, după cum îşi dăduse seama în acea dimineaţă, când se trezise din somn. Şi poate că era mai bine că se întâmplase aşa. Trecutul îndepărtat nu se uitase niciodată pe de-a-ntregul. Poate că acum avea să se întâmple şi asta, dându-i voie să se desprindă în sfârşit de toate acele amintiri.

– O, ce frumos! exclamă doamna Ravensberg. Grupul nostru e complet, aşadar, Kit! Vor veni şi Elizabeth şi Lyndon, Joseph şi domnişoara Hunt, Lily şi Neville... A, da, şi Wilma şi George.

Frumos, într-adevăr, îşi spuse Claudia, cu ironie. Aşadar, avea să se revadă cu el încă odată, la urma urmei – *el* fiind Marchizul de Attingsborough. Ei bine, nu-i rămânea decât să se încrunte, cu o expresie severă, pentru a-i da de înţeles că se înşelase, acolo, pe râu. Iar ultimele două persoane pe care le numise vicontesa trebuia să fie Contele şi Contesa de Sutton. Efectiv, intrase drept în foc, cu tot acel entuziasm al ei cu care acceptase invitaţia, dar acum era prea târziu ca să-şi mai retragă vorbele.

şi-n plus, dorea foarte mult să vadă Vauxhall Gardens – şi de ce să nu se ducă, în fond? Acolo aveau să se găsească şi unii dintre prietenii ei.

– Claudia, propuse Charlie, n-ai vrea să faci o mică plimbare cu mine?

Toţi ceilalţi le zâmbiră radios, în timp ce se desprindeau de grup, croindu-şi drum printre alţi invitaţi, dintre care câţiva îl salutau pe Charlie în trecere. Porniră în direcţia râului.

– Locuieşti în Bath, Claudia? se interesă el, oferindu-i braţul, pe care Claudia însă nu i-l luă.

Va să zică, nu mai ştia nimic nou despre ea? Dar, la o adică, nici ea nu ştia nimic despre viaţa lui recentă, nu? Sau, cel puţin, nimic din cele ce i se întâmplaseră de la moartea tatălui său încoace.

– Da, răspunse, conduc o şcoală de fete acolo. Are foarte mult succes – pot spune, într-adevăr, că toate visele mele s-au împlinit. Sunt foarte fericită.

Ei, poftim – cum era *acesta* ca răspuns defensiv la întrebarea lui?

– O şcoală! exclamă contele. Bravo, Claudia! Eu credeam că eşti guvernantă.

– Am fost, pentru scurt timp. Dar, pe urmă, am profitat de ocazie ca să-mi deschid propria instituţie, astfel încât să mă pot bucura de mai multă independenţă.

– M-am mirat când am auzit că-ţi luaseşi o slujbă, continuă el. Mă aşteptam să te măriţi. Aveai mulţi admiratori şi posibili peţitori, din câte-mi amintesc.

Claudia simţi o strălucire de furie, în timp ce porneau în josul pantei lungi care cobora spre râu. Dar în cuvintele lui exista şi un sâmbure de adevăr. Chiar şi lăsând la o parte modesta ei zestre, fusese o fată destul de drăguţă, având în natura ei ceva ce atrăgea atenţia tinerilor din împrejurimi.

Dar ea nu avusese ochi pentru niciunul dintre ei şi, după plecarea lui Charlie – sau, cel puţin, după ultima scrisoare primită de la el, peste mai puţin de un an – abandonase însăşi ideea de a se mai mărita vreodată. Această decizie îl cam necăji pe tatăl ei – ştia asta. Ar fi dorit să aibă nepoţi.

– Ştiai că Mona a murit? o întrebă Charlie.

– Mona...? repetă Claudia, cu o fracţiune de secundă înainte de a-şi da seama că era vorba de soţia lui.

– Ducesa. S-a prăpădit acum mai bine de doi ani.

– Îmi pare rău.

Cândva, numele acela fusese încrustat în inima ei cu vârful unui cuţit înroşit în foc – doamna Mona Chesterton. Charlie se însurase cu ea chiar înainte de a muri tatălui Claudiei.

– Nu e nimic de regretat, spuse acum el. N-a fost o căsnicie deosebit de fericită.

Claudia simţi un nou val de furie – de data asta, din simpatie pentru răposata ducesă.

– Charles e la o şcoală din Edinburgh, îi spuse el. Fiul meu, adăugă, când Claudia întoarse capul, privindu-l cu o expresie întrebătoare. Are cincisprezece ani.

O, Doamne, doar cu trei ani mai puţin decât avusese Charlie, când plecase de acasă. Cum zbura timpul!

Îi văzu pe Marchizul de Attingsborough şi domnişoara Hunt urcând panta, dinspre râu. În curând aveau să se întâlnească.

Dintr-odată, îşi dori să nu fi părăsit nicio clipă calmul şi liniştea din şcoala ei – deşi acest gând o făcu şi să zâmbească pe jumătate. *Linişte?* Numai aşa ceva nu oferea viaţa în şcoală. Acolo, însă, măcar se simţea mai mult sau mai puţin stăpână pe situaţie.

– Îmi pare rău Claudia, spuse Charlie. Chiar nu mai ştii nimic despre viaţa mea, nu-i aşa? La fel cum nici eu nu ştiu nimic despre a ta. Cum am putut să ne îndepărtăm atâta unul de altul? Cândva, eram apropiaţi ca un frate şi o soră, nu-i aşa?

Claudia îşi strânse buzele. *Fuseseră* ca un frate şi o soră, cu ani în urmă – adevărat. Dar nu şi spre sfârşitul acelei perioade.

– Totuşi, n-a fost vina ta că eu am plecat de-acasă pentru a nu mă mai întoarce niciodată, aşa-i? continuă el. Şi nici a mea, la o adică. Astea erau împrejurările. Cine-ar fi putut prezice că doi bărbaţi şi un băiat, dintre care nu cunoşteam pe niciunul, aveau să moară cu toţii la intervale de câteva luni, lăsându-mă cu titlul de McLeith şi proprietăţile care-l însoţeau?

Pe-atunci, Charlie plănuise să-şi facă o carieră în domeniul dreptului. Claudia îşi amintea ce uluit fusese într-o după-amiază când apăruse la uşa tatăl ei avocatul scoţian – şi ce emoţie şi încântare îl cuprinsese mai apoi.

Claudia încercase să se bucure pentru el, dar simţise şi un fior de teamă nelămurită – care avea să se justifice

pe deplin mai târziu, după cum o dovedise mersul evenimentelor.

Astea erau împrejurările...

Poate că avea dreptate. Fusese doar un băiat tânăr, împins într-o lume atât de diferită de cea în care crescuse, încât parcă era un cu totul alt univers. Dar nu mai exista nicio scuză reală pentru cruzime, indiferent de vârsta făptaşului.

Şi, fără doar şi poate, fusese crud.

– Ar fi trebuit să ne scriem în continuare, după decesul tatălui tău, urmă el. Mi-a fost dor de tine, Claudia. Nici nu mi-am dat seama cât de mult, până aseară, când te-am văzut din nou.

Chiar uitase cu adevărat? Era uluitor – ar fi trebuit să *ne scriem în continuare...*

În timp ce se apropia, la braţul marchizului, domnişoara Hunt era toată numai zâmbete graţioase, cu ochii aţintiţi asupra lui Charlie. Claudia parcă ar fi fost invizibilă.

– Excelenţa Voastră, i se adresă ea, nu-i aşa că e o petrecere foarte reuşită?

– Tocmai a devenit şi mai reuşită, domnişoară Hunt, răspunse el zâmbind, cu o plecăciune.

Joseph se confrunta cu o dilemă. Domnişoara Martin se plimba cu McLeith. Oare avea nevoie din nou să fie salvată, la fel ca în seara trecutc? Dar de ce să se simtă răspunzător pentru ea şi azi? Doar nu era o păpădie ofilită – era o femeie întru totul capabilă să scape de compania lui McLeith, dacă aşa voia.

Şi-n plus, cam sperase să n-o reîntâlnească atât de curând. Data trecută, se cam făcuse de râs. Nici el nu prea ştia ce-l apucase. Domnişoara Martin avea o înfăţişare severă şi inabordabilă, arătând iar tipic ca o directoare de şcoală nemăritată – în niciun caz genul de femeie cu care s-ar fi aşteptat să împărtăşească o scânteie de atracţie sexuală. Oare era cazul să se oprească acum, ca să vadă dacă dădea vreun semn că o

nemulţumea compania lui McLeith? Sau ar fi fost mai bine doar să dea binevoitor din cap şi să-şi vadă de drum?...

Prea târziu, însă. Portia, după câte se părea, îl cunoştea pe duce şi-l salută imediat ce ajunseră destul de aproape ca să se poată auzi clar.

– Mă flataţi, Excelenţa Voastră, spuse ea, ca răspunsul la generosul lui compliment. Marchizul de Attingsborough şi cu mine ne-am plimbat pe râu. A fost foarte plăcut, deşi briza suflă puţin cam prea rece, iar soarele străluceşte atât de tare, încât poate să strice la ten.

– Dar nu şi la tenul dumneavoastră, Domnişoara Hunt, replică ducele. Nici chiar soarele nu are atâta putere.

Între timp, Joseph întâlnise privirea domnişoarei Martin. Înălţă parţial din sprâncene şi înclină uşor capul, în direcţia lui McLeith – ca pentru a o întreba: *Aveţi nevoie de ajutor?* Drept răspuns, ochii ei se măriră o clipă, după care clătină din cap aproape imperceptibil – *Nu, vă mulţumesc.*

– Sunteţi prea bun, Excelenţa Voastră, replică în acelaşi timp Portia. Noi tocmai urcam spre terasă, pentru ceai. Dumneavoastră aţi mâncat?

– Acum o oră sau chiar mai mult, dar dintr-odată simt că iar mi-e o foame de lup. Ţie nu ţi-e foame, Claudia? Şi ai făcut cunoştinţă cu domnişoara Hunt?

– Ne-am cunoscut, răspunse ea, iar foame nu mi-e, deşi în după-amiaza asta încă nu am mâncat.

– Atunci, trebuie să veniţi la masă, continuă domnişoara Hunt, adresându-i-se lui McLeith. Vă face plăcere revenirea în Anglia, Excelenţa Voastră?

Porniră toţi patru înapoi în direcţia casei, deşi îşi schimbaseră oarecum partenerii. Domnişoara Hunt mergea puţin mai în faţă, cu McLeith, în timp ce Joseph şi domnişoara Martin rămăseseră mai în urmă.

Joseph îşi împreună mâinile la spate şi-şi drese glasul. *Nu* avea de gând să permită ca din nou să se lase între ei o tăcere stânjenitoare.

– Când am vorbit cu dumneavoastră, mai devreme, începu el, am uitat să vă întreb dacă aţi apucat să discutaţi cu domnişoara Bains şi domnişoara Wood.

– Am vorbit, răspunse ea, şi, aşa cum vă şi aşteptaserăţi, erau într-al nouălea cer. Abia aşteaptă ziua de mâine, ca să se poată prezenta la întrevederi. N-au dat nici cea mai mică atenţie avertismentelor mele. Ba chiar, mi-au dovedit că tot ceea ce le-am învăţat s-a prins de minune. Pot gândi cu propriile lor capete şi ştiu să ia singure decizii. Ar trebui să fiu şi eu în al nouălea cer.

Marchizul chicoti, chiar în timp ce domnişoara Hunt ţistuia delicat la adresa unui lucru spus de McLeith. Cei doi mergeau mai repede decât el şi domnişoara Martin.

– Vă veţi duce şi dumneavoastră cu ele la întrevederi? se interesă el.

– Nu, oftă Claudia. Nu mă duc, Lord Attingsborough. O profesoară – la fel ca o mamă – trebuie să ştie când a venit momentul să-şi lase elevele să-şi croiască singure drum în viaţă. Nu mi-aş abandona niciodată vreo elevă de caritate, dar nici nu le-aş ţine de hăţuri toată viaţa – deşi, azi-dimineaţă, tocmai asta eram pregătită să fac, nu-i aşa?

Ceilalţi doi ajunseseră între timp destul de departe pentru ca Joseph să poată vorbi fără teama că l-ar fi putut auzi cineva.

– Deci, adineaori, *aveaţi* nevoie de o salvare sau nu?

– A, nu neapărat, răspunse ea. De fapt, nici aseară nu aveam, dar şocul de a-l revedea aşa de brusc, după atâţia ani, a fost prea mare.

– Vă despărţiserăţi în termeni răi?

– Ne-am despărţit în termenii cei mai buni.

Ajunseseră pe una dintre cărările pietruite ce străbăteau grădinile şi încetiniră pasul, printr-un consimţământ nerostit, până când se opriră cu totul din mers.

– Eram oarecum logodiţi... neoficial, adevărat – el avea optsprezece ani, iar eu, şaptesprezece. Dar ne îndrăgostiserăm, aşa cum cred că nu se pot îndrăgosti

decât cei foarte tineri. Era vorba să se întoarcă după mine.

– Dar nu s-a mai întors.

O privi, încercând s-o vadă în ea pe fata romantică de altădată, şi imaginându-şi prin ce etape trecuse, încet, pentru a deveni femeia severă şi disciplinată care era în prezent – sau, cel puţin, în cea mai mare parte a timpului.

– Într-adevăr, nu s-a mai întors, confirmă ea. Dar toate astea-s vechi şi de demult. Eram doar nişte copii. Şi cum mai putem să exagerăm, sau chiar să deformăm lucrurile, din perspectiva timpului! El nu mai ţine minte decât că am crescut împreună, apropiaţi ca un frate şi o soră, şi are perfectă dreptate. Am fost prieteni şi tovarăşi de joacă ani de zile, înainte de a ne imagina ca doi îndrăgostiţi. Poate că, în amintire, am exagerat acele evenimente şi stări emotive. Oricum, nu mai am niciun motiv de a-l evita.

Şi totuşi, îşi spuse Joseph, McLeith îi distrusese viaţa. După despărţirea de el, nu se mai măritase niciodată. Deşi, în fond, cine era el, să emită asemenea judecăţi? În locul măritişului, domnişoara Martin făcuse numai lucruri de ispravă cu viaţa ei – şi ar fi fost foarte posibil ca o căsnicie cu McLeith să nu fie tocmai fericită pentru ea.

– Dar dumneavoastră aţi fost vreodată îndrăgostit, Lord Attingsborough? îl întrebă ea pe neaşteptate.

– Da, răspunse marchizul. Odată. Demult.

Claudia îl privi lung.

– Şi n-a mers? vru ea să ştie. Nu *v-a iubit?*

– Ba cred că da... Mai mult, ştiu că m-a iubit. Eu, însă n-am vrut să mă însor cu ea. Aveam alte obligaţii. Până la urmă, trebuie să fi înţeles. S-a măritat cu altul, iar acum are trei copii şi sper că trăiesc fericiţi, ea şi soţul ei, până la adânci bătrâneţi.

Frumoasa, blânda Barbara. N-o mai iubea, deşi simţea nişte urme de tandreţe ori de câte ori o vedea, ceea ce se întâmpla destul de des, întrucât frecventau

aceleaşi cercuri. Şi uneori, chiar şi acum, i se părea că zărea în ochii ei o expresie de nedumerire rănită, când se uita la el. Niciodată nu-i prezentase niciun motiv pentru care i se stinseseră sentimentele faţă de ea, şi nu ştia dacă ar fi fost sau nu cazul s-o facă. Dar cum să-i fi putut explica apariţia lui Lizzie în viaţa lui?

– Alte obligaţii? se interesă domnişoara Martin. Mai importante decât iubirea?

– *Nimic nu* e mai important decât iubirea, spuse el. Dar există diferite genuri şi grade de iubire, şi uneori se produc conflicte şi trebuie să alegi iubirea cea mai mare – sau obligaţia cea mai importantă. Dacă ai noroc, vor fi una şi aceeaşi.

– şi în cazul dumneavoastră, au fost? se interesă ea, încruntându-se.

– O, da...!

Dintr-odată, Claudia se uită în jur, spre grădinile pline de oaspeţi, ca şi cum ar fi uitat unde se afla.

– Vă cer iertare, dar vă reţin de la ceai, se scuză ea. Cred c-am să mă duc la umbrarul de trandafiri. Încă nu l-am văzut de aproape.

Era şansa lui de scăpare – dar Joseph constată că nu mai dorea să scape de ea.

– Vin şi eu cu dumneavoastră, dacă se poate, spuse el.

– Dar locul dumneavoastră nu este lângă domnişoara Hunt? îl întrebă Claudia.

– Ar trebui să fie? replică Joseph, cu sprâncenele înălţate, aplecându-se puţin mai aproape de ea.

– Nu urmează să vă căsătoriţi?

– A, ce repede poartă vântul veştile... Dar nu e nevoie să stăm nedezlipiţi unul de altul, domnişoară Martin. Nu aşa merg treburile în înalta societate.

Claudia se uită peste grădinile formale, în sus spre terasă, unde McLeith şi Portia Hunt stăteau în picioare lângă una dintre mese, cu farfuriile în mâini.

– Înalta societate reprezintă de multe ori un adevărat mister pentru mine, spuse ea. De ce ar prefera cineva

să nu petreacă atât de mult timp cât poate cu persoana iubită? Dar vă rog să nu-mi răspundeţi, îl opri ea cu un gest, privindu-l în ochi. Nu cred că vreau să aud că aţi renunţat la iubire cu ani în urmă, iar acum sunteţi pregătit să vă însuraţi fără să aveţi parte de ea.

Era surprinzător de directă. Ar fi trebuit să se supere pe ea – în schimb, era amuzat.

– Căsătoria, spuse el, este alta dintre aceste obligaţii ale rangului. În tinereţe, visăm să le avem pe amândouă – iubire şi căsnicie. Pe măsură ce înaintăm în vârstă, devenim mai practici. E mai înţelept să te însori cu o femeie de acelaşi rang, din propria ta lume. Îţi face viaţa mult mai uşoară.

– Exact asta a făcut şi Charlie, spuse ea, clătinând din cap, parcă uimită că recunoscuse un asemenea lucru cu voce tare. Mă duc totuşi la bolta de trandafiri. Puteţi veni cu mine, dacă doriţi. Sau vă puteţi alătura din nou domnişoarei Hunt. Nu trebuie să vă simţiţi în niciun caz responsabil de a-mi ţine mie companie.

– Nu, domnişoară Martin, îşi înclină el capul într-o parte, privind-o cu ochii mijiţi din cauza soarelui. Ştiu că sunteţi absolut capabilă să vă purtaţi singură de grijă. Dar nici eu n-am văzut bine umbrarul şi cred că am mai multă poftă de trandafiri decât de mâncare. *Pot* să vă însoţesc?

Buzele ei se arcuiră la colţuri, după care zâmbi de-a binelea, înainte de a se întoarce în loc, pornind în diagonală peste gazon, spre umbrarul de flori.

Acolo îşi petrecură ultima jumătate de oră a petrecerii, privind trandafirii, floare cu floare, aplecându-se să-i miroasă pe unii dintre ei, schimbând salutări cu cunoştinţele – sau, cel puţin, *el* făcea şi asta – şi, în sfârşit, aşezându-se pe o bancă de fier forjat, sub o arcadă cu flori, privind la toată frumuseţea din jur, savurând miresmele, ascultând muzica şi vorbind foarte puţin.

Era posibil să stea în tăcere cu domnişoara Martin, acum când disconfortul pe care-l simţise în barcă, pe râu, se risipise. Cu aproape oricine altcineva, s-ar fi

simţit dator să întreţină conversaţia. Chiar şi cu domnişoara Hunt. Se întreba dacă lucrurile aveau să rămână pentru *totdeauna* aşa, sau dacă mariajul urma să le aducă destulă mulţumire de compania lor reciprocă, încât să-şi poată găsi satisfacţii doar şi într-o tăcere împărtăşită.

– Liniştea, spuse el într-un târziu, nu este absenţa a tot şi toate, nu-i aşa? Este o stare în sine, foarte precis definită.

– Dacă nu ar fi o stare precis definită, replică ea, n-am evita-o cu atâta asiduitate, pe tot parcursul vieţii. Ne tot spunem că ne e frică de întuneric, de căderea în gol, de tăcere – dar de fapt, de noi înşine ne e frică, nu de altceva.

Joseph întoarse capul s-o privească. Stătea dreaptă, fără să atingă spătarul băncii, cu picioarele unul lângă altul şi mâinile în poală, una peste alta, cu palmele în sus – o poziţie din ce în ce mai familiară.

– Sună cam rău, replică el. Prin urmare, suntem nişte făpturi atât de rele la inimă?

– Câtuşi de puţin, răspunse Claudia. Ba chiar dimpotrivă. Dacă ar fi să vedem măreţia eurilor noastre reale, cred că am înţelege şi necesitatea de a ne ridica la nivelul celor care suntem cu adevărat. Şi cei mai mulţi dintre noi sunt prea leneşi pentru aşa ceva. Sau, altminteri, ne distrăm prea bine savurându-ne vieţile astea mai puţin decât perfecte, ca să ne mai deranjăm.

Văzând că nu-i răspundea, întoarse capul spre el.

– Credeţi în bunătatea esenţială a naturii umane, aşadar, constată el. Sunteţi o optimistă.

– O, *întotdeauna!* îi dădu ea dreptate. Cum am putea suporta lumea asta, fără optimism? Avem atâtea motive de amărăciune – destule ca să umple-ochi o viaţă de om. Dar ce pierdere de vreme! Există cel puţin la fel de multe motive de fericire şi atâtea bucurii de cunoscut, pe drumul spre fericire.

– Aşadar, tăcerea şi... întunecimea conţin fericire şi bucurie? întrebă el încet.

– Cu siguranţă, răspunse ea, atâta vreme cât ascultăm cu adevărat tăcerea şi privim în adâncurile întunericului. Totul se găseşte acolo. Totul.

Dintr-odată, marchizul luă o hotărâre. De când se hotărâse s-o viziteze în Bath, şi mai ales de când ea îi arătase şcoala, şi apoi stătuseră de vorbă pe drumul spre Londra, voise să ducă lucrurile mai departe cu ea, iar acum părea să se fi ivit un moment cât se putea de prielnic.

– Domnişoară Martin, o întrebă el, aveţi vreun plan pentru mâine după-amiază?

În timp ce continua să-l privească, ochii Claudiei de măriră.

– Nu ştiu ce program a făcut Susanna, spuse ea. De ce întrebaţi?

– Aş dori să vă duc undeva.

Se uită la el întrebător.

– Am o casă în oraş, începu marchizul să-i explice. Nu e locuinţa mea, deşi se află pe o stradă liniştită şi respectabilă. Este locul unde...

– *Lord Attingsborough*, îl întrerupse Claudia, cu o voce care, cu siguranţă, le-ar făcut să tremure chiar şi pe cele mai curajoase dintre elevele ei, dacă o folosea în şcoală, *unde anume sugeraţi să mă duceţi?*

O, Doamne! De parcă...

– N-aş vrea... începu el.

În acelaşi timp, domnişoara Martin inspiră scurt, făcând să i se umfle pieptul. Arăta îngrozită – dacă nu chiar mai rău decât atât.

– Să înţeleg, domnule, continuă ea, că aceasta este *casa* unde vă ţineţi *metresele?*

La plural. Ca un harem.

Marchizul se rezemă de spătarul băncii, stăpânindu-şi pornirea bruscă de a izbucni în râs.

Cum putuse fi atât de stângaci încât să dea naştere unei asemenea neînţelegeri?

Îşi alegea de-a dreptul dezastruos cuvintele, pe ziua aceea.

– Trebuie să mărturisesc, spuse el, că tocmai în acel scop a fost cumpărată casa, domnişoară Martin. Cu ani în urmă. Pe vremea aceea, eram cel mai fudul craidon.

– Şi *acolo*, îi ceru ea socoteală, vreţi să mă duceţi *pe mine?*

– Nu e neocupată. Aş dori s-o cunoaşteţi pe persoana care locuieşte în casă.

– Adică pe *ţiitoarea* dumneavoastră?

Devenise imaginea întruchipată a indignării tremurânde. Iar o parte din el încă se mai amuza pe seama neînţelegerii create. Dar, de fapt, nu era deloc o glumă.

O, nu – numai amuzant nu se putea spune că era.

– Nu este ţiitoarea mea, domnişoară Martin, răspunse el încet, cu zâmbetul ştergându-i-se de pe buze. Lizzie are unsprezece ani şi este *fiica mea.* Aş dori s-o cunoaşteţi. Sunteţi de acord? Dacă vă rog?

Capitolul 8

Claudia se mai privi odată în oglinda din camera de toaletă şi-şi trase mănuşile pe mâini, în timp ce se întorcea spre uşă. Se simţea destul de stânjenită, fiindcă acolo stătea Susanna.

– Îmi pare rău, spuse ea scurt, şi nu pentru prima oară, că nu voi putea veni cu tine în vizita din după-amiaza asta, Susanna.

– Ba nu-ţi pare rău deloc, replică prietena ei, cu un zâmbet poznaş. Te bucuri mult mai mult că mergi cu Joseph în parc. Eu, una, ştiu că m-aş bucura, în locul tău. Iar azi e la fel de soare şi cald ca ieri.

– A fost foarte amabil că m-a invitat.

– *Amabil...* repetă Susanna, înclinându-şi capul într-o parte, ca să se uite la ea mai îndeaproape. La fel ai spus şi la micul dejun, şi n-am fost de acord, cum nu sunt nici acum. De ce să nu te ia la o plimbare cu trăsura? Pare să aibă cam aceeaşi vârstă cu tine, şi-i place compania ta. A dovedit-o în seara de alaltăieri, când s-a aşezat lângă tine la concert şi apoi te-a escortat la supeu, înainte ca Peter să te găsească şi să te aducă la masa noastră. Iar ieri, te-a condus acasă de la domnul Hatchard, apoi te-a dus cu barca pe râu, la petrecere, şi când am venit să te căutăm, ca să mergem acasă, stătea cu tine, sub bolta de trandafiri. Nu trebuie să pui acest interes al lui faţă de tine doar pe seama unei simple *amabilităţi*, Claudia. Te înjoseşti.

– A, atunci, foarte bine, se învoi, chipurile, Claudia. Îndrăznesc să spun că a făcut o pasiune violentă pentru mine şi e gata să mă roage în genunchi să devin marchiza lui. Ba încă, s-ar putea să ajung chiar şi ducesă, Susanna. Ei bine, asta da, ar fi o *idee!*

Susanna râse.

– Aş prefera să-l văd însurându-se cu tine, decât cu domnişoara Hunt, spuse ea. Logodna lor încă n-a fost anunţată, iar femeia asta are ceva ce nu-mi place, deşi nu pot explica prea clar ce anume. Dar ia stai, se aude ceva de jos. Trebuie să fi sosit Joseph.

Într-adevăr, el era. Când coborî cu Susanna, Claudia îl găsi în hol, unde stătea de vorbă cu Peter. La vederea lor, marchizul le zâmbi în semn de salut.

Arăta, desigur, la fel de chipeş ca întotdeauna şi alarmant de viril, în redingota lui verde închis, pantaloni bej şi cizme Hessian cu carâmbi albi. Cel puţin, culorile lui se asortau cu ale ei, îşi spuse Claudia cu un soi de ironie amară. Ea purta a treia şi ultima dintre rochiile sale noi – o rochie de plimbare verde-salvie, pe care o cumpărase considerând-o foarte elegantă. Şi, într-adevăr, ce conta că arăta incomparabil mai puţin pretenţioasă decât ale tuturor persoanelor pe care le întâlnise în ultimele câteva zile? Nu voia să arate *pretenţioasă*, ci numai prezentabilă.

Joseph adusese o cabrioletă, în locul unui cupeu închis, văzu ea de îndată ce ieşiră pe uşă, peste câteva minute, urmaţi de Susanna şi Peter care veneau să-i petreacă la plecare. Marchizul o ajută să se urce, apoi se aşeză lângă ea, pe banchetă, înainte de a lua hăţurile de la tânărul său lacheu, care apoi sări în spatele lor.

Împotriva propriei voinţe, Claudia simţi un val de emoţie. Se afla la Londra, locuia într-un conac luxos din Mayfair, şi se plimba cu cabrioleta unui gentleman, în compania acestuia. Ba chiar, aproape că îi se atingeau umerii. Şi-i putea simţi din nou mirosul coloniei. Nu avea nevoie să-şi readucă aminte, desigur, că aceasta nu era o simplă călătorie de plăcere, ci de fapt marchizul o

ducea să i-o prezinte pe fiica lui – fiica lui *nelegitimă*, fără îndoială, progenitura vreuneia dintre amante. Pesemne că Lila Walton avusese dreptate în ziua aceea, cu ocazia vizitei lui la şcoală. Avea o fiică pe care dorea s-o înscrie acolo.

Iar natura interesului său pentru ea devenise de-acum cât se putea de vizibilă. S-a zis cu visele romantice cu ochii deschişi.

Nu era cu adevărat şocată de dezvăluirea pe care i-o făcuse el în ajun. Ştia prea bine că gentlemenii ţineau metrese, iar acestea, uneori, aşa cum stătea în legea firii, le năşteau copii. Dacă ţiitoarele şi copiii lor aveau noroc, gentlemenii le şi întreţineau. Şi Marchizul de Attingsborough făcea parte din această categorie, avea ea acum bucuria să descopere. Ibovnica şi fiica lui locuiau confortabil într-o casă pe care o cumpărase cu ani în urmă. Iar dacă el dorea să trimită fata la şcoala ei, ei bine... Nu se îndoia că-şi putea permite să primească taxele.

Şi totuşi, în ciuda existenţei unei metrese de demult, mamă a fiicei lui, marchizul îi făcea curte domnişoarei Hunt. Aşa mergeau lucrurile pe lumea asta, sau cel puţin în lumea lui. Avea nevoie de o soţie şi de moştenitori legitimi, şi niciun bărbat nu se însura cu o amărâtă de ibovnică. Se bucura *foarte mult* că nu trăia în lumea lui. O prefera de departe pe a ei.

Se întreba ce părere ar fi avut domnişoara Hunt în legătură cu existenţa acelei femei şi a fetiţei, dacă afla despre ele. Dar, în fond, era foarte posibil să ştie deja.

Când cabrioleta se puse în mişcare, Claudia le făcu Susannei şi lui Peter cu mâna, apoi îşi împreună mâinile în poală, pe când ieşeau din scuar. Nu voia să se ţină de bara de lângă ea. Nu era o fricoasă, şi se hotărâse să savureze fiecare clipă a drumului pe străzile Londrei, într-un vehicul deschis şi elegant, privind lumea din locul înălţat unde se afla.

– Astăzi sunteţi foarte tăcută, domnişoară Martin, remarcă marchizul, după câteva minute. Domnişoara Bains şi domnişoara Wood s-au dus la întrevederi?

– Da, răspunse ea. Amândouă au fost acolo azi-dimineaţă – şi amândouă au avut succes – cel puţin, după propriile lor păreri. Flora a spus că doamna Aidan s-a purtat extrem de frumos cu ea şi nu i-a pus decât vreo câteva întrebări, înainte de a-i povesti despre Reşedinţa Ringwood din Oxfordshire, şi despre oamenii care locuiau acolo, asigurând-o că avea să fie negreşit fericită, de vreme ce urmau s-o primească între ei ca pe o nouă membră a familiei. Ultima guvernantă s-a măritat recent – la fel ca şi guvernanta dinaintea ei. Apoi, Flora a fost dusă să-i cunoască pe copii, care i s-au părut deosebit de drăguţi. Mâine va pleca spre noua viaţă care o aşteaptă acolo.

– Iar doamna Hallmere a fost la fel de binevoitoare cu domnişoara Wood? se interesă marchizul, întorcând capul spre ea, cu un zâmbet – Dumnezeule, ce aproape stăteau unul de altul...!

Cabrioleta coti spre Hyde Park. Claudia crezuse că minţise spunându-i Susannei că aceasta urma să fie destinaţia lor. Poate avea să reiasă că nu era decât o minciună nevinovată.

– I-a pus Ednei multe întrebări, spuse ea, atât despre ea însăşi, cât şi despre şcoală. Biata Edna! Nu se descurcă prea bine când e chestionată, după cum poate vă mai aduceţi aminte. Dar, spre surprinderea ei, doamna Hallmere i-a spus că-şi amintea când auzise despre spargerea în care au murit părinţii ei, lăsând-o orfană. Şi cu toate că era foarte înfumurată şi impunătoare, după cum a spus Edna, i-a stârnit o mare admiraţie. Iar Lordul Hallmere era şi el de faţă şi a vorbit blând cu ea. Şi copiii i-au plăcut mult, când i-a văzut. Aşa că şi Edna ne va părăsi mâine, încheie ea, cu un oftat sonor.

– O să le fie foarte bine, o asigură marchizul, mânându-şi trăsurica pe o alee ce se întindea drept înainte, printre peluze verzi unduitoare şi copaci bătrâni, umbroşi. Le-aţi dăruit un cămin bun şi studii solide, iar acum le-aţi găsit şi nişte slujbe civilizate. De azi încolo, de ele depinde cum îşi vor trăi restul vieţii. Mie mi-au plăcut amândouă. Au să se descurce de minune.

Şi, spre surprinderea ei, dădu drumul dintr-o mână hăţurilor, pentru a-i strânge ei mâinile împreunate în poală. Claudia nu ştiu dacă să tresară alarmată, sau să se înfioare de indignare. Nu făcu niciuna, nici alta – preferând să-şi aducă aminte, cu grijă, care era scopul acelei plimbări.

– Aman... Mama fiicei dumneavoastră ne aşteaptă? se interesă ea.

În ajun, nu avuseseră timp pentru explicaţii complete. Chiar în timp ce marchizul îi spunea că persoana pe care voia s-o viziteze împreună – Lizzie – era fiica lui, Susanna şi Peter intraseră sub umbrarul de trandafiri, în căutarea ei.

– Sonia? întrebă el. A murit anul trecut, chiar înainte de Crăciun.

– O, îmi pare rău...

– Mulţumesc. A fost o perioadă foarte tristă şi grea.

Aşa că acum rămăsese cu problema unei fiice nelegitime pe care trebuia s-o întreţină. Decizia lui de a o trimite la şcoală, deşi nu avea decât unsprezece ani, devenea astfel şi mai uşor de înţeles. În tot restul copilăriei ei, marchizul urma să nu mai aibă alte griji decât plata taxelor de studii. Iar apoi, probabil urma să-i găsească un soţ capabil s-o întreţină până la sfârşitul vieţii.

Cum spusese în ajun? încercă ea să-şi amintească, încruntându-se uşor – şi reuşi.

Nimic *nu e mai important decât iubirea.*

Pusese accentul pe primul cuvânt. Claudia, însă, se întreba dacă la baza acelor cuvinte se afla cât de cât o convingere reală. Oare propria lui fiică devenise o povară, o pacoste pe capul lui?

Nu petrecură mult timp prin parc. În curând, ieşiră iar pe străzile aglomerate ale Londrei. De-acum soarele începea să ardă incomod de puternic, dar nu peste mult timp cotiră pe nişte străzi rezidenţiale mai umbrite, curate şi respectabile, deşi se vedea clar că nu erau locuite chiar de lumea cea mai bună. Opriră în faţa unei anumite

case, iar lacheul sări de pe scaunul său din spate şi apucă din scurt frâiele cailor, în timp ce marchizul cobora pe trotuar şi ocolea cabrioleta, întinzându-i o mână Claudiei ca s-o ajute.

– Sper c-o să vă placă, spuse el, pe când bătea la uşă. Părea aproape neliniştit.

Îi dădu pălăria şi biciuşca valetului vârstnic şi foarte respectabil la înfăţişare care le deschise uşa.

– Ia şi lucrurile domnişoarei Martin, Smart, îi spuse el, şi anunţ-o pe domnişoara Edwards că am venit. Cum se mai simte azi doamna Smart cu reumatismul?

– Mai bine, mulţumesc, my lord, răspunse omul, în timp ce o aştepta pe Claudia să-şi scoată mănuşile şi boneta. Dar pe vreme uscată îi e mereu mai uşor.

Plecă cu lucrurile şi reveni peste câteva momente, pentru a-i informa că domnişoara Edwards era în salon, împreună cu domnişoara Pickford. Apoi se întoarse ca să-i conducă pe scară.

Domnişoara Edwards era o tânără doamnă scundă, drăguţă la faţă şi cu o expresie mofturoasă; se vedea clar că avea mult peste vârsta lui Lizzie. Îi întâmpină în uşa salonului.

– Mă tem că azi nu e în toane prea bune, teamă mi-e, my lord, îi spuse ea marchizului, cu o reverenţă, uitându-se pieziş şi spre Claudia.

Camera din spatele ei era cufundată în semiîntuneric, draperiile grele fiind trase peste toate ferestrele. În vatră ardea focul.

– Nu e? repetă marchizul, dar Claudiei i se păru că suna mai degrabă enervat decât îngrijorat.

– Tati? se auzi o voce din cameră – şi imediat din nou, mai bucuroasă, mai surescitată: *tati?*

Domnişoara Edwards se dădu la o parte, cu mâinile încleştate pe talie.

– Ridică-te şi fă-i o reverenţă Marchizului de Attingsborough, Lizzie, spuse ea.

Dar fetiţa se sculase deja în picioare, cu braţele întinse spre uşă. Era scundă, slabă şi palidă, cu păr

negru ce i se unduia despletit pe spate, până la mijloc. Faţa-i era luminată de bucurie.

– Da, sunt aici, răspunse marchizul, şi intră în cameră cu paşi mari, ca să-şi cuprindă copila în braţe. Fata îi încercui strâns gâtul cu ale ei.

– *Ştiam* că ai să vii! exclamă ea. Domnişoara Edwards zicea că n-o să vii, fiindcă afară e soare şi o să ai o mie de lucruri mai importante de făcut decât să vii să mă vezi pe mine.

Dar ea mereu zice aşa, şi tu mereu vii când zici c-o să vii. Tati, ce frumos miroşi! Tu *mereu* miroşi frumos.

– Mai ales pentru tine! completă el, descolăcindu-i braţele din jurul gâtului şi sărutându-i ambele mâini, înainte de a le da drumul. Domnişoara Edwards, de ce Dumnezeu arde focul aici?

– Mi-era frică să nu răcească, după ce-aţi ieşit cu ea în grădină, aseară, my lord.

– Şi de ce e întuneric? continuă el. Viaţa lui Lizzie nu e şi-aşa destul de întunecoasă?

Chiar în timp ce vorbea, porni hotărât spre geamuri şi începu să dea la o parte draperiile, inundând camera cu lumină. Apoi, deschise larg ferestrele.

– Soarele bătea drept în casă, my lord, îi explică domnişoara Edwards. Am vrut să feresc mobila, să nu se decoloreze.

Joseph reveni lângă fiica lui şi-i petrecu un braţ pe după umeri, privind-o pe Claudia.

– Lizzie, spuse el, am adus pe cineva, să te cunoască. Dumneaei este domnişoara Martin, o prietenă a mea. Domnişoară Martin, îmi permiteţi să v-o prezint pe fiica mea, Lizzie Pickford?

Ochii fetiţei aveau ceva ciudat, după cum observase Claudia de îndată ce perdelele fuseseră trase în lături. Unul era aproape închis. Celălalt stătea mai deschis, deşi pleoapa flutura mărunt şi, dedesubt, globul ocular se rostogolea fără ţintă.

Lizzie Pickford era *oarbă*. Şi, dacă pe Claudia n-o înşela intuiţia, fusese aşa încă de la naştere.

– Lizzie, îi spuse domnişoara Edwards, fă o reverenţă şi pentru domnişoara Martin.

– Mulţumesc, domnişoară Edwards, o concedie Lordul Attingsborough. Poţi lua o scurtă pauză. Nu va fi nevoie de dumneata, timp de vreo oră sau cam aşa ceva.

– Lizzie Pickford, o salută Claudia, apropiindu-se de fată, pentru a-i lua mânuţa slabă şi fierbinte într-a ei, strângându-i-o un moment, înainte de a-i da drumul. Sunt foarte încântată de cunoştinţă.

– Domnişoara Martin? întrebă fata, întorcând capul spre tatăl ei.

– Am avut plăcere de a-i face o vizită săptămâna trecută, când a trebuit să plec pentru un timp de lângă tine, spuse el, şi apoi de a o escorta până la Londra. Are o şcoală în Bath. N-ai vrea s-o pofteşti pe domnişoara Martin să ia loc, şi pe mine de asemenea, de vreme ce am venit să te vizităm? Mă dor picioarele de cât am tot umblat.

Fetiţa chicoti, cu un sunet subţire, copilăresc.

– O, tătic *prostuţ*, spuse ea. N-ai mers pe jos până aici. Ai venit cu trăsura. Cu cabrioleta ta – avea mai mult de un cal. Am auzit copitele. Şi i-am spus domnişoarei Edwards că veniseşi, dar ea a zis că n-a auzit nimic şi că să nu-mi fac speranţe, că atuncea iar o să am febră. Nu eşti obosit de la umblat. Şi nici domnişoara Martin. Dar mă bucur că ai venit, şi sper să stai şi să nu mai pleci, până la ora de culcare. Domnişoară Martin, vreţi să staţi jos, vă rog? Tati, stai şi tu jos? Am să mă aşez şi eu lângă tine.

Şi se aşeză foarte aproape de el, pe o canapea, în timp ce Claudia se instală cât de departe putea de focul ce se stingea treptat. Fetiţa luă mâna marchizului într-a ei, iar degetele îi se înlănţuiră. Îşi frecă obrazul de mâneca lui, chiar sub umăr.

Marchizul îi zâmbea cu o asemenea tandreţe, încât Claudiei i se făcu ruşine de ceea ce gândise despre el, pe drum într-acolo. Se vedea clar *că ştia* destule despre iubire.

– Şcoala domnişoarei Martin e numai pentru fete, îi spuse el fiicei sale. Este foarte frumos acolo. Învaţă o mulţime de lucruri, cum ar fi istoria, matematica şi franceza. Au şi o sală de muzică, plină cu instrumente, iar fetele fac şi cursuri individuale. Cântă solo şi în cor. Şi tricotează.

Şi niciuna dintre ele, adăugă Claudia în gând, nu fusese vreodată oarbă. Îşi aminti ce o întrebase marchizul, dacă se gândise vreodată să primească fete cu handicapuri. Oare cum puteai învăţa un copil orb?

– Când am auzit vioara atuncea, cu tine, tati, mama a zis că în casa asta nu putem avea niciodată una, ca să n-o doară capul, îşi aminti Lizzie. Iar când cânt cântecele pe care le-am învăţat de la doamna Smart, domnişoara Edwards spune că şi pe ea o doare capul.

– Cred, replică el, că domnişoara Edwards începe să-mi dea şi mie dureri de cap, Lizzie.

Fetiţa râse cu satisfacţie.

– S-o trimit să lucreze pentru altcineva? întrebă el.

– Da! răspunse Lizzie, fără ezitare. O, da, dacă vrei, tăticule. Ai să *vii tu* să stai cu mine în schimb, de data asta?

Ochii lui îi întâlniră pe ai Claudiei; dintr-odată, erau plini de tristeţe.

– Aş dori să se poată, spuse el, dar din păcate aşa ceva e cu neputinţă. Vin să te văd în fiecare zi, totuşi, când sunt la Londra. Cum aş putea să nu vin, când eşti favorita mea din lumea întreagă? Dar nu vrei să fim politicoşi şi s-o includem şi pe domnişoara Martin în această conversaţie, dacă tot am adus-o aici anume ca să te cunoască?

Fata întoarse capul în direcţia Claudiei. Se vedea de la o poştă că avea mare nevoie de aer curat, de soare şi de mişcare.

– Citiţi poveşti la şcoala dumneavoastră, domnişoară Martin? întrebă ea, politicos.

– Da, citim, îi răspunse Claudia. Fetele mele învaţă să citească de îndată ce ajung acolo, dacă n-au învăţat

încă dinainte, şi citesc multe cărţi în anii de studiu cu mine. Pot să aleagă dintre numeroasele volume pe care le avem în bibliotecă. O bibliotecă este un loc unde sunt rafturi-rafturi pline de cărţi.

– Atât de multe poveşti, toate la un loc, comentă fetiţa. Mama nu-mi putea citi poveşti, fiindcă nu ştia să citească, deşi tati i-a zis de multe ori că putea s-o înveţe, dacă ea voia. Şi nici doamna Smart nu citeşte. Domnul Smart ştie să citească, dar nu-mi citeşte *mie*. Domnişoara Edwards, da, fiindcă tati i-a zis că aşa trebuie, când a venit aici ca să stea cu mine, dar nu alege poveşti interesante şi nici ea nu le găseşte interesante. Îmi dau seama din felul cum le citeşte. Are o voce seacă. Mă face să casc.

– Îţi citesc eu poveşti, Lizzie, sublinie marchizul.

– Da, tati, confirmă ea, ridicând mâna liberă ca să-i atingă faţa, înainte de a i-o bate uşurel cu vârfurile degetelor. Dar uneori doar te faci că citeşti, când de fapt născoceşti chiar atunci povestea. Îmi dau seama. Dar nu mă supăr. Ba mai mult, poveştile alea îmi plac cel mai tare. Şi eu spun poveşti, dar numai păpuşii mele.

– Dacă le-ai spune cuiva care ştie să scrie, interveni Claudia, atunci acea persoană ar putea să le scrie pe hârtie, şi să ţi le citească din nou ori de câte ori ai vrea să asculţi iar propriile tale poveşti.

Fetiţa râse.

– Ar fi foarte distractiv, spuse ea.

În cameră intră chiar atunci o femeie vârstnică şi durdulie, aducând pe o tavă mare ceai şi prăjituri.

– Doamnă Smart, spuse Lizzie, ştiu că dumneavoastră sunteţi. Aceasta este domnişoara Martin. E prietena lui tati. Are o şcoală şi mai are şi o bibliotecă. Dumneavoastră ştiţi ce este aceea o bibliotecă?

– Spune-mi tu, scumpo, răspunse servitoarea, zâmbindu-i cu drag, după ce dăduse politicos din cap spre Claudia.

– Este o cameră plină de cărţi! îi explică Lizzie. Puteţi să vă închipuiţi?

– Mie nu mi-ar folosi la mare lucru, scumpo, replică doamna Smart, în timp ce turna ceaiul şi împărţea ceştile. Şi nici ţie.

Şi ieşi din cameră.

– Lizzie, reluă marchizul, după ce mâncară câteva prăjituri, crezi că ţi-ar plăcea să te duci vreodată la o şcoală?

– Dar cine m-ar duce, tati? întrebă ea. Şi cine m-ar aduce înapoi acasă?

– Ar fi o şcoală unde poţi şi să locuieşti, spuse el, alături de alte fete, deşi ai avea şi vacanţe, când ai veni acasă şi din nou ai sta numai cu mine.

Un timp, Lizzie tăcu. Claudia vedea că i se mişcau buzele, deşi îi era imposibil să-şi dea seama dacă urmăreau nişte cuvinte pe care le rostea în mintea ei, sau tremurau doar. Apoi, îşi împinse într-o parte farfuria goală şi se urcă grăbită în poala tatălui ei, îndesându-se strâns lângă el, cu faţa ascunsă la umărul lui.

Marchizul o privi pe Claudia cu o expresie tristă.

– Domnişoara Edwards a zis că n-am voie să mai fac asta niciodată, spuse Lizzie, după scurt timp. Zice că acuma-s prea mare. Zice că nu se cade. *Aşa e,* tati? Sunt prea mare ca să mai stau la tine pe genunchi?

Dar copila nu avea vedere, îşi spuse Claudia. Simţul tactil trebuia să fie mult mai important pentru ea, decât pentru alţi copii de vârsta ei.

– Cum aş putea să suport viaţa, replică el, rezemându-şi obrazul de părul ei, dacă ai fi prea mare ca să mai simţi nevoia braţelor mele împrejurul tău, Lizzie? Cât despre statul pe genunchii mei – cred că nu se pune nicio problemă, până nu vei împlini doisprezece ani. Asta înseamnă că mai avem cinci luni şi ceva. Ce are de spus domnişoara Martin în această privinţă?

– Tatăl tău are perfectă dreptate, Lizzie, confirmă Claudia. Iar la mine în şcoală e o regulă – şi anume, ca nicio fată să nu fie silită să vină acolo dacă nu vrea. Oricât de mult ar dori părinţii ei s-o înscrie, ca să înveţe de la mine şi de la profesoarele mele, şi să fie prietenă cu cele-

lalte fete, nu permit să treacă pragul dacă nu mi-a spus că da, şi ea doreşte acelaşi lucru. Înţelegi ce-ţi spun?

Lizzie întorsese pe jumătate capul, deşi încă mai stătea îndesată în tatăl ei, ca un copil mult mai mic careşi caută ocrotirea.

– Aveţi o voce frumoasă, spuse ea. Pot să cred vocea. Uneori, nu cred vocile. Îmi dau seama mereu pe care să le cred şi pe care nu.

– Iubito, interveni marchizul, acum am s-o duc pe domnişoara Martin acasă. Mai târziu, mă voi întoarce la tine, cu calul meu. O să te scot la o plimbare, călare pe el. Ţi-ar plăcea?

– Da! exclamă ea, îndreptându-se de spate, cu faţa luminată iar de bucurie. Dar domnişoara Edwards zice că...

– Nu-ţi face tu griji cu ceea ce zice domnişoara Edwards. Ai mai călărit cu mine şi ai fost întotdeauna în deplină siguranţă, nu? O să vorbesc eu cu ea, după ce te aduc acasă, iar până mâine are să plece, îndrăznesc să spun. Fii doar politicoasă cu ea până atunci, bine?

– O să fiu, tati, îi promise ea.

Înainte de plecare, Claudia îi luă din nou mâna. În pofida stranietăţii ochilor, fetiţa avea şanse să devină o tânără frumoasă, dacă în viaţa ei existau destui stimuli pentru a-i aduce însufleţirea pe chip chiar şi atunci când tatăl ei nu era cu ea – şi dacă stătea mai mult la soare şi la aer curat.

– Înţeleg, spuse Claudia, după ce fusese ajutată să se aşeze iar pe bancheta cabrioletei şi porniseră înapoi spre Grosvenor Square, cu lacheul la spate, că doriţi s-o trimiteţi pe Lizzie la şcoala mea.

– Ar fi posibil? întrebă Joseph, fără urmă din obişnuitul său umor prietenos în voce. Ar fi posibil să se mai facă ceva, *orice*, pentru o fetiţă oarbă, domnişoară Martin? Ajutaţi-mă, vă rog. O iubesc atât de mult, încât doare...

Joseph se simţea de-a dreptul prost.

Ajutaţi-mă, vă rog. O iubesc atât de mult, încât doare...

La vremea când coti cu cabrioleta înapoi în Hyde Park, domnişoara Martin încă nu-i dăduse niciun răspuns. Acestea erau ultimele cuvinte pe care le schimbaseră între ei. Simţea nevoia să dea bice cailor, s-o ducă înapoi la casa lui Whitleaf cât putea de repede şi să aibă grijă să nu li se mai încrucişeze drumurile, cât timp stătea ea la Londra.

Nu era deprins să-şi pună pe tavă sufletul în faţa altora, nici chiar într-a celor mai apropiaţi prieteni – poate doar cu excepţia lui Neville.

După ce lăsară în urmă străzile aglomerate, Claudia rupse tăcerea:

– Mi-aş dori ca Anne Butler să mai facă parte din personalul meu. Era întotdeauna excepţional de bună cu fetele diferite în orice fel de celelalte. Dar tocmai mi-am dat seama că, de fapt, orice fată e diferită, în felul ei. Cu alte cuvinte, normele nu există decât în minţile acelor oameni cărora la plac statisticile ordonate.

La asta, Marchizul nu ştiu ce să-i mai răspundă. Nu ştia nici măcar dacă aştepta un răspuns sau nu.

– Nu sunt sigură că vă pot ajuta, Lord Attingsborough, continuă domnişoara Martin.

– Prin urmare, n-o s-o primiţi pe Lizzie? întrebă el, cu inima strânsă de dezamăgire. Un copil orb nu poate să studieze?

– Sunt absolut sigură că Lizzie are capacităţi foarte mari, îl asigură ea. Şi nu mă îndoiesc că, din punctul meu de vedere, ar fi o provocare interesantă. Numai că pur şi simplu nu sunt sigură că şcoala ar fi soluţia cea mai bună pentru *ea,* totuşi. Pare să fie foarte dependentă.

– Acesta nu e un motiv în plus de a se duce la şcoală? insistă marchizul.

Şi totuşi, chiar în timp ce insista astfel, simţea că i se frângea inima. Cum ar fi putut Lizzie să facă faţă într-o şcoală, unde trebuia să se descurce singură în cea mai mare parte a timpului, unde celelalte fete puteau să se poarte urât cu ea, unde prin însăşi natura handicapului ei ar fi fost exclusă de la tot felul de activităţi?

Iar el, cum ar fi putut suporta s-o lase să plece? Nu era decât *o copilă.*

– Cred că-i e foarte dor de mama ei, continuă domnişoara Martin. Sunteţi sigur că ar fi bine să se ducă la şcoală atât de curând, după ce a pierdut-o? Mi se întâmplă să înscriu şi fete abandonate de părinţi, Lord Attingsborough. Adeseori, sunt foarte grav afectate – poate chiar pentru întotdeauna, de fapt.

Abandonate... Lizzie? Oare aşa s-ar fi simţit, dacă o trimitea la şcoală? Joseph oftă şi opri cabrioleta. Acea zonă din parc era izolată şi liniştită.

– Nu vreţi să facem câţiva paşi pe jos? sugeră el.

Lăsă trăsurica şi caii în grija valetului, care nici măcar nu încercă să-şi ascundă încântarea, şi porni pe lângă domnişoara Martin, pe o cărare îngustă, care şerpuia printre câteva pâlcuri de copaci.

– Sonia era foarte tânără când am angajat-o, îi spuse el. Şi eu eram la fel de tânăr, desigur. Era dansatoare – foarte frumoasă, foarte căutată, foarte ambiţioasă. Se aştepta să ducă o viaţă plină de bogăţii şi strălucire. Pretindea să se lăfăie în admiraţia cât mai multor bărbaţi puternici, cu titluri şi averi. Era curtezană de voie, nu de nevoie. Nu mă iubea; nici eu n-o iubeam. Aranjamentul nostru n-a avut nimic de-a face cu sentimentele.

– Da, răspunse ea sec, îmi dau seama.

– Nici măcar n-aş fi ţinut-o mai mult de două, trei luni, cred, reluă marchizul. Aveam de gând să-mi trăiesc tinereţea din plin. Dar a intervenit Lizzie.

– Îndrăznesc să presupun, continuă domnişoara Martin, că niciunul dintre dumneavoastră nu se gândise, măcar, la o asemenea posibilitate.

– Cei tineri, replică el, sunt adeseori foarte neştiutori şi foarte nechibzuiţi, domnişoară Martin – mai ales în ceea ce priveşte problemele sexuale.

Coborî privirea spre ea, aşteptându-se să fie şocată. La urma urmei, nu era genul de conversaţie cu care avea obiceiul să delecteze urechile unei doamne. Dar considera că-i era dator cu o explicaţie onestă.

– Într-adevăr, fu ea de acord, aşa este.

– Pe Sonia n-o prea încânta ideea de a fi mamă, urmă Joseph. Iar gândul de a avea o fetiţă oarbă o scotea din minţi. La început, a vrut s-o dea la azil, dar eu n-am fost de acord. Iar dacă voiam să insist să fie mamă, atunci trebuia să-mi asum şi eu responsabilitatea de a fi tată – aşa că am rămas împreună până la moartea ei. A fost foarte nemulţumită de această viaţă, deşi îi dădeam aproape tot ce se putea cumpăra cu bani – plus loialitatea mea. I-am angajat pe soţii Smart, care i-au mai luat de pe umeri unele dintre poverile maternităţii, când eu nu puteam fi acasă, iar cu Lizzie au fost ca doi bunici blânzi pentru ea. Sonia nu prea avea idee cum să educe, să distreze sau să instruiască o fetiţă oarbă, deşi niciodată nu se purta chiar crud cu ea. Desigur, la moartea ei, Lizzie a fost neconsolată. Iar acum îi e dor de ea. Cum şi mie îmi este.

– Lizzie are mai multă nevoie de un cămin, decât de-o şcoală, stărui domnişoara Martin.

– *Are* un cămin, replică el tăios – deşi ştia la ce se referise. Şi totuşi, nu e de ajuns, aşa-i? După moartea Soniei, i-am angajat o domnişoară de companie. Între timp, a mai avut trei. domnişoara Edwards e cea mai recentă. Iar de data asta am ales o persoană tânără şi care părea prietenoasă şi dornică să-i facă plăcere. M-am gândit că vârsta ei tânără ar fi foarte potrivită pentru o fată ca Lizzie. Dar se vede clar că nu face deloc faţă unei asemenea sarcini. Cum nici celelalte trei n-au fost în stare. Unde pot găsi pe cineva care să stea acasă cu fiica mea şi să-i dea toate cele de care are nevoie? Soţii Smart sunt prea bătrâni ca să facă totul singuri, şi au început să vorbească de pensie. Oare una dintre elevele dumneavoastră ar putea s-o facă, domnişoară Martin? Mi-a trecut prin minte, trebuie să recunosc, să-i ofer postul domnişoarei Bains sau domnişoarei Wood, dacă slujbele pentru care au venit aici se dovedeau nepotrivite.

Erau gata să iasă dintre copaci, pe o porţiune întinsă cu iarbă, unde mai mulţi oameni se plimbau sau stăteau

aşezaţi, bucurându-se de soarele cald al după-amiezii de vară. În schimb, se opriră amândoi şi rămaseră la umbra unui stejar bătrân, cu privirile spre zona însorită din apropiere.

– Nu ştiu dacă vreo persoană atât de tânără s-ar ridica la înălţimea unei asemenea sarcini, spuse Domnişoara Martin. Şi mai ales la Londra! Fetiţa are nevoie de aer curat şi de mişcare, Lord Attingsborough. Are nevoie de viaţa de la ţară. Şi de o mamă are nevoie.

– Adică singurul lucru pe care eu nu i-l mai pot dărui niciodată, replică el, cu o expresie în care se vedea că înţelegea bine că nici chiar o căsătorie cu altă femeie nu i-ar fi putut aduce lui Lizzie o mamă. Fiica lui era nelegitimă şi trebuia să fie ţinută pentru totdeauna departe – şi ascunsă – de orice familie legitimă pe care ar fi putut-o avea în viitor.

Totul fusese rezonabil de simplu, atâta vreme cât Sonia trăia. Desigur, ştiuse că fiica lui avea o existenţă deloc ideală, dar nevoile ei elementare fuseseră satisfăcute întotdeauna şi avusese parte tot timpul de o casă, de ocrotire şi de afecţiunea soţilor Smart – a, şi de a Soniei, desigur – şi de multă iubire cu prisosinţă din partea lui.

– Neliniştea mi-a devenit tovarăşă permanentă de la moartea Soniei încoace, domnişoară Martin, continuă el. Cred că-mi era alături încă dinainte, dar o simt cu adevărat numai de când mi-am dat seama că Lizzie a început să crească. O fetiţă handicapată poate fi răsfăţată, protejată şi ţinută pe genunchi şi în braţe când e foarte mică. Dar ce se va alege de ea, la maturitate? Îi voi putea găsi un soţ care să fie bun cu ea? Pot s-o potopesc cu bogăţii, desigur, dar ce-o să se întâmple cu făptura ei lăuntrică? Ce o va susţine sau o va face fericită? Ce se va întâmpla cu ea, când eu am să mor?

Domnişoara Martin îi puse o mână pe braţ, iar el întoarse capul s-o privească, simţind o alinare ciudată. Ochii ei inteligenţi se uitau drept într-ai lui şi, pe negândite, marchizul îi acoperi mâna cu a sa proprie.

– Daţi-mi răgaz s-o cunosc pe Lizzie mai bine, Lord Attingsborough, îl rugă ea. Şi lăsaţi-mă să mă gândesc la posibilitatea de a o înscrie în şcoala mea. *Aş putea* s-o mai văd?

Dintr-odată, Joseph îşi dădu seama, stânjenit, că ochii i se umpluseră de lacrimi. Şi le înghiţi.

– Mâine? întrebă el. La aceeaşi oră?

– Dacă vremea e la fel de frumoasă, poate o scoatem în oraş, propuse ea desprinzându-şi mâna de braţul lui. Sau nu vă convine să fiţi văzut cu ea?

– Am putea s-o ducem la un picnic, sugeră marchizul, la Richmond Park sau Kew Gardens.

– Vă las pe dumneavoastră să decideţi, spuse ea. Mai ştie cineva că aveţi o fiică?

– Neville. Contele de Kilbourne. A cunoscut-o şi, uneori, vede de ea când eu sunt plecat, cum s-a întâmplat şi recent, în Bath. Dar, în esenţă, un gentleman se ocupă singur de asemenea probleme. Nu e un subiect pe care să-l discute cu alţii.

– Dar domnişoara Hunt ştie şi ea?

– Dumnezeule mare, nu!

– Şi totuşi, urmează s-o luaţi de soţie.

– *Asta*, preciză marchizul, e o situaţie ivită recent, domnişoară Martin. Tatăl meu a fost bolnav, iar acum crede – probabil pe bună dreptate – că îi este afectată şi inima. Înainte de a mă convoca la Bath, îl primise în vizită pe Lordul Balderston, tatăl domnişoarei Hunt, şi amândoi au pus la cale planul de căsătorie. Are sens. Eu şi domnişoara Hunt suntem amândoi necăsătoriţi şi facem parte din aceeaşi lume. Ne cunoaştem de câţiva ani şi întotdeauna ne-am înţeles bine. Până în ultima vreme însă, nici nu m-am gândit efectiv să-i fac curte. De fapt, atâta vreme cât a trăit Sonia, nici n-am putut concepe să-i fac *curte* cuiva. Cred în relaţiile monogame, chiar dacă femeia mi-e doar amantă. Din păcate, de-a lungul anilor ne-am îndepărtat unul de altul, deşi cred că o anumită afecţiune a dăinuit tot timpul. Ba mai mult, în ultimii doi sau trei ani din viaţa ei, nici măcar n-am mai...

Dar, în fine, n-are nicio importanţă.

Descoperise, cu oarecare surprindere, că Sonia îi era necredincioasă. Şi cu toate că nu se simţise în stare s-o alunge, datorită lui Lizzie, nu se mai culcase cu ea niciodată.

Noroc că domnişoara Martin nu era o domnişorică ruşinoasă.

– Prin urmare, de peste doi ani duceţi o viaţă de celibat? întrebă ea.

Împotriva propriei voinţe, marchizul chicoti.

– Cam umilitor pentru un gentleman, să recunoască aşa ceva, nu? replică el.

– Câtuşi de puţin, i-o întoarse Claudia. Eu am trăit în condiţii de celibat mult mai mult timp, Lord Attingsborough.

– Dar nu toată viaţa? se interesă el, cu senzaţia că se afla în mijlocul unui vis bizar. Oare chiar purta o asemenea conversaţie necuviincioasă cu domnişoara Claudia Martin?

– Nu, răspunse ea încet, după o scurtă tăcere. Nu *toată* viaţa.

Dumnezeule mare!

Şi, desigur, în minte i se formulă imediat întrebarea: *cine?*

Iar un posibil răspuns nu întârzie să apară:

McLeith?

Lua-l-ar dracu'!

Dacă aşa era, merita să fie spânzurat, tras pe roată şi tăiat în bucăţi.

Cel puţin!

– Ei, exclamă ea dintr-odată, aţintindu-şi ochii spre ceva din regiunea însorită, în timp ce-şi relua imediat aerul de profesoară severă şi scandalizată. Ia priviţi ce se-ntâmplă acolo!

Şi porni cu paşi mari peste întinderea de iarbă, începând să dojenească un muncitor care era de cel puţin trei ori cât ea, fiindcă bătea un câine slăbănog, alb cu negru, care schelălăia de frică şi durere.

Joseph n-o urmă imediat.

– Bătăuş laş ce eşti! exclamă ea. *Încetează* imediat!

Era interesant să constate că nu striga, deşi vorbea destul de tare ca să se audă clar de la acea distanţă.

– Şi cine-o să mă-mpiedice? întrebă insolent individul, în timp ce câţiva trecători se opreau să se uite şi să asculte.

Joseph făcu un pas înainte, în timp ce omul ridica băţul şi dădea încă o lovitură pe spinarea câinelui care se chircea – atâta doar că mişcarea se opri la jumătate: mâna domnişoarei Martin apucase băţul.

– Propria dumitale conştiinţă, sper, spuse ea. Animalele trebuie să fie iubite şi hrănite, dacă vrem să ne slujească cu credinţă. Nu putem îngădui să fie bătute şi înfometate de toate brutele.

Dintre privitori se înălţă un murmur de aproape. Joseph zâmbi.

– I-ascultă, zise omul, fii atentă pe cine faci brută, că de nu, îţi dau io pricină! Şi poate c-oi vrea *matale* să iubeşti şi să dai de mâncare la potaia asta de n'ica, dacă tot faci aşa pe grozava. Mie nu mi-i de niciun folos.

– A, deci acum mai adaugi şi abandonul la lista de păcate, aşa-i? remarcă domnişoara Martin.

Individul o privi de parcă nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-i trântească una-n mutră – Joseph se grăbi să se apropie – după care rânji, arătându-şi toată gura plină de dinţi perfect stricaţi.

– Mdeah, făcu el, aplecându-se dintr-odată să culeagă de jos, cu o mână, câinele care scâncea şi să i-l trântească în braţe. Mda, tomnai asta o să fac. Ai grijă să-l ghiftuieşti bine, cucoană. Şi să nu-l abandonezi, ca să-ţ' înmulţeşti păcatele.

Rânji încântat de propriul banc şi porni cu paşi întinşi prin parc, îndepărtându-se în amestecul de ovaţii ale câtorva tineri şi proteste indignate ale altor trecători, mai civilizaţi.

– Eu, spuse domnişoara Martin, întorcându-se spre Joseph, cu pălăria puţin strâmbată pe cap, ceea ce-i

dădea un aer uşor ştrengăresc, se pare că m-am ales cu un câine. Oare ce-am să fac cu el?

– Îl duceţi acasă, îi faceţi o baie şi-i daţi de mâncare? întrebă Joseph, zâmbind. E un border collie, dar a ajuns într-un hal fără de hal, sărmanul.

Mai şi mirosea.

– Dar nu am nicio casă unde să-l duc, protestă Claudia, în timp ce câinele o privea scâncind. Şi chiar dacă aş fi în Bath acum, tot n-aş putea primi un câine la şcoală. O, vai de mine – nu-i aşa că-i adorabil?

Joseph râse zgomotos. Bietul câine arăta oricum, numai adorabil nu.

– O să-l iau la mine în grajd, dacă doriţi, se oferi el, şi apoi îi voi căuta o locuinţă permanentă.

– În grajd? repetă Claudia. Dar aceasta ar fi o maltratare cumplită! E de ajuns doar să priveşti în ochii lui, ca să-ţi dai seama – chiar şi fără să fi asistat la brutalităţile şocante de adineaori. Are nevoie de companie, şi mai are nevoie şi de iubire... Va trebui să-l iau cu mine la Susanna şi sper ca Peter să nu ne dea pe amândoi afară, încheie ea, râzând.

Într-adevăr, îşi spuse Joseph, era capabilă de pasiune cu vârf şi îndesat – fie şi doar pasiunea pentru dreptatea faţă de cei obidiţi.

Porniră unul lângă altul pe cărare, înapoi spre cabrioletă, iar marchizul se simţi dintr-odată înveselit din nou. Nu era genul de femeie care să părăsească un câine, măcar, sau să lase în seama altcuiva sarcina de a-i purta de grijă. Cu siguranţă, avea s-o ajute şi pe Lizzie – deşi nu avea nicio obligaţie s-o facă, desigur.

Îi luă câinele din braţe şi-l puse în mâinile lacheului uimit, în timp ce o ajuta să se urce iar pe bancheta cabrioletei. Apoi, îi aşeză câinele în poală, iar domnişoara Martin îl cuprinse ocrotitor cu braţele.

– O parte din visul dumneavoastră s-a adeverit, cred, domnişoară, spuse el.

Claudia îl privi un moment fără să înţeleagă, apoi izbucni în râs.

– Acum, nu mai am nevoie decât de casa la ţară şi grădina cu flori, răspunse.

Lui Joseph îi plăcea râsul ei. Îl făcea să se simtă din nou vesel şi plin de speranţă.

– Nu era tocmai un nevolnic, bădăranul ăla, comentă ea, în timp ce marchizul se aşeza alături şi lua hăţurile în mâini. Probabil voi avea palma umflată de la băţul lui o zi sau chiar două. Aş fi ţipat, dar nu voiam să-i dau satisfacţie.

– Afurisitul! exclamă Joseph. *V-a lovit?* Ar fi trebuit să-i învineţesc ochii – pe amândoi!

– A, nu, nu, se opuse Claudia. Violenţa nu e o soluţie pentru violenţă. Nu face decât s-o sporească tot mai mult şi mai mult.

– Domnişoară Martin, întoarse el capul, spre a-i zâmbi din nou, sunteţi absolut remarcabilă.

Şi foarte arătoasă, îşi mai spuse, privindu-i obrajii îmbujoraţi, pălăria uşor înclinată şi ochii strălucitori.

Claudia râse din nou.

– Iar uneori, adăugă ea, o nesocotită impulsivă. Totuşi, Dumnezeule, nu m-am mai purtat aşa de ani şi ani de zile. Cuţule, cum te cheamă? Cred că va trebui să-ţi găsim un nume nou.

Joseph continua să zâmbească spre capetele cailor.

Ajunsese să fie întru totul fermecat de ea. Cu siguranţă, era mult mai mult decât o profesoară severă şi încorsetată.

Capitolul 9

Claudia nu avu nicio clipă de răgaz ca să reflecteze, de când se întoarse acasă după vizita la Lizzie Pickford şi până în după-amiaza următoare, când sosi vremea să se ducă la un picnic.

Fu ocupată cam o oră sau două, făcând baie şi îngrijindu-se, şi hrănind câinele, care era doar puţin mai răsărit decât un pui, liniştindu-l când părea speriat şi scoţându-l de câteva ori în grădină ca să se uşureze. Îl lăsă cu Edna şi Flora, în timp de ea se ducea cu Susanna şi Peter să ia cina şi să-şi petreacă seara la Marshall House, cu Frances şi Lucius, dar căţelul dormi noaptea în camera ei – ba mai mult, în cea mai mare parte a timpului, chiar pe patul ei – iar în zori o trezi din somn ca să-l ducă iar afară. Cel puţin, descoperise cu oarecare uşurare, era dresat să nu facă în casă. Susanna şi Peter fuseseră remarcabil de îngăduitori în legătură cu invadarea neaşteptată a casei lor de către un câine neîngrijit, dar s-ar fi putut să nu rămână la fel de toleranţi dacă se pomeneau cu băltoace pe covoare.

Şi era tocmai dimineaţa în care Edna şi Flora urmau să părăsească definitiv casa din Grosvenor Square, ca să-şi ia în primire noile slujbe. Despărţirea de ele, urându-le drum bun şi făcându-le cu mâna în urma trăsurii lui Peter, în timp ce Edna privea înapoi înlăcrimată, iar Flora stătea neobişnuit de tăcută, fu emoţionantă şi sfâşietoare ca orice altă asemenea ocazie. Pentru Claudia, era partea cea mai neplăcută a profesiunii ei.

Apoi, tocmai când ea şi Susanna se consolau cu o ceaşcă de ceai, apăru pe neaşteptate în vizită Frances, care venise să le spună că ea şi Lucius se hotărâseră să plece a doua zi dimineaţă la Barclay Court, locuinţa lor din Somersetshire, ca s-o lase să se odihnească oricât de mult avea nevoie, tot restul vacanţei.

– Dar după aceea *trebuie să* vii la noi în vizită! mai spuse ea. Amândouă să veniţi negreşit la Paşti – şi Peter, desigur. O să vă găzduim împreună pe toţi trei.

– De ce numai trei? întrebă Susanna, cu o lucire poznaşă în ochi. De ce nu patru? În după-amiaza asta, Frances, Claudia se duce la o plimbare cu Joseph, Marchiz de Attingsborough – *pentru a doua oară în două zile!*. Iar diseară vor veni amândoi la Vauxhall Gardens, la petrecerea lui Lauren şi a lui Kit. Şi ştii de ce n-am putut-o găsi alaltăieri, la petrecerea din grădină? Fiindcă era cu barca pe râu, împreună cu el!

– O, nemaipomenit! exclamă Frances, bătând din palme. Dintotdeauna am găsit că marchizul e un gentleman chipeş şi fermecător. Trebuie să mărturisesc că mi-e foarte greu să-i înţeleg interesul pe care i-l arată domnişoarei Hunt – o părere personală, cutez a spune. Dar Claudia, pur şi simplu *trebuie* să o înlături din inima lui.

– Dar nu se poate, Frances, replică Susanna, cu ochii mari. Nici nu intră în discuţie. El va fi *duce* într-o zi, şi ştii bine ce părere are Claudia despre duci.

Ambele râseră înveselite, în timp ce Claudia înălţa din sprâncene şi mângâia pe spate câinele, care stătea încovrigat alături, cu capul în poala ei.

– Văd că vă distraţi copios pe socoteala mea, remarcă ea, sperând cu disperare să nu roşească. Sunt dezolată că trebuie să vă stric plăcerea, dar plimbările noastre cu trăsura şi cu barca nu au absolut niciun motiv romantic. Pe Lordul Attingsborough îl interesează pur şi simplu şcoala şi studiile... pentru fete.

Explicaţia ei suna ridicol de neconvingător, dar cum ar fi putut să le spună adevărul – chiar şi celor mai

apropiate prietene ale sale? Ar fi însemna să divulge un secret care nu-i aparţinea.

Cele două o priviră cu expresii sobre, aproape identice, înainte de a se uita una la alta.

– Îl interesează *şcoala*, Susanna, spuse Frances.

– *Studiile*, Frances, spuse şi Susanna.

– *Pentru fete.*

– Era de la sine înţeles. Cum de nu ne-am dat seama singure?

Şi izbucniră în hohote de râs amuzat.

– Dar să nu uităm de Ducele de McLeith, continuă Susanna. *Un alt* duce. Insistă că el şi Claudia au fost ca un frate şi o soră, în copilărie, dar acum sunt adulţi. E foarte prezentabil, nu ţi se pare, Frances?

– *Şi* văduv, adăugă prietena ei. Şi ardea de nerăbdare s-o revadă pe Claudia, când Lucius şi cu mine încă mai eram la petrecerea din grădină.

– Eu să fiu în locul vostru, spuse Claudia, încă nu m-aş grăbi să cumpăr rochii noi pentru nunta mea.

– Ţi s-au îmbujorat obrajii, observă Frances, ridicându-se în picioare. Te-am făcut să te simţi stingherită, Claudia... Dar pe cuvânt, aşa mai *doresc*.. Of, lasă, nu contează... Îndrăznesc să spun că pe moment nu-ţi mai încapi în piele după căţelul ăla. E îngrozitor de slab, nu-i aşa?

Şi se aplecă să-l gâdile sub bărbie.

– Să-l fi văzut ieri, spuse Susanna. Era murdar şi jigărit şi arăta cam ca un şobolan părăsit – sau cel puţin aşa susţinea Peter. Dar toţi ne-am îndrăgostit de el.

Câinele ridică privirea spre Claudia, fără să-şi mişte capul, şi oftă adânc.

– Tocmai ăsta-i necazul, spuse Claudia. Iubirea nu e întotdeauna un lucru comod sau convenabil. Oare ce-o să fac cu el? Să-l duc cu mine înapoi la şcoală? Fetele s-ar scandaliza.

– Se pare că Edna şi Flora au fost pe punctul de a se certa aseară, în lipsa noastră, spuse Susanna. Amândouă voiau să-l ţină în braţe în acelaşi timp, să-l răsfeţe şi să se joace cu el.

Frances râse.

– Eu trebuie să plec acum, spuse ea. I-am promis lui Lucius că voi fi acasă pentru masa de prânz.

Şi urmă nelipsitul ritual al îmbrăţişărilor şi al formulelor de rămas-bun, la fel de dureroase ca şi cele dinainte. Era posibil să mai treacă mult timp înainte ca Susanna sau Claudia s-o vadă iar pe Frances.

Spre ceasurile amiezii, Claudia simţea nevoia să se odihnească. Dar trebuia să scoată câinele la plimbare, înainte de a-l lăsa în grija personalului de la bucătărie, în timpul după-amiezii – o sarcină de care servitorii se achitau cu cea mai mare bucurie. Într-adevăr, micul collie avea să se îngraşe în curând, dacă mai rămânea multă vreme la cheremul mărinimoasei bucătărese a Susannei.

Dar în pofida unei anumite oboseli, în cea mai mare parte emoţională, Claudia abia aştepta picnicul din Richmond Park sau Kew Gardens, cu Marchizul de Attingsborough şi fiica lui. Ştia că trebuia să-şi reamintească tot timpul că, într-un sens, nu era decât o activitate profesională – să examineze o viitoare elevă. Şi nu era deloc o sarcină uşoară. Lizzie Pickford îi plăcea.

În acelaşi timp, îi părea nespus de rău pentru ea. Trebuia să-şi stăpânească, însă, această din urmă emoţie. Mila nu rezolva niciodată nimic. Adevărata întrebare era: putea face ceva pentru fetiţa aceea? Îi putea oferi şcoala ei ceva valoros unei copile oarbe?

Cu toate acestea, abia aştepta după-amiaza – şi nu numai datorită lui Lizzie. În pofida tuturor diversiunilor din seara trecută şi din acea dimineaţă, nu-şi putuse alunga complet din minte acea conversaţie pe care o avusese cu Marchizul de Attingsborough în Hyde Park. Îi făcuse câteva dezvăluiri surprinzătoare.

Şi ea lui.

Chiar îi spusese, cum nu se putea mai clar, că dusese o viaţă de celibatar timp de peste doi ani!

Iar ea îi spusese... Ei, dar mai bine nici măcar să nu se gândească la asta. Poate că, dacă avea într-adevăr un mare noroc, marchizul uitase.

S-au dus în Richmond Park. Până acolo i-a dus o trăsură închisă, în care Lizzie stătea lângă Joseph, iar domnişoara Martin, în faţa lor. Fetiţa nu spunea nimic, dar se ţinea strâns de mâna lui şi în unele momente îl bătea cu mâna cealaltă pe dosul palmei sau pe genunchi. Marchizul ştia că pe cât era de emoţionată, pe atât era de neliniştită.

– Lizzie nu s-a aventurat niciodată departe de casă, îi explică el domnişoarei Martin. Mama ei considera că era mai bine să rămână într-un mediu familiar, unde se simţea în siguranţă.

Domnişoara Martin dădu din cap, cu ochii la fiica marchizului.

– Cu toţii facem asta aproape toată viaţa, deşi mediul nostru familiar constă, de obicei, din mai mult decât doar o casă şi o grădină. E bine să te simţi în siguranţă. La fel de bine e să mai şi păşeşti în necunoscut din când în când. Altfel, cum am putea să evoluăm şi să dobândim cunoştinţe, experienţă de viaţă şi înţelepciune? Iar necunoscutul nu e întotdeauna sau măcar adesea nesigur. Marchizul strânse afectuos mâna lui Lizzie şi-i lipi obrazul de braţul lui.

Când ajunseră la parc, o conduse înăuntru. Valetul care însoţise trăsura întinse o pătură mare pe iarbă, la umbra unui stejar bătrân, apoi aduse coşul de picnic, înainte de a se întoarce la trăsură.

– Stăm jos? propuse Joseph. E cineva gata pentru ceai sau mai aşteptăm?

Lizzie îi dădu drumul de mână, ca să se lase în genunchi şi să pipăie pătura în jurul ei. Era încă foarte tăcută. Şi, totuşi, Joseph ştia că avea să vorbească zile în şir despre acea după-amiază. Niciodată n-o mai dusese la un picnic. O lăsase pe Sonia să stabilească regulile şi, inconştient, i le aplicase şi în continuare – iubita lui copilă oarbă trebuia să fie apărată cu orice preţ. Dar de ce nu-i mai făcuse niciodată o asemenea plăcere?

– Să mai aşteptăm, răspunse domnişoara Martin. N-aţi vrea ca mai întâi să ne plimbăm, să facem puţină

mişcare? E o zi atât de frumoasă, iar parcul e absolut încântător.

Joseph se încruntă. Lizzie ridică spre el o faţă speriată şi se agăţă de pătură cu ambele mâini.

– Dar nu ştiu *unde suntem*, spuse ea. Nu ştiu încotro s-o iau. *Tati?* Ea ridică o mână şi cercetă aerul cu ea.

– Aici sunt, răspunse el, aplecându-se să-i ia mâna într-a lui, pe când domnişoara Martin stătea alături, foarte dreaptă şi absolut nemişcată, cu mâinile încleştate pe talie. Preţ de-un iraţional moment, îi displăcu.

– Cred că e o idee bună să facem o plimbare. Un picnic puteam face şi în grădină, dacă nu ne interesa să profităm cât mai mult de tot acest spaţiu. O să facem doar câţiva paşi, iubito. Eu am să-ţi ţin strâns mâna la braţul meu, uite aşa, şi vei fi în deplină siguranţă.

În timp ce vorbea, o ridică în picioare. Era atât de mică şi slabă, îşi spuse el. Se vedea clar că nu se dezvoltase prea mult, pentru vârsta ei.

Porniră înainte încet şi cu opriri dese, Lizzie ţinându-şi braţul încordat într-al lui. În timp ce domnişoara Martin mergea pe lângă ei, marchizul aproape că stătea să-i ghicească gândurile. Cum ar fi putut fetiţa aceea să fie pregătită pentru a începe şcoala?

Şi, într-adevăr, *cum ar fi putut?* O făcea pe domnişoara Martin să-şi piardă vremea degeaba. Imediat, însă, o auzi vorbind, pe un ton ferm, dar nu lipsit de blândeţe.

– Lizzie, spuse ea, mergem pe o alee dreaptă şi lungă, cu iarbă verde şi netedă şi copaci bătrâni şi mari, de o parte şi de alta. Nu există niciun fel de obstacole de care te-ai putea lovi. Poţi păşi înainte cu deplină încredere că nu te vei ciocni cu nimic şi nici nu vei călca în vreo groapă, mai ales că tatăl tău îţi susţine braţul. Dacă l-ai prinde şi pe al meu, îndrăznesc să spun că am putea înainta cu pas mai vioi şi poate chiar să alergăm. Ce zici, încercăm?

Joseph se uită la ea peste capul fiicei lui. Constată că zâmbea. Se vedea clar că domnişoara Martin era o femeie obişnuită să se descurce cu fetele.

Lizzie, însă, ridică privirea, palidă şi speriată.

– Mama a zis că niciodată nu trebuie să părăsesc casa şi grădina Şi că n-am voie să merg niciodată repede, spuse ea. Şi domnişoara Edwards a zis..

Dar se întrerupse la mijlocul propoziţiei şi, înainte ca Joseph să poată spune ceva, zâmbi – o expresie care se vedea prea rar pe faţa ei. O făcea să arate de-a dreptul răutăcioasă.

– Dar domnişoara Edwards a plecat. Tata a trimis-o azi-dimineaţă şi i-a dat bani pentru şase luni.

– Mama ta a fost o femeie înţeleaptă, îi spuse domnişoara Martin. Ar trebui să rămâi într-adevăr acasă, dacă nu eşti însoţită de cineva demn de încredere. Iar când eşti singură, trebuie să mergi întotdeauna cu cea mai mare grijă. Dar azi eşti cu tăticul tău, în care poţi avea mai multă încredere decât în oricine pe lume, îndrăznesc să spun, şi în niciun caz nu eşti singură. Dacă-l ţii pe tăticul tău de braţ şi mă ţii şi pe mine, vom fi mai precauţi pentru tine, ca să nu păţeşti nimic. Cred că tăticul tău are încredere în mine.

– Sigur că am, confirmă el, continuând să-i zâmbească peste creştetul lui Lizzie.

– Încercăm?

Lizzie întinse o mână, iar domnişoara Martin i-o petrecu prin îndoitura braţului ei. Îşi continuară astfel plimbarea, ţinându-se toţi trei unul de altul, până când Joseph îşi dădu seama că domnişoara Martin grăbea treptat pasul. Zâmbi şi acceleră şi el puţin. Lizzie, care se ţinea strâns de ei, chicoti dintr-odată, apoi scoase un hohot de râs cristalin.

– Chiar *ne plimbăm!* exclamă ea.

Joseph simţi în gât durerea lacrimilor reţinute.

– Într-adevăr, spuse el. Poate am putea şi să alergăm puţin?

Şi făcură câţiva paşi în fugă, pe o scurtă distanţă, înainte de a încetini din nou pentru ca apoi să se oprească de tot. De-acum, râdeau toţi trei, iar Lizzie gâfâia şi ea.

Privirile celor doi adulţi se întâlniră din nou, pe deasupra capului ei. Domnişoara Martin era îmbujorată şi ochii îi străluceau. Rochia de bumbac, puţin decoloratã, se şifonase iar borul pălăriei de pai – aceeaşi pe care o purtase şi la petrecerea din grădină – îi stătea îndoit. O şuviţă de păr scăpată de sub pălărie îi atârna peste umăr. Toată faţa-i sclipea de transpiraţie.

Dintr-odată, arăta incredibil de drăguţă.

– O, ascultaţi! exclamă Lizzie deodată, cu capul aplecat înainte şi trupul complet încremenit. Ascultaţi păsărelele!

Cu toţii rămaseră ascultând atent şi, într-adevăr, dintre ramurile şi frunzele copacilor răsuna un întreg cor de păsări care cântau din răsputeri. Era un fermecător sunet văratic, ce putea aşa de uşor să le scape atenţiei, când existau atâtea altele care să le ocupe ochii şi mintea.

Domnişoara Martin fu prima gata să se mişte din nou. Dădu drumul braţului fetiţei şi trecu în faţa ei.

– Lizzie, spuse ea, ridică-ţi faţa spre soare. Stai, lasă-mă să-ţi ridic borul ăsta lat al bonetei, ca să-ţi poată ajunge căldura pe obraji şi pleoape, să simţi şi tu ce bine e. Trage adânc aer în piept şi ascultă păsările!

– Dar mama a zis... începu Lizzie.

– Mama ta era foarte înţeleaptă, o întrerupse domnişoara Martin, îndoindu-i în sus borul moale al bonetei, pentru a-i expune la soare faţa slabă şi palidă şi ochii lipsiţi de vedere. Nicio doamnă nu stă la soare atâta timp cât să se bronzeze sau să-şi ardă pielea. Însă îţi face chiar foarte bine dacă stai aşa câteva minute. Căldura soarelui pe faţă ridică mult moralul.

Of, cum de nu-i trecuse şi lui prin minte acelaşi lucru? se întrebă Joseph.

Astfel încurajată, Lizzie îşi lăsă capul pe spate, primind în plin lumina şi căldura soarelui în obraji. După câteva momente, buzele i se despărţiră şi-şi retrase mâna dintr-a lui Joseph, pentru a întinde ambele braţe spre soare, cu palmele înainte.

– Oh, oftă ea prelung, făcându-l pe Joseph să simtă iar nodul acela în gât.

Mai stătu aşa o vreme până când parcă, speriindu-se pe neaşteptate, îşi agită o mână prin aer.

– *Tati?*

– Aici sunt, iubito, răspunse el, dar fără să întindă mâna spre a ei, cum ar fi făcut în mod normal. Nu plec nicăieri. Şi nici domnişoara Martin.

– E *aşa de bine* să simţi soarele... continuă ea şi, continuând să-şi ţină mâinile în aceeaşi poziţie, începu să se întoarcă încet spre dreapta, răsucindu-se treptat până când descrise un cerc aproape complet. Părea că razele calde ale soarelui o călăuziseră.

Şi râdea – râdea cu bucuria curată, lipsită de griji, a oricărui copil.

– Poate că acum, reluă domnişoara Martin, ar fi bine să ne întoarcem la pătură şi să bem un ceai. Niciodată nu e bine să întreci măsura – iar mie mi s-a făcut foame.

Se întoarseră şi, luându-se din nou de braţe, porniră înapoi în direcţia din care veniseră. Dar Lizzie nu era singura care trepida de exuberanţă.

– Mersul pe jos şi alergatul, spuse Joseph. Astea-s nişte nimicuri. Propun să sărim pe restul drumului până la pătură.

– Să sărim? repetă Lizzie, în timp ce domnişoara Martin ridica şi ea din sprâncene.

– Sari întâi pe un picior, apoi pe celălalt, mergând tot timpul înainte, îi explică el. Uite-aşa.

Şi începu să ţopăie ca un şcolar prea mare pentru vârsta lui, trăgându-le şi pe ele după el, până când domnişoara Martin, izbucnind în râs, începu şi ea să sară. Dar după câteva clipe de şovăire, Lizzie li se alătură şi-şi continuară toţi trei drumul pe alee, numai în salturi, râzând, chiuind şi făcându-se de râs în cel mai nedemn mod. Noroc că nu mai era nimeni prin jur, cei mai apropiaţi vizitatori ai parcului aflându-se la o distanţă de unde nu puteau distinge spectacolul. Ce n-ar fi dat unii dintre prietenii lui să-l vadă într-o asemenea ipostază! îşi spuse Joseph – zbânţuindu-se pe o alee din parc, cu fetiţa lui cea oarbă şi directoarea unei şcoli de fete!

Fără îndoială, colegele şi elevele domnişoarei Martin ar fi dat şi ele orice să asiste la reprezentaţie. Dar încântarea senină a lui Lizzie merita orice abdicare de la demnitate.

Domnişoara Martin o ajută să se aşeze pe pătură când ajunseră la umbră şi-i sugeră să-şi scoată şi boneta. Îşi scoase şi ea pălăria, la fel ca Joseph, şi o puse pe iarbă. Apoi, îşi netezi cu mâinile părul răvăşit, dar degeaba – ar fi avut nevoie de un pieptene şi de o oglindă, ca să şi-l rearanjeze. Cu toate acestea, Joseph găsea că arăta absolut fermecător.

Serviră ceaiul şi gustarea cu o poftă de mâncare cât se poate de sănătoasă, devorând chiflele proaspăt coapte, cu brânză, prăjiturile cu afine şi câte un măr roşu de fiecare. La sfârşit, băură o limonadă care se cam încălzise, din păcate, dar măcar le potolea setea.

În tot acest timp, sporovăiră despre tot felul de nimicuri, până când Lizzie rămase tăcută. Stătea ghemuită lângă Joseph şi, coborând privirea, tatăl ei văzu că adormise adânc. O culcă binişor cu capul în poala lui, mângâindu-i părul uşor umezit de transpiraţie.

– Cred, spuse el încet, că tocmai i-aţi dăruit una dintre cele mai fericite zile din viaţa ei, domnişoară Martin. Poate chiar *cea mai fericită.*

– Eu? întrebă ea, arătându-şi pieptul. Ce-am făcut *eu?*

– I-aţi dat permisiunea să fie copil, răspunse marchizul, să alerge şi să sară, să-şi ridice faţa la soare, să strige şi să râdă.

Claudia îl privi fără să spună nimic.

– Am iubit-o, continuă el, din clipa în care am văzut-o prima oară, la zece minute după ce se născuse. Cred că am iubit-o *cu atât mai mult cu* cât e oarbă. Întotdeauna am vrut să respir, să mănânc, să dorm eu în locul ei, şi aş fi murit pentru ea cu bucurie, dacă asta ar fi ajutat-o cu ceva. Am încercat s-o ţin la adăpost, în braţele mele şi învăluită în iubirea mea. Niciodată n-am...

Nu putu termina fraza. Trase adânc aer în piept şi-şi privi fetiţa – care aproape că nu mai era doar o copilă. Aici se afla tot necazul.

– Cred că rolul de părinte nu e întotdeauna comod, spuse domnişoara Martin. Iubirea poate fi îngrozitor de dureroasă. Am trecut şi eu puţin prin aşa ceva cu câteva dintre fetele mele de caritate. Erau atât de dezavantajate şi doream cu disperare ca tot restul vieţii lor să fie perfect pentru ele. Dar nici eu nu le pot face chiar pe toate. Lizzie va fi oarbă toată viaţa, Lord Attingsborough. Însă îşi poate găsi mari bucurii în viaţă, dacă doreşte şi dacă cei care o iubesc îi permit.

– O s-o luaţi în şcoală? întrebă el, încercând să-şi înghită nodul din gât. Altceva, nu ştiu ce să fac pentru ea. Şcoala ar fi o soluţie potrivită, totuşi, nu?

Claudia nu-i răspunse imediat. Se vedea clar că reflecta temeinic.

– Nu ştiu, spuse ea. Mai lăsaţi-mă câtva timp...

– Vă mulţumesc... zise marchizul. Vă mulţumesc că nu mi-aţi spus un *nu* direct, de la început. Şi vă mai mulţumesc şi că n-aţi spus *da*, înainte de a chibzui cu cea mai mare grijă. Decât să facem o greşeală, aş prefera să nu se mai ducă deloc. Voi găsi eu o cale să am grijă de ea, orice-ar fi.

Întoarse iar capul spre fiica lui şi-i mângâie din nou părul. Era ridicol de sentimental să se gândească din nou că şi-ar fi dat viaţa pentru ea. Problema era că nu putea. Şi nu putea nici să trăiască în locul ei. Era o constatare îngrozitoare.

Şi totuşi, cumva, se simţea mângâiat de prezenţa domnişoara Martin – deşi încă nu era sigură că-i putea oferi lui Lizzie un loc la şcoala ei. Îi arătase fiicei sale – şi lui însuşi! – că putea să se distreze şi chiar să se zbenguiască în lumina şi căldura soarelui, fără să se ţină de nimeni.

– M-am întrebat adesea, continuă el fără să ridice privirea, ce s-ar fi întâmplat dacă Lizzie n-ar fi fost oarbă. Sonia şi-ar fi văzut de viaţa ei, trecând la alţi admiratori, şi se prea poate ca şi eu să-mi fi văzut de viaţa mea la fel ca înainte, întreţinându-mi material odrasla pe care o procreasem, dar fără s-o văd prea des – şi totuşi, aş fi

crezut că-mi făceam datoria faţă de ea. Poate că m-aş fi însurat cu Barbara şi m-aş fi lipsit de atracţia afectivă către întâia mea născută. Dar cât de sărăcită ar fi fost o asemenea viaţă...! Orbirea lui Lizzie este un blestem pentru ea, poate, dar pentru mine a fost cu prisosinţă o binecuvântare. Ce ciudat! Niciodată nu mi-am dat seama de asta, până azi...

– Nici pentru Lizzie nu e nevoie ca orbirea să fie un blestem, replică domnişoara Martin. Fiecare dintre noi are propria cruce de purtat, Lord Attingsborough. Felul în care îndurăm aceste cruci ne dovedeşte virtutea – sau lipsa ei. V-aţi purtat-o pe a dumneavoastră şi aţi devenit un om mai bun, iar asta v-a îmbogăţit viaţa. Lizzie trebuie să fie lăsată să-şi care propria povară şi să învingă – sau nu.

– Oh, oftă el, dar tocmai riscul ăsta, că s-ar putea să nu învingă, îmi frânge inima.

Când privirile li se întâlniră, Claudia îi zâmbi, iar Joseph îşi dădu seama că de fapt era mai mult decât drăguţă. De fapt, poate că nici nu era cu adevărat *drăguţă* – un asemenea termen era prea imatur şi frivol.

– Cred sincer, domnişoara Martin, spuse el, fără a se opri să cugete la cuvintele pe care le rostea, că sunteţi fără doar şi poate cea mai fermecătoare femeie pe care am avut vreodată privilegiul s-o cunosc.

Cuvinte prosteşti şi complet false – şi totuşi, cele mai adevărate pe care le pronunţase vreodată.

Claudia îl privi lung, cu ochi mari şi zâmbetul pierindu-i dintr-odată de pe buze, până când marchizul îşi coborî din nou ochii spre Lizzie. Spera să n-o fi rănit, făcând-o să creadă că doar încerca să fie galant. Dar nu-i putea veni în minte niciun mod de a-şi retrage cuvintele fără s-o rănească şi mai rău. Problema era că nici măcar nu prea ştia ce voise să spună. Nu era o femeie fermecătoare în niciun sens evident. Chiar deloc. Şi totuşi...

Dumnezeule mare, nu cumva începea să se îndrăgostească de domnişoara Martin? Nimic n-ar fi putut să fie mai dezastruos. Dar sigur că aşa ceva nu putea fi ade-

vărat. Fusese bună cu Lizzie, asta era tot – şi, prin urmare, i-ar fi fost imposibil să nu ţină la ea cât de cât. Aşa cum din acelaşi motiv ţinea şi la soţii Smart.

– Ce s-a întâmplat cu câinele? se interesă el, mai mult ca să nu tacă.

– I s-a găsit un cămin – temporar, cel puţin; dar toată lumea îl iubeşte. Şi faptul că aţi adus vorba despre el mi-a dat o idee. Îl pot aduce în vizită la Lizzie?

Însă Lizzie tocmai începuse să se mişte, chiar în timp ce tatăl ei înălţa din sprâncene, aşa că Joseph se aplecă şi o sărută pe frunte. Fetiţa zâmbi şi ridică o mână, ca să-i atingă faţa.

– Tati, murmură ea, cu o voce somnoroasă şi mulţumită.

– E timpul să ne ducem acasă, iubito, spuse el.

– O, aşa curând? întrebă fetiţa deşi nu părea nemulţumită.

– Domnişoara Martin va mai veni în vizită pe la tine, dacă vrei, mai zise marchizul. Şi o să-l aducă şi pe căţeluşul ei cu ea.

– Un căţeluş? repetă Lizzie, dintr-odată mai atentă. Era unul pe stradă, într-o zi, acum câţiva ani. Mai ţii minte, tati? Lătra, şi eu eram speriată, dar pe urmă stăpânul lui l-a adus lângă mine şi eu l-am mângâiat, şi el tot gâfâia în jurul meu. Dar mama a zis că nu pot să am şi eu unul. Poveştile mele au mereu câte un căţel în ele.

– Serios? Atunci, în mod sigur trebuie să-l aducem pe acesta în vizită la tine, insistă el. Ce zici, o invităm şi pe domnişoara Martin să vină şi ea?

Lizzie râse, iar Joseph avu impresia că în obrajii ei se ivise o roşeaţă neobişnuită.

– *O să veniţi*, domnişoară Martin? o întrebă ea. Şi o să vă aduceţi şi căţeluşul? *Vă rog!* Mi-ar plăcea mai mult decât orice pe lume!

– Foarte bine atunci, se învoi Claudia. E foarte afectuos, mititelul. Cred c-o să te lingă pe toată faţa.

Lizzie râse încântată.

Dar după-amiaza se apropia cu repeziciune de sfârşit, îşi dădu seama Joseph. Nu trebuia să întârzie acasă. Atât el, cât şi domnişoara Martin, trebuia să se pregătească pentru serata de la Vauxhall Gardens – iar înainte, el mai trebuia să se ducă şi la o cină.

Îi părea rău că ieşirea se încheia. Întotdeauna îi părea rău când trebuia să se despartă de Lizzie. Dar ziua aceea fusese deosebit de plăcută. Se simţiseră aproape ca o *familie*.

Însă gândul cel straniu şi nepoftit îi aduse o umbră pe chip. Lizzie era acum şi pentru totdeauna fiica lui mult iubită, dar niciodată n-avea să facă parte din familia lui. Cât despre domnişoara Martin, ei bine...

– E vremea să plecăm, anunţă el, ridicându-se în picioare.

Capitolul 10

Familia Balderston îl invitase la cină pe Joseph, care vedea clar că alţi musafiri nu mai erau, urmând ca el, Balderstonii şi fiica lor să cineze *en famille.* Şi dacă acest fapt n-ar fi spus destule despre statutul lui de viitor logodnic al domnişoarei Hunt, o făcură cuvintele rostite de doamna Balderston la scurt timp după ce se aşezaseră la masă.

– Vicontesa Ravensberg a fost extrem de drăguţă s-o invite pe Portia la Alvesley Park, pentru aniversarea căsătoriei soţilor Redfield, în vara asta, remarcă ea în timp ce servitorii luau de pe masă farfuriile de supă şi aduceau felul următor.

Urma să fie o întrunire familială de mare răsunet, pentru a sărbători cei patruzeci de ani ai căsniciei contelui şi contesei. Prin urmare, domnişoara Hunt făcea deja parte din familie?

– Încă nu l-am informat pe Lordul Attingsborough despre invitaţie, mamă, spuse ea. Dar, da, aşa este. Doamna Sutton a avut marea amabilitate de a mă invita la doamna Ravensberg împreună cu ea, azi după-amiază şi, în timp ce eram acolo, dumneaei a informat-o pe verişoara ei că nu aveam niciun fel de planuri pentru vara asta, în afară de a merge acasă cu mama şi cu tata. Şi atunci, doamna Ravensberg m-a invitat şi pe mine la Alvesley. A fost o mare încântare pentru mine.

– Într-adevăr, încuviinţă Joseph, zâmbindu-le amândurora. O să vin şi eu acolo.

– Sigur că da, replică domnişoara Hunt. Îmi dau foarte bine seama că altfel n-aş fi fost invitată. N-ar fi avut niciun rost, nu-i aşa?

Şi nu avea rost nici să mai amâne cererea în căsătorie, îşi spuse Joseph. Se vedea clar că n-ar mai fi fost decât o simplă formalitate. Cel puţin soţii Balderston şi domnişoara Hunt aşa credeau – şi sora lui la fel, deşi n-ar fi trebuit să ia iniţiativa în acea după-amiază.

Ar fi preferat să aibă la dispoziţie mai mult timp pentru a-i face curte domnişoarei Hunt.

Balderston ataca deja friptura de raţă, căreia îi acordă toată atenţia. Joseph îi aruncă o privire, dar îşi dădu seama că nu era momentul pentru a-i vorbi pe şleau. Avea să stabilească o întâlnire în altă zi, ca să discute formal cu viitorul său socru. Apoi, urma să-i ceară oficial mâna domnişoarei Hunt, şi cu asta, totul avea să se rezolve. Cursul vieţii lui şi cel al vieţii ei urmau să fie stabilite până la capăt.

Aşadar, mai avea foarte puţin timp pentru a-i face curte – dar nu chiar deloc. Tot restul cinei şi pe drumul spre Vauxhall Gardens, unde urmau să-i întâlnească pe Lauren, Kit şi grupul lor, Joseph redeveni atent la viitoarea lui mireasă, remarcându-i din nou, cu deliberare, frumuseţea, eleganţa, rafinamentul – într-un cuvânt, perfecţiunea, din toate punctele de vedere.

Avea să se îndrăgostească de ea din toată inima, îşi impuse el, în vreme ce trăsura îşi continua drumul spre Vauxhall Gardens. Nu dorea să intre într-o căsnicie lipsită de sentimente, numai fiindcă asta aştepta tatăl lui de la el şi fiindcă circumstanţele i-o impuneau.

– În seara asta arătaţi încântător, o complimentă el, atingându-i mâna şi lăsându-şi degetele să stăruie pe pielea fină şi netedă de pe dosul palmei. Rozul se potriveşte coloritului dumneavoastră.

– Vă mulţumesc, răspunse Portia, întorcând capul spre el cu un zâmbet.

– Cred că ştiţi, continuă marchizul, că tatăl dumneavoastră l-a vizitat pe al meu la Bath, acum vreo două săptămâni.

– Da, desigur.

– Şi cunoaşteţi natura acelei vizite?

– Desigur, repetă domnişoara Hunt.

Continua să-l privească şi să zâmbească.

– Nu sunteţi în niciun fel tulburată din cauza asta? o întrebă marchizul. Nu aveţi cumva senzaţia că vi se forţează mâna?

– Nu, deloc.

– Sau că sunteţi zorită?

– Nu.

Voise să se asigure de asta. Era foarte bine ca *el* să accepte faptul că avea nevoie de o mireasă, iar această femeie era cea mai bună candidată disponibilă. Dar pentru o căsătorie era nevoie de doi parteneri. N-ar fi presat-o să se mărite cu el dacă ea prefera să n-o facă.

– Sunt încântat să aud asta spuse el.

N-avea să facă acum următorul pas logic, de a o cere în căsătorie – încă nu vorbise cu tatăl ei şi avea impresia clară că acest lucru ar fi putut să fie important pentru ea. Dar presupunea că făcuseră încă un pas spre logodna oficială.

Într-adevăr, domnişoara Hunt arăta fermecător în roz, culoare care i se reflecta în obraji şi era evidenţiată de strălucirile aurii ale părului blond. Se aplecă s-o sărute, dar ea întoarse capul înainte ca buzele să li se întâlnească, astfel încât ale lui îi atinseră în schimb obrazul. În continuare, se trase puţin mai departe spre marginea banchetei. Nu contenise să zâmbească.

– V-am jignit? întrebă el, după câteva clipe.

Poate considera sărutările nepotrivite înaintea unei logodne oficiale.

– Nu m-aţi jignit, Lord Attingsborough, îl asigură ea. Atâta doar că a fost un gest fără rost.

– Fără rost? înălţă marchizul din sprâncene, privindu-i profilul perfect în întunecimea tot mai densă a asfinţitului.

Caleaşca trecu huruind pe podul peste Thames. În curând aveau să ajungă la Vauxhall Gardens.

– Nu e nevoie să fiu curtată cu nimicuri cum sunt sărutările. Nu-s o fetişcană neştiutoare.

Nu, într-adevăr, nu era, pe toţi sfinţii...

– Sărutările sunt nişte *nimicuri?*

Deodată amuzat, Joseph îşi înclină din nou capul spre al ei, sperând să-i provoace un surâs al unui amuzament sincer. Poate că n-o făcuse decât să se simtă cam fâstâcită, cu încercarea lui de a o săruta.

– Întotdeauna, răspunse Portia.

– Chiar şi între iubiţi? întrebă el. Chiar şi între un soţ şi o soţie?

– Cred, Lord Attingsborough, spuse domnişoara Hunt, că membrii societăţii elitiste ar trebui să se situeze mai presus de asemenea vulgarităţi. Sărutările şi romantismele sunt pentru clasele inferioare, al căror loc este acolo tocmai fiindcă nu ştiu nimic despre alinturile înţelepte şi chibzuite.

Ce dracu'...? Dumnezeule mare!

Nu mai era deloc amuzat.

Şi dintr-odată îşi dădu seama că, în toţi anii de când se cunoşteau, nu existase niciun moment de flirt, nicio privire complice, nicio atingere interzisă, nicio sărutare furată – niciunul dintre toate acele mici gesturi prezente mereu între doi oameni care sunt conştienţi unul de altul din punct de vedere sexual. Nu-şi amintea nici măcar vreo ocazie când să fi râs împreună. În relaţia lor nu existase vreodată nici cea mai vagă aluzie romantică.

Dar toate acestea aveau să se schimbe, cu siguranţă.

Oare...?

– Prin urmare, n-aţi primi cu bucurie sărutările mele? o întrebă el pe domnişoara Hunt. Niciodată?

– Cu siguranţă, îmi cunosc îndatoririle, Lord Attingsborough, replică ea.

Îşi cunoştea îndatoririle...? Trăsura, îşi dădu el seama, încetinea ca să oprească.

– Sunteţi absolut sigură, o întrebă, că vă doriţi această căsătorie, domnişoară Hunt? Dacă preferaţi să

vă lipsiţi de ea, acum este momentul să-mi spuneţi. N-am să vă port pică – şi voi avea cea mai mare grijă ca nicio umbră de bănuială să nu cadă asupra dumneavoastră, după ce n-am să vă mai cer mâna.

Portia întoarse din nou capul spre el, cu acelaşi zâmbet.

– Suntem perfecţi unul pentru celălalt, spuse ea. O ştim amândoi. Facem parte din aceeaşi lume şi-i înţelegem regulile, mecanismele şi aşteptările. Amândoi am trecut de primele îmbujorări ale tinereţii. Dacă vă închipuiţi că trebuie să mă curtaţi, vă înşelaţi amarnic.

Joseph avu senzaţia că un văl îi căzu de pe ochi. Oare era posibil s-o cunoască de atâta vreme fără să bănuiască, totuşi, că era frigidă? Dar cum *ar fi putut* să-i treacă prin minte aşa ceva? Niciodată nu încercase nici să flirteze cu ea, nici s-o curteze – până acum. Şi totuşi, cu siguranţă, trebuia să se fi înşelat. Fără doar şi poate, ceea ce vorbea erau inocenţa ei şi lipsa de experienţă. După ce aveau să se căsătorească...

John bătu la uşă, apoi o deschise şi dădu jos scăriţa. Joseph sări direct afară, deşi se simţea ca şi cum inima i-ar fi căzut în pantofi. Ce fel de căsnicie îl aştepta? Una fără urmă de iubire sau căldură? Dar nu putea să creadă. La urma urmei, nici nu nutrea pentru Portia o afecţiune profundă, deşi era pregătit să-şi educe propriile sentimente. Fără îndoială, şi ea avea să facă acelaşi lucru. Tocmai spusese că-şi cunoştea îndatoririle.

– Mergem înăuntru? propuse el, oferindu-i braţul. Mă întreb dacă ceilalţi au sosit deja.

Domnişoara Hunt îl luă de braţ, zâmbind, şi dădu din cap spre un alt cuplu care tocmai cobora dintr-o caleaşcă oprită în apropiere.

Cum de nu observase niciodată, înaintea acestei seri, că zâmbetul ei nu-i făcea niciodată ochii să strălucească? Sau, poate, i se părea numai? Acea încercare de sărut zădărnicită părea să-l fi zguduit peste măsură, deşi pe ea nici măcar n-o descumpănise.

Peter îl întâlnise pe Ducele de McLeith la White's Club, în dimineaţa anterioară, şi-l invitase să cineze la Vauxhall Gardens, astfel încât Claudia să aibă un însoţitor.

Claudia se resemnase în privinţa revederii lui. Ba chiar era destul de curioasă. Cât de mult se schimbase? În se măsură mai era acelaşi vechi Charlie pe care ea îl adorase încă dinainte ca sentimentele să-i devină romantice?

Purta rochia de seară albastră – închis pe care o mai folosise cu diverse ocazii solemne, la şcoală. Întotdeauna îi plăcuse, deşi niciodată nu se preocupase de moda costisitoare – ba nici măcar de moda obişnuită, la o adică, îşi spuse ea cu ironie, în timp ce Maria îi aranja părul.

Îşi alungă ferm din minte orice amintiri ale ieşirii de după-amiază. Avea să se gândească a doua zi la decizia pe care trebuia s-o ia în legătură cu şcolarizarea lui Lizzie – şi nu era în niciun caz una uşoară. Şi avea să încerce să nu se gândească deloc la cuvintele acelea surprinzătoare pe care i le adresase Lordul Attingsborough: Cred sincer, domnişoara Martin, că sunteţi fără doar şi poate cea mai fermecătoare femeie pe care am avut vreodată privilegiul s-o cunosc.

Extravaganţa acelor vorbe fusese destul de stânjenitoare. În niciun caz nu le putuse rosti serios. Şi totuşi, erau frumoase şi-i aminteau de o după-amiază la fel de frumoasă pe care ştia că avea s-o ţină minte toată viaţa.

Charlie se dovedi a fi un comesean agreabil. Le povesti despre moşia lui din Scoţia şi despre călătoriile pe care le făcuse în Highlands. Le vorbi şi despre fiul lui. Şi-i încântă pe Susanna şi Peter cu anecdote din copilăria sa şi a Claudiei, majoritatea amuzante şi toate adevărate.

Mai târziu, îi oferi Claudiei braţul, după ce coborâseră din caleaşca lui Peter, în faţă la Vauxhall Gardens, iar de astă dată Claudia i-l acceptă. Ani de zile îşi reprimase

toate amintirile din copilărie cu el, împreună cu tot ceea ce se întâmplase mai târziu. Poate că în viitor avea să poată separa cele două categorii de amintiri – pe cele de când era fată şi pe cele din tinereţe – şi să mai lase în urmă o parte din resentimente. Căci, de fapt, numai resentimentele îi mai rămăseseră de-atunci. Durerea se mistuise de mult.

– Claudia, spuse el, aplecându-şi capul mai aproape de al ei, în timp ce-i urmau pe Susanna şi Peter în grădină, toate astea sunt într-adevăr foarte plăcute. Nici nu-ţi pot spune ce fericit sunt că te-am reîntâlnit. Iar de data asta, trebuie neapărat să nu mai pierdem legătura.

Oare s-ar fi iubit toată viaţa, se întrebă ea, dacă el studia dreptul şi apoi o lua de soţie, aşa cum plănuiseră? Ar fi rămas şi la fel de apropiaţi ca prieteni? Desigur, îi era imposibil să ştie răspunsurile. Atât de multe lucruri ar fi fost altfel decât erau acum... *Totul* ar fi fost altfel. Mai cu seamă şi ei înşişi ar fi devenit alţii. Şi cine putea spune dacă viaţa ar fi fost mai bună sau mai rea decât cea de care avusese parte Claudia?

În clipa următoare, trecură prin intrarea în grădină şi uitară de orice altceva.

– O, Charlie, priveşte! exclamă ea uimită.

Aleea lungă şi dreaptă care se întindea în faţa lor era mărginită cu copaci, şi în toţi fuseseră agăţate lampioane colorate, care creau o atmosferă magică încă de pe-acum, deşi încă nu se întunecase complet. Cărările erau pline de invitaţi, toţi îmbrăcaţi elegant şi strălucitor, anume pentru acea ocazie.

– E foarte frumos, nu-i aşa? remarcă el, zâmbindu-i. Îmi place să aud rostit pe buzele tale vechiul meu nume, Claudia. De la optsprezece, nu mi s-a mai spus în niciun alt fel decât *Charles* – atunci când nu sunt doar *McLeith* şi atât, vreau să zic. Mai spune odată.

Îi atinse mâna rezemată pe braţul lui şi o strânse uşor.

Dar Claudia nu se lăsă distrată. În jurul lor, toţi păreau să fie foarte bine dispuşi, iar ea zâmbea de asemenea. Apoi, ajunseră într-o zonă în formă de pot-

coavă care era pietruită şi înconjurată de coloane şi loje deschise, supraetajate, toate luminate de felinarele de-afară şi de nişte lămpi puse înăuntru. Aproape toate erau ocupate deja, în centru stând o orchestră.

Doamna Ravensberg le făcea cu mâna dintr-o lojă de jos.

– Peter, Susanna, domnişoară Martin! strigă ea, în timp ce se apropiau. O, e cu voi şi Ducele de McLeith! Haideţi să staţi aici, lângă noi! Sunteţi ultimii pe care-i mai aşteptam. Acum grupul nostru e complet.

Grupul consta din viconte şi vicontesă, Ducele şi Ducesa de Portfrey, Contele şi Contesa de Sutton, Marchizul de Attingsborough şi domnişoara Hunt, Contele şi Contesa de Kilbourne, şi cei patru nou-veniţi.

Claudia se simţi din nou amuzată că ajunsese într-o companie atât de ilustră. Dar era hotărâtă să savureze serata din plin. În curând avea să se întoarcă la şcoală, şi era improbabil să mai aibă vreodată parte de o asemenea seară.

Şi ce mai experienţă era!

Compania lor era dintre cele mai vesele. Deşi familia Sutton o ignora aproape total pe Claudia, iar domnişoara Hunt stătea în capătul opus al lojei şi rareori se uita spre ea, toţi ceilalţi erau mai mult decât politicoşi. Blânda şi drăgălaşa Contesă de Kilbourne şi Ducesa de Portfrey, cea elegantă şi demnă, conversară un timp cu ea, la fel ca şi Vicontele Ravensberg şi soţia lui. Şi, desigur, mai erau acolo Susanna, Peter şi Charlie.

Dar nu depindea totul de conversaţii.

Mai aveau de luat cina, îndeosebi feliile subţiri de şuncă şi fragii care erau faimoase la Vauxhall Gardens. Aveau de băut şi vinul.

Erau de văzut şi alte persoane, în timp ce circulau pe aleea principală şi se plimbau prin jurul lojelor, oprindu-se să schimbe câteva cuvinte cu ocupanţii acestora. Şi mai aveau de ascultat şi muzica.

Ca să nu mai vorbim şi de dans... Deşi nu mai dansase de multă vreme, Claudia participă totuşi. Cum

ar fi putut rezista ispitei de a dansa în aer liber, sub lumina lampioanelor ce se legănau şi a lunii şi stelelor de pe cer? Fu invitată la dans de Charlie, de Contele de Kilbourne şi de Ducele de Portfrey.

Eleanor urma s-o tachineze fără milă, când avea să-i povestească despre toate astea.

Iar dacă muzica şi dansul nu erau nici ele de ajuns ca să-i umple cupa plăcerilor până la refuz, mai târziu urmau să aibă parte şi de spectacolul artificiilor.

În timp ce aşteptau să înceapă şi această distracţie, doamna Ravensberg propuse să meargă la o plimbare, şi toţi fură de acord că era cel mai potrivit lucru. Porniră perechi-perechi – Contele de Kilbourne la braţ cu verişoara lui, doamna Sutton, Vicontele Ravensberg cu Contesa de Kilbourne, Peter cu Ducesa de Portfrey, ducele cu Susanna, Contele de Sutton cu doamna Ravensberg.

– Ah, făcu Charlie, văd că fiecare îşi ia câte un alt partener. Domnişoara Hunt, pot avea plăcerea?

Portia zâmbi şi îl luă de braţ.

Marchizul de Attingsborough tocmai termina o conversaţie cu două cunoştinţe care se opriseră în faţa lojei.

– Luaţi-o înainte, le spuse el celorlalţi, făcându-le semn să pornească. Domnişoara Martin şi cu mine vă vom urma în câteva momente.

Claudia se simţea puţin cam stânjenită. Marchizul nu avusese încotro decât s-o însoţească, nu-i aşa? Dar la drept vorbind, dacă până acum avea vreo dezamăgire secretă în legătură cu seara aceea, era pentru că nu avusese ocazia să danseze sau să stea de vorbă cu el. Picnicul de după-amiază părea să fi avut loc cu câteva zile în urmă.

Cred sincer, domnişoară Martin, că sunteţi fără doar şi poate cea mai fermecătoare femeie pe care am avut vreodată privilegiul s-o cunosc.

Îi adresase chiar aceste cuvinte cu doar câteva ore în urmă. Şi, desigur, cu cât se străduia mai mult să uite, cu atât şi le amintea mai limpede.

În clipa următoare, marchizul îi oferi braţul, zâmbind.

– Îmi prezint scuze pentru întârziere, spuse el. Vreţi să ne grăbim să-i ajungem pe ceilalţi? Sau aţi prefera să ne plimbăm agale, timp în care îmi veţi spune sincer ce părere aveţi despre Vauxhall Gardens?

Porniră pe aleea principală, apoi pe alta mai scurtă, până ajunseră la o nouă cărare largă, paralelă cu prima, de o frumuseţe cuceritoare. Aici erau agăţate lampioane nu numai în toţi copacii, dar şi sub arcadele de piatră ce se arcuiau pe deasupra aleii.

– Poate, spuse ea, vă aşteptaţi să privesc în jur cu mult bun-simţ, Lord Attingsborough, şi să-mi declar dispreţul la adresa unor asemenea artificialităţi frivole...

– Dar n-o veţi face? întrebă el, privind-o cu ochi veseli. Nici nu puteţi şti cât de încântat aş fi să constat că nu vă lăsaţi chiar tot timpul guvernată de bun-simţ. În seara asta am avut parte de atâta bun-simţ, că mă ia cu fiori.

– Uneori, spuse ea, prefer să uit că am asemenea trăsături incomode cum este simţul critic. Uneori, îmi place doar *să mă distrez.*

– Iar în seara asta vă distraţi? se interesă el, conducând-o pe lângă un grup numeros de petrecăreţi veseli care nu se uitau pe unde mergeau.

Claudia observă că propriul lor grup se zărea mai în faţă, la o oarecare distanţă.

– Da, răspunse ea. O, da – şi *cât mă mai distrez!* Sper numai să-mi pot aminti toate astea aşa cum s-au întâmplat, ca să mi le amintesc, atunci când sunt singură în liniştea salonului meu din Bath, în serile lungi de iarnă...

Joseph chicoti.

– Dar mai întâi trebuie să le savuraţi până în ultimul moment, spuse el, şi abia *apoi* să vi le amintiţi.

– O, dar sigur că aşa voi face! îl încredinţă ea.

– Totul e bine cu McLeith? vru să ştie marchizul.

– A venit la cină şi s-a purtat foarte agreabil, îi răspunse domnişoara Martin. A povestit fel de fel de isprăvi şi năzbâtii pe care le făceam când eram copii, şi mi-am amintit ce mult îmi plăcea de el pe-atunci.

– Mai târziu, v-aţi iubit? întrebă încet Joseph.

Claudia simţi fierbinţeala din obraji, amintindu-şi că în Hyde Park fusese cât pe ce s-o mărturisească. Cum ar fi putut spune cu voce tare aşa ceva – marchizului sau oricui?

– Pentru un foarte scurt răstimp, zise ea, înainte ca el să plece de-acasă pentru totdeauna. Eram neconsolaţi la gândul că trebuia să se ducă în Scoţia, că avea să treacă atâta timp până când ne vom revedea, ca să putem rămâne împreună toată viaţa. Aşa că...

– Asemenea lucruri se întâmplă, spuse Joseph. Şi, una peste alta, cred că pasiunea – chiar şi pasiunea rătăcită – e de preferat în locul indiferenţei îngheţate. Cred că şi dumneavoastră mi-aţi spus la un moment dat ceva asemănător...

– Da, răspunse ea, chiar înainte ca marchizul s-o tragă ferm într-o parte a cărării, pentru a evita ciocnirea cu alt grup gălăgios şi neatent.

– Fără îndoială, aceasta este o alee foarte pitorească, spuse el, şi trebuie s-o urmăm în continuare negreşit, dacă vrem să-i ajungem din urmă pe ceilalţi. Dar *doriţi* să-i ajungem, domnişoară Martin, sau mai bine s-o luăm pe una din cărările mai liniştite? Nu sunt la fel de bine luminate, desigur, dar nici noaptea nu e dintre cele mai întunecoase.

– Pe o cărare mai liniştită, vă rog, confirmă ea şi aproape imediat cotiră pe una, pentru a fi curând înghiţiţi de beznă şi iluzia tăcerii.

– Da, e mult mai plăcut aici, spuse el.

– Într-adevăr.

Îşi continuară drumul, agale, devenind şi ei puţin mai tăcuţi, acum că se îndepărtaseră de mulţime. Claudia inspira mirosul de verdeaţă. Şi, chiar şi peste acordurile muzicale îndepărtate şi rumoarea de voci şi râsete, putea auzi...

– O, ascultaţi, spuse ea, desprinzându-şi mâna de braţul lui, ca să-l prindă de mânecă. O privighetoare.

Joseph ascultă şi el câteva clipe, timp în care stătură absolut nemişcaţi.

– A, este o privighetoare, încuviinţă el. Va să zică, nu numai fiica mea aude cântecele păsărilor.

– E datorită întunericului. Ne face să fim mai conştienţi de sunete, mirosuri şi atingeri.

– Atingeri, râse el încetişor. Dacă aţi iubi un anumit bărbat, domnişoară Martin, aşa cum aţi iubit odată, sau dacă măcar aţi avea de gând să-i deveniţi soţie, aţi obiecta la atingerile lui? La sărutările lui? Le-aţi declara prosteşti sau fără rost?

În acel moment, Claudia se simţi foarte recunoscătoare că ajunseseră în întuneric. Nu se îndoia că i se învăpăiaseră obrajii.

– *Prosteşti?* repetă ea. *Fără rost?* Cu siguranţă, niciuna, nici alta. M-aş aştepta la atingeri şi sărutări – le-aş dori, chiar. Mai ales dacă l-aş iubi pe acel bărbat.

Joseph se uită în jur, iar Claudia, dându-şi seama că încă îşi mai ţinea mâna pe mâneca lui, şi-o retrase.

– Chiar astă-seară, spuse el, pe drum încoace, am încercat s-o sărut pe domnişoara Hunt – a fost singura dată când mi-am îngăduit o asemenea libertate. Şi mi-a cerut să încetez cu prostiile astea fără rost.

– Poate că se simţea stânjenită sau se temea, sugeră Claudia, împotriva propriei voinţe.

– Mi-a explicat pe larg, când i-am cerut lămuriri, clarifică el lucrurile. A spus că sărutările n-au niciun rost şi sunt nişte prostii între doi oameni care se potrivesc perfect unul cu celălalt.

O adiere uşoară legăna crengile de deasupra, lăsând razele slabe ale lunii să joace pe chipul lui. Claudia îl privea lung. Oare ce voise să spună domnişoara Hunt? Cum se puteau potrivi perfect dacă ea nu-i dorea sărutările?

– De ce vă veţi căsători cu ea? îl întrebă.

Ochii marchizului reveniră spre ai ei şi nu se mai abătură în altă parte. Dar nu-i răspunse.

– O iubiţi? continuă Claudia.

Joseph zâmbi.

– Cred că ar fi mai bine să nu continui, zise el. Deja am spus prea multe, de vreme ce domnişoara s-ar putea

aştepta la o anumită discreţie din partea mea. Oare ce anume aveţi dumneavoastră, de-i determinaţi pe oameni să vi se confeseze?

Era rândul ei să nu răspundă.

Continua s-o privească în ochi. Chiar şi când lumina lunii nu străpungea crengile copacilor, întunericul nu era chiar atât de adânc.

– Dumneavoastră aţi fi stânjenită sau speriată dacă aş încerca să vă sărut?

Ar fi fost şi stânjenită şi speriată. Nu avea nici cea mai mică îndoială. Dar era o *întrebare ipotetică.*

– Nu, spuse ea atât de încet, încât nici măcar nu fu sigură că i se desprinsese cuvântul de pe buze, aşa că-şi drese vocea şi mai spuse odată: *Nu.*

Era o *întrebare ipotetică.*

Dar în timp ce marchizul ridica o mână şi-i atingea obrazul cu vârfurile degetelor, potrivindu-şi palma sub bărbia ei, cu un oftat, Claudia îşi dădu seama că se prea putea să nu fie doar ipotetică.

Închise ochii, iar buzele lui le atinseră pe ale ei.

Fu un şoc teribil. Buzele-i erau calde şi uşor întredeschise. Claudia simţi gustul vinului pe care-l băuse şi mirosul coloniei. Îi simţi căldura mâinii şi a respiraţiei. Din apropiere, auzea privighetoarea cântând şi, de mai departe, râsul strident al cuiva.

Şi toate măruntaiele îi reacţionară în aşa fel încât după aceea se minună că se mai ţinea pe picioare. Pumnii i se strânseră pe lângă trup. Totul durase vreo douăzeci de secunde – poate nici măcar atâta.

Dar lumea ei fusese zguduită din temelii.

Când marchizul ridică ochii şi îşi retrase mâna, făcând un pas înapoi, Claudia se străduia să-şi regăsească echilibrul.

– Iată, vedeţi? spuse ea pe un ton nepotrivit de energic şi peste măsură de vesel. Nu sunt nici stânjenită, nici speriată. Prin urmare, dumneavoastră nu aveţi nimic care să fie inerent stânjenitor sau înspăimântător.

– N-ar fi trebuit să fac asta, replică el. Îmi pare atât de r...

Dar mâna Claudiei se ridică brusc, parcă din proprie inițiativă, și și-o văzu ea însăși cum îi punea ferm două degete peste buze – buzele acelea delicios de calde care tocmai i le sărutaseră pe ale sale.

– *Să nu vă pară,* îl întrerupse ea, acum cu vocea mai puțin categorică; ba chiar îi tremura ușor. Dacă vă pare rău, atunci voi simți că și mie ar trebui să-mi pară – și nu este deloc așa. E pentru prima oară când am fost sărutată în optsprezece ani și probabil va fi și ultima, pentru tot restul vieții. Nu vreau să-mi pară rău și nu vreau să vă pară nici dumneavoastră. Vă rog.

Joseph își puse mâna peste a ei și îi sărută palma înainte de a o coborî pe cutele lavalierei. Chiar și în întunericul grădinii, Claudia văzu clar că ochii lui sclipeau de voie bună.

– Ei, domnișoară Martin, spuse el, chiar și pentru mine au fost aproape *trei* ani. Ce privațiuni jalnice avem de suferit, ca bieți muritori ce suntem...

Claudia nu-și putu stăpâni zâmbetul.

– De fapt, spuse ea, nu m-ar deranja deloc s-o mai faceți odată.

Avea senzația stranie că altcineva vorbea cu buzele ei, în timp ce adevărata Claudia Martin asista șocată de uimire. Oare chiar rostise acele cuvinte?

– Nici pe mine nu m-ar deranja, răspunse Joseph – și se priviră lung câteva momente înainte ca el să-i dea drumul mâinii și să-i cuprindă umerii cu un braț, în timp ce cu celălalt îi încercuia mijlocul. Neavând unde să-și țină brațele, Claudia îl înconjură cu ele. Și-și ridică fața spre a lui.

Era înalt, bine legat și foarte, foarte masculin. Preț de-o clipă, fu într-adevăr speriată. Speriată de moarte. Apoi, își izgoni teama și orice alte simțăminte, fiind cuprinsă în carnalitatea pură a actului de a fi sărutată încet și profund. Trupul îi înflorea sub atingerea lui, și nu mai era Claudia Martin, femeie de afaceri încununată de succes, profesoară și directoare de școală.

Era doar femeie.

Îi simţea lăţimea şi muşchii tari ai umerilor, iar una dintre mâinile ei îi pătrunse în părul cald şi des. Pe sâni îi simţea zidul solid al pieptului. Coapsele i le apăsau pe ale lui – iar între ele simţea o pulsaţie pătrunzătoare ce-i străbătea în spirală trupul, urcând până-n gâtlej.

Nu că ar fi analizat toate aceste senzaţii... Nu făcea decât să le simtă.

Când gura lui se deschise peste a ei şi a ei reacţiona în acelaşi fel, iar Claudia îşi înclină capul şi-şi încleştă mâna şi mai strâns în părul lui, pe când îi simţea limba pătrunzându-i în gură ca să mângâie toate acele locuri moi şi umede. Când Joseph o rezemă cu spatele de trunchiul unui copac aflat la un pas înapoia ei, Claudia se mişcă odată cu el, după care se putu sprijini de pom, în vreme ce mâinile lui îi cutreierau sânii, şoldurile şi fesele.

Când o lipi strâns de propriu-i trup, iar ea îi simţi tăria excitaţiei, Claudia şi desfăcu picioarele şi se frecă de el, nedorind nimic mai mult decât să-l simtă în adâncul ei, cât mai în adânc. Ah, adânc...

Şi totuşi, nicio clipă nu uita că bărbatul cu care împărtăşea acele îmbrăţişări fierbinţi era Marchizul de Attingsborough. Şi niciun moment nu se lăsa amăgită de vreo iluzie. Totul era pentru moment. Doar pentru acel moment.

Uneori, prezentul era de ajuns.

Uneori, era totul.

Ştia că niciodată n-avea să-i pară rău.

Şi mai ştia şi că multă vreme avea să simtă o adâncă durere în inimă.

Nu conta. Mai bine să trăiască şi s-o doară, decât să nu trăiască deloc.

Îi simţi retragerea de îndată ce îmbrăţişarea deveni mai blândă, cu sărutări tandre pe gură, ochi şi tâmple, în timp ce Joseph îşi desfăcea o mână napoia capului ei şi-i lipea faţa de umărul lui, desprinzând-o de trunchiul copacului. Claudia simţea atât regret, cât şi uşurare. Era timpul să înceteze. Se aflau într-un loc aproape public.

Simţea tensiunea neîmplinirii sexuale risipindu-i-se treptat din trup, în timp ce-i încercuia larg mijlocul cu braţele.

– Vom conveni, nu-i aşa, spuse el, după câteva clipe de tăcere, cu gura aproape de urechea ei, să nu ne pară rău pentru asta? Şi să n-o lăsăm să ne provoace vreun disconfort când ne vom mai întâlni?

Nu-i răspunse imediat. Apoi, îi dădu drumul, îşi înălţă capul şi făcu un pas înapoi. În acel timp, îşi asumă din nou, absolut conştient, personalitatea domnişoarei Martin, profesoara, aproape ca şi cum ar fi fost un veşmânt devenit scorţos de-atâta nefolosinţă.

– Da, în cea dintâi privinţă, spuse ea. În legătură cu a doua, nu sunt deloc sigură. Am senzaţia că, la lumina rece a zilei, mă voi simţi chiar foarte stingherită ca să mai ajung faţă-n faţă cu dumneavoastră, după seara asta.

Sfinte Cerule, acum că putea să-l şi vadă în semiîntuneric, deja totul părea pe cât de incredibil, pe atât de jenant – sau aşa avea să pară.

– Domnişoară Martin, începu el, sper că nu am... n-aş putea să...

Claudia îl întrerupse. Nu-l putea lăsa să termine. Cât de umilită s-ar fi simţit dacă el rostea acele cuvinte cu voce tare!

– *Sigur* că n-aţi putea, spuse ea. Nici *eu* nu pot. Am o viaţă şi o carieră, şi o mulţime de persoane care depind de mine. Nu mă aştept să apăreţi mâine dimineaţă la uşa Vicontelui Whitleaf, cu o licenţă specială în mână. Iar dacă totuşi *aţi face-o*, v-aş trimite înapoi mai repede decât veţi fi ajuns dumneavoastră acolo.

– Cu coada-ntre picioare? întrebă el zâmbindu-i.

– Cel puţin *aşa!*

Îi zâmbi şi ea cu un soi de amărăciune. Cât de prostească era dragostea, cu obiceiul ei de a înflori în cele mai imposibile momente şi între cele mai imposibile persoane! Căci, desigur, se îndrăgostise. Şi, la fel de sigur, era absolut, absolut imposibil.

– Cred, Lord Attingsborough, spuse ea, că dacă ştiam ceea ce ştiu acum atunci când am intrat în salonul de vizite al şcolii, ca să vă văd stând acolo, s-ar fi putut să vă expediez încă de-atunci, cu coada între picioare. Sau poate nu... N-am cuvinte să vă spun cât de mult mi-au plăcut ultimele două săptămâni. Şi am ajuns să vă plac şi pe dumneavoastră.

Şi acest lucru era adevărat. Îl plăcea mult.

Îi întinse o mână. Marchizul i-o luă şi o strânse cu putere. Stavilele se impuseră iar între ei, aşa cum trebuia neapărat.

Iar în clipa următoare Claudia tresări, cu mâna strângându-i-o convulsiv pe a lui, când în apropiere se auzi o bubuitură puternică.

– Aha, remarcă el, ridicând privirea. Cum nu se poate mai nimerit. Artificiile.

– O! exclamă şi Claudia, în timp ce priveau amândoi o dâră roşie arcuindu-se pe deasupra copacilor, pentru a se stinge iar, în coborâre, cu un vuiet ca al vântului de furtună. Le-am aşteptat cu atâta nerăbdare!

– Veniţi, o chemă marchizul, eliberându-i mâna şi oferindu-i braţul său. Haide să ieşim dintre copaci şi să le privim!

– O, da! Să mergem! se învoi ea.

Şi, în pofida tuturor – în ciuda faptului că ceva ce abia începuse se şi sfârşise, acolo şi atunci – simţea un val de fericire profundă.

Spusese adevărul cu câteva momente în urmă. N-ar fi renunţat la acea şedere la Londra nici pentru toate plăcerile din lume.

Şi n-ar fi renunţat nici la prilejul de a-l cunoaşte pe Marchizul de Attingsborough.

Capitolul 11

Claudia şedea la escritoire-ul din salon, scriind răspunsul la o scrisoare de la Eleanor Thompson, când valetul veni să anunţe sosirea unor vizitatoare. Câinele collie, care stătuse încovrigat lângă scaunul ei dormind, se ridică în picioare.

– Excelenţa Sa, Ducesa de Bewcastle, Marchiza de Hallmere şi doamna Aidan Bedwyn vă aşteaptă jos, domnişoară, spuse el. Să le poftesc sus?

Dumnezeule mare! Claudia înălţă din sprâncene.

– Lordul şi doamna Whitleaf sunt sus, în camera copiilor, spuse ea. N-ar trebui să le comunici dumnealor acest mesaj?

– Excelenţa Sa a spus că la dumneavoastră a venit în vizită, domnişoară, replică valetul.

– Atunci să poftească, răspunse Claudia, ştergându-şi grăbită pana şi aranjând hârtiile într-un teanc ordonat. Cel puţin, avea să-i poată spune ducesei că sora ei era bine. Dar de ce veniseră s-o viziteze tocmai pe *ea?*

Din nou dormise prost noaptea. Dar, de astă dată, numai din vina ei. Nu dorise cu adevărat să doarmă. Voise să retrăiască seara de la Vauxhall Gardens.

Nici acum nu-i părea rău.

Câinele le întâmpină pe Ducesa de Bewcastle şi pe cumnatele ei cu lătrături şi mişcări agresive.

– Vai de mine! exclamă Claudia.

– O să mă muşte de picior? întrebă ducesa, râzând şi aplecându-se să-l mângâie pe cap.

– Un border collie, remarcă doamna Aidan, aplecându-se şi ea. Nu face decât să ne salute, Christine. Uite cum dă din coadă. Bună dimineaţa şi ţie, drăgălaşule!

– E un câine maltratat pe care am fost nevoită să-l adopt acum câteva zile, le lămuri Claudia. Cred că numai de iubire are nevoie – şi de cât mai multă mâncare.

– Şi i le oferiţi pe amândouă, domnişoară Martin? întrebă doamna Hallmere, arătând oarecum surprinsă. Adunaţi câini de pe străzi, la fel cum face Eve? Dar, în fond, dumneavoastră adunaţi şi eleve de pe străzi, nu-i aşa?

Ridică o mână, oprind-o pe Claudia, care voia să-i dea o replică tăioasă.

– Una dintre ele este guvernanta copiilor mei, continuă ea. Domnişoara Wood pare să le fi captat interesul. Rămâne de văzut dacă o va putea face şi în continuare.

Femeile se aşezară pe locurile indicate de Claudia.

– Vă mulţumesc mult pentru că aţi adus-o personal în oraş pe domnişoara Baines, domnişoara Martin, începu doamna Aidan. Pare o tânără foarte veselă şi agreabilă. Hannah, cea mai mică dintre fiicele mele, s-a ataşat deja foarte mult de ea, deşi n-a trecut decât o zi. Becky e mai circumspectă. A pierdut două guvernante care s-au măritat şi pe care le adora. Tinde să nutrească anumite resentimente faţă de una nouă. Oricum, domnişoara Baines le-a spus fetelor despre prima ei zi la şcoala dumneavoastră din Bath, când ura pe toată lumea şi era hotărâtă să nu rămână prea mult timp acolo, deşi teoretic se învoise s-o facă – şi foarte curând amândouă râdeau în hohote şi se rugau de ea să le mai povestească şi alte întâmplări din şcoală.

– Da, e tipic pentru Flora, confirmă Claudia. Îi place să vorbească. A studiat conştiincios, însă, şi va fi o bună profesoară, cred. Şi bătu pe cap câinele, care revenise să se aşeze lângă scaunul ei.

– Nu mă îndoiesc, replică doamna Aidan. Eu şi soţul meu am discutat despre ideea de a o trimite pe Becky la şcoală anul ăsta, dar nu suport gândul de a mă despărţi

de ea. Şi aşa e rău că Davy a trebui să se ducă la şcoală – rău pentru mine, vreau să zic. El se distrează acolo de minune, aşa cum Aidan a şi prezis c-o să se întâmple.

Claudia, care tindea s-o antipatizeze fie şi numai fiindcă era o Bedwyn prin căsnicie, constată că-i devenea totuşi destul de simpatică. Ba chiar i se părea că putea să distingă o urmă de accent galez în vocea doamnei Aidan.

– Mă bucur atât de mult, spuse Ducesa de Bewcastle, că James e încă prea mic pentru şcoală. Se va duce şi el la timpul potrivit, deşi Wulfric n-a făcut-o la vârsta lui. E o experienţă pe care de-atunci a regretat mereu c-a pierdut-o, aşa că a hotărât ca niciunul dintre fiii lui să nu rămână acasă. Sper doar ca următorul meu copil să fie fată, deşi ca o soţie credincioasă ce sunt, cred c-ar trebui să-mi doresc la început încă un băiat – în legătură cu toate prostiile alea cu moştenirea, din care nu înţeleg nimic. Şi, apropo, ar trebui să-şi facă apariţia peste vreo şapte luni.

Şi-i zâmbi radios Claudiei, care nu-şi putu înfrâna un sentiment de simpatie pentru ducesă şi de milă, fiindcă era măritată cu ducele, deşi nu părea să fie o femeie uşor de ţinut în frâu.

– La fel ca al lui Frances, spuse ea. Adică, al Contesei de Edgecombe.

– Serios? zâmbi ducesa cu căldură. Ce bucurie pentru ea şi pentru conte. Cred că acum, măcar pentru un timp, va întrerupe călătoriile şi recitalurile. Lumea va intra în doliu. Are o voce aşa de frumoasă...

În acel moment, uşa se deschise şi Susanna intră în cameră. Toate cele trei vizitatoare se ridicară în picioare ca s-o salute, iar câinele se repezi să se gudure pe lângă gleznele ei.

– Sper că nu v-am luat de lângă fiul dumneavoastră, spuse ducesa.

– Câtuşi de puţin, o asigură Susanna. Peter e împreună cu el, şi amândoi arătau atât de încântaţi unul de altul, încât am socotit că prezenţa mea devenise de prisos. Vă rog să luaţi loc din nou.

– Domnişoară Martin, spuse ducesa de îndată ce se aşezase la loc, în dimineaţa aceasta mi-a venit o idee genială. Ocazional, ştiţi, îmi mai vin şi de-astea. Nu râde, Eve. Eleanor mi-a scris ca să-mi spună că va aduce cu siguranţă zece fete de la şcoală ca să-şi petreacă o parte din vară la Lindsey Hall. Îndrăznesc să spun că ştiţi deja acest lucru – înainte de a-mi scrie mie, v-a scris dumneavoastră, nu-i aşa? Era cât pe ce să se răzgândească, aflând că Wulfric şi cu mine n-o să fim plecaţi toată vara, la urma urmei. Pe măsură ce sarcina mea avansează, Wulfric devine tot mai tiranic şi insistă să mă deplasez cât mai puţin posibil. Cât despre sine însuşi, afirmă că i-a pierit pofta de a mai călători de unul singur. Şi-n plus, Contele şi Contesa de Redfield sărbătoresc în vara asta o aniversare şi printre altele ne-au invitat la un mare bal, la Alvesley Park. Nu s-ar cuveni să lipsesc de acasă cu o asemenea ocazie. Dar, cu toate acestea, la Lindsey Hall este loc destul pentru zece şcolăriţe.

Doamna Aidan râse.

– Şi Wulfric e de aceeaşi părere cu tine, Christine? întrebă ea.

– Sigur că da, răspunse ducesa. Wulfric e întotdeauna de acord cu mine, chiar dacă are nevoie la început de puţină muncă de lămurire. I-am reamintit că vara trecută, la nunta Lordului şi a doamnei Whitleaf, am primit în casă douăsprezece fete şi nu ne-au deranjat cu nimic.

– Iar eu am fost foarte fericită să le am la nunta mea, adăugă Susanna.

– Ideea mea genială, preciză ducesa, întorcând iar capul spre Claudia, era să veniţi şi dumneavoastră, domnişoară Martin. Îndrăznesc să spun că intenţionaţi să vă întoarceţi la Bath destul de curând, iar dacă pentru dumneavoastră o vacanţă perfectă înseamnă a vă petrece toată vara într-o şcoală fără eleve – cum se prea poate să fie – atunci foarte bine. Dar mi-ar face mare plăcere să veniţi la Lindsey Hall cu Eleanor şi fetele, şi să savuraţi pentru câteva săptămâni plăcerile vieţii la ţară. Iar dacă mai e nevoie şi de vreun alt stimulent, v-aş

reaminti că atât doamna Whitleaf, cât şi doamna Butler vor veni la Alvesley Park. Ştiu că amândouă vă sunt prietene deosebit de apropiate, precum şi foste profesoare în şcoala dumneavoastră.

Prima reacţie a Claudiei fu una de uimire: nu-i venea să-şi creadă urechilor. Să stea la *Lindsey Hall*, spaţiul unuia dinte cele mai cumplite coşmaruri din viaţa ei? Cu *Ducele de Bewcastle* în locuinţă?

Ochii Susannei străluceau de încântare. Se vedea clar că şi ei îi trecuse prin minte acelaşi gând.

– Şi noi ne vom duce la Lindsey Hall pentru un scurt răstimp, spuse doamna Aidan, la fel ca Freyja şi Joshua. O să puteţi vedea cum s-au acomodat domnişoară Bains şi domnişoara Wood în noile lor posturi, domnişoara Martin, deşi nu vor începe cu adevărat munca decât după ce-o să ne întoarcem acasă, în Oxfordshire, iar Freyja şi Joshua vor reveni şi ei în Cornwall, desigur.

Va să zică, nu urma să aibă parte numai de Lindsey Hall şi de Ducele de Bewcastle ci şi de fosta doamnă Freyja Bedwyn. Ideea de a se duce acolo o oripila atât de mult pe Claudia, încât fu cât pe ce că izbucnească în râs. Şi, cu siguranţă, nu i se părea doar că doamna Hallmere o privea cu o lucire uşor batjocoritoare în ochi.

– Vă rog, spuneţi că veţi veni, îi ceru ducesa. O să-mi facă o mare plăcere.

– Haide, Claudia, du-te, insistă şi Susanna.

Dar Claudiei îi venise dintr-odată o idee, şi numai datorită acestui lucru nu răspunse cu un *nu* prompt şi apăsat.

– Mă întreb dacă aţi v-ar deranja ideea de a veni cu unsprezece fete în loc de zece, Excelenţa Voastră?

Doamna Hallmere înălţă din sprâncene.

– Zece, unsprezece, douăzeci! exclamă veselă ducesa. N-au decât să vină toate. Şi să aduceţi şi câinele. Va avea destul spaţiu să se zbenguiască. Şi îndrăznesc să spun că şi copiii îl vor răsfăţa cu neruşinare.

– Mai e încă o fată, continuă Claudia. Domnul Hatchard, omul meu de afaceri aici în oraş, mi-a pomenit

de ea. Uneori îmi recomandă cazuri de caritate, când consideră că aş putea să ajut fata respectivă.

– Am fost şi eu cândva una dintre ele, îşi aminti Susanna. Ai cunoscut-o pe fata asta, Claudia?

– Da, se încruntă Claudia, dezolată că trebuia să mintă, dar considerând că nu avea încotro. Nu sunt deloc sigură că e potrivită sau că doreşte să se înscrie la şcoala mea. Dar... cine ştie...?

Ducesa se ridică în picioare.

– Veţi fi amândouă cum nu se poate mai bine-venite, spuse ea. Acum, însă, noi trebuie să mergem. Intenţionaserăm să vă facem o vizită foarte scurtă, de vreme ce nu este deloc ora cea mai potrivită pentru a profita de timpul cuiva, nu-i aşa? O să vă vedem pe amândouă la balul doamnei Kingston diseară?

– Vom fi acolo, o asigură Susanna.

– Vă mulţumesc, zise Claudia. O să vin la Lindsey Hall, Excelenţa Voastră, ca s-o ajut pe Eleanor să aibă grijă de fete. Ştiu că speră să petreacă un timp şi cu mama ei, dacă tot se va afla aici, iar acum, că plănuiţi să rămâneţi şi dumneavoastră acasă, va dori să stea o vreme şi cu dumneavoastră.

– O, splendid! se înveseli ducesa, arătându-se sincer bucuroasă. O să fie o vară minunată.

O vară minunată, într-adevăr, îşi spuse Claudia, cu ciudă. Ce Dumnezeu se învoise să facă? Era oare hărăzit ca aceea să fie vara întoarcerilor în timp, ca să se confrunte cu ororile trecutului şi, poate, să şi le şteargă din memorie?

Peter tocmai intrase în cameră ca să le salute pe cele trei vizitatoare. Apoi, el şi Susanna le conduseră până la parter. Doamna Hallmere mai rămase pe loc câteva momente, reţinută poate de o privire foarte direct în ochi a Claudiei.

– Poate că Edna Wood v-a spus, începu aceasta, sau poate nu, că n-am fost de acord să se angajeze la dumneavoastră. Ea singură a hotărât să participe la întrevedere şi să accepte postul, şi a trebuit să-i respect

dreptul de a o face. Dar nu mă încântă deloc, şi am ţinut să vă informez.

Doamna Freyja Bedwyn fusese o fată cu o înfăţişare stranie, cu părul ei blond şi răvăşit, sprâncenele mai închise la culoare, tenul închis şi nasul destul de proeminent. Încă mai avea acele trăsături – dar, cumva, de-atunci toate se combinaseră într-un fel de atracţie frapantă, care o irita pe Claudia. Ar fi fost mai cinstit să devină o femeie urâtă.

Doamna Hallmere zâmbi.

– Purtaţi ranchiună mult timp, domnişoară Martin, spuse ea. Rareori am admirat pe cineva mai mult decât pe dumneavoastră, în ziua aceea când aţi plecat pe aleea de la Lindsey Hall, cu bagajele în mâini. Şi de-atunci, am continuat să vă admir. La revedere.

Şi plecă, pe urmele cumnatelor ei.

Ei, poftim!

Claudia se aşează la birou şi scărpină câinele între urechi. Dacă femeia aceea intenţionase s-o dezarmeze complet, să-i ia vântul din pânze, să-i facă limba ghem şi, în genere, să-i amestece toate metaforele, *reuşise* de minune!

Curând, însă, reveni cu gândul la invitaţii Ducesei de Bewcastle şi la propria ei idee genială. Oare asta însemna că luase vreo hotărâre în legătură cu Lizzie Pickford? Trebuia să discute cu Marchizul de Attingsborough, desigur. O, Doamne, chiar avea să găsească foarte stânjenitoare reîntâlnirea cu el. Dar trebuia s-o facă. Era o chestiune profesională.

Oare plănuia să vină şi el la balul de la Kingston? Ea avea să meargă. Susanna şi Peter i-o spuseseră la micul dejun şi, cumva, se simţea prinsă în toată acea nebunie a sezonului de primăvară şi purtată de curent. O mare parte din fiinţa ei jinduia să se întoarcă acasă, în Bath, înapoi în propria ei lume familiară.

Iar o foarte mică parte a ei îşi amintea de sărutul acela din seara trecută şi, în chip pervers, tânjea să mai zăbovească un timp acolo.

Oftă şi încercă să revină cu atenţia la scrisoarea pe care i-o scria lui Eleanor. Câinele se ghemui la picioarele ei şi adormi la loc.

Când Joseph ajunse la balul de la Kingston, în aceeaşi seară, primul dans din program începuse deja. Pe Joseph îl întârziase stăruinţa lui Lizzie de a-i mai spune încă o poveste, apoi încă una, înainte de a adormi. Acum, că domnişoara Edwards plecase, simţea cu atât mai intens nevoia de a fi cu el.

După ce-şi salută gazda, se opri în uşa sălii de bal, uitându-se în jur după chipuri cunoscute. O putu vedea pe Elizabeth, Ducesa de Portfrey, stând într-o parte fără să danseze. S-ar fi dus la ea, dar ducesa era angajată într-o conversaţie cu domnişoara Martin. Într-un moment de laşitate care nu-l caracteriza, se prefăcu că nu le văzuse, deşi Elizabeth ridicase pe jumătate o mână, zâmbind, în semn de salut. Porni în schimb în direcţia opusă, pentru a i se alătura lui Neville, care o privea pe Lily cum dansa cu Portfrey, tatăl ei.

– Eşti cam încruntat, Joe, constată Neville, ridicându-şi lornionul la ochi.

– Serios? se miră Joseph, afişând un zâmbet exagerat.

– Continui să fii încruntat, nu se lăsă Neville. Te cunosc bine, ai uitat? Nu cumva, din întâmplare, era vorba să faci primul dans cu domnişoara Hunt?

– Doamne fereşte, nu! exclamă Joseph. Atunci, n-aş fi întârziat. Am fost la Lizzie. Azi după-amiază am trecut pe la Wilma, aproape la sfârşitul ceaiului ei săptămânal. Toţi ceilalţi vizitatori tocmai plecau, aşa că m-a prins la ţanc pentru una dintre predicile ei.

– Probabil, presupuse Neville, crede că ar fi trebuit să-ţi rezervi primul dans cu domnişoara Hunt. Întotdeauna m-am bucurat, Joe, că Wilma e sora *ta*, iar Gwen a mea, şi nu invers.

– Mulţumesc, replică sec Joseph. Totuşi, n-a fost vorba numai de asta, ci şi de comportamentul meu de aseară.

– Aseară? se miră Neville, înălţând din sprâncene. La Vauxhall Gardens?

– Se pare că am neglijat-o pe domnişoara Hunt, în scopul de a manifesta o amabilitate exagerată faţă de balcâza aia de profesoară.

– Balcâză? domnişoara Martin? întrebă Neville, întorcându-se să se uite spre ea. N-aş zice, Joe. Are o anumită eleganţă discretă, chiar dacă nu se îmbracă tocmai la ultima modă şi nu mai e nici în floarea tinereţii. Şi e de o inteligenţă sclipitoare şi bine informată. Lily o simpatizează, la fel şi Elizabeth. În plus eu. Totuşi, aseară domnişoara Hunt i-a spus cam acelaşi lucru Wilmei, iar Lily a auzit. O insultă meschină la adresa lui Lauren, care o invitase pe domnişoara Martin la petrecere, după părerea lui Lily, ca şi după a mea. Dar ţie n-ar trebui să-ţi spun toate astea, presupun.

Joseph se încruntă. Tocmai o zărise pe domnişoara Hunt. Dansa cu Fitzharris. Purta o plasă aurie peste mătasea albă a rochiei, iar juponul se drapa pe silueta ei perfectă, făcând-o să arate ca o zeiţă grecoaică. Corsajul avea un decolteu larg, scoţându-i în evidenţă cea mai frumoasă parte a trupului. Buclele blonde erau împletite cu fire aurii.

– O să vină şi ea la Alvesley Park, spuse el. Era de faţă când Wilma a obţinut o invitaţie de la Lauren, aşa că Lauren n-a mai avut încotro, cred. Ştii că Wilma nu se lasă până nu capătă ceea ce vrea.

– La Alvesley? repetă Neville. Cred, totuşi, că Lauren ar fi invitat-o oricum după logodna voastră. E iminentă, îmi imaginez, nu?

– Îndrăznesc să spun, confirmă Joseph.

Neville îl privi tăios.

– Cel mai curios lucru, continuă marchizul, e că din predica Wilmei n-a lipsit detaliul că, în timp ce eu mă întreţineam cu domnişoara Martin, McLeith o fermeca pe domnişoara Hunt. Wilma încerca să mă prevină că s-ar putea s-o pierd dacă n-am grijă. Se pare că arătau foarte încântaţi unul de altul.

– Ha, făcu Neville. Gata să fii tras în piept – nu-i aşa, Joe? Vrei să văd dacă nu cumva pot grăbi procesul?

Joseph îşi înălţă o sprânceană.

– De ce-ţi închipui că mi-aş putea dori aşa ceva? întrebă el.

Neville ridică din umeri.

– Poate că pur şi simplu te cunosc mult prea bine, Joe, spuse el. Doamna Balderston face semne spre noi şi nu cred că mie mi se adresează.

– Dansul e pe terminate, observă Joseph. Mai bine mă duc la ea şi o invit pe domnişoara Hunt la dansul următor. Şi ce dracu' vrei să spui cu asta, că *mă cunoşti mult prea bine?*

– Să zicem, răspunse Neville, că nu cred că unchiul Webster *te cunoaşte la fel de bine.* Şi nici Wilma. Amândoi consideră că ar trebui să te însori cu domnişoara Hunt – pe când Lily este de o cu totul altă părere. Şi, de obicei, am încredere în instinctele lui Lily. A, uite că s-a sfârşit dansul. Hai, du-te.

Mai bine şi-ar fi păstrat părerea pentru sine – şi pe-a lui Lily – îşi spuse iritat Joseph, în timp ce traversa ringul de dans. Acum era prea târziu ca *să n-o mai invite* la dans pe domnişoara Hunt, chiar dacă ar fi vrut să renunţe. Începu să danseze cu ea, încercând să nu se lase distras de prezenţa domnişoarei Martin, care stătea în şirul domnişoarelor, la doar două locuri mai încolo, zâmbindu-i lui McLeith, partenerul ei. Totuşi, avea sentimentul că şi ea se străduia la fel de tare să nu se uite la *el.* Şi cu toate acestea, aşa cum făcuse la intervale neregulate pe tot parcursul zilei, continua să-şi reamintească seara trecută, aproape fără să-i vină a crede, întrebându-se dacă era cu putinţă să se fi întâmplat aievea. Nu numai că o *sărutase,* dar o şi dorise cu o poftă care fusese cât pe ce să învingă orice prudenţă şi raţiune. Bine că se aflaseră într-un loc public, altfel cine ştie unde ar fi putut să ducă acea îmbrăţişare.

În continuare, Joseph dansă cu domnişoara Holland, aşa cum făcea adeseori la balurile din primăvara aceea,

fiindcă rămânea mereu neinvitată, iar mama ei era prea indolentă ca să se asigure că avea parteneri. Apoi, după ce i-o prezentă lui Falweth, care roşise, neputându-şi aduna niciodată curajul pentru a-şi alege singur partenerele de dans, marchizul se duse la un grup de cunoscuţi bărbaţi, cu care începu să converseze vesel, urmărind încă un dans popular viguros.

În timp ce melodia se apropia de final, acceptă să intre în camera de cărţi ca să joace o rundă sau două cu câţiva prieteni. Îl izbi, însă, ideea că nu putea s-o vadă pe domnişoara Martin dansând. Nici primul număr nu-l dansase. Ar fi fost dezamăgit s-o vadă şi pe ea neinvitată, deşi nu mai era, desigur, o fetişcană în goană după peţitori.

Şedea pe o canapea pentru două persoane din apropierea uşii, discutând cu McLeith – văzu marchizul când se uită mai atent. McLeith zâmbea şi gesticula cu însufleţire, iar ea îl asculta atentă. Poate că, îşi spuse Joseph, la urma urmei era totuşi fericită că-şi reîntâlnise iubitul din tinereţe. Te pomeneşti că povestea lor de dragoste, de mult moartă şi-ngropată, tocmai era pe cale să renască.

Apoi, domnişoara Martin ridică privirea şi se uită direct la Joseph, în aşa fel încât îl făcu să-şi dea seama că tot timpul fusese conştientă de prezenţa lui acolo. După o clipă, îşi mută grăbită privirea.

Era de-a dreptul ridicol, îşi zise el. Se purtau ca doi copii necopţi care într-o zi s-au sărutat pe furiş în spatele grajdului, şi de-atunci rămân pe veci devoraţi de remuşcări. El şi domnişoara Martin erau adulţi, doi oameni în toată firea. Ceea ce făcuseră cu o seară înainte fusese un lucru liber consimţit de amândoi, şi se înţeleseseră să nu aibă regrete. Iar la urma urmelor, nu se întâmplase nimic mai mult decât un *sărut*. Un sărut destul de fierbinte, într-adevăr, însă chiar şi aşa...

– Continuaţi fără mine, le spuse el celorlalţi. Trebuie să vorbesc cu cineva.

Şi înainte de a se putea gândi la o scuză pentru a rămâne la distanţă de ea, porni cu paşi mari prin sala de bal, spre canapeaua dublă.

– McLeith? domnişoară Martin? salută el, dând jovial din cap spre amândoi. Ce mai faceţi? domnişoară Martin, sunteţi liberă pentru următorul dans? Vreţi să-l dansaţi cu mine?

Apoi, îşi mai aminti ceva.

– Este un vals.

Un vals!

Claudia nu dansase niciodată vals, deşi privise de mai multe ori şi, odată sau de două ori – sau, mă rog, poate nu doar de două ori – valsase prin salonul ei privat cu un partener imaginar.

Iar acum, era invitată să danseze vals la un bal din lumea *bună?*

Cu Marchizul de Attingsborough?

– De acord, răspunse ea. Vă mulţumesc.

Dădu din cap spre Charlie, cu care stătuse de vorbă timp de o jumătate de oră, după ce dansase cu el mai devreme.

Marchizul îi întinse mâna, iar ea i-o luă, în timp ce se ridica în picioare. Îi simţi imediat colonia, şi la fel de repede o cuprinse din nou stânjeneala.

Abia seara trecută...

Îşi îndreptă umerii şi, involuntar, strânse din buze în timp ce marchizul o conducea pe ringul de dans.

– Sper să nu mă compromit complet, spuse ea încurcată, când partenerul său o întoarse cu faţa spre el. N-am mai dansat niciodată vals.

– Niciodată? repetă el.

Claudia îl privi în ochi, tocmai când aceştia începeau să scapere de veselie.

– Ştiu, teoretic, paşii, îl asigură ea, simţind cum i se înfierbântau obrajii, dar niciodată n-am dansat cu adevărat vals.

Joseph nu spuse nimic, însă nici expresia nu i se schimbă. Dintr-odată, Claudia râse sonor, iar el îşi înclină puţin capul într-o parte, privind-o mai atent, deşi ea n-ar fi putut ghici ce-i trecu prin minte.

– S-ar putea să vă pară rău că m-aţi invitat, spuse ea.

– La fel m-aţi avertizat şi când mi-aţi permis să vă escortez până la Londra, îi aminti el. Şi nici acum nu-mi pare rău că am făcut-o.

– Asta-i cu totul altceva, replică ea, în vreme ce în jurul lor se mai adunau şi alte cupluri. Voi încerca să nu vă fac de râs. Politeţea vă interzice ca acum să mai bateţi în retragere, nu-i aşa?

– Cred că aş putea fi răpus de o criză bruscă de astm, sau ceva chiar şi mai grav, cum ar fi un atac de cord, spuse el. Dar asta n-o să se întâmple. Îmi mărturisesc curiozitatea de a vedea cum vă veţi comporta în timpul primului dumneavoastră vals.

Claudia râse din nou – după care se întrerupse brusc când marchizul îi puse o mână pe talie, iar pe cea dreaptă i-o luă într-a lui. Îşi ridică şi ea mâna stângă pe umărul lui drept.

O, Doamne!

Amintirile din seara trecută o năpădiră, aducându-i cu ele şi mai multă roşeaţă în obraji. Făcu un efort susţinut de a se gândi la cu totul altceva.

– Trebuie să vă vorbesc.

– Vă datorez cumva scuze?

Amândoi vorbiseră în acelaşi timp. O clipă mai târziu, Claudia îşi dădu seama ce o întrebase.

– În niciun caz.

– Despre ce anume?

Iar vorbiseră simultan – după care îşi zâmbiră unul altuia, în tăcere.

Conversaţia trebuia să aştepte. Tocmai începea muzica.

Urmară câteva clipe de spaimă disperată, când din mintea Claudiei părură să se şteargă complet paşii valsului pe care niciodată nu-l mai dansase cu un partener. Marchizul, însă, era un bun conducător, îşi dădu ea seama, când redeveni raţională. Ştia că folosea paşii cei mai simpli şi, prin cine ştie ce miracol, îl urma şi ea, fără să facă nicio greşeală îngrozitoare. Mai şi număra în minte şi bănuia că îi se mişcau şi buzele. Se străduia să şi le stăpânească.

– Cred că sunteţi osândită la anonimat, domnişoară Martin, murmură el. N-o să vă faceţi de râs şi nimeni nu ne va băga în seamă.

O privi cu o expresie tristă, făcând-o să-i zâmbească.

– Şi oricine o să mă bage în seamă totuşi, în curând va sucomba de plictiseală, completă ea. Suntem cel mai puţin valabil cuplu de pe tot ringul.

– Ei bine, *asta* chiar sună ca o provocare la adresa mândriei mele masculine! replică marchizul.

Şi o strânse puţin mai tare de talie, răsucind-o într-o întoarcere largă când ajunseră într-un colţ al sălii de bal.

Claudia abia reuşi să-şi stăpânească ţipătul. În schimb, izbucni în râs.

– O, exclamă ea, a fost extraordinar. Haideţi să mai încercăm odată! Sau ar însemna să riscăm prea mult...? Oricum, am reuşit să-mi feresc condurii de tălpile dumneavoastră?

– Hmm, făcu el, dregându-şi glasul. Cred că şi iscusinţa mea a avut un rol, domnişoară.

Şi o învârti din nou.

Claudia râse iar însufleţită de dans şi de minunata noutate a faptului de a glumi efectiv cu un bărbat. Îl plăcea nespus de mult şi îl privi în ochi pentru a-i împărtăşi plăcerea.

Şi atunci, cumva, simţi mai mult. Mai mult decât însufleţire, mai mult decât plăcere. Simţi...

Ah, nu avea cuvinte să spună ce anume!

Era un moment pe care avea să-l retrăiască şi să-l viseze toată viaţa. De acest lucru era absolut sigură.

Valsul cânta mai departe, dansatorii se învârteau pe ringul de dans, ea şi Marchizul de Attingsborough printre ei, iar lumea era cu adevărat minunată.

– O, spuse ea, când ritmul muzicii încetini în fine, semn că se apropia de sfârşit, s-a şi terminat...?

Primul ei vals. Şi, fără îndoială, şi ultimul.

– Primul dumneavoastră vals se pregăteşte să intre în istorie, spuse el, parcă ghicindu-i gândurile.

În clipa aceea, Claudia îşi aminti că trebuia să-i spună că în afară de conversaţia neînsemnată de la începutul valsului, dansaseră în tăcere.

– A, zise ea, trebuie să vă vorbesc, Lord Attingsborough. Poate mâine, la un moment dat?

– Încă dinainte de a începe vasul, spuse el, priveam cu o oarecare nostalgie acele ferestre-uşă deschise. Acum, mă uit la ele cu jind chiar. Dau într-un balcon – unde, lucrul cel mai important, e mai răcoare. Ce ziceţi, mergem până acolo, dacă n-aţi promis altcuiva dansul următor?

– Nu l-am promis, spuse ea, privind spre uşile deschise şi spre grădina luminată de felinare de dincolo de ele.

Poate că, după cele întâmplate în seara trecută, n-ar fi fost tocmai cel mai înţelept lucru...

Dar marchizul îi oferea deja braţul, iar ea i-l luă. O conduse printre invitaţi, până când ieşiră pe balcon.

În seara asta avea să fie altfel.

În seara asta aveau de discutat lucruri serioase.

Capitolul 12

Într-adevăr, afară era răcoare – o răcoare delicioasă, chiar. Dar Claudia şi Joseph nu erau singurii care profitaseră de uşile deschise ca să scape pentru o vreme de căldura sălii de bal. Pe balcon se mai aflau câteva persoane.

– În grădină sunt aprinse lampioane, remarcă Joseph. Nu vreţi să coborâm până acolo, ca să facem câţiva paşi?

– Foarte bine, primi ea, folosindu-şi vocea de directoare a şcolii – Joseph se întrebă dacă ea conştientiza existenţa celor două voci cu totul diferite Lord Attingsborough...

Dar se întrerupse, când marchizul îi puse o mână pe braţ, aşa că întoarse capul să-l privească. Trebuia să vorbească el mai întâi. Era necesar să discute despre întâmplarea din seara trecută.

– V-aţi simţit la fel de jenată ca mine adineauri? o întrebă.

– O, mult mai mult, răspunse Claudia, cu obişnuita ei sinceritate directă.

– *Dar acum nu mai sunteţi*?

– Nu, deşi poate că e mai bine că nu-mi puteţi vedea culoarea din obraji.

Ajunseseră în grădina care nu era puternic luminată. Joseph alese o cărare care cotea spre stânga.

– Bun, chicoti el, bătând-o pe dosul mâinii. Nici eu nu mai sunt. Îmi amintesc totul cu plăcere şi nu regret deloc,

deşi v-aş prezenta cele mai umile scuze dacă aş considera că sunt necesare.

– Nu sunt, îl asigură ea.

Joseph se întrebă, nu pentru prima oară, dacă domnişoara Martin era esenţialmente o femeie singură. Dar poate că numai aroganţa masculină era aceea care-l făcea să creadă aşa ceva despre ea. Dovedise fără putinţă de tăgadă că o femeie putea duce o viaţă împlinită şi productivă chiar şi fără un bărbat alături. Dar, în fond, singurătatea nu era doar un apanaj al femeilor, nu-i aşa? Cu toate rudele, prietenii şi cunoştinţele care-l înconjurau aproape tot timpul, şi cu toate activităţile care-i umpleau fiecare zi, era în esenţă un om singur.

În pofida existenţei lui Lizzie, pe care o iubea ca pe ochii din cap, era singur. Această mărturisire îl surprindea. Simţea nevoia unei femei care să-i atingă şi să-i umple inima – dar de-acum era improbabil s-o mai poată găsi vreodată. Era aproape sigur că Portia Hunt n-avea să se potrivească nicidecum într-un asemenea rol.

– Nu vreţi să luăm loc? propuse el când ajunseră la un mic iaz cu nuferi, lângă care se afla o bancă rustică *de lemn, sub coroana pletoasă a unei sălcii.*

Se aşezară unul lângă altul.

– Ce răcoare binecuvântată e aici, comentă Claudia. Şi ce linişte...!

– Într-adevăr.

– Lord Attingsborough, continuă ea, reluându-şi tonul energic. Domnişoara Thompson, profesoara pe care aţi văzut-o în dimineaţa când am plecat din Bath, cea mai vârstnică dintre cele două, va duce zece dintre fetele noastre de caritate la Lindsey Hall, să stea acolo o vreme, la vară. Ştiţi, este sora Ducesei de Bewcastle.

– Aha... făcu el, cu imaginea lui Bewcastle primind zece şcolăriţe la masa lui dansându-i prin minte.

– Ducesa m-a invitat şi pe mine cu ele, continuă domnişoara Martin.

Pe dată, marchizul îşi aminti amuzat ce-i povestise despre experienţele ei ca guvernantă acolo. Întoarse

capul spre ea, zâmbindu-i. Faţa i se vedea vag în lumina unui lampion agăţat în salcie.

– La *Lindsey Hall?* întrebă el. Cu *Bewcastle* prezent acolo? Şi o să vă duceţi?

– Am acceptat, îi zise ea, privind apa cu o expresie parcă ofensată. Va fi acolo şi doamna Hallmere.

Marchizul chicoti încet.

– Şi am acceptat, fiindcă mi-a venit o idee, continuă domnişoara Martin. M-am gândit că poate ar fi bine s-o iau cu mine acolo şi pe Lizzie.

Într-o clipă, Joseph redeveni serios. Îl trecuse dintr-odată un fior. Sperase cu atâta fervoare ca domnişoara Martin să considere şcoala o posibilitate pentru fiica lui. Şi mai sperase, după cum abia acum îşi dădea seama, *să n-o facă.* Posibilitatea reală de a trebui să se despartă de Lizzie pentru câteva luni la rând îl făcea să se înăbuşe.

– S-ar putea să fie o experienţă folositoare, reluă ea. Are nevoie de aer şi mişcare, şi de... *distracţii.* Cu siguranţă, la Lindsey Hall va avea parte de toate trei. O va cunoaşte pe Eleanor Thompson şi pe zece dintre fetele de la şcoală. Va sta cu mine zi de zi. Aşa, vom avea cu toţii ocazia de a descoperi ce fel de învăţătură i-ar prinde cel mai bine şi dacă Eleanor şi cu mine îi putem oferi destul pentru ca această experienţă – şi taxele şcolare – să merite. Şi totul se va face în atmosfera destinsă a unei vacanţe.

Nu avea ce să reproşeze raţionamentului ei. Suna ca o sugestie de un extraordinar bun-simţ. Dar simţea un gol în stomac care-i amintea de panică.

– Lindsey Hall e o moşie mare, spuse el, cu un parc foarte spaţios. S-ar simţi insuportabil de copleşită.

– Şi *şcoala* mea e mare, Lord Attingsborough, preciză domnişoara Martin.

Dar acolo ar fi fost cu totul altceva... Nu?

Joseph se aplecă înainte pe bancă, rezemându-şi coatele de genunchi, cu mâinile atârnate la mijloc. Îşi lăsă capul în piept şi închise ochii. Se lăsă o tăcere prelungită, în timp ce spre ei pluteau prin aer acordurile mu-

zicale, vocile şi râsetele din sala de bal. Claudia fu cea care vorbi prima.

– Dumneavoastră aţi venit cu ideea de a o trimite pe Lizzie la şcoală, spuse ea, şi nu pentru că ar rezolva problema îngrijirii ei, nici fiindcă aţi vrea să scăpaţi de ea – deşi cred că vă temeţi ca nu cumva acestea să fie adevăratele motive. Nu aveţi de ce să vă gândiţi la aşa ceva. Am văzut cât o iubiţi. Niciun copil n-a fost vreodată mai iubit decât ea.

Acum îşi folosea cealaltă voce – vocea de femeie pur şi simplu.

– Atunci, de ce am senzaţia că o trădez? întrebă el.

– Fiindcă e oarbă. Şi fiindcă mai e şi nelegitimă. Şi doriţi s-o protejaţi de consecinţele ambelor fapte, sufocând-o cu iubirea dumneavoastră.

– *Sufocând-o...* repetă el cu o durere surdă în piept. Asta-i fac? Asta am făcut tot timpul?

Dar ştia că domnişoara Martin avea dreptate.

– Şi ea are la fel de mult, ca oricine altcineva, dreptul să trăiască, urmă Claudia. Are dreptul să ia singură orice hotărâri în legătură cu viaţa ei, să exploreze lumea în care trăieşte, să viseze la viitorul ei şi să se străduiască să-şi realizeze aceste vise. Nu sunt deloc sigură că şcoala e soluţia cea mai potrivită pentru ea, Lord Attingsborough. Dar se prea poate ca, în împrejurările de-acum, alta mai bună să nu este.

Împrejurările fiind acelea că Sonia murise, iar el se pregătea să se însoare cu Portia Hunt, condiţii în care avea să mai existe foarte puţin loc pentru propria sa fiică, în viaţa lui.

– Păi dacă nu vrea să se ducă? o întrebă.

– Atunci, trebuie să-i respectăm dorinţa şi să găsim o altă variantă. Asta e condiţia pe care o pun, după cum vedeţi – adică, dacă sunteţi de acord cu planul meu. Şi trebuie ca Lizzie să fie şi ea de acord. Iar dacă la sfârşitul verii voi decide să-i ofer un loc în şcoala mea, tot ea trebuie să fie cea care-l va accepta sau îl va respinge. Întotdeauna pun această condiţie, v-am mai spus şi înainte.

Marchizul îşi frecă faţa cu palmele şi se îndreptă de spate.

– Pesemne mă socotiţi o făptură foarte jalnică, domnişoara Martin, spuse el.

– Nici vorbă de-aşa ceva, răspunse ea, doar un tată iubitor şi grijuliu.

– Eu nu mă simt întotdeauna aşa. M-am gândit serios s-o duc în America şi să începem acolo o viaţă nouă. Aşa, aş putea să stau cu ea tot timpul. Şi amândoi am fi fericiţi.

Domnişoara Martin nu-i răspunse, ceea ce-l făcu să se simtă cam prost. Da, se gândise să se mute cu Lizzie în America, dar ştiuse tot timpul că n-avea s-o facă cu adevărat – că nu putea s-o facă. Într-o bună zi, avea să devină Duce de Anburey, şi multe vieţi urmau să depindă de el şi de numeroasele îndatoriri care-i reveneau ca atare.

Noţiunea libertăţii de a alege era adeseori doar o iluzie.

În clipa următoare, îi veni o altă idee, şi se miră că nu se gândise până atunci la acel lucru.

– Dar voi fi şi eu prin apropiere, spuse el, ridicând capul s-o privească. Am să mă duc la aniversarea Contelui şi a Contesei de Redfield, la Alvesley Park. Iar Alvesley se află la doar câţiva kilometri distanţă de Lindsey Hall. Ştiaţi asta?

– Sigur că da, răspunse Claudia. Mai ştiu şi despre petrecere, pentru că Susanna şi Peter vor merge şi ei acolo. Nu aflasem, însă, că veţi veni şi dumneavoastră.

– Am s-o pot vedea pe Lizzie, spuse el. Voi putea petrece câtva timp cu ea.

– Da, dacă ţineţi neapărat, confirmă domnişoara Martin privindu-l drept în ochi.

– *Dacă ţin neapărat?*

– Familia şi prietenii dumneavoastră ar putea să se întrebe ce-i cu acest interes faţă de o simplă elevă de *caritate* de la şcoala mea.

– O elevă de caritate? se încruntă marchizul. Voi plăti dublul taxei, domnişoară Martin, dacă Lizzie acceptă să

meargă la şcoala dumneavoastră şi are şanse de a fi fericită acolo.

– I-am spus ducesei că fata pe care s-ar putea s-o aduc în plus cu mine e un caz de caritate, recomandat de domnul Hatchard, îi explică ea. Înţeleg că nu doriţi să se afle adevărul, nu-i aşa?

Joseph o privi câteva clipe cu furie, înainte de a întoarce capul în direcţia cealaltă, închizând ochii. Mama şi tatăl lui, Wilma, familia lui Kit, familia lui Bewcastle – toţi ar fi fost ofensaţi dacă descopereau că fiica sa era la Lindsey Hall, în timp ce el se afla în apropiere, la Alvesley Park. Ca să nu mai vorbească şi de Portia Hunt. Un gentleman pur şi simplu nu-şi expunea progenitura nelegitimă în ochii rudelor şi ai cunoştinţelor sale cât se poate de legitime.

– Prin urmare trebuie să mă port ca şi cum mi-ar fi ruşine de persoana cea mai nepreţuită din viaţa mea? întrebă.

Desigur, era o întrebare retorică. Claudia nici măcar nu-i răspunse.

– Totuşi, am s-o văd acolo şi voi petrece câtva timp cu ea, continuă el. Da, domnişoară Martin, atunci ne-am înţeles. Lizzie se va duce la Lindsey Hall – dacă acceptă, desigur, după care dumneavoastră, ea şi domnişoara Thompson veţi decide împreună dacă e cazul să se ducă la şcoala din Bath.

– Să ştiţi, totuşi, că *nu* execuţia ei aţi aprobat-o acum, Lord Attingsborough.

Marchizul întoarse iar capul spre ea, râzând încetişor, dar fără haz.

– Trebuie să înţelegeţi, spuse el, că mi se frânge inima.

Prea târziu distinse hiperbola sentimentală din cuvintele sale şi se întrebă dacă nu cumva, acesta era adevărul.

– Ştiu, îl încredinţă Claudia. Acum, trebuie să mă întâlnesc din nou cu Lizzie. E nevoie să am o discuţie cu ea şi să văd dac-o pot convinge să vină la Lindsey Hall

pentru a petrece acolo câteva săptămâni, împreună cu alte fete şi cu mine, la vară. Nu pot şti cu certitudine ce răspuns îmi va da, însă cred că fiica dumneavoastră are mai multe calităţi decât sunteţi dispus să recunoaşteţi, Lord Attingsborough. Aţi fost orbit de iubirea pentru ea.

– Drăguţă ironie, comentă el. Atunci, mâine? După-amiază? La aceeaşi oră ca de obicei?

– Foarte bine. Şi, dacă se poate, am să-mi aduc şi câinele cu mine. E foarte prietenos, şi s-ar putea să-i placă de el.

Continua să stea aşezată în aceeaşi poziţie. Cu faţa pe jumătate luminată, pe jumătate în umbră, arăta foarte atrăgător. Lui Joseph îi era greu să-şi mai amintească prima impresie pe care o avusese despre ea, când intrase în salonul de vizite al şcolii, cu acea atitudine severă şi lipsită de umor.

– Vă mulţumesc, spuse el, acoperindu-i mâinile cu a lui. Sunteţi foarte generoasă.

– Se prea poate să fiu şi foarte necugetată, replică ea. Cum Dumnezeu aş putea oferi orice fel de învăţătură unei eleve care nu vede? Niciodată nu m-am socotit capabilă să fac minuni.

La asta, Joseph nu mai avea ce să-i răspundă. Îşi strânse însă degetele în jurul uneia dintre mâinile ei şi o ridică la buze.

– Fie şi numai pentru ceea ce-aţi făcut până acum, şi sunteţi pregătită să faceţi de-acum încolo, eu vă mulţumesc, spuse el. Aţi privit-o pe fiica mea nu doar ca pe un copil nelegitim care mai are în plus şi dezavantajul de a fi orb, ci ca pe o persoană vrednică de a avea o viaţă plină de sens. Aţi convins-o să alerge, să râdă şi să strige de bucurie, la fel ca oricare alt copil. Iar acum, sunteţi pregătită să-i dăruiţi o vară de distracţii care, fără îndoială, s-a aflat dintotdeauna dincolo de cele mai îndrăzneţe vise ale ei – şi ale mele.

– Cred, spuse ea, că dacă aş fi papistaşă, aş putea fi eligibilă pentru canonizare, Lord Attingsborough.

Umorul ei sec îl amuză, făcându-l să chicotească încet.

– Cred că muzica s-a oprit, spuse el, oprindu-se un moment să asculte. Şi era dansul dinaintea cinei. Pot să vă însoţesc până în sufragerie ca să vă umplu farfuria?

Domnişoara Martin nu se grăbi să răspundă. Îşi dădu seama că încă-şi mai ţinea mâna în poala lui.

– Am valsat împreună, spuse ea, apoi am plecat din sala de bal tot împreună. S-ar putea să creăm o impresie greşită, dacă şi la cină stăm din nou împreună. Poate ar fi mai bine să vă duceţi şi să staţi cu domnişoara Hunt, Lord Attingsborough. Eu am să mai rămân un timp aici. Nu mi-e foame.

La dracu cu domnişoara Hunt!, fu el cât pe ce să spună cu glas tare – dar se opri la timp. Portia nu făcuse absolut nimic ca să merite o asemenea lipsă de respect, ba chiar se putea spune că o cam neglijase în seara aceea. Dansase cu ea doar odată.

– Vă temeţi ca oamenii să nu creadă că aş flirta cu dumneavoastră? o întrebă.

Claudia întoarse capul spre el, iar Joseph văzu că dintr-odată părea mai amuzată.

– Am mari îndoieli că s-ar gândi cineva la una ca asta, spuse ea. În schimb, s-ar putea să creadă că eu încerc să vă cuceresc.

– Vă înjosiţi pe nedrept.

– V-aţi uitat recent în vreo oglindă?

– Dar dumneavoastră?

Claudia zâmbi încet.

– Sunteţi galant şi bun. Nu vă fac curte, puteţi fi uşurat să aflaţi.

Joseph îi duse iar mâna la buze, după care, în loc de a-i da drumul, îşi înlănţui degetele printre ale ei şi coborî din nou pe bancă, între ei, cele două mâini astfel împreunate. Claudia nu comentă şi nici nu încercă să-şi smulgă mâna.

– Dacă nu vă e foame, continuă el, prefer să stau cu dumneavoastră până va reîncepe dansul. E foarte plăcut aici.

– Într-adevăr.

Şi mai rămaseră mult timp acolo, nemişcaţi, fără să-şi vorbească. Aproape toţi ceilalţi trebuie să se fi dus în casă la cină, inclusiv orchestra. Cu excepţia câtorva voci răzleţe care se auzeau din direcţia balconului, erau aproape complet singuri. Lumina lampioanelor se reflecta din apele micului iaz, conturând câţiva nuferi. O adiere uşoară făcea ca frunzele sălciei să se legene încet în faţa lor. Aerul era răcoros – sau, poate, mai mult decât atât: Joseph o simţi pe Claudia înfiorându-se.

Îi eliberă mâna şi-şi scoase redingota – lucru deloc uşor, de vreme ce haina fusese croită pe măsură, ca să-i vină ca turnată. I-o puse pe umeri şi rămase cu mâna acolo, pentru a o susţine. Cu cealaltă mână, o apucă iar pe a ei, afectuos.

Niciunul dintre ei nu scotea o vorbă. Claudia nu protestă nici faţă de braţul petrecut pe după umeri, nici pentru mâna care i-o ţinea pe a ei. Sub atingerea lui, nu era nici rigidă, nici supusă.

Joseph se relaxă.

Îi trecu prin minte – nu pentru prima oară – extraordinara idee că poate începea să se îndrăgostească încet-încet de domnişoara Claudia Martin. Dar aşa ceva era complet absurd. O plăcea. O respecta. Îi era recunoscător. Simţea chiar şi o undă de tandreţe amestecată cu recunoştinţă, fiindcă manifestase atâta mărinimie faţă de Lizzie, fără să demonstreze nicio formă de indignare morală la adresa lui pentru că adusese pe lume un copil nelegitim.

Se simţea bine alături de ea.

Sentimente care nu însemnau dragoste.

Dar *mai existase* şi seara trecută.

Dacă domnişoara Martin întorcea capul, poate că ar fi sărutat-o din nou. Se bucură că n-o făcea – poate.

În sfârşit, începu să audă orchestra acordându-şi instrumentele. Şi din nou se gândi la domnişoara Hunt, pe care onoarea îl obliga s-o ceară în căsătorie.

– Dansul va reîncepe curând, spuse el.

– Da, confirmă Claudia, şi se ridică în picioare cu o clipă înaintea lui.

Joseph îşi luă iar redingota pe el, gândindu-se că valetul ar fi plâns, cel mai probabil, dacă vedea cum i se mototolea dedesubt cămaşa.

Îi oferi braţul, iar ea i-l luă, înainte de a porni în direcţia sălii de bal. După ce urcară scările balconului, marchizul se opri iar.

– Atunci, vin mâine să vă iau? o întrebă. La aceeaşi oră?

– Da, răspunse ea, ridicând ochii spre ai lui.

Putea să-i vadă clar în lumina ce răzbătea din sala de bal: mari şi inteligenţi ca întotdeauna, acum însă exprimau şi altceva... Ceva ce el nu prea putea să identifice. Arătau foarte adânci, ca şi cum ar fi putut să cadă în ei, dacă voia.

Dădu din cap şi, cu o mână, îi făcu semn să intre înaintea lui în sala de bal. După ce domnişoara Martin intră, mai stătu câteva clipe pe loc, sperând ca nimeni să nu fi observat cât de mult timp fuseseră împreună.

Nu voia să-i întineze reputaţia domnişoarei Martin.

Nici s-o umilească pe domnişoara Hunt.

Lily Wyatt, Contesă de Kilbourne, stătea lângă Lauren Butler, Vicontesă de Ravensberg, la supeu, şi amândouă erau angajate într-o conversaţie privată, în timp ce grupul din care făceau parte tăifăsuia mai sonor.

– Neville mi-a spus mai devreme, zise Lily, că ai invitat-o pe domnişoara Hunt la Alvesley Park, pentru serbările celebrarea aniversării.

Lauren făcu o mutră.

– Wilma a adus-o în vizită la mine, spuse ea, şi a făcut nişte aluzii atât de străvezii, încât chiar şi cineva fără creier le-ar fi priceput. Aşa că am invitat-o. Dar asta nu înseamnă mare lucru, nu-i aşa? La vremea aceea, ea şi Joseph vor fi cu siguranţă logodiţi. Nu e niciun secret, aşa-i, de ce l-a invitat unchiul Webster la Bath.

– Nici tu n-o simpatizezi? se interesă Lily.

– O, nu pot s-o sufăr, recunoscu Lauren, deşi mi-ar fi greu să explic de ce. E pur şi simplu prea...

– Perfectă? sugeră Lily, înţelegând că Lauren n-o auzise pe domnişoara Hunt când îi pusese la îndoială gustul, pentru că invitase o simplă profesoară în loja de la Vauxhall Gardens, alături de unii care nu erau de nasul ei. Wilma l-a mustrat pe Joseph pentru că a lăsat-o să se plimbe cu Ducele de McLeith aseară, în timp ce el o făcea pe galantul cu domnişoara Martin. Se teme ca nu cumva să se placă reciproc.

– Domnişoara Hunt şi ducele? întrebă Lauren cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. În niciun caz nu se poate aşa ceva. Pare un om foarte înţelegător.

– Un comentariu extrem de elocvent, remarcă Lily. Dar nu pot să nu-ţi împărtăşesc sentimentele, Lauren. Domnişoara Hunt îmi aminteşte de Wilma, dar într-un sens mult mai rău. Cel puţin, Wilma le e devotată băieţilor ei. Pe domnişoara Hunt nu mi-o pot imagina ca fiind devotată cuiva, ce zici? Mă gândeam că poate tu şi cu mine am putea să...

În ochii lui Lauren, însă, se ivise o luminiţă, aşa că o întrerupse:

– Lily nu cumva te gândeşti s-o faci pe combinatoarea... Şi pe *dezbinatoarea*, aşa-i? Pot să mă joc şi eu?

– Ai putea să-l inviţi şi pe duce la Alvesley Park, dacă vrei, îi propuse Lily.

– La o sărbătoare *de familie?* ridică Lauren din sprâncene. N-ar părea cam ciudat?

– Foloseşte-ţi ingeniozitatea.

– Vai de mine, dar am eu aşa ceva...?

Lauren râse, dar imediat îi veni o idee.

– Christine mi-a spus adineauri că domnişoara Martin se va duce la Lindsey Hall, să petreacă o parte din vară – sora Christinei ia acolo în vacanţă câteva fete de la şcoala ei. Ducele de McLeith şi domnişoara Martin au copilărit în aceeaşi casă, ca un frate şi o soră, şi tocmai s-au regăsit după ani şi ani de despărţire. El, în special, este deosebit de încântat datorită acestui fapt, şi îndrăznesc să spun că şi ea e. Eventual, aş putea să sugerez că s-ar bucura să fie aproape de ea pentru de câteva săp-

tămâni, în timpul verii, înainte ca el să se reîntoarcă în Scoţia, iar ea la Bath.

– Genial, replică Lily. Haide, Lauren, fă-o, Şi pe urmă vom vedea ce mai putem să rezolvăm.

– Asta-i mare drăcie, comentă Lauren. Şi ştii ce crede Susanna? Crede că s-ar putea ca Joseph să-i cam facă ochi dulci domnişoarei Martin. A plimbat-o cu trăsura de câteva ori şi şi-a petrecut timpul cu ea la diverse ocazii, inclusiv aseară la Vauxhall Gardens. Iar adineauri au valsat împreună. Unde-o fi acum, ştii cumva? Şi ea unde e?

– E cea mai improbabilă idilă pe care ne-o putem închipui, decretă Lily cu un licăr poznaş în ochi. Dar, o, Doamne, Lauren, s-ar putea să fie tocmai femeia ideală pentru el. Nicio alta n-a mai reuşit să fie, iar domnişoara Hunt în niciun caz nu este.

– Wilma s-ar face vânătă la faţă! adăugă Lauren.

Îşi zâmbiră strengăreşte, iar Neville, Conte de Kilbourne, care le auzise din apropiere, îşi ţuguie buzele cu un aer nevinovat.

Capitolul 13

Claudia şi Susanna tocmai se întorseseră dintr-o vizită la biblioteca Hookham, a doua zi dimineaţă, când la uşa casei apăru Ducele de McLeith. Fu primit în camera de dimineaţă, unde Claudia stătea singură, răsfoind cartea pe care tocmai o împrumutase. Susanna urcase în odaia copiilor, să-l vadă pe Harry.

– Claudia, spuse el, înaintând prin cameră, după ce fusese anunţat de valet, iar câinele i se repezise în cale lătrând şi dând din coadă. Ăsta-i câinele tău?

– Cred că mai degrabă eu sunt a lui, răspunse ea, în timp ce-l gâdila după ureche. Până-i găsesc un cămin potrivit, cel puţin.

– Îl mai ţii minte pe Horace? o întrebă.

Horace! Fusese un spaniel pe care ea îl adora în copilărie. Se ţinea după ea peste tot, ca o umbră cu urechi ce se bălăngăneau. Zâmbi, amintindu-şi, în timp ce se aşezau amândoi.

– Vicontele şi Vicontesa Ravensberg au vorbit cu mine aseară, înainte să plec de la bal, începu el. M-au invitat să vin pentru câteva săptămâni la Alvesley Park, înainte de a mă întoarce în Scoţia. Se pare că acolo urmează să aibă loc o mare adunare, la aniversarea Contelui şi a Contesei de Redfield. Trebuie să mărturisesc că am fost surprins – nu credeam că-i cunosc destul de îndeaproape ca să merit o asemenea cinste. Oricum, vicontesa i-a explicat că şi tu vei sta în apropiere, la Lindsey Hall, şi s-ar

putea să am ocazia de a mă bucura iar de compania ta pentru câteva săptămâni după atâta vreme.

Făcu o pauză, privind-o întrebător.

Claudia îşi împreună mâinile în poală, privindu-l fără să spună nimic. Susanna şi toate prietenele ei păreau fermecate de povestea pe care o spusese – şi care era întru totul adevărată, deşi nu reprezenta în niciun caz tot adevărul. Cândva, îl iubise cu toată ardoarea inimii ei tinere. Dar, cu toate că zilele flirtului lor fuseseră inocente şi cuviincioase, despărţirea numai astfel nu fusese.

Îi dăruise virginitatea sa lui Charlie, pe culmea pustie a unei coline, în spatele casei tatălui ei.

El jurase că urma să se întoarcă după ea cu prima ocazie, ca să o facă mireasă. Mai jurase, strângând-o la piept, în timp ce lăcrimau amândoi, că avea s-o iubească pentru totdeauna, că niciun om nu iubise vreodată aşa cum iubea el acum. Desigur, şi ea îi spusese la rândul ei cam aceleaşi lucruri.

– Deci, ce părere ai? o întrebă el acum. Să accept? Am avut atât de puţine ocazii să stăm de vorbă de când ne-am reîntâlnit şi avem atât de multe lucruri să ne spunem... Au mai rămas multe amintiri de împărtăşit, şi trebuie să învăţăm să ne cunoaştem din nou. Cred că şi noua Claudia îmi place întru totul la fel de mult pe cât îmi plăcea şi cea de odinioară. Dar am petrecut momente fericite împreună, nu-i aşa? Niciun frate şi o soră adevăraţi nu s-ar fi putut simţi mai bine unul în compania celuilalt.

Claudia purtase revolta în suflet atât de multă vreme, încât uneori o credea dispărută, rămasă în urmă, uitată pe vecie. Dar unele sentimente de demult prindeau rădăcini atât de adânci, încât deveneau parte din propria fiinţă.

– *Nu* suntem frate şi soră, Charlie, spuse ea tăios, şi-n niciun caz nu ne consideram aşa în ultimii doi ani dinaintea plecării tale. Ne iubeam.

Şi rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, în timp ce câinele se instala de-a curmezişul picioarelor ei, cu un oftat de mulţumire.

– Eram foarte tineri, replică el, cu zâmbetul pierindu-i de pe buze.

– Printre cei care nu mai sunt chiar aşa de tineri, i-o întoarse Claudia, circulă ideea preconceputã că tinerii n-ar fi capabili de iubire, că sentimentele lor nu au nicio însemnătate.

– Tinerilor le lipseşte înţelepciunea care vine odată cu vârsta, afirmă Charlie. Era aproape inevitabil să ni se trezească sentimente romantice, Claudia. Până la urmă, am fi trecut peste ele. Eu aproape uitasem.

În sufletul ei creştea o furie profundă – nu pentru sine aşa cum era acum, ci pentru fata de odinioară. Fata care ani de zile suferise neconsolată.

– Acum putem să râdem de toate astea, mai adăugă el.

Şi zâmbi. Ea, însă, nu.

– Eu nu râd, spuse. De ce ai uitat, Charlie? Fiindcă am însemnat atât de puţin pentru tine? Fiindcă te simţeai vinovat după ultima scrisoare pe care mi-o trimiseseşi?

Acum sunt duce, Claudia. Trebuie să înţelegi că asta schimbă foarte mult lucrurile.

...Acum sunt duce...

– Şi ai mai uitat şi că am fost într-adevăr amanţi cu o singură ocazie? continuă ea.

O roşeaţă intensă îi cuprinse lui Charlie gâtul şi obrajii. Claudia îşi impuse să nu roşească şi ea – dar nu-şi abătu privirea dinspre ochii lui.

– A fost o faptă necugetată, spuse el, frecându-şi ceafa cu o mână ca şi cum ar fi început să-l strângă lavaliera. Tatăl tău a procedat neînţelept, lăsându-ne o asemenea libertate. Nici tu nu ai fost deloc înţeleaptă, de vreme ce ştiai că eu urma să plec şi asta putea avea anumite consecinţe. Şi nici eu n-am fost prea înţelept, fiindcă...

– Fiindcă, sugeră ea, văzându-i ezitarea, acele consecinţe ar fi putut cauza complicaţii în noua ta viaţă, aşa cum ai dat clar de înţeles în ultima scrisoare?

Nu trebuie să fiu văzut asociindu-mă prea strâns cu persoane care sunt inferioare poziţiei mele sociale. Acum sunt duce...

– Nu-mi dădusem seama, Claudia, că ai ţinut atât supărarea, recunoscu el cu un oftat. Îmi pare rău.

– Supărarea am lăsat-o în urmă de mult, spuse ea, fără a fi sigură dacă era tocmai adevărat. Dar nu te pot lăsa să mă tratezi în continuare, cu o plăcere atât de i-nimoasă, ca pe sora ta demult pierdută, Charlie, fără a te obliga să-ţi aminteşti tot ceea ce ai uitat atât de uşor.

– Nu mi-a fost nici mie uşor, afirmă el, rezemându-se de spătar, cu privirea în jos. Dar nu eram decât un băiat tânăr şi, dintr-odată, m-am pomenit confruntat cu tot felul de îndatoriri şi responsabilităţi, şi cu o întreagă viaţă şi lume la care nici nu visasem.

Claudia nu-i răspunse nimic. Ştia că-i spunea adevărul – şi totuşi...

Şi totuşi, toate acestea nu scuzau cruzimea trădării lui finale. Cum şi-ar fi putut spune că trecuse peste durere şi revoltă, când de-atunci îi urâse, îi urâse, îi urâse pe toţi bărbaţii cu titlul de duce?

– Uneori, spuse el, mă întrebam dacă merită să fac toate sacrificiile care mi-au fost impuse. Cariera în drept la care visasem... Tu...

Nici de această dată Claudia nu răspunse.

– M-am purtat urât, recunoscu în cele din urmă Charlie, ridicându-se brusc în picioare şi traversând camera până la fereastră, ca să se uite afară. Crezi că nu mi-am dat seama de asta? Şi crezi că n-am suferit şi eu?

Înţelegea. Întotdeauna înţelesese tumultul interior prin care trebuia să fi trecut şi el. Dar unele lucruri, chiar dacă nu se aflau dincolo de iertare, se aflau cel puţin dincolo de scuzele ieftine.

Distrusese acea ultimă scrisoare, împreună cu toate celelalte care o precedaseră, cu mult timp în urmă. Dar bănuia că *încă* ar mai fi putut s-o reproducă din memorie, dacă voia.

– Dacă te consolează cu ceva, Claudia, urmă Charlie, n-am avut o căsnicie fericită. Mona era o scorpie. Căutam să stau acasă cât mai puţin timp cu putinţă.

– Ducesa de McLeith nu e aici, să vorbească în nume propriu, replică ea.

– Aha, făcu el, întorcându-se s-o privească din nou, văd că eşti hotărâtă să te certi cu mine, Claudia.

– Nu vreau să ne certăm, Charlie, ci doar să spunem lucrurilor pe nume. Cum am putea merge mai departe, dacă ne permitem să denaturăm amintirile?

– Aşadar, *putem* merge mai departe? o întrebă. O să mă ierţi pentru tot ce-a fost, Claudia? Vei fi în stare să pui totul pe seama tinereţii, a nechibzuinţei şi a presiunilor unei vieţi pentru care nu eram pregătit?

Nu era cine ştie ce pocăinţă. Chiar în timp ce o formula, continua să-şi găsească singur tot felul de scuze. Oare tinereţea era mai puţin responsabilă decât maturitatea? Dar îi uniseră atâţia ani de prietenie apropiată, plus câţiva de dragoste şi o după-amiază de pasiune intensă. Şi un an de scrisori amoroase, pline de dor, înaintea celei din urmă, care-i frânsese inima şi-i năruise lumea şi întreaga fiinţă. Poate că era o prostie să-şi bazeze întreaga opinie actuală despre el numai pe acea scrisoare şi nimic mai mult. Poate că sosise vremea să ierte.

– Foarte bine, spuse ea după câteva minute de tăcere, iar Charlie se apropie din nou pentru a-i lua o mână într-a lui, strângându-i-o.

– Am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea, atunci când... începu el, dar numai pentru a se întrerupe: lasă, nu contează. Ce să fac în legătură cu acea invitaţie?

– Ce-ai dori să faci?

– Aş vrea să accept. Îmi place familia Ravensberg, cu toţi prietenii şi cunoştinţele lor. Şi doresc să mai petrec câtva timp cu tine. Dă-mi voie să vin, Claudia. Dă-mi voie să fiu din nou fratele tău. Sau nu – nu fratele... Să fiu din nou *prietenul tău*. Întotdeauna am fost prieteni, nu-i aşa? Chiar şi la sfârşit...?

La care sfârşit se referea?

– Azi-noapte, am stat treaz mult timp, continuă el, întrebându-mă ce-ar trebui să fac şi dându-mi seama ce săracă mi-a devenit viaţa de când am părăsit casa tatălui tău şi pe tine. Şi atunci, am ştiut că n-aş putea să accept invitaţia dacă nu spui tu că pot s-o fac.

Şi ea zăcuse multă vreme fără să adoarmă, deşi nu credea că se gândise măcar o clipă la Charlie. Se gândise numai la doi oameni aşezaţi sub o salcie, lângă un iaz cu nuferi, seara, ea având pe umeri haina încălzită de trupul lui, fără să schimbe o vorbă timp de aproape o oră. Era o amintire întru totul la fel de intensă ca aceea a sărutului din Vauxhall Gardens. Poate chiar şi mai intensă. În prima, fusese vorba de patimă – pe când în a doua... Nici nu îndrăznea să se gândească *despre ce* era vorba în cea de-a doua.

– Atunci, du-te la Alvesley, îi răspunse, desprinzându-şi mâna dintr-a lui. Poate reuşim să creăm noi amintiri pentru viitor, cât timp vom fi acolo – amintiri mai plăcute.

Simţi un nod în gât când Charlie îi zâmbi – cu un zâmbet voios care-i amintea de băiatul de odinioară. Niciodată nu visase, măcar, că acel băiat ar fi putut să fie şi crud. Totuşi, oare făcea bine ce făcea? Era înţelept să aibă din nou încredere-n el? Totuşi, nu-i cerea altceva decât simpla prietenie. Putea fi bine să se împrietenească din nou, să lase în sfârşit trecutul undeva în urma ei.

– Îţi mulţumesc, spuse el. N-am să te mai reţin, Claudia. Mă voi întoarce în odăile mele, ca să scriu un răvaş de acceptare pentru doamna Ravensberg.

După plecarea lui, Claudia se uită din nou la cartea pe care o luase de la bibliotecă – dar n-o deschise. Îşi trecu doar degetele peste coperta de piele, până când câinele sări lângă ea şi-şi puse capul în poala ei.

– Ei bine, *Horace*, spuse ea, mângâindu-l pe cap, am impresia că mă leagăn pe un cal de lemn uriaş, plin de emoţii. Nu e deloc o senzaţie comodă pentru o persoană de vârsta mea. Într-adevăr, dacă Lizzie Pickford nu vine

la Lindsey Hall cu mine, cred că s-ar putea să mă duc direct acasă la Bath, până la urmă, şi naiba să-l ia pe Charlie – dacă-mi ierţi limbajul şocant. Şi pe Marchizul de Attingsborough. Dar ce Dumnezeu o să mă fac eu cu tine...?

Câinele ridică ochii spre ea, fără să-şi mişte capul, şi oftă adânc, în timp ce dădea cu coada în canapea.

– Exact! fu Claudia de acord. Voi, masculii, toţi vă credeţi irezistibili!

Sosiseră în oraş nişte veri de la Derbyshire ai doamnei Balderston, iar Joseph fusese invitat să cineze cu familia şi să-i însoţească la operă, mai târziu.

Încă nu stabilise nicio întâlnire pentru a discuta cu Balderston, dar avea s-o facă. Poate chiar în seara aceea. Începea să se jeneze de atâtea amânări.

Şi poate că acum avea să încerce din nou să-i facă curte Portiei Hunt. Trebuia să aibă ea şi o latură mai sensibilă decât cea pe care i-o arătase în drum spre Vauxhall Gardens, iar el trebuia să i-o găsească. Ştia că, de obicei, femeile îl găseau pe cât de fermecător, pe atât de atractiv, deşi rareori se folosea de aceste calităţi ca să flirteze sau să-i facă vreuneia curte – *rareori* fiind cuvântul cheie. Se simţea stânjenit de relaţia pe care o legase cu domnişoara Martin – şi totuşi, simţise că nu era vorba nici de flirt, nici de a face curte. Nu suporta să se gândească ce anume *simţea* că fusese.

Aşa că era destul de prost dispus, în vreme ce-şi petrecea dimineaţa antrenându-se la salonul de box al lui Gentleman Jackson. Când ajunse în Grosvenor Square, acasă la Whitleaf, după-amiază, era hotărât să abordeze totul cât se poate de serios. O ducea iar pe domnişoara Martin în vizită la Lizzie, ca să-i comunice propunerea aceea pentru la vară şi s-o lase să se hotărască singură. Propria lui implicare nu trebuia să se menţină decât la un nivel minim.

Domnişoara Martin era îmbrăcată simplu, ca de obicei, în rochia pe care o purtase şi la picnic, deşi de-atunci

aceasta fusese călcată. Purta şi aceeaşi pălărie de pai. Îşi ţinea câinele în braţe, pe când cobora la parter, chemată fiind de valet.

Arăta ca o femeie pe care el avea senzaţia c-o cunoştea de-o viaţă – ca o membră a familiei sau a casei, deşi habar n-avea de unde-i venise în minte ciudăţenia asta.

– Suntem gata amândoi, anunţă ea.

– Eşti sigură că vrei să iei şi câinele la plimbare, Claudia? o întrebă Whitleaf. Nu ne deranjează cu nimic dacă-l laşi aici, cu noi.

– Puţin aer curat o să-i facă bine, replică ea. Dar îţi mulţumesc, Peter. Eşti remarcabil de bun, când stau să mă gândesc că n-ai prea stat pe gânduri dacă să-l iei în casă sau să mă dai pe mine afară, cu el cu tot! încheie, râzând.

– Atunci, distracţie plăcută amândurora, îi ură Susanna, deşi stătea cu privirea spre Joseph – care văzu că avea în ochi o expresie speculativă.

Pentru prima oară îi trecu prin minte ideea că, necunoscând adevărata natură a relaţiilor dintre el şi domnişoara Martin, soţii Whitleaf se întrebau cu siguranţă ca naiba avea de gând – mai ales de vreme ce ştiau, probabil, că era din aproape toate punctele de vedere un om logodit. Îşi dădea seama abia acum că o pusese pe domnişoara Martin într-o situaţie delicată.

Porniră la drum cu cabrioleta lui, deşi vremea nu mai era la fel de caldă ca prima dată. Câţiva nori răzleţi acopereau din când în când soarele, răspândind o răcoare plăcută.

– Unde i-aţi spus Susannei că mergeţi în după-amiaza asta? se interesă el.

– La o plimbare în parc.

– Şi cu celelalte ocazii?

– Tot la o plimbare în parc, repetă ea, atentă numai la câine.

– Şi ce-a avut de spus în legătură cu toate aceste plimbări? întrebă Joseph.

Întoarse capul tocmai la timp pentru a-i vedea roşeaţa din obraji, înainte de a coborî privirea.

– A, nimic, murmură ea. De ce-ar fi trebuit să spună neapărat ceva...?

Pesemne credeau că flirta cu ea, în timp ce-i făcea curte domnişoarei Hunt. Şi al dracului să fie dacă n-o nimeriseră aproape la ţanc! În sinea lui, Joseph făcu o strâmbătură. Trebuia să fie o situaţie foarte deranjantă pentru ea.

Rămaseră tăcuţi. Dar în ziua aceea tăcerea trebuia să fie evitată cu orice preţ, hotărî marchizul după câteva momente – şi se părea că şi domnişoara Martin era de acord. Tot restul drumului până la Lizzie, conversară veseli despre diverse cărţi pe care le citiseră amândoi. Şi nu era o discuţie crispată şi stânjenitoare, aşa cum ar fi fost de aşteptat, ci una inteligentă şi animată. Joseph şi-ar fi dorit ca drumul să dureze mai mult.

Lizzie se afla în salonul de la etaj, aşteptându-l. Îl îmbrăţişă strâns, cu ambele braţe petrecute în jurul gâtului, ca de obicei, după care îşi înclină capul într-o parte.

– Mai ai pe cineva cu tine, tati, spuse ea. Cine este, domnişoara Martin?

– Da, ea e, răspunse el, şi o văzu cum se lumină la faţă.

– Şi nu sunt numai eu, adăugă domnişoara Martin. Am mai adus pe cineva să te cunoască, Lizzie – sau, cel puţin, e *aproape* un cineva. Pe Horace l-am adus.

Horace? Joseph îi aruncă o privire amuzată, dar atenţia ei se îndrepta numai spre fiica lui.

– V-aţi adus *câinele!* exclamă Lizzie, tocmai când collie-ul se hotărî să latre.

– Vrea să vă împrieteniţi, îi explică domnişoara Martin fetiţei, în timp ce aceasta se retrăgea. În niciun caz nu-ţi va face vreun rău – şi, oricum, îl ţin bine. Uite, lasă-mă să te iau de mână...

Şi, luându-i mâna, o trase spre capul câinelui şi o făcu să-l mângâie pe spate. Căţelul întoarse capul şi o linse pe încheietura mâinii. Lizzie şi-o smuci înapoi, dar imediat izbucni în râs.

– *M-a lins!* strigă ea. Vreau să-l mai pipăi odată.

– E un border collie, o lămuri domnişoara Martin, în timp ce îi lua iar mâna şi o apropia de capul câinelui. Una dintre cele mai inteligente rase de câini. Câinii collie se folosesc adesea să păzească oile, să nu le lase să se rătăcească, să le adune înapoi când se împrăştie, să le conducă la stână după ce-au păscut pe câmp sau pe dealuri. Desigur, Horace e încă pui şi n-a fost dresat pentru asta.

Joseph se duse să deschidă fereastra salonului şi rămase acolo, privindu-şi fetiţa cum se îndrăgostea. Curând, şedea pe canapea, cu căţelul alături, explorându-l cu mâinile ei delicate şi sensibile, şi râzând în timp ce el gâfâia încântat şi-i lingea ba o mână, ba pe cealaltă, ba faţa.

– O, tati, exclamă ea, uită-te la mine! Şi uită-te şi la Horace!

– Mă uit, iubito, răspunse el.

Se uita şi la domnişoara Martin, care şedea lângă fiica lui, de cealaltă parte a câinelui, mângâindu-l, în timp ce-i povestea lui Lizzie cum îl obţinuse, înfrumuseţând considerabil relatarea, ca să pară mult mai comică decât fusese în realitate. Lui Joseph i se părea că era atât de absorbită în conversaţia cu Lizzie, încât uitase complet de prezenţa lui. Îi era foarte uşor să-şi dea seama cum devenise o profesoară atât de bună şi de ce în şcoala ei domnea o atmosferă aşa de fericită.

– Ţin minte că mi-a spus, tocmai zicea domnişoara Martin, că în toate poveştile pe care le inventezi tu e câte un câine. N-ai vrea să-mi spui şi mie una dintre povestirile acelea, iar eu să scriu pe hârtie?

– Acum? întrebă Lizzie, râzând, în timp ce-şi retrăgea capul din faţa unei noi reprize de lins pline de entuziasm.

– De ce nu? întrebă domnişoara Martin. Poate că tăticul tău îmi va aduce hârtie, o călimară şi o pană.

Îl privi cu sprâncenele înălţate, iar el ieşi din cameră fără a mai adăuga ceva. Când se întoarse, le găsi pe amândouă aşezate pe jos, cu câinele între ele, culcat pe spate şi scărpinat pe burtă. Atât Lizzie, cât şi domnişoara Martin chicoteau, cu capetele apropiate unul de altul.

Undeva, în adâncul făpturii lui Joseph, ceva fremătă.

Apoi, domnişoara Martin se aşează la măsuţa de scris, în timp ce Lizzie spunea o poveste sumbră, cu vrăjitori şi vrăjitoare care-şi practicau îndeletnicirile malefice în adâncul unei păduri unde, într-o zi, s-a rătăcit o fetiţă nefericită. În timp de copacii se strângeau în jurul ei ca s-o prindă, iar rădăcinile lor se repezeau în sus să-i pună piedică şi scoteau tentacule cu care să-i încolăcească gleznele şi s-o trântească la pământ, şi în timp ce tunetul bubuia deasupra şi amenințau tot felul de alte nenorociri cumplite, singura ei speranţă de salvare era propria-i inimă vitează şi un câine fără stăpân care apăruse dintr-odată şi acum le ataca pe toate din jur, în afara tunetelor, şi într-un târziu, frânt de oboseală şi plin de sânge, a dus-o pe fată la marginea pădurii, de unde ea şi-a putut auzi mama cântând în grădina plină cu flori frumos mirositoare. Se părea că furtuna nu se extinse şi în afara pădurii.

– Gata, spuse domnişoara Martin, punând pana jos. Am scris-o pe toată. Vrei să ţi-o citesc?

Şi începu. La sfârşit, Lizzie bătu din palme, râzând.

– Este *exact povestea mea!* se bucură ea. Ai auzit-o, tati?

– Da, răspunse marchizul.

– Ai să mi-o poţi citi, continuă fetiţa.

– Şi am să ţi-o şi citesc, fu el de acord. Dar nu la culcare, Lizzie. *Poate că tu ai reuşi să adormi liniştită după* aceea, dar te asigur că eu n-aş mai fi în stare. Încă mai tremur de frică. Am crezut c-aveau să piară amândoi.

– O, tăticule! exclamă Lizzie. Personajele principale din poveşti trăiesc fericite până la adânci bătrâneţi, *întotdeauna!* Doar ştii asta.

Ochii lui îi întâlniră pe ai domnişoarei Martin. Da, în poveşti, poate. În viaţă, lucrurile stăteau adesea altfel.

– Ce-ar fi să ieşim cu domnişoara Martin în grădină, propuse el, şi acolo îi vei spune cum se numesc toate florile. Poate veni şi câinele.

Lizzie sări în picioare, întinzând o mână spre el.

– Vino cu mine să-mi iau boneta!

Joseph făcu un pas spre ea, apoi se opri.

– Ia fii tu o fetiţă deşteaptă şi du-te să ţi-o iei fără mine. Poţi s-o faci?

– Sigur că pot! se lumină ea la faţă. Numără până la cincizeci, tati, şi am să mă întorc. Da' stai, nu prea repede, prostuţule! adăugă ea, râzând amuzată, când Joseph începu să turuie numerele.

– Unu... doi... trei... o luă el iar de la capăt, mai rar, în timp ce fetiţa ieşea din cameră. După un moment, căţelul se ridică în picioare şi porni după ea.

– Este într-adevăr capabilă de foarte multe, nu-i aşa? spuse el. Am fost neglijent. Ar fi trebuit să-i aranjez ceva mult mai din timp. Atâta numai că era încă mică, şi aveam impresia că iubirea şi protecţia erau de ajuns.

– Nu vă învinuiţi singur, îl consolă domnişoara Martin. Iubirea valorează incomparabil mai mult decât oricare alt dar pe care i l-aţi fi putut oferi. Şi să ştiţi că nu e deloc prea târziu. Vârsta de unsprezece ani e foarte potrivită pentru a descoperi că are aripi.

– Cu care să zboare departe de mine? întrebă el cu un zâmbet trist.

– Într-adevăr, şi tot cu ele să zboare şi înapoi la dumneavoastră!

– Libertate... O fi cu putinţă pentru ea?

– Numai ea singură poate decide asta, replică domnişoara Martin.

De pe scară se auziră paşii lui Lizzie, revenind.

– Patruzeci... patruzeci şi unu... patruzeci şi doi... reîncepu el să numere cu glas tare.

– Am venit! strigă Lizzie din hol, după care apăru în uşă, îmbujorată şi emoţionată, cu pleoapele fluturându-i, în timp ce căţelul se repezea înăuntru pe lângă ea. Şi mi-am adus şi boneta! adăugă, fluturând-o cu o mână.

– O, bravo, Lizzie! o felicită domnişoara Martin.

Joseph simţi în piept un junghi de iubire de-a dreptul dureros.

Stătură o oră în grădină, înainte ca doamna Smart să aducă tava cu ceaiul. Lizzie începu unul dintre jocurile ei

favorite, aplecându-se peste flori, pipăindu-le şi mirosindu-le, pentru a le recunoaşte. Uneori, îşi unea mâinile la spate şi le examina numai cu ajutorul mirosului. Domnişoara Martin încercă şi ea, cu ochii închişi, dar făcea aproape la fel de multe greşeli, câte identificări corecte, iar Lizzie râdea amuzată. Totuşi, o ascultă cu atenţie în timp ce domnişoara Martin îi ţinea o lecţie de botanică, indicându-i părţile şi calităţile fiecărei plante, şi ajutând-o să le atingă, pentru a înţelege mai bine.

Joseph stătea şi se uita. Aproape niciodată nu avusese destul timp pentru a nu face nimic altceva decât să-şi observe fiica. De obicei, când sosea în vizită, el devenea centrul de atracţie al întregii ei lumi. Azi veniseră la ea domnişoara Martin şi câinele, şi cu toate că-l striga de multe ori ca să se asigure că observase câte ceva, se vedea clar cât se delecta cu compania lor.

Oare aşa ar fi putut să fie viaţa de familie, se întrebă el, dacă ar fi fost liber să se însoare în tinereţe, când o cunoscuse pe Barbara şi se îndrăgostise de ea? Oare cu soţia şi copiii lui s-ar fi simţit la fel de bine cum se simţea cu domnişoara Martin şi Lizzie? Ar fi găsit şi alături de ei această mulţumire, această fericire?

Capetele lor se atingeau, aşa cum stăteau aplecate deasupra unei pansele. Domnişoara Martin îşi petrecuse un braţ pe după mijlocul lui Lizzie, care o ţinea cu braţul de umeri. Câinele se gudura pe lângă ele şi, la un moment dat, o luă la goană după un fluture.

Dumnezeule mare, îşi spuse Joseph dintr-odată. Ducă-se toate dracului, pur şi simplu nu trebuia să se gândească la asemenea lucruri. Era tocmai ceea ce se hotărâse să nu facă, în niciun caz în după-amiaza aceea.

Urma să aibă şi el o viaţă de familie. Soţia sa şi mama copiilor lui n-avea să fie nici Barbara, nici domnişoara Martin, şi niciunul dintre copii nu putea fi Lizzie. Dar *urma să* aibă o asemenea viaţă. Chiar în aceeaşi seară, trebuia să înceapă s-o curteze serios pe Portia Hunt. Avea să treacă a doua zi pe la Balderston, ca să-i ceară formal mâna. *Cu siguranţă*, după ce se lo-

godeau oficial, avea să devină mai relaxată. Cu siguranţă, îşi dorea şi ea o căsnicie bazată pe afecţiune, căldură, apropiere familială. *Cu siguranţă* că aşa trebuia să fie.

Tava cu ceaiul sosi, întrerupându-i gândurile, iar domnişoara Martin şi Lizzie veniseră să se aşeze la masă. Domnişoara Martin turnă ceaiul în ceşti.

– Lizzie, spuse ea după ce împărţi ceştile şi pateurile, aş dori să te văd ieşind mai mult la aer în timpul verii. Ţi-a plăcut după-amiaza aceea din Richmond Park, nu-i aşa? Aş vrea să te văd iar cum te plimbi, alergi şi sari, şi găseşti mai multe flori şi plante decât ştii deja că există. Aşa că te-aş invita să vii cu mine la ţară pentru câteva săptămâni.

Lizzie, care şedea lângă Joseph, îl căută cu mâna în care nu ţinea farfuria. El i-o apucă strâns.

– Nu vreau să mă duc la şcoală, tati, spuse ea.

– Nu e vorba de şcoală, îi explică domnişoara Martin. Una dintre profesoarele mele, domnişoara Thompson, va duce zece fete din şcoală la Lindsey Hall, în Hampshire, pentru câteva săptămâni. Este un conac mare, la ţară, cu un parc enorm împrejur. Se duc acolo în vacanţă, şi am să merg şi eu. Înţelegi, unele dintre fetele mele nu au părinţi sau case, aşa că trebuie să rămână la noi în timpul vacanţelor, şi încercăm să le ajutăm să-şi petreacă timpul cât mai plăcut, cu multe activităţi şi distracţii. Şi m-am gândit că poate ai vrea să vii şi tu cu mine.

– Te duci şi tu, tati? se interesă Lizzie.

– Pentru un timp, voi sta şi eu într-o casă din apropiere. Am să pot veni să te văd.

– Şi cine-o să mă ducă? mai vru ea să ştie.

– Eu, îi răspunse domnişoara Martin.

Joseph o privi atent pe Lizzie. Toată roşeaţa, oricum slabă, pe care i-o adusese în obraji ieşitul la aer, pălise.

– Mi-e frică... Şopti ea.

Tatăl ei o strânse puţin mai tare de mână.

– Nu te forţează nimeni să mergi, o asigură el. Nicăieri nu eşti obligată să te duci, Lizzie. Voi găsi pe altcineva care să vină să stea aici şi să-ţi ţină companie,

o persoană care să-ţi placă şi care să se poarte frumos cu tine.

Poate că domnişoara Martin n-ar fi fost de aceeaşi părere cu el. Poate avea să considere că trebuia să insiste ca fiica lui să-şi găsească aripile, s-o împingă afară din cuib, cum s-ar spune... Dar ea nu zicea nimic. Şi, de fapt, spusese tocmai contrariul, nu? Cu propriile ei cuvinte îi spusese că Lizzie trebuia să ia singură hotărârea.

– Fetele acelea au să mă urască, spuse ea.

– De ce să te urască? replică domnişoara Martin.

– Fiindcă eu am o casă şi un tătic.

– Nu cred că te vor urî.

– N-aş spune nimic despre tati, continuă Lizzie, luminându-se la faţă. M-aş preface că sunt la fel ca ele.

Adică exact aşa cum i-o descrisese domnişoara Martin Ducesei de Bewcastle – ca pe o fată de caritate pe care i-o recomandase omul ei de afaceri. Iar el nu avea să protesteze? Chiar se ruşina cu ea, aşadar? Sau nu făcea decât să se conformeze aşteptărilor înaltei societăţi din partea oricărui gentleman?

– Vor face fel de fel de lucruri cu mine? întrebă fata, întorcând capul în direcţia domnişoarei Martin. Vor zice că le deranjez?

Încă odată, Joseph admiră onestitatea Claudiei, care nu se repezi să nege imediat.

– Va trebui să aflăm, spuse ea. Cu siguranţă, vor fi politicoase. La şcoala mea se învaţă şi bunele maniere. Dar de tine va depinde să-ţi faci prietene.

– Dar eu niciodată *n-am avut* prietene! se plânse Lizzie.

– Atunci, asta va fi şansa ta de a-ţi face câteva, replică domnişoara Martin.

– Şi peste câteva săptămâni am să mă întorc aici?

– Dacă vrei.

Fata rămase tăcută, fără să-l mai atingă pe Joseph. Numai mâinile care i se frământau în poală îi trădau agitaţia – precum şi faptul că se legăna înainte şi-napoi, la fel ca în unele momente când era profund tulburată.

Pleoapele-i vibrau, iar sub ele, ochii i se zbăteau în orbite. Buzele i se mişcau fără să scoată niciun sunet.

Joseph îşi înfrână imboldul de a o cuprinde în braţe.

– Dar mi-e aşa de frică... Şopti ea din nou.

– Atunci, ai să rămâi aici, spuse el ferm. Voi începe imediat să-ţi caut o nouă companioană.

– N-am vrut să zic că nu mă *duc*, tăticule, ci numai că mi-e foarte *frică.*

Continuă să se legene şi să-şi frământe mâinile, în timp ce domnişoara Martin nu spunea nimic, iar Joseph nu-şi putea stăpâni supărarea – complet nejustificată, desigur – la adresa ei.

– Am învăţat atât de multe despre curaj, din unele poveşti pe care mi le-ai spus tu, tati, reluă Lizzie într-un târziu. Nu poţi da dovadă de curaj decât atunci când ţi-e frică. Dacă nu ţi-e frică, nu mai ai nevoie de curaj.

– Iar tu ţi-ai dorit *dintotdeauna* să faci o faptă curajoasă, Lizzie? o întrebă domnişoara Martin. Ca Amanda din povestea ta, când ar fi putut să scape din pădure mai devreme dacă nu se oprea să salveze câinele din capcana pentru iepuri?

– Dar de curaj nu ai nevoie doar ca să lupţi cu vrăjitoarele şi relele, nu-i aşa? întrebă Lizzie.

– Da, e nevoie de curaj şi ca să păşeşti în necunoscut, când ţi-ar fi mai uşor să te agăţi doar de ceea ce ţi-e familiar şi sigur, confirmă Claudia.

– Atunci, zise fetiţa, după încă o scurtă tăcere, cred c-am să fiu curajoasă. Vei fi mândru de mine dacă sunt curajoasă, tăticule?

– *Întotdeauna* sunt mândru de tine, iubito, îi răspunse el. Dar, da – aş fi deosebit de mândru dacă ai avea atâta curaj încât să te duci.

– Atunci, am să mă duc! declară ea cu hotărâre, şi în aceeaşi clipă se opri din legănat. Am să mă duc, domnişoară Martin!

Apoi se întoarse brusc să caute cu mâna braţul lui Joseph şi se aşeză pe genunchii lui, pentru a-l cuprinde strâns şi a se ascunde lângă el.

Braţele lui o împresurară, în timp ce-şi lăsa capul pe spate, cu ochii închişi. Înghiţi în sec, simţindu-se în chip absurd gata să izbucnească în lacrimi. Când deschise ochii, văzu că domnişoara Martin se uita ţintă la ei, arătând iar ca o profesoară disciplinată – sau ca prietena lui foarte dragă.

Pe negândite, întinse un braţ peste masa dintre ei, iar Claudia, după ce-i privi un moment mâna, i-o dădu pe a sa.

Uneori, viaţa era de o ironie de-a dreptul amară. Joseph simţea din nou că-şi găsise o familie acolo unde nu putea exista niciuna – tocmai când onoarea îl obliga să ceară de soţie o femeie care nu voia nici măcar să fie sărutată vreodată.

Mâna lui o prinse pe a domnişoarei Martin, strângând-o cu putere.

Capitolul 14

*Două săptămâni mai târziu, spre sfârşitul unei după-*amiezi, Claudia era îmbrăcată în vechea ei rochie albastră de seară şi-şi aranja singură părul, după ce refuzase serviciile unei cameriste oferite cu mărinimie de Ducesa de Bewcastle. Se simţea inexplicabil de deprimată, deşi avea toate motivele să se simtă tocmai invers.

Era tratată ca o musafiră de vază la Lindsey Hall, nicidecum ca profesoara venită să supravegheze un grup mare de eleve de caritate. Iar peste o jumătate de oră avea să fie, împreună cu familia Bedwyn, în drum spre Alvesley Park, unde aveau loc un dineu festiv şi o serată mondenă. Acolo urma s-o întâlnească şi pe Susanna, ca şi pe Anne, care sosise din Wales în ajun, cu Sydnam şi copiii lor.

Călătoria de la Londra, cu câteva zile în urmă, decursese fără evenimente, deşi Lizzie lăcrimase o vreme după despărţirea de casă şi de tatăl ei, şi tot drumul se ţinuse strâns de Claudia. Dar Susanna şi Peter, împreună cu care călătoreau, se purtaseră frumos cu ea, câinele stătuse cuibărit alături, şi fusese mai mult decât încântată când trăsurile se opriseră şi doica îl adusese pe Harry la mama lui, care-i dăduse voie lui Lizzie să-i atingă mânuţa şi să-i mângâie părul ca un puf.

Fusese o bucurie să le reîntâlnească pe Eleanor Thompson şi pe fetele pe care urma să le aducă la Lindsey Hall, şi toate păruseră sincer încântate s-o vadă. Pe Lizzie o întâmpinaseră cu prudenţă şi curiozitate, însă

chiar din prima seară Agnes Ryde, cea mai dominantă dintre eleve şi care avea şaisprezece ani, se hotărâse s-o ia pe fata cea nouă sub aripa ei, iar Molly Wiggins, cea mai mică şi mai timidă, o alesese pe Lizzie ca prietenă particulară, luând-o ferm de mână. Imediat se oferise s-o pieptene, şi o purtase aproape pe sus până-n camera pe care aveau s-o ocupe împreună, în timp ce Agnes o ducea de celălalt braţ.

Fusese o plăcere să le vadă din nou pe Flora şi Edna, şi să descopere că amândouă păreau într-al nouălea cer de fericire, cu noile lor ocupaţii, şi ardeau de nerăbdare să se fălească puţin în faţa fostelor lor colege.

Ducesa se purtase cu multă amabilitate. La fel făcuseră Lordul şi doamna Aidan Bedwyn, Contele şi Contesa de Rosthorn – contesa fiind cea mai mică dintre cele două surori Bedwyn – şi Marchizul de Hallmere. Ducele de Bewcastle fusese politicos. Ba chiar, într-o seară, la cină, conversase cu Claudia zece minute încheiate, comportându-se ireproşabil de manierat. Iar doamna Hallmere traversase pe jos peluza, într-o dimineaţă, îmbrăcată în echipamentul ei de călărie, şi o salutase pe Claudia înainte de a schimba câteva cuvinte cu Molly şi Lizzie, care făceau coliere din margarete. Între timp, câinele îşi fugărea coada şi se repezea la orice gâză îndeajuns de nesocotită ca să se aventureze în spaţiul lui personal.

Doamna Hallmere se purta ca o regină care se coboară la nivelul celor mai de jos supuşi ai ei, reflectase cu ostilitate Claudia, înainte de a-şi reproşa nedreptatea. Femeia aceea ar fi putut foarte uşor să nu le dea nici cea mai mică atenţie. Iar cuvintele ei, la Londra, fuseseră destul de usturătoare: *Purtaţi ranchiună mult timp, domnişoară Martin.*

Charlie venea zilnic călare de la Alvesley şi, odată, se duseseră la o lungă plimbare în jurul lacului, vorbind tot timpul. Se simţise la fel ca pe vremuri – sau, mă rog, poate nu tocmai la fel. Pe-atunci, el fusese un adevărat erou, un idol, un semizeu incapabil să facă vreun lucru

rău sau cât de cât lipsit de noblețe. Acum, Claudia nu-și mai făcea niciun fel de iluzii în legătură cu el. Era un om ca toți ceilalți, cu calități și slăbiciuni omenești. Dar nu putea tăgădui că se simțea foarte bine cu el, stând din nou de vorbă. Nu era sigură c-ar mai fi putut vreodată să-i acorde cu adevărat încrederea ei. Se mulțumea doar cu o reluare a prieteniei.

Apoi, sosise invitația de a se duce la Alvesley Park cu toată lumea în afară de Eleanor, care se oferise să rămână în urmă cu fetele, ceea ce nu era tocmai un sacrificiu, cum insistase ea să le asigure pe Claudia și pe sora ei, de vreme ce considera că majoritatea ocaziilor mondene erau doar o plictiseală fără margini.

Și, desigur, își spunea Claudia, în timp ce lăsa peria de păr jos și se ridica în picioare, luându-și șalul de culoarea pătrunjelului, invitația și motivul din spatele acesteia erau răspunzătoare pentru proasta ei dispoziție. Urma să fie într-adevăr o cină festivă, deși mai era încă o săptămână încheiată până la petrecerea aniversară planificată pentru Contele și Contesa de Redfield.

De data asta, se sărbătorea o nouă logodnă.

A domnișoarei Hunt cu Marchizul de Attingsborough.

Și era o autoamăgire enormă, să-și spună că deprimarea ei era *inexplicabilă*.

Se ducea la Alvesley Park, așadar, pentru a-i sărbători logodna. Ar fi putut evita ușor să se ducă, bănuia, dar ajunsese la concluzia că ar fi fost o probă de lașitate să se țină la distanță. Și, oricum, niciodată nu-i stătuse-n fire să fugă de realitate. În plus, aștepta cu sinceră nerăbdare să le revadă pe Anne și Susanna.

Cam peste vreo oră, când ajunse la Alvesley Park cu grupul de la Lindsey Hall, fu imediat absorbită în marele iureș al întâmpinărilor și salutărilor. În câteva momente, însă, se pomeni prinsă în brațele lui Anne, care râdea. Și, deodată, se bucură nespus că venise.

– Claudia! strigă Anne. O, ce bine-mi pare că te văd! Arăți extraordinar de bine și dacă e să dau crezare spuselor Susannei, ai făcut furori la Londra!

– Exagerezi, răspunse Claudia, râzând. Dar şi tu arăţi minunat, Anne. Pur şi simplu, plesneşti de-atâta sănătate! Dar faţa ta *nu* este bronzată *de soare,* nu-i aşa?

– Da, e de la aerul de mare, îi explică Anne. Sydnam susţine că ar fi şi de la aerul din Ţara Galilor.

Soţul ei stătea alături, iar Claudia îi întinse mâna, amintindu-şi să i-o ofere pe stânga, de vreme ce lui îi lipsea braţul drept. În timp ce i-o strângea, îi zâmbi – cu zâmbetul lui strâmb, dar atât de fermecător, cauzat de arsurile care-i vătămaseră acea parte a feţei.

– Claudia, o salută el, mă bucur că te revăd.

Anne îl luă de braţ, privind-o pe Claudia cu ochi strălucitori.

– Avem nişte veşti minunate, spuse ea, şi le anunţăm oricui vrea să asculte.

Ridică privirea spre soţul ei, râzând.

– Sau, mai bine zis, eu le spun tuturor. Sydnam e mult prea modest. Trei dintre tablourile lui vor fi expuse la Royal Academy, în toamnă. Ai auzit vreodată ceva mai emoţionant?

Din apropiere răsună o exclamaţie ascuţită, iar Contesa de Rosthorn se repezi la Sydnam Butler şi-l cuprinse strâns în braţe.

– Syd! Strigă ea. Este adevărat? O, mă bucur aşa de tare că-mi vine să plâng! Şi uite, tocmai asta fac. Proasta de mine. Ştiam eu c-ai să reuşeşti. Pur şi simplu *ştiam.* Gervase, vino să auzi, şi te rog să aduci şi o batistă cu tine.

Domnul Butler fusese un pictor talentat, înainte de a-şi pierde braţul şi ochiul drept în timpul Războaielor Peninsulare. După aceea, se dedicase scopului de a deveni un bun steward, convingându-l pe Ducele de Bewcastle să-i dea un post la moşia lui din Ţara Galilor. Dar la scurt timp după căsătoria cu Anne, în urmă cu doi ani, Sydnam începuse iar să picteze la îndemnurile ei, folosindu-şi mâna stângă şi gura.

Claudia luă braţul lui Anne şi-l strânse.

– Sunt aşa de fericită pentru voi, Anne, spuse ea. Şi băiatul meu drag, David, ce mai face? Dar Megan?

David Jewell era fiul lui Anne, născut cu nouă ani înainte ca ea să-l cunoască pe domnul Butler. Pe vremea când Anne preda la şcoala din Bath, David locuise şi el acolo. După plecarea lor, Claudia îi dusese şi lui dorul aproape la fel de mult ca lui Anne.

Dar abia dacă auzi răspunsul acesteia. Îl zărise pe Marchizul de Attingsborough, care stătea de vorbă cu Ducesa de Bewcastle şi cu doamna Hallmere. Arăta înalt, impunător şi chipeş. Şi, de asemenea, zâmbea şi părea în culmea fericirii.

Parc-ar fi fost un străin, reflectă Claudia. Şi totuşi, chiar în timp ce se gândea la asta, privirile li se întâlniră, peste holul aglomerat, iar el redeveni omul care-i fusese atât de drag, în chipul acela straniu, pe parcursul celor două săptămâni petrecute la Londra.

Venea spre ea, observă Claudia, peste câteva clipe. Se întoarse dinspre Anne, ca să-i iasă în întâmpinare.

– Domnişoară Martin, o salută marchizul, întinzându-i mâna.

– Lord Attingsborough, răspunse Claudia, depunându-şi-o într-a lui.

– Ce mai face Lizzie? se interesă el, vorbind mai încet.

– Remarcabil de bine. Şi-a făcut prietene şi împletesc coliere din margarete. Iar Horace n-a arătat niciun fel de loialitate – m-a abandonat total, ca să devină umbra ei. Grăjdarul-şef al ducelui îi va face o zgardă şi o lesă, astfel încât Lizzie să-l poată duce cu ea peste tot. Cred că Horace simte că ea are nevoie de protecţie şi va învăţa să-i fie nepreţuit după puţin dresaj.

– Coliere de margarete? repetă marchizul, înălţând din sprâncene.

– E un lucru foarte simplu de făcut pentru ea, îi explică domnişoara Martin. Poate să găsească şi să recunoască margaretele în iarbă, iar împletitul colierelor e cât se poate de uşor. Umblă peste tot garnisită cu ghirlande şi coroniţe.

Joseph zâmbi.

– Şi prietenele?

– Agnes Ryde, cea mai neînduplecată dintre elevele mele, s-a autointitulat protectoarea ei, iar Molly Wiggins şi Doris Chalmers se întrec pentru poziţia de cea mai bună prietenă. Totuşi, cred că Molly a câştigat deja concursul, întrucât ei i-a venit mai întâi ideea şi stă în aceeaşi cameră cu Lizzie. Au devenit aproape nedespărţite.

Marchizul zâmbi radios. Dar înainte ca oricare dintre ei să mai poată scoate o vorbă, lângă el apăru domnişoara Hunt, care arăta fermecător în roz, şi-l luă de braţ. Îi surâse, după ce dădu din cap spre Claudia cu răceală.

– Trebuie să veniţi şi să staţi de vorbă cu Ducele şi Ducesa de Bewcastle, îi spuse ea. Sunt acolo şi conversează cu mama şi cu tata.

Marchizul făcu o plecăciune în faţa Claudiei şi plecă împreună cu logodnica lui.

Cu preţul unui efort ferm, Claudia îşi alungă deprimarea care o învăluise toată ziua. Era cu adevărat înjositor – ca să nu mai spună şi cât de prostesc! – să râvnească la bărbatul altei femei. Susanna, cu un zâmbet luminos de bun-venit, se apropia de ea dintr-o parte, iar Charlie, surâzând la fel de cordial, sosea din direcţia cealaltă. Claudia avea toate motivele din lume să fie veselă.

Şi chiar *era.*

Joseph se simţea fericit într-un mod acceptabil. Cererea lui în căsătorie fusese primită favorabil, desigur, atât de către Balderston, cât şi de Portia însăşi. Iar doamna Balderston fusese de-a dreptul în extaz.

Nunta urma să se oficieze în aceeaşi toamnă, la Londra. Aşa hotărâseră, de comun acord, Portia şi doamna Balderston. Era mare păcat, căzură de acord amândouă, că n-o puteau face într-un moment mai prielnic al anului, când toată lumea bună avea să fie în oraş, însă ar fi avut prea mult de aşteptat până-n primăvara următoare, mai ales din pricina stării precare de sănătate a Ducelui de Anburey.

De-atunci, discutaseră numai despre liste de invitaţi, ţinute de mireasă şi vacanţe de nuntă – cel puţin, când în prezenţa lui Joseph, ca să le audă. Acest lucru îi reînnoia speranţele că, la urma urmei, căsnicia lui avea să fie una reuşită. Desigur, cu toată agitaţia planurilor de nuntă, urmate de mutarea la Alvesley, îi fusese imposibil să petreacă fie şi doar câteva momente între patru ochi cu logodnica lui, dar această situaţie avea să fie remediată cu siguranţă după ce se termina petrecerea din seara aceea. Şi era o bucurie de netăgăduit să-şi vadă aproape toată familia adunată cu acea ocazie, inclusiv pe mama şi pe tatăl lui, care veniseră de la Bath. Lordul şi doamna Balderston erau şi ei de faţă, deşi urmau să plece a doua zi, înainte ca festivităţile aniversare să înceapă cu adevărat.

Aşa cum dictau bunele maniere, Portia nu rămase lângă el după cină, când toţi se adunară în salon. Rămase cu Neville, Lily şi McLeith sorbindu-şi ceaiul. Nev o chemase în grupul lor, oarecum spre surprinderea lui Joseph, care ştia că nici el şi nici Lily n-o prea agreau. Poate că voiau doar să încerce s-o cunoască mai bine.

Un singur lucru ameninţa să-i strice buna dispoziţie – sau, mă rog, poate chiar două, dacă ţinea seama şi de prezenţa domnişoarei Martin, de care se ataşase mult prea mult în timpul şederii la Londra. Îi era un dor îngrozitor de Lizzie. Fiica lui se afla chinuitor de aproape, acolo la Lindsey Hall găsindu-şi prietene, făcând ghirlande din flori şi umblând însoţită peste tot de un border collie credincios. Ar fi vrut să fie şi el acolo, s-o culce seara, să-i citească o poveste... Dar regulile de fier ale înaltei societăţi impuneau ca progenitura nelegitimă a unui bărbat să fie ţinută nu numai departe de familia lui, ci chiar şi ca un secret total faţă de aceasta.

– Eşti îngândurat, Joseph, remarcă verişoara sa Gwen, rămasă văduvă ca doamna Muir, în timp ce venea să se aşeze lângă el.

– De unde îşi trage puterea înalta societate, Gwen? o întrebă el.

– Interesată întrebare, murmură verişoara lui, zâmbindu-i. Societatea este formată din indivizi – şi totuşi, are o personalitate colectivă a ei proprie, nu-i aşa? De unde-şi trage puterea? Nu ştiu. Din istorie, poate? Din obişnuinţă? Dintr-o combinaţie a celor două? Sau din teama generală că dacă slăbim oricare dintre regulile sale atât de rigide, ne vor invada temutele clase inferioare? Spectrul celor întâmplate în Franţa continuă să se contureze ameninţător, cred, deşi totul e absurd. De aceea evit înalta societate cât pot de mult. Ai vreo problemă anume cu ea?

Joseph era la un pas de a i se confesa. Ce-ar fi spus doamna Muir dacă o informa despre Lizzie, aşa cum îi mărturisise fratelui ei, cu ani în urmă? Era aproape convins că nu s-ar fi arătat nici şocată nici neînţelegătoare. Dar nu putea s-o facă. Era verişoara şi prietena lui – dar era totodată şi o doamnă. Aşa că îi răspunse cu o altă întrebare:

– Ţi-ai dorit vreodată să te poţi refugia în cel mai îndepărtat colţ al lumii şi să începi o viaţă nouă, unde nimeni să nu te cunoască şi să nu existe niciun fel de aşteptări de la tine?

– O, da, desigur, îi răspunse ea, dar mă îndoiesc serios că există un asemenea colţ.

Îl atinse pe mână, coborând vocea:

– Regreţi toată situaţia asta, Joseph? Unchiul Webster te-a silit s-o accepţi?

– Logodna? întrebă el cu un surâs. Nu, în niciun caz. Portia va fi o ducesă admirabilă.

– Şi o soţie la fel de admirabilă? nu se lăsă Gwen, privindu-l îndeaproape. Vreau din toată inima să te văd fericit, Joseph. Dintotdeauna ai fost *vărul* meu preferat, trebuie să mărturisesc. Dintre verii de gen bărbătesc, cel puţin, de vreme ce nu pot susţine că te-am iubit mai mult decât pe Lauren. Dar, în fond, eu şi Lauren am crescut mai mult ca două surori, decât ca verişoare.

Ca şi cum ar fi fost chemată de simpla menţionare a numelui ei, Lauren îi se alătură şi ea chiar în acel moment, însoţită de domnişoara Martin.

– Gwen, zise ea după câteva minute, vino puţin în salonul pentru cină cu mine, da? Vreau să-ţi cer părerea cu privire la un anumit lucru.

Neville şi Lily tocmai ieşeau din cameră, prin uşa deschisă. Joseph observă că-i luau cu ei pe Portia şi McLeith, probabil ca să facă o plimbare pe-afară.

Aşa că erau din nou ca şi singuri, el şi domnişoara Martin. Purta o rochie albastră pe care i-o văzuse de mai multe ori, la Londra. Părul îi era pieptănat la fel de auster ca întotdeauna. Din nou, arăta inconfundabil ca o profesoară, aranjată remarcabil de simplu, în contrast cu eleganţa sofisticată a tuturor celorlalte doamne şi domnişoare. El, însă, nu mai putea s-o vadă cu ochii dinainte... Putea să-i vadă numai tăria de caracter, bunătatea, inteligenţa şi... da, şi *pasiunea* pentru viaţă care îl făcuse s-o îndrăgească atât de mult.

– Vă bucuraţi că sunteţi din nou cu câteva dintre elevele dumneavoastră? o întrebă.

– Desigur, răspunse ea. Locul meu este alături de ele.

– Aş dori să le văd. Vreau s-o văd şi pe Lizzie.

– Şi ea doreşte să vă vadă. Ştie că sunteţi aici, nu departe de ea. În acelaşi timp, e convinsă că fetele nu o vor mai plăcea dacă află că are un tată, şi pe deasupra unul atât de bogat. Mi-a spus că dacă veniţi în vizită, se va preface că nu vă cunoaşte. Consideră că ar fi un joc amuzant.

Şi, desigur, s-ar fi potrivit de minune cu scopurile lui. Pe el, însă, îl întrista fie şi doar simplul gând că, din motive diferite, trebuiau să-şi ascundă relaţia de toţi ceilalţi.

Domnişoara Martin îi atinse mâna la fel cum făcuse şi Gwen cu câteva minute în urmă.

– E într-adevăr foarte fericită, îl asigură ea. Găseşte că aceste câteva săptămâni sunt o aventură miraculoasă, deşi aseară mi-a spus că tot nu vrea să vină la şcoală. Vrea ca după asta să se ducă acasă.

Joseph se simţea consolat în mod straniu de acest gând – lucru ciudat, când ştia şi el că i-ar fi fost mult mai uşor dacă Lizzie pleca.

– Este posibil să se răzgândească, spuse ea.

– Prin urmare, e capabilă să urmeze cursurile?

– Cred că s-ar putea să fie, iar Eleanor Thompson e de aceeaşi părere cu mine. Ar fi nevoie de multă ingeniozitate, desigur, ca s-o încadrăm în programul nostru, cu sarcini care să-i fie şi folositoare, şi accesibile, dar noi nu ne-am ferit de greutăţile care pot fi învinse.

– Ce satisfacţii personale obţineţi din viaţa dumneavoastră? se interesă marchizul, aplecându-se puţin spre ea.

Iar în clipa următoare îşi dori fierbinte să nu fi pus o întrebare atât de impulsivă şi impertinentă.

– Există multe persoane în viaţa mea, Lord Attingsborough, răspunse domnişoara Martin, pe care le pot iubi atât într-un sens abstract, emoţional, cât şi într-unul practic. Nu oricine poate spune acelaşi lucru.

Nu era un răspuns pe placul lui.

– Dar nu trebuie să existe cineva special? insistă el.

– Cum este Lizzie pentru dumneavoastră?

Nu asta voise să spună. Nici chiar Lizzie nu-i era de ajuns. Sau, ba da, era, *era*, dar... Dar nu şi pentru acele adâncuri ale făpturii lui care tânjeau după o pereche, o parteneră, o tovarăşă de viaţă.

Pentru moment, uitase complet că în viaţa lui exista deja o asemenea persoană. Avea o logodnică.

– Da, răspunse el.

– Dar nu la asta v-aţi referit, nu-i aşa? îl iscodi Claudia, privindu-l cu atenţie în ochi. Nu toţi suntem sortiţi să găsim acea persoană deosebită, Lord Attingsborough. Sau, dacă suntem, uneori ne este menit s-o pierdem. Şi când se întâmplă acest lucru, ce facem? Ne plângem de milă şi ne socotim nişte victime ale sorţii, pentru tot restul vieţii? Sau găsim alţi oameni pe care să-i iubim, alte fiinţe care să beneficieze de afecţiunea ce izvorăşte continuu din noi înşine, dacă nu oprim deliberat acest val de sentimente?

Marchizul se rezemă de spătar, fără să-şi ia ochii de la ea. Într-adevăr, avea o asemenea persoană specială

în viaţa lui – dar numai la periferia acesteia... Şi hărăzită să rămână acolo pentru totdeauna. Apăruse prea târziu – deşi... n-ar fi putut exista niciodată un moment cu adevărat potrivit, nu? Domnişoara Martin nu făcea parte din lumea lui – cum nici el nu făcea parte dintr-a ei.

– Am ales să iubesc alte persoane, spuse ea. Am ales să-mi iubesc toate elevele, chiar şi pe acelea care sunt cel mai puţin agreabile. Şi, credeţi-mă, există destule printre ele! încheie ea cu un zâmbet.

Dar recunoscuse lucrul pe care el îl bănuia de mult, pe care-l simţise în legătură cu ea. Era o femeie esenţialmente singură. La fel cum şi el era esenţialmente singur – chiar în seara când un grup numeros de prieteni şi rude de adunaseră să-i sărbătorească logodna, iar el se autoconvinsese că era fericit.

Trebuia să se ţină de cuvânt faţă de Portia. Trebuia s-o iubească din răsputeri, cu toată voinţa lui.

– Trebuie să încerc să vă urmez exemplul, domnişoară Martin, afirmă el.

– S-ar putea să fie suficient, replică ea, faptul că o iubiţi pe Lizzie.

Aha, aşadar ştia. Sau ştia, cel puţin, că n-o iubea pe Portia aşa cum s-ar fi cuvenit.

– Dar este oare suficient acest lucru, dacă n-o recunosc în mod public? întrebă Joseph.

Claudia îşi înclină uşor capul într-o parte şi căzu pe gânduri – una dintre reacţiile ei caracteristice în situaţii în care multe alte persoane s-ar fi şi repezit să dea un răspuns necugetat.

– Ştiu că vă simţiţi vinovat de acest lucru, începu ea, şi poate pe bună dreptate – dar nu din motivul de care vă temeţi tot timpul. Nu vă este ruşine cu ea. V-am văzut împreună şi vă pot asigura de acest lucru. Dar sunteţi prins între două lumi – cea pe care aţi moştenit-o şi căreia îi sunteţi îndatorat ferm prin faptul că sunteţi beneficiarul unui ducat, şi cea pe care singur v-aţi făurit-o, în momentul când aţi conceput-o pe Lizzie cu amanta dumneavoastră. Ambele lumi sunt importante pentru

viaţa dumneavoastră – una fiindcă vă obligă datoria, cealaltă fiindcă sunteţi prins în mrejele iubirii. Şi amândouă sunt nişte lumi care vă vor trage, întotdeauna, în două direcţii contrare.

– Întotdeauna... repetă el, zâmbindu-i cu tristeţe.

– Într-adevăr, înclină ea din cap. Datoria şi iubirea. Dar mai cu seamă iubirea.

Joseph tocmai se pregătea să întindă mâna spre a ei, uitând iar unde se afla, când li se alăturară Portfrey şi Elizabeth. Elizabeth voia să întrebe despre fetiţa oarbă pe care domnişoara Martin o adusese la Lindsey Hall, aşa că aceasta începu să-i povestească.

– Ce faptă curajoasă şi admirabilă din partea dumneavoastră, domnişoară Martin, o felicită Elizabeth. Tare mi-aş mai dori s-o cunosc, ca şi pe toate celelalte eleve de caritate ale dumneavoastră. Se poate? Sau ar putea să pară că e un amestec, ca şi cum m-aş gândi la ele doar ca la nişte curiozităţi amuzante? Lyndon şi cu mine am extins şcoala de-acasă, aşa că toţi copiii locali sunt eligibili să se înscrie, dar am cochetat cu ideea de a amenaja şi un internat pentru elevii de la distanţe mai mari.

– Cred, răspunse domnişoara Martin, că fetele ar fi încântate să vă cunoască.

– Tocmai am convins-o pe domnişoara Martin să mă lase să vin acolo în acelaşi scop, interveni Joseph. Pe două dintre fostele ei eleve le-am cunoscut când le-am condus la Londra, pe ele şi pe ea, cu câteva săptămâni în urmă, iar acum şi ele sunt la Lindsey Hall, una este guvernanta copiilor doamnei Hallmere, iar cealaltă este guvernanta copiilor lui Aidan Bedwyn.

– Aha, spuse Elizabeth, atunci vom merge împreună, Joseph. După-amiaza de mâine vă convine, domnişoară Martin, dacă şi vremea va permite?

Şi astfel, totul era aranjat – cât ai bate din palme.

A doua zi, avea s-o vadă pe Lizzie.

Şi pe domnişoara Martin, din nou.

Lily şi Neville tocmai intrau în casă, observă el.

Portia şi McLeith rămăseseră afară.

Când se întorcea şi ea, îşi spuse Joseph, trebuia să-şi petreacă tot restul serii cu ea, eventual chiar conversând particular, dacă asta se putea aranja. Avea s-o iubească, pe toţi sfinţii, chiar dacă nu se putea *îndrăgosti* niciodată de ea. Măcar cu atâta lucru îi era dator.

Domnişoara Martin se ridică, îi ură noapte bună şi se duse să se alăture soţilor Butler şi Whitleaf. Nu peste mult timp radia de veselie.

Capitolul 15

Unele dintre fetele mai mari ieşiseră la o plimbare. Una dintre cele mai mici cânta încet şi cam greoi la spineta din sala de clasă de la Lindsey Hall. Alta citea în tăcere, ghemuită pe canapeaua de sub fereastră. O a treia broda o margaretă mare pe colţul unei batiste de bumbac. Molly citea cu voce tare din *Robinson Crusoe*, iar Becky, fata cea mai mare a doamnei Aidan, asculta fascinată. Claudia o învăţa pe Lizzie să tricoteze, după ce, la început, trăsese douăzeci de împunsături şi croşetase câteva rânduri. Câinele zăcea la picioarele lor, cu botul pe labe şi privirea în sus. Când uşa se deschise, Claudia ridică ochii. Era Eleanor, care luase un mic dejun prelungit cu ducesa.

– Domnişoară Martin, începu ea, Ducele de McLeith a venit iar de la Alvesley Park şi doreşte să vă vadă. Voi sta eu cu fetele, în lipsa dumneavoastră. O, Lizzie învaţă să tricoteze, aşa-i? Daţi-mi voie să văd dacă pot s-o ajut cu ceva. Şi te rog să mă scuzi, Molly, ţi-am întrerupt lectura. Continuă, te rog.

Ochii ei licăriră spre Claudia. După ultima vizită a lui Charlie, avuseseră o lungă discuţie. Eleanor era convinsă că interesul pe care i-l arăta el era mai mult decât doar frăţesc. Claudia îl găsi la parter, în camera de dimineaţă, conversând cu Ducele de Bewcastle şi Lordul Aidan. Amândoi se retraseră la scurt timp după sosirea ei.

Se aşeză. Charlie rămase în picioare. Traversă camera până la fereastră şi se uită afară. Se bătea uşor peste şale cu mâinile împreunate la spate.

– De când m-ai silit să-mi amintesc, spuse el, mi s-au deschis zăgazurile memoriei, Claudia. Îmi amintesc nu numai evenimente, care se pot uita destul de uşor, ci şi sentimente, care nu pot fi uitate niciodată. Sentimentele pot să fie doar reprimate. În ultima săptămână, n-am făcut altceva decât să-mi amintesc cât de îngrozitor de nefericit am fost după ce te-am părăsit şi cum mi-a fost cu neputinţă să mă mai întorc pentru a da ochii cu tine, când m-am simţit obligat să mă însor cu altcineva. Efectiv, nu am avut încotro, să ştii. A trebuit să mă căsătoresc...

– Cu cineva din lumea ta, îl întrerupse Claudia. Cineva care să nu te facă de râs sau să te stânjenească, cu inferioritatea originilor şi a manierelor sale.

Charlie întoarse capul s-o privească.

– Nu despre asta a fost vorba, protestă el. Niciodată n-am gândit asemenea lucruri în legătură cu tine, Claudia.

– Nu? Atunci, ţi-a imitat cineva scrisul când mi-ai trimis acea ultimă scrisoare?

– N-am scris aşa ceva! se apără Charlie.

– Îţi părea rău că trebuia să-mi vorbeşti atât de deschis, continuă ea, dar considerai că n-ar fi trebuit din capul locului să vii să locuieşti cu mine şi cu tata, de vreme ce exista oricând posibilitatea ca într-o bună zi să moşteneşti un ducat. Ar fi trebuit să ai la dispoziţie un cămin şi o creştere mai potrivite cu poziţia ta socială. Faptul că locuiseşi cu noi atâţia ani te pusese într-o situaţie delicată faţă de egalii tăi. Trebuia să înţeleg de ce ai găsit de cuviinţă să rupi orice legătură cu mine. Acum erai duce. Nu trebuia să fii văzut în relaţii prea strânse cu nişte oameni inferiori poziţiei tale sociale. Urma să te însori cu doamna Mona Chesterton, care era întru totul aşa cum ar trebuit să fie o ducesă, soţia ta.

– Claudia! exclamă el, palid şi şocat. N-am scris asemenea lucruri.

– Atunci, mă întreb cine le-o fi scris. Pierderea cuiva drag e unul dintre cele mai rele lucruri care i se pot în-

tâmpla unei persoane, Charlie. Dar să fiu respinsă fiindcă sunt inferioară social, fiindcă sunt disprețuită, fiindcă pur și simplu nu-s destul de bună... Am avut nevoie de ani de zile ca să-mi regăsesc respectul de sine, încrederea în mine însămi... Și să-mi adun inima la loc, din bucăți. Și te mai *miri* că n-am fost tocmai încântată să te revăd la Londra, acum câteva săptămâni?

– Claudia!

Își trecu o mână prin părul în curs de rărire.

– Dumnezeule... Trebuie să fi fost atât de tulburat, încât mi-am ieșit din minți...

Claudia nu-l credea nicio clipă. Obținerea titlului de duce i se urcase la cap. Îl făcuse să devină înfumurat și arogant, și-n nenumărate alte feluri urâte și nesuferite de care nu l-ar fi bănuit în stare niciodată.

Charlie se așeză pe un scaun din apropierea ferestrei, privindu-l lung.

– Iartă-mă, o rugă el. Doamne, Claudia, iartă-mă. Am fost un nemernic și mai mare decât îmi aminteam. Dar iată că tu ți-ai *revenit*. Ba chiar, ți-ai revenit magnific de bine.

– Serios?

– Ai dovedit că ești persoana puternică pe care o cunoscusem dintotdeauna. Iar eu mi-am achitat datoriile față de cine știe ce putere a hotărât să fiu smuls din viața mea familiară – de două ori, odată la cinci ani și încă odată la optsprezece – și să mă arunc într-o viață complet străină. Totuși, nu mai există niciun motiv care să ne împiedice să ne întoarcem amândoi acolo unde ne aflam când eu aveam optsprezece ani, iar tu, șaptesprezece. Nu-i așa?

Ce anume voia să spună cu asta? La *ce* să se întoarcă?

– Am o viață, spuse ea, care implică responsabilități față de alte persoane. Am școala mea, iar tu ai diverse îndatoriri față de alții pe care numai tu le poți onora. Îl mai ai și pe fiul tău.

– Nu există niciun obstacol care să nu poată fi învins, spuse el. Am stat despărțiți optsprezece ani, Clau-

dia – jumătate din viaţa mea. Vom mai rămâne despărţiţi şi pentru restul vieţii, numai fiindcă tu ai o şcoală şi eu am un fiu – care, că tot veni vorba, e aproape un om în toată firea? Sau vei accepta în sfârşit să te măriţi cu mine?

În clipele care urmară, Claudia se temu cumplit că rămăsese cu gura căscată în modul cel mai dizgraţios.

Numai de s-ar fi aşteptat, îşi spuse ea... numai de-ar fi crezut-o pe Eleanor... Atunci, ar fi putut să se pregătească. Şi când colo, se uita la el prosteşte, amuţită.

Charlie veni spre ea şi se aplecă să-i ia ambele mâini într-ale lui.

– Aminteşte-ţi cum eram noi doi împreună, Claudia, îi ceru el. Aminteşte-ţi cum ne iubeam, cu acel gen de pasiune devoratoare de care numai cei foarte tineri nu se tem. Aminteşte-ţi cum *am făcut dragoste* acolo, pe colina aceea – cu siguranţă, singura dată în viaţa mea când *am făcut dragoste cu adevărat.* A trecut de-atunci o perioadă îndelungată şi obositoare, dar pentru noi nu e prea târziu. Mărită-te cu mine, iubirea mea, şi mă voi revanşa pentru scrisoarea aceea şi pentru cei optsprezece ani de pustietate din viaţa ta.

– Viaţa mea nu a fost pustie, Charlie, îi spuse ea.

Deşi fusese – cel puţin, în unele privinţe.

Charlie o privi în ochi.

– Spune-mi că nu m-ai iubit, îi ceru el. Spune-mi că nu mă iubeşti.

– Te-am iubit, recunoscu ea, închizând ochii. Ştii bine că te-am iubit.

– Şi mă mai iubeşti şi acum.

Se simţea îngrozitor de tulburată, amintindu-şi dragostea aceea de demult, arderea ei fizică, chinul despărţirii de ani de zile şi sfârşitul atât de neaşteptat şi crud. Nu era posibil să se mai întoarcă în timp, să uite că până şi băiat fiind fusese capabil să distrugă singura persoană pe care pretindea că o iubea mai mult decât însăşi viaţa.

Şi-n plus, pentru el era prea târziu.

Nu era bărbatul potrivit.

– Charlie, spuse ea, în optsprezece ani ne-am schimbat mult amândoi. Acum suntem doi oameni diferiţi de cei de-atunci.

– Într-adevăr, îi dădu el dreptate. Eu am mai puţin păr, iar tu nu mai eşti fetiţă, ci femeie în toată firea. Dar în adâncul inimii, Claudia? Acolo nu mai suntem aceiaşi ca întotdeauna şi aceiaşi care vom fi pentru totdeauna? Tu nu te-ai măritat niciodată, deşi avuseseşi o mulţime de posibili peţitori, încă dinainte ca eu să fi plecat de-acasă. Asta spune ceva. Şi am recunoscut faţă de tine că n-am fost niciodată fericit cu Mona, deşi nu i-am fost necredincios decât rareori.

Rareori? Of, Charlie...!

– Nu mă pot mărita cu tine, spuse Claudia, aplecându-se puţin mai aproape de el. Dacă ne-am fi căsătorit atunci, Charlie, în continuare am fi trăit nedespărţiţi şi îndrăznesc să spun că te-aş fi iubit toată viaţa. Dar nu ne-am căsătorit atunci...

– Iar dragostea moare? întrebă el. M-ai iubit vreodată cu adevărat, atunci?

Claudia simţi un impuls de furie. Dar *el*, o iubise pe *ea* cu adevărat?

– Unele forme de iubire mor, replică ea. Dacă nu sunt hrănite, mor. Treptat, am ajuns să te plac din nou, de când ne-am reîntâlnit la Londra – ca fost prieten al meu din copilărie.

Fălcile lui se încleştară strâns, aşa cum Claudia îşi amintea că făcea ori de câte ori era supărat sau furios.

– Am vorbit prea repede, spuse el. Trebuie să mărturisesc că violenţa propriilor mele sentimente m-a surprins chiar şi pe mine. O să-ţi dau timp să mă ajungi din urmă. Nu-mi da azi un răspuns definitiv. Mi l-ai şi dat deja, dar hai să uităm c-ai spus *Nu*. Lasă-mi timp să-ţi fac curte – şi să te ajut să uiţi ceea ce ţi-am scris odată.

Îi eliberă mâinile, după ce i le mai strânse odată.

– Dumnezeule, Charlie, uită-te la mine! stărui Claudia. Sunt o profesoară în vârstă de treizeci şi cinci de ani, care a rămas fată bătrână.

Charlie zâmbi încet.

– Eşti Claudia Martin, i-o întoarse el, fata aceea îndrăzneaţă şi plină de viaţă pe care o iubeam şi care acum face toată mascarada asta în chip de profesoară domnişoară bătrână. *Ce mai glumă!* ai fi spus dacă ai fi putut atunci să priveşti în viitor.

Dacă ar fi putut privi atunci în viitor, ar fi fost răpusă de groază.

– Nu e nicio mascaradă, răspunse ea.

– Dă-mi voie să nu fiu de acord. Dar acum e timpul să plec – sunt aşteptat înapoi la Alvesley, pentru gustare. Am să mai trec pe la tine dacă se poate.

După plecarea lui, Claudia rămase privindu-şi mâinile împreunate în poală. Ce stranie putea fi viaţa... De ani de zile, şcoala fusese întreaga ei lume, timp în care îşi reprimase toate gândurile de dragoste, romantism şi măritiş. Şi totuşi, luase decizia aparent inofensivă de a le însoţi pe Flora şi Edna la Londra, ca să poată discuta personal cu domnul Hatchard, şi de-atunci toată *lumea* ei – tot universul ei – se schimbase.

Acum se întreba, cu o anumită nervozitate, cum avea să poată regăsi mulţumirea şi liniştea relativă din viaţa ei, după ce se reîntorcea la Bath.

Se auzi un ciocănit în uşă, apoi aceasta se deschise şi apăru Eleanor.

– A, *tot* aici erai, remarcă ea, intrând. Tocmai l-am văzut pe duce plecând. Louise încă mai cântă la spinetă, dar celelalte s-au dus afară – mai puţin Molly şi Lizzie. Becky le-a dus în camera copiilor, ca s-o cunoască pe surioara ei, Hannah, ca şi pe noua guvernantă şi pe o mulţime de veri şi verişoare, cu toţii foarte mici încă. Lizzie o duce foarte bine, Claudia, chiar dacă azidimineaţă ai găsit-o plângând în pat.

– Toată situaţia asta nouă e pe cât de interesantă, pe atât de extenuantă pentru ea, comentă Claudia.

– Biata fată. Mă întreb cum o fi fost viaţa ei până acum. Domnul Hatchard ţi-a spus?

– Nu.

– Ducele de McLeith n-a stat prea mult în dimineaţa asta, continuă Eleanor.

– M-a cerut în căsătorie, o informă Claudia.

– Nu se poate!

Eleanor se uită la ea uimită.

– Şi...?

– Am refuzat, desigur.

– *Desigur?* repetă Eleanor, aşezându-se pe cel mai apropiat scaun. Claudia, eşti absolut sigură? Din cauza şcolii? Niciodată nu ţi-am pomenit despre asta, fiindcă părea nepotrivit, dar de multe ori m-am gândit că nu m-ar deranja deloc să devină a mea. Şi cred sincer că aş fi în stare s-o conduc într-o manieră demnă de tine. I-am menţionat-o odată lui Christine şi a fost de părere că e o idee minunată, ba chiar a spus şi că m-ar sponsoriza cu un împrumut ori o donaţie, dacă aş primi – şi dacă s-ar ivi vreodată prilejul. Iar Wulfric, care atunci tocmai citea o carte, a ridicat privirea ca să zică şi el că va fi, cu siguranţă, o donaţie. Aşa că, dacă refuzul tău ar avea ceva de-a face cu temerile privitoare la...

– O, Eleanor, o opri Claudia râzând, n-are nicio legătură, deşi presupun că ar fi putut să aibă, dacă aş fi acceptat.

– Dar n-ai acceptat? E un om atât de plăcut şi pare să ţină la tine deosebit de mult. Ba mai cred şi că are haznale pline de bani, dacă vrem să avem şi un spirit mercenar privind lucrurile astea. Sigur că *este* duce, ceea ce-l plasează într-un dezavantaj oribil, bietul om.

– L-am iubit cândva, recunoscu Claudia, dar s-a terminat. Mă simt comod şi sunt cât se poate de fericită cu viaţa mea aşa cum e. Vremurile când m-aş fi putut gândi la măritiş sunt de mult apuse. Prefer să-mi păstrez independenţa, chiar dacă *am* o avere minusculă.

– La fel ca mine, completă Eleanor. Şi eu am iubit cândva – cu multă pasiune. Dar a fost ucis în timpul

războaielor din Spania, şi niciodată nu m-am mai simţit tentată să găsesc pe altcineva care să-l înlocuiască în sufletul meu. Prefer să rămân singură. Dacă te răzgândeşti vreodată, însă, află că problemele şcolii nu-ţi vor sta în cale.

Râse, iar Claudia zâmbi şi ea.

– Am să ţin minte asta, spuse ea, dacă vreodată mă mai îndrăgostesc din cale-afară de altcineva. Îţi mulţumesc, Eleanor.

Pe la amiază, norii de dimineaţă se risipiseră. În consecinţă, mai multe persoane au hotărât să facă o plimbare împreună cu Joseph şi Elizabeth, de la Alvesley Park la Lindsey Hall – Lily, Portfrey, Portia şi trei dintre verii lui Kit. Lily a încercat să-l convingă şi pe McLeith să vină, dar el mai fusese odată acolo în cursul dimineţii.

La Lindsey Hall, un mare număr de persoane ieşiseră în curte, observă Joseph în timp ce se apropiau pe alee. Desigur, erau acolo toţi copiii şi şcolăriţele venite în vizită. Începu să le cerceteze cu privirea, cu nerăbdare, încă dinainte de a fi ajuns destul de aproape cât să le distingă feţele.

Îşi lăsă calul la grajd, la fel cum făcură şi toţi ceilalţi, şi porni peste gazon împreună cu Portia, Lily şi Elizabeth, în timp ce restul o luau spre casă.

Elevele dansau în jurul unei prăjini ridicate în poziţie verticală, cu panglici, pe o melodie cântată de una dintre ele, râzând şi cam încurcându-se între ele. Joseph n-o zărea nicăieri pe Lizzie, până când îşi dădu seama, cu o tresărire, că era una dintre dansatoare. Într-adevăr, ea cauza toate încurcăturile – şi râsetele.

Se ţinea cu ambele mâini de una dintre panglici şi dansa în jurul prăjinii cu paşi viguroşi şi cam lipsiţi de graţie, în vreme ce domnişoara Martin o urma îndeaproape, ţinându-i mâinile pe talie. Râdea şi ea. Nu avea boneta pe cap, fiind îmbujorată şi cu ţinuta cam răvăşită.

Lizzie râdea în hohote, mai tare decât oricare alta.

– Ce încântător! comentă Elizabeth, fără nicio ironie vizibilă.

– Aia e fata *oarbă* despre care am auzit? întrebă Portia fără să se adreseze cuiva anume. Le strică celorlalte dansul. Şi se mai face şi de râs, nefericita.

Lily nu făcea decât să râdă, bătând din palme în ritmul muzicii.

Apoi, câteva dintre fete îi observară pe noii sosiţi şi dansul se întrerupse, în timp ce toate se întorceau spre ei, privindu-i cu ochii mari şi făcând mici reverenţe de bun-venit.

Lizzie se agăţă de poalele domnişoarei Martin.

– Dans la prăjină în luna iulie? exclamă Lily. Dar de ce nu? Ce idee interesantă!

– A fost ideea lui Agnes, explică domnişoara Martin, să facem acest dans în locul jocului cu mingea pe care-l plănuiserăm. Astfel am implicat-o în activitate şi pe Lizzie Pickford, care ni s-a alăturat pentru perioada vacanţei de vară.

Ochii ei îi întâlniră un moment pe ai lui Joseph.

– Lizzie s-a putut ţine de panglică, urmă ea, şi a dansat în cerc, împreună cu toate celelalte fete, fără să se ciocnească de nimeni şi fără să se piardă.

– Atunci, ar trebui să fie învăţată paşii corecţi, interveni Portia, ca să nu mai arate atât de dizgraţios.

– Mie mi s-a părut că se descurca remarcabil de bine, interveni Elizabeth.

– Şi mie, îi ţinu isonul Joseph.

Lizzie îşi înclină capul şi se lumină la faţă, făcându-l aproape să-şi dorească să-l strige pe nume şi să întindă braţele spre el, punând capăt acelei şarade dezgustătoare.

Apoi, însă, fetiţa zâmbi şi ridică faţa spre domnişoara Martin, cu o expresie de bucurie ştrengărească. Domnişoara Martin o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

– Continuaţi, le invită Elizabeth. N-am vrut să vă deranjăm.

Joseph văzu că unii dintre copiii mai mici – fără să includă şi şcolăriţe – se tăvăleau pe iarbă cu Hallmere,

chiuind de încântare. Doamna Hallmere îi îndemna. Legat de un copac, în apropierea prăjinii, câinele şedea şi privea calm totul, dând din coadă. Ducesa se apropia în grabă dinspre un alt grup de copii aflat mai departe.

– Cred că aşa ne mai tragem sufletul cu toţii, murmură domnişoara Martin. E timpul pentru un joc mai puţin obositor.

– Cu mingea? propuse una dintre fetele mai măricele.

Domnişoara Martin gemu, dar Joseph văzu că împreună cu ducesa venise şi domnişoara Thompson, profesoara care ieşise în faţa şcolii, la Bath.

– Voi supraveghea eu un joc pentru toată lumea care doreşte să participe, anunţă ea.

– Horace are o zgardă şi o lesă noi, dădu de veste Lizzie cu voce puternică. Eu îl ţin de lesă şi el mă conduce, aşa că nu mă ciocnesc de diverse lucruri şi nici nu mă împiedic.

– Câtă iscusinţă, draga mea! remarcă Elizabeth cu blândeţe. Poate ne arăţi şi nouă.

– Copila asta, îi spuse Portia lui Joseph coborând vocea, ar trebui să înveţe să nu mai vorbească neîntrebată. Orbirea nu poate fi în niciun caz o scuză pentru lipsa de maniere.

– Dar exuberanţa copilărească ar putea fi, replică el, privind-o pe Lizzie cum se întorcea şi bâjbâia spre Horace, până când domnişoara Martin dezlegă câinele şi-i puse în mână capătul lesei. Fu nevoit să facă un mare efort de voinţă pentru a nu se repezi să le ajute şi el.

– Vin şi eu cu tine la plimbare, Lizzie! se oferi o fată cam de aceeaşi vârstă, luând-o de mâna liberă.

Lizzie se uită în direcţia unde se afla Joseph.

– Aţi dori să veniţi şi dumneavoastră... domnule? întrebă ea.

– Ca să vezi! exclamă Portia. Ce obrăznicie!

– Cu mare plăcere, acceptă el. Domnişoara... Pickford, nu-i aşa?

– Da! confirmă ea încântată.

– Şi va trebui să se ducă şi domnişoara Martin, sugeră Lily.

– Noi, ceilalţi, vom rămâne aici să mai lenevim un pic, spuse ducesa. Apoi, vom intra în casă pentru ceai. Cât de încântată sunt să vă văd pe toţi!

Horace ţâşni, iar Lizzie şi cealaltă fată se luară după el, chicotind vesel. Curând, însă, câinele păru să înţeleagă sarcina care i se încredinţase şi încetini pasul, în timp ce se apropia de alee, pe care o traversă, făcând un ocol larg în jurul fântânii de piatră ce se înălţa în faţa uşilor de la intrare. Se mai ţinea la distanţă şi de copaci, în timp ce le conducea pe cele două fete spre cealaltă parte a casei.

– Sper domnişoară Martin, spuse marchizul, împreunându-şi mâinile la spate, că nu sunteţi prea ataşată de câinele acela. Nu mi-o pot imagina pe Lizzie acceptând să se despartă de el la sfârşitul verii. Arată remarcabil de sănătos. I s-a dublat cumva greutatea sau mi se pare doar mie?

– Vi se pare, slavă Domnului. Dar nu i se mai văd coastele, într-adevăr, iar blana i-a devenit mai lucioasă.

– Şi Lizzie... continuă el. Chiar e cu putinţă să fie ea cea care merge de mână cu o altă fată, trase de lesă de un câine? Şi mai devreme, dansând în jurul unei prăjini?

– Şi tricotând, azi-dimineaţă, completă Claudia, deşi cred că nimerea mai mult pe-alături.

– Cum v-aş putea mulţumi vreodată? întrebă Joseph, privind-o.

– Sau eu dumneavoastră? îi zâmbi ea. M-aţi provocat. Uneori, rutina ne orbeşte... ăă, nu mi-o luaţi în nume de rău.

Se îndreptau, după cum observă el, spre un lac destul de mare. Joseph lungi pasul, dar domnişoara Martin îl prinse de braţ.

– Haideţi să vedem ce se întâmplă, propuse ea. Cred că ar fi foarte improbabil ca Horace să se ducă direct în apă, iar dacă totuşi o face, Molly în niciun caz n-o să-l urmeze.

Dar câinele se opri chiar pe mal, iar fetele se opriră şi ele. Apoi, Molly o conduse pe Lizzie lângă apă, apoi se

lăsară amândouă în genunchi şi atinseră apa cu mâinile – Lizzie cam şovăitor la început.

Joseph veni alături şi se ghemui şi el lângă fiica lui.

– De-a lungul malului sunt nişte pietre, spuse el, luând una. Cu cât le aruncaţi în apă mai departe, cu atât veţi auzi mai bine cum plescăie. Ia ascultaţi!

Şi făcu o demonstraţie în timp ce Molly îl privea cu spaimă, iar Lizzie întoarse capul şi trase aer în piept în aşa fel încât Joseph îşi dădu seama că-i inspira mirosul familiar. Zâmbi, însă, când auzi plescăitul pietrei în apă, şi întinse mâna s-o găsească pe a lui.

– Ajutaţi-mă să găsesc şi eu o piatră, îl rugă ea.

Joseph o strânse de mână, iar fetiţa îl strânse la rându-i, dar din zâmbetul ştrengăresc de pe faţa ei se putea deduce că acel joc de-a secretul o distra grozav.

În următoarele câteva minute, Lizzie aruncă diverse pietre găsite cu ajutorul tatălui ei. Cealaltă fată îşi învinse frica şi începu să arunce şi ea cu pietre. Râdeau amândouă ori de câte ori zgomotul produs de pietrele căzute în apă era deosebit de puternic. Dar, într-un târziu, Lizzie se plictisi de acel joc.

– Nu mergem înapoi la celelalte fete, Molly? propuse ea. Poate vrei să te joci şi tu cu mingea. Eu nu mă supăr, o să stau jos şi-o să ascult doar.

– Ba nu, o să mă uit şi eu cu tine, răspunse Molly. Niciodată nu reuşesc să prind mingea.

– Domnişoară Martin, continuă Lizzie, vreţi să staţi aici, dumneavoastră şi ta... Şi acest gentleman, până ne ducem noi? Aş dori să vă arăt că putem să mergem singure. Ce credeţi, domnule, oare putem?

– Voi fi foarte impresionat dacă reuşiţi, răspunse el. Atunci, hai, duceţi-vă. Domnişoara Martin şi cu mine o să vă privim de la distanţă.

Şi plecară, conduse de câine.

– Îi cresc aripile chiar atât de repede? întrebă el cu o oarecare amărăciune, de îndată ce fetele se îndepărtară.

– Cred că da, răspunse domnişoara Martin. Sper să nu devină peste măsură de îndrăzneaţă prea curând –

deşi, totuşi, nu mă aştept. Ştie că are nevoie de Molly sau Agnes, ori de oricare altă fată – şi de Horace, desigur. Vara asta va fi o experienţă foarte folositoare pentru ea.

– Haideţi să stăm jos puţin, vreţi? o invită el, şi se aşezară unul lângă altul pe malul lacului. Claudia îşi strânse genunchii la piept, cuprinzându-şi-i cu braţele.

Joseph mai luă o piatră şi o aruncă razant peste suprafaţa apei.

– O, remarcă ea, şi eu ştiam să arunc pietrele aşa, când eram mică. Mai ţin minte şi acum ocazia aceea memorabilă când am făcut să sară o piatră de şase ori. Dar n-am avut niciun martor, din păcate, şi nimeni nu m-a crezut vreodată.

Marchizul chicoti.

– Elevele dumneavoastră sunt într-adevăr foarte norocoase că vă au ca directoare, spuse el.

– A, dar trebuie să reţineţi că aceasta nu este decât o vacanţă, îi aminti ea. În timpul anului şcolar, mă port cu totul altfel. Sunt o directoare severă, Lord Attingsborough. Trebuie să fiu astfel.

Joseph îşi amintea cum tăcuseră toate elevele din clasele superioare, imediat ce domnişoara Martin ieşise pe trotuar, înainte de a pleca cu el spre Londra.

– Disciplina se poate realiza şi fără umor sau sensibilitate, preciză el, sau dimpotrivă, cu ajutorul amândurora. Dumneavoastră o obţineţi *cu ele*. Sunt absolut sigur de asta.

Claudia îşi strânse şi mai tare genunchii cu braţele, preferând să nu răspundă.

– V-aţi dorit vreodată să aveţi o altfel de viaţă? se interesă Joseph.

– Aş fi putut să am, răspunse ea. Chiar în dimineaţa asta am fost cerută în căsătorie.

McLeith! Venise călare până acolo, de dimineaţă, ca să-i facă o vizită.

– McLeith? întrebă marchizul. Şi ziceţi doar că *aţi fi putut să aveţi*? Prin urmare, l-aţi refuzat?

– Da.

Se bucura al dracului de tare.

– Nu-l puteţi ierta?

– Iertarea nu este un sentiment foarte limpede. Unele lucruri se pot ierta, dar nu pot fi uitate nicicând. De iertat, da, l-am iertat – însă nimic n-ar mai putea fi vreodată la fel între noi. Îi pot fi prietenă, cred, însă mai mult decât atât, nu. Niciodată n-aş mai putea avea încredere că n-ar face din nou ceva asemănător.

– Dar nu-l mai iubiţi?

– Nu.

– Aşadar, iubirea nu durează o veşnicie?

– Aceeaşi întrebare mi-a adresat-o şi el, azi-dimineaţă. Nu, nu durează o veşnicie – mai ales iubirea care a fost trădată. Îţi dai seama că ai iubit un miraj, un om care nu a existat niciodată. Şi chiar şi atunci, nu pot spune că sentimentele ar muri pe loc sau în scurt timp – dar *mor* până la urmă şi nu mai pot fi reînviate.

– Eu n-am crezut niciodată că aş înceta s-o mai iubesc pe Barbara, îi spuse el. Şi totuşi, aşa s-a întâmplat. Mă uit la ea cu tandreţe ori de câte ori o văd, însă mă îndoiesc că aş mai putea s-o iubesc din nou, chiar dacă am fi amândoi liberi.

Claudia se uita direct la el, aşa că Joseph întoarse şi el capul s-o privească.

– Este o consolare, spuse ea, să ştii că dragostea moare în cele din urmă. La început, *nu e o consolare prea puternică*, adevărat, dar măcar cât de cât tot îţi alină suferinţele.

– Oare...? întrebă el încet.

Nu ştia dacă se referea la ei doi – dar, dintr-odată, aerul părea mai încărcat.

– Nu, răspunse ea, aproape în şoaptă. De fapt, deloc. Ce absurdităţi vorbim uneori... Indiferenţa viitoare nu aduce nicio mângâiere pentru durerea din prezent.

Iar când se aplecă spre ea şi-şi lipi buzele de ale ei, Claudia nu se retrase. Buzele ei tremurau sub ale lui, apoi le apăsară la rândul lor şi se despărţiră, când limba lui pătrunse, printre ele, în cavitatea caldă a gurii.

– Claudia, murmură el peste câteva clipe, închizând ochii şi atingându-i fruntea cu a lui.

– Nu! exclamă ea, retrăgându-se.

Se ridică în picioare şi rămase pe loc, cu privirea spre lac.

– Îmi pare atât de rău... îşi ceru el iertare.

Spunea adevărul – îi părea rău pentru ceea ce-i făcuse şi pentru lipsa de respect faţă de Portia, cu care era logodit. Îi părea rău pentru că-şi pierduse controlul.

– Mă întreb dacă ăsta e un model sortit să se repete în viaţa mea cam odată la fiecare optsprezece ani, murmură ea. Un duce sau un viitor duce îşi alege o mireasă datorită poziţiei ei sociale, iar pe mine mă lasă îndurerată.

Of, fir-ar să fie! ocărî marchizul în sinea lui, trăgând încet aer în piept.

– Şi *ce*-am zis? continuă ea. Ce-am recunoscut acum? De fapt nici nu contează, aşa-i? Aţi ghicit, cu siguranţă. Ce jalnic trebuie că arăt...

– Dumnezeule mare! strigă Joseph, ridicându-se în spatele ei la mică distanţă. Crezi că te-am sărutat pentru că mi-ar fi milă de tine? Te-am sărutat fiindcă te...

– *Nu!*

Răsucindu-se, Claudia ridică o mână cu palma spre el.

– N-o spuneţi. Vă rog, n-o spuneţi, chiar dacă vorbiţi sincer. Oricum, *n-aş suporta* să aud acele cuvinte rostite cu glas tare.

– Claudia... Şopti el.

– *Domnişoara Martin* pentru dumneavoastră, Lord Attingsborough, îl corectă ea, înălţând bărbia şi arătând din nou ca o directoare de şcoală, în ciuda înfăţişării ei răvăşite. Vom uita ce s-a întâmplat aici şi ce s-a întâmplat la Vauxhall Gardens, şi la balul de la Kingston. *Vom uita.*

– Mă întreb dacă vom uita vreodată, replică el. Nici nu ştiţi ce rău îmi pare că v-am tulburat aşa. A fost o faptă de neiertat.

– Nu vă condamn. Sunt destul de matură ca să ştiu mai bine lucrurile astea. Niciodată n-am să mă pot convinge că am căzut pradă îmbierilor unui seducător versat, deşi la aşa ceva mă aşteptam când v-am văzut pentru prima oară înaintea ochilor. În schimb, sunteţi un gentleman pe care-l admir şi care-mi place. Asta a fost toată problema, cred. Şi uite că îndrug verzi şi uscate... Haideţi să ne întoarcem, sau toată lumea se va întreba ce pun la care – şi mai cu seamă, domnişoara Hunt.

Şi totuşi, îşi spuse el în timp ce se înapoiau spre peluza din depărtare, fără să se atingă şi fără să-şi mai vorbească, nu puteau fi decât cu câteva minute în urma fetelor.

Minute care le vătămaseră nemăsurat amândurora vieţile. Nu mai putea nici măcar să-şi imagineze că n-o iubea. Nici ea nu se mai putea preface că-i era indiferent.

Şi nu mai puteau avea încredere în ei înşişi să rămână singuri împreună.

Era o pierdere pe care o simţea ca pe o lovitură grea de pumn în pântece.

Capitolul 16

După întoarcerea de la Lindsey Hall, Joseph şi Portia s-au aşezat împreună în grădina cu flori exterioară din partea de răsărit a proprietăţii. Pe marchiz îl cuprinsese o deprimare teribilă. Pe de o parte, petrecuse foarte puţin timp cu Lizzie, iar minciuna, deşi pentru ea părea amuzantă, pe el îl dezgusta. Pe de altă parte, de-acum încolo el şi Claudia Martin trebuiau să păstreze distanţa. Nu se mai putea bucura nici măcar de prietenia ei.

Iar în al treilea rând, nu reuşise să descopere nici urmă de căldură, compasiune, generozitate, nicio scânteie de pasiune, sub înfăţişarea frumoasă, demnă şi perfectă pe care Portia o prezenta lumii. Şi cât *încercase*...!

– Mă bucur că vă place să călăriţi, îi spusese el, în drum spre Alvesley. Este una dintre activităţile mele favorite. O s-o putem face împreună.

– A, replicase ea, dar nu mă aştept să staţi agăţat de mine toată ziua după ce ne vom căsători, la fel cum nici eu n-o să stau agăţată de dumneavoastră. Fiecare dintre noi va avea propriile îndatoriri şi plăceri care să-i ocupe timpul.

– Iar acele plăceri nu se pot savura şi împreună? se interesase Joseph.

– Când e necesar. Vom primi mulţi musafiri, desigur, mai ales când dumneavoastră veţi deveni Duce de Anburey.

Joseph nu se lăsase:

– Dar plăcerile *personale*? Să ne plimbăm împreună, să cinăm împreună, sau fie şi doar să citim împreună sau

să stăm de vorbă? Nu vom avea timp şi pentru aşa ceva? Nu ne vom face timp pentru astfel de lucruri?

Nu inclusese şi ideea de a face dragoste printre plăcerile personale pe care ar fi putut dori să le savureze împreună după căsătorie.

– Îmi imaginez, răspunsese ea, că veţi fi foarte ocupat. Eu, una, nu mă îndoiesc c-am să fiu ocupată cu toate obligaţiile mele ca Marchiză de Attingsborough şi, mai târziu, Ducesă de Anburey. Nu vă voi pretinde să vă simţiţi obligat să mă distraţi.

Joseph nu mai continuase conversaţia despre acest subiect.

Acum, în grădină, încercase din nou s-o facă să se relaxeze şi să se bucure împreună cu el de frumuseţile care-i înconjurau.

– Ascultaţi, spusese el cu doar câteva minute în urmă, ridicând o mână. V-aţi gândit vreodată cât de mult pierdem în viaţă, fiindcă suntem ocupaţi la nesfârşit? Ascultaţi, Portia!

În capătul grădinii de flori curgea un pârâiaş, traversat de un podeţ rustic de lemn, dincolo de care se înălţau nişte coline împădurite. Şi, desigur, păsările din copacii de-aici erau la fel de gureşe, cu corul lor văratic, cum fuseseră şi cele din Richmond Park. De asemenea, se mai auzea şi clipocitul apei şi se simţea căldura blândă a verii. Prin văzduh pluteau miresmele florilor.

Preţ de câteva momente, Portia păstrase o tăcere politicoasă.

– Totuşi, replicase ea apoi, prin a fi ocupaţi ne dovedim vrednici de umanitatea noastră. Lenevia trebuie să fie evitată, ba chiar şi dispreţuită. Ne coboară la nivelul lumii dobitoacelor.

– Ca pe căţelul lui Lizzie Pickford, care stătea aşezat lângă prăjină, aşteptând-o ca s-o ducă în siguranţă oriunde voia ea să meargă? întrebase el cu un zâmbet.

Menţionarea acelui animal fusese o greşeală.

– Fata aia, răspunsese Portia, n-ar trebui să fie răsplătită fiindcă e atât de îndrăzneaţă în compania unor per-

soane superioare ei. Orbirea nu este o scuză. A fost foarte frumos din partea dumneavoastră că v-aţi plimbat cu ea până la lac, iar Ducesa de Bewcastle a avut grijă să vă laude bunăvoinţa şi mărinimia, dar nu mă îndoiesc că s-a întrebat dacă nu cumva aţi denotat o anumită lipsă de discernământ.

– Discernământ?

– Propriul ei fiu, Marchizul de Lindsey, era afară cu ea, precum şi copiii Marchizului de Hallmere, cei ai Contelui de Rosthorn şi cei ai Lordului Aidan Bedwyn. Poate ar fi fost mai potrivit să le acordaţi unora dintre ei atenţia dumneavoastră.

– Niciunul nu m-a chemat la plimbare. Şi niciunul dintre ei nu era orb.

Şi niciunul din ei nu era propriul lui copil.

– Ducesa de Bewcastle este o doamnă foarte plăcută, insistase Portia. Totuşi, nu pot să nu mă întreb dacă ducele nu-şi regretă condescendenţa de a o fi luat de soţie. Cândva, a fost profesoară la o şcoală dintr-un sat. Şi tatăl ei a fost dascăl. Iar sora ei predă la şcoala domnişoarei Martin din Bath. Iar acum le mai are şi pe toate fetele acelea de caritate care stau la Lindsey Hall şi vorbeşte despre ele ca şi cum prezenţa lor i-ar face tot atâta plăcere ca a copiilor din familia ducelui. N-ar trebui să locuiască acolo. Pentru binele lor, n-ar trebui.

– Pentru binele lor?

– Trebuie să-şi înveţe lungul nasului. Trebuie să cunoască deosebirile dintre ele şi superiorii lor. Trebuie să ştie că n-au ce căuta în locuri ca Lindsey Hall. Este o adevărată cruzime faţă de ele să li se permită să-şi petreacă o vacanţă aici.

– Atunci, ce trebuia să fi făcut? întrebase marchizul. Să rămână la şcoală şi să se ocupe de cusut şi peticit, primind numai pâine şi apă?

– Nici nu m-am gândit la aşa ceva. Fără îndoială, sunteţi de acord cu mine că acele fete nici măcar n-ar trebui să înveţe la aceeaşi şcoală cu celelalte eleve, cele

care plătesc. Şcolăriţele plătitoare nu sunt decât fiice de negustori, avocaţi şi felceri, îndrăznesc să spun, însă chiar şi aşa ele fac parte din clasa mijlocie, nu din cea de jos, şi există deosebiri clare.

– Prin urmare, n-aţi vrea s-o vedeţi pe propria dumneavoastră fiică mergând acolo?

Portia întorsese capul spre el, izbucnind în râs. Arăta sincer amuzată.

– Propriile noastre fiice, spusese ea, vor fi instruite acasă, cum nu mă îndoiesc că aveţi în vedere şi dumneavoastră.

– De o guvernantă care s-ar putea să fi studiat la şcoala domnişoarei Martin, sau la alta asemănătoare?

– Fireşte. De o slujnică.

Aşa că acum, după doar câteva minute, într-un nou răstimp de tăcere, Joseph simţea cum moralul i se prăbuşea până la tălpile cizmelor de călărie pe care încă le mai avea în picioare. În faţa lui nu se întrezărea nicio speranţă, nici cea mai slabă rază de lumină. Ar fi trebuit să urmeze o perioadă decentă de curtare, înainte de a-i cere mâna. Ar fi trebuit să...

Dar nu avea niciun rost să-şi piardă vremea cu asemenea gânduri. Adevărul era că se logodise cu Portia Hunt, fiind astfel legat de ea la fel de strâns ca şi cum s-ar fi oficiat deja ceremonia de căsătorie.

De pe terasa din spatele lor se auziră nişte voci feminine conversând vesele şi curând se iviră în grădină Lauren, Gwen, Lily şi Anne Butler.

– Ei, s-a zis cu liniştea voastră! declară Lauren la vederea celor doi. Vom urca pe culmea colinei, ca să admirăm priveliştea. Aţi fost acolo, sus?

– N-am făcut decât să stăm aici, ca să ne relaxăm, răspunse Joseph, cu un zâmbet.

– Noi vom sta acolo, ca să facem *planuri*, îl informă Lily.

– Planuri? repetă Portia.

– Pentru un picnic în ziua dinaintea aniversării, îi explică Lily. Elizabeth şi cu mine le-am spus tuturor despre scena aceea încântătoare care ni s-a ivit înaintea ochilor

când am ajuns la Lindsey Hall: pretutindeni copii, toţi distrându-se straşnic.

– Iar eu şi soacra mea, completă Lauren, ne-am dat seama că, deşi aici sunt atât de mulţi copii, nimeni nu s-a gândit cum să-i includă şi pe ei în festivităţile aniversare. Aşa că ne-am hotărât pe loc să organizăm un picnic pentru copii, în ziua dinaintea balului.

– Ce încântător..., murmură Portia.

– Dar acum trebuie să-l planificăm, adăugă doamna Butler. Şi fiindcă am fost şi eu cândva profesoară la şcoala de fete, sunt considerată expertă.

– Lauren şi doamna Redfield îi vor invita şi pe toţi copiii de la Lindsey Hall, interveni Gwen. Şi alţi câţiva copii de prin vecini. O să se-adune o adevărată armată.

– Vor veni şi elevele domnişoarei Martin? se interesă Joseph care se întreba de câtva timp cum ar fi putut aranja s-o mai vadă pe Lizzie.

– Dar nici vorbă! exclamă Portia pe un ton şocat.

– Dar bineînţeles! răspunse şi Lily în acelaşi timp. Erau nespus de drăgălaşe, nu-i aşa, Joseph, când dansau în jurul prăjinii cu panglici? Iar fetiţa aceea oarbă nu părea deloc afectată de handicapul ei.

– Lizzie?

– Da, Lizzie Pickford, confirmă Lily. Lauren o să le invite pe toate.

– S-ar putea ca, după asta, Alvesley Park să nu mai fie niciodată acelaşi, remarcă Lauren, râzând. Ca să nu mai vorbesc şi de noi!

Joseph, zâmbindu-i, îşi aminti de vremurile când Lauren fusese întru totul la fel de încorsetată şi aparent lipsită de umor ca Portia. Iubirea şi căsnicia cu Kit o transformaseră în femeia caldă care era acum. Exista oare şi pentru el o licărire de speranţă? Trebuia să fie perseverent cu Portia. Trebuia să găsească o cale de a ajunge la inima ei. Trebuia... Varianta alternativă era prea îngrozitoare ca să şi-o închipuie măcar.

– Nu vreţi să veniţi sus cu noi? le propuse Gwen, uitându-se la Portia.

– Arde cam tare soarele, răspunse ea. O să ne întoarcem la casă.

Doamnele îşi continuară drumul pe pod şi în susul cărării care urca panta destul de abruptă. Nici chiar Gwen nu părea descurajată, în ciuda şchiopătatului ei destul de accentuat cu care rămăsese pe viaţă de la un accident de călărie suferit în timpul căsniciei, înainte de moartea lui Muir.

– Este de sperat, remarcă Portia, în timp ce se ridicau în picioare, iar Joseph îi oferea braţul, să plănuiască picnicul acela cu cea mai mare grijă, oricât ar fi fost de mărinimos din partea doamnei Ravensberg şi a doamnei Redfield să se gândească la el. Nimic nu e mai rău decât copiii lăsaţi să se zbenguiască nesupravegheaţi.

– Nimic mai rău pentru adulţii care au grijă de ei, poate, chicoti el. Căci pentru copii, nimic nu poate fi mai minunat.

Oare Lizzie avea să vină şi ea? se întrebă în sinea lui. *Şi Claudia Martin? Avea să vină?*

De patru zile, Claudia nu-l mai văzuse pe Marchizul de Attingsborough. Se bucura foarte mult pentru ea însăşi. Trebuia să-l uite – nimic mai clar şi mai simplu – iar cel mai eficient mod de a o face era acela de a nu mai da ochii cu el niciodată.

Lizzie, însă, suferea.

A, la prima vedere părea că-i merge bine. Arăta mai puţin palidă şi slabă decât înainte. Avea prietene dispuse să-i povestească şi să-i citească. Putea să asculte şi muzică, de vreme ce unora dintre fete le plăcea să cânte cu rândul la spinetă sau din voce. Claudia încerca să-i relateze diverse poveşti istorice, după care îi punea întrebări despre ceea ce reţinuse. Nu era deloc surprinsă să descopere că Lizzie avea o memorie excelentă. În niciun caz nu era inaptă pentru învăţătură. Mai dictase încă două povestiri de-ale ei, una Claudiei şi cealaltă lui Eleanor, şi nu se mai sătura să le asculte recitite cu voce tare. Îi plăcea să tricoteze, deşi încă nu se rezolvase

problema neputinţei de a relua lucrul de unde trebuia, dacă pierduse firul.

Horace îi era tovarăş nedespărţit şi învăţa tot mai bine s-o călăuzească. Şi, într-adevăr, Lizzie devenea din ce în ce mai îndrăzneaţă de la o zi la alta, făcând scurte plimbări numai însoţită de câine, în timp ce Claudia, Molly sau Agnes o urmau de la distanţă, pentru cazul că era nevoie de ele; uneori, câte una o lua înainte, ca să-l îndrume pe Horace în direcţia dorită.

Ba chiar, devenise aproape o favorită a ducesei şi a celorlalţi oaspeţi ai acesteia, care adeseori ţineau să stea de vorbă cu ea şi câteodată o includeau în activităţile lor, când celelalte fete erau angajate în câte un joc la care ea nu putea să participe. Lordul Aidan Bedwyn a luat-o cu el călare într-o zi când copiii lui cei mai mari călăreau şi ei, iar fiica sa cea mai mică mergea pe cal cu mama ei.

Dar, în pofida tuturor acestor lucruri, Lizzie era tristă.

Într-o după-amiază, când celelalte fete plecaseră cu Eleanor la o drumeţie prelungită prin natură, Claudia o găsi ghemuită pe patul din camera ei. Avea obrajii uzi de lacrimi.

– Lizzie? i se adresă Claudia, aşezându-se lângă pat. Îţi pare rău că te-au lăsat aici? Nu vrei să facem ceva împreună?

– De ce nu mai vine? se tângui Lizzie. L-am supărat eu cu ceva? Că i-am zis *domnule* în loc de *tăticule*? Că i-am cerut să aştepte la lac cu dumneavoastră, ca să pot să-i pot arăta că ştiam să găsesc drumul înapoi spre casă doar cu Horace şi Molly?

Claudia îşi trecu o mână peste părul fierbinte şi răvăşit al lui Lizzie.

– Tu nu ai nicio vină, o asigură ea. Tăticul tău e ocupat la Alvesley Park. Ştiu că şi lui îi e la fel de dor de tine cum ţi-e ţie de el.

– O să mă trimită la şcoala dumneavoastră, continuă Lizzie. *Ştiu* că aşa va face. Şi o să se însoare cu domnişoara Hunt – mi-a spus chiar el când încă eram

acasă. Ea este domnişoara care a spus că dansez cu stângăcie? Tata o să mă trimită la şcoală.

– Şi tu nu vrei să vii? o întrebă Claudia. Nici chiar când ştii că acolo vor fi Molly şi Agnes, şi toate celelalte fete, şi domnişoara Thompson şi eu?

– Vreau să stau acasă cu tata, insistă Lizzie. Şi vreau ca dumneavoastră şi Horace să mai veniţi pe la noi, cum aţi venit şi înainte, doar că mai des. În fiecare zi. Şi vreau ca tata să înnopteze la noi în *fiecare noapte.* Vreau... vreau ca la noi acasă să fie ca un cămin.

Claudia continua s-o mângâie pe păr. Nu spunea nimic, deşi i se frângea inima pentru acea copilă care nu dorea decât nişte lucruri la care ar fi trebuit să aibă dreptul toţi copiii. După câteva minute, Lizzie adormi.

Însă chiar a doua zi, Claudia avu prilejul să vină la ea cu veşti mult mai îmbucurătoare. Tocmai aflase şi ea de la Susanna şi Anne, care veniseră de la Alvesley Park cu doamna Ravensberg. Iar Lizzie, hotărâse Claudia, avea să fie prima dintre fete care să audă. Stătea în picioare lângă fântână, cu Molly, în ciuda faptului că sufla un vânt rece şi ameninţa a ploaie. Îşi treceau mâinile prin apa fântânii şi, din când în când, întindeau braţele ca să simtă stropii.

Şi chicoteau.

– Fetelor, mâine veţi merge cu toatele la Alvesley Park! le înştiinţă Claudia venind spre ele. Aţi fost invitate la un picnic cu toţi copiii!

– La un picnic! repetă Molly, cu ochii mari cât farfuriile, uitând complet de apa din fântână. Cu *toatele,* domnişoară?

– Cu toatele, confirmă Claudia, zâmbind. Nu-i aşa c-o să fie o distracţie nemaipomenită?

– Celelalte fete ştiu? întrebă Molly cu vocea aproape ca un chiţăit de emoţie.

– Voi sunteţi primele cărora li s-a spus, răspunse Claudia.

– Atunci, pe celelalte am să le anunţ eu! strigă Molly şi o zbughi să le găsească pe fete, lăsând-o pe Lizzie în urmă.

Faţa fetiţei se ridicase spre Claudia şi părea luminată din interior.

– O să merg şi eu? întrebă. La *Alvesley Park?* Acolo unde e şi tăticul?

– Într-adevăr.

– Oh, suspină Lizzie încet.

Şi, aplecându-se, îl căută cu mâna pe Horace, care stătea aşezat cuminte lângă ea; îl luă de lesă.

– O să se bucure că mă vede?

– Cred că numără orele până atunci, răspunse Claudia.

– Du-mă în camera mea, Horace, îi ceru Lizzie. Dar, domnişoară Martin, câte ore mai *sunt* până atunci?

Horace, desigur, nu era un ghid chiar atât de bun, deşi avea şanse să mai înveţe cu timpul. Întotdeauna avea grijă ca Lizzie să nu se ciocnească de niciun obstacol, dar nu avea un simţ de orientare deosebit, în pofida marii încrederi pe care i-o acorda Lizzie. Claudia o luă înainte, intrând în casă şi urcând la etaj, iar Horace o urmă, trăgând-o pe Lizzie după el de lesă. Fetei, însă, îi plăcea mereu să creadă că devenea tot mai independentă.

În noaptea aceea, nu putu dormi. Claudia fu nevoită să stea aşezată lângă patul ei şi să-i citească una dintre propriile poveşti cu voce tare, mângâind-o pe mână, în timp ce Horace zăcea ghemuit alături.

Claudia se îndoia că ar fi reuşit să adoarmă chiar şi ea însăşi. Fără tragere de inimă, se hotărâse să se ducă la Alvesley Park cu fetele – ar fi fost prea mult să-i ceară Ednei să-şi asume întreaga răspundere. Însă *chiar* nu voia, nu voia să meargă. Se concentrase din răsputeri asupra planurilor pentru viitorul an şcolar şi pentru a reînnoda legăturile cu Charlie, care continua şi acum să vină călare până la Lindsey Hall în fiecare zi.

Acum, însă, trebuia să-l mai vadă încă odată pe Marchizul de Attingsborough. N-avea niciun rost să spere că el n-ar veni la picnicul copiilor. Ştia că-i era dor de Lizzie, la fel cum îi era şi ei de el.

Oare doar i se părea sau o durea inima şi mai rău decât data trecută? Probabil, era ea nevoită să recunoască. La vârsta de şaptesprezece ani, voise să moară. De data asta, voia să trăiască – îşi dorea înapoi viaţa ei, aşa cum fusese până în după-amiaza când intrase în salonul de vizite al şcolii, pentru a-l descoperi stând acolo pe Marchizul de Attingsborough.

Şi avea să-şi capete înapoi viaţa aceea. Avea să trăiască, şi să prospere, şi să fie din nou fericită. *Aşa avea să fie.* Era doar o chestiune de timp, atâta tot.

Dar faptul că trebuia să-l vadă din nou n-avea s-o ajute deloc.

Dorinţa revederii lui Lizzie îl rodea pe Joseph ca o durere fizică. În fiecare zi fusese cât pe ce să încalece pentru a porni spre Lindsey Hall. Se stăpânise, în parte fiindcă n-ar fi putut găsi o scuză ca s-o vadă, chiar dacă s-ar fi dus acolo, şi totodată fiindcă le era dator atât Claudiei Martin cât şi Portiei Hunt – ca să nu mai vorbim de el însuşi – să rămână la distanţă.

Şi cu toate acestea, nu-şi putea lua gândul de la domnişoara Martin, în timp ce trăsurile de la Lindsey Hall soseau toate într-un convoi, în după-amiaza picnicului, iar jumătate dintre oaspeţii de la Alvesley Park şi aproape toţi copiii ieşeau pe terasă pentru a-i întâmpina pe noii sosiţi care se revărsau din caleşti. Învălmăşeala zgomotoasă de adulţi şi copii se răspândea în jur văzând cu ochii, cei din urmă zbenguindu-se prin jurul celor mari, în căutarea tovarăşilor de joacă şi a oricăror posibili noi prieteni, şi strigându-se unul pe altul cu un volum vocal pe care l-ar fi folosit dacă se aflau la câţiva kilometri distanţă unul de altul.

Joseph, care ieşise şi el, o zări pe Claudia Martin în momentul în care cobora dintr-o trăsură. Purta o rochie de bumbac pe care i-o mai văzuse şi înainte, la Londra, şi obişnuita ei pălărie de pai. Pe faţă avea o expresie severă, aproape posomorâtă, care sugera că ar fi preferat să se afle în oricare alt loc de pe Pământ, decât acolo

unde venise. Se întoarse spre trăsură pentru a ajuta pe încă cineva să coboare. Lizzie era gătită în cea mai frumoasă rochie albă a ei, cu părul legat la spate cu o fundă albă.

Joseph porni grăbit într-acolo.

– Daţi-mi voie, o rugă el pe Claudia şi, întinzând mâinile spre uşa trăsurii, îşi apucă fiica de talia ei îngustă şi o coborî la pământ.

Fetiţa trase adânc aer în piept.

– Tati, murmură ea.

– Iubito...

Câinele sări din trăsură şi începu să alerge în jurul lor, lătrând, iar în urma lor coborî treptele caleştii Molly.

– Mulţumesc, domnule! spuse Lizzie mai tare, ridicând spre el faţa pe care-i apăruse un zâmbet strengăresc. Sunteţi acel gentleman care s-a plimbat cu noi până la lac, săptămâna trecută?

– Eu sunt, într-adevăr, confirmă el, punându-şi mâinile la spate. Iar dumneata eşti... domnişoara Pickford, cred?

– Aţi ţinut minte, chicoti ea, cu un sunet vesel, copilăresc.

Imediat după aceea, din caleaşcă năvăliră afară şi alte fete, iar una dintre ele o luă pe Lizzie de o mână, în timp ce Molly o luă de cealaltă. O duseră spre altă trăsură, cu care veniseră celelalte colege ale lor, însoţite de domnişoara Thompson.

Joseph se uită la domnişoara Martin. Părea aproape incredibil că o sărutase pe femeia aceea austeră în două ocazii diferite şi că o iubea. Şi totuşi, acum arăta din nou ca o profesoară severă, o domnişoară bătrână tipică.

În clipa următoare, ochii li se întâlniră şi impresia aceea dispăru. În spatele acelor ochi se ghiceau nişte adâncimi care-l atraseră cât îi clipi dincolo de armura superficială sub care se ascundea femeia caldă şi pasională.

– Bună, Claudia, o salută el încet, înainte de a găsi o formulă de salut mai potrivită.

– Bună ziua, Lord Attingsborough, răspunse ea scurt.

Apoi, se uită peste umărul lui, undeva în spate, şi adăugă:

– Bună ziua, Charlie.

Cineva trăgea de canaful cizmei Hessian a lui Joseph. Coborând privirea, îl văzu pe fiul cel mai mic al Wilmei şi al lui Sutton, care ridică braţele spre el.

– Unchiule Joe! Sus! ceru copilul.

Unchiul Joe fu nevoie să se aplece ca să-l ia în braţe şi să şi-l aşeze pe umeri.

Trăsurile goale de la Lindsey Hall o luaseră din loc, pentru a fi înlocuite de altele care aduceau copii şi adulţi din locuinţele învecinate. Peste vreo zece minute, o adevărată armată – ca să folosim analogia lui Gwen – de copii înainta în dezordine spre locul de picnic, aflat pe o pajişte întinsă, lângă lacul din dreapta casei. Cei mai mari o luaseră la fugă înainte, cei mai mici erau duşi în cârcă, iar bebeluşii dormeau în braţele mamelor ori ale doicilor.

Se prea putea ca, până la căderea serii, hărmălaia să asurzească pe toată lumea, îşi spuse vesel Joseph.

Observă că Lizzie, Molly şi fata mai mare mergeau *sărind.*

Capitolul 17

Fusese o dovadă de mare curaj din partea Contelui şi a Contesei de Redfield, ca şi dintr-a Lordului şi a doamnei Ravensberg, de a fi organizat un picnic de asemenea proporţii, cu numai o zi înaintea festivităţilor aniversare, îşi spuse Claudia puţin mai târziu, în timpul după-amiezii. Căci, desigur, copiii care aveau părinţi veniseră însoţiţi de aceştia. Probabil că pe peluza dinspre apus forfoteau cel puţin tot atâţia oameni câţi aveau să danseze în sala de bal, mâine seară.

I-ar fi fost foarte uşor să-l evite pe Marchizul de Attingsborough în toată acea mulţime, dacă n-o urmăreau amândoi cu atâta atenţie pe Lizzie.

Nu era nevoie să fie peste măsură de vigilenţi. Fetiţa, nedespărţită de Horace, dar fără a mai avea nevoie de el ca ghid, se distra nemaipomenit de bine. Doamna Redfield, Ducesa de Anburey, doamna Thompson şi alte câteva doamne, care şedeau laolaltă pe scaunele puse la umbra unui pâlc de copaci, ar fi luat-o bucuros sub aripa lor, ba chiar o şi traseră de mână ca să stea cu ele câteva minute.

Dar nici celelalte persoane din jur n-o uitaseră. Nu peste mult timp, Molly şi alte câteva fete o luară cu ele ca să i-o prezinte lui David Jewell, care-şi manifestase făţiş plăcerea de a le reîntâlni pe unele dintre fostele prietene de la şcoală şi a le povesti despre viaţa lui în Ţara Galilor. Se duseră cu toţii să stea o vreme jos, pe malul lacului.

Câţiva dintre gentlemeni organizară după ceai un joc de cricket, pentru copiii interesaţi, iar unele eleve de-ale Claudiei li se alăturară, împreună cu David. Molly rămase deoparte, iar Lizzie nu avea cum să joace, dar au stat şi ele un timp în apropiere. Urmă un moment extraordinar când doamnei Hallmere – singura doamnă care lua parte la joc – îi veni rândul să lovească. Îşi luă cu mare pompă poziţia şi blocă două dintre bilele rostogolite spre ea de Lordul Aidan Bedwyn, în timp ce echipa ei ovaţiona, iar a lui huiduia descurajator. Dar, înainte ca lordul să poată trimite încă o bilă spre ea, doamna Hallmere se îndreptă de spate şi se uită îngândurată spre cele două fete.

– Staţi o clipă, am nevoie de ajutor, declară ea. *Lizzie, vino* să dai împreună cu mine, ca să-mi porţi noroc.

Şi porni cu paşi mari spre Lizzie, o luă de mână şi o conduse pe terenul de joc, în timp ce Claudia îl lua pe Horace de lesă, ca să-l ţină pe loc. Doamna Hallmere se aplecă spre fetiţă ca să-i explice ceva.

– Da! strigă Agnes Ryde, în timp ce-şi aştepta rândul. Lizzie loveşte! Hai, tu, Lizzie!

Un moment, în cuvintele ei se simţi un accent Cockney de-a dreptul suspect.

Încruntată, Claudia se uită cum doamna Hallmere se instala în spatele lui Lizzie, potrivindu-şi mâinile sale şi pe cele ale fetei pe bâta de cricket, după care ridică privirea spre Lordul Aidan.

– Gata, Aidan, strigă ea, arată-ne ce poţi! O să ţintim un şase – nu-i aşa, Lizzie?

Faţa fetiţei strălucea toată de emoţie.

Claudia întoarse un moment capul pentru a-l vedea pe Marchizul de Attingsborough, care urmărea şi el atent jocul, după ce aruncase în sus, prinzându-i cu siguranţă la loc, o mulţime de copii ce stăteau la coadă să le vină rândul.

Lordul Aidan îşi luă avânt şi se repezi spre bilă, înainte de a o lovi foarte încet cu bâta lui. Doamna Hallmere, cu mâinile încleştate peste ale lui Lizzie, îşi retrase bâta şi-o repezi spre bilă, izbind-o cu o pocnitură mulţumitor de puternică.

Lizzie scoase un uşor ţipăt, apoi râse.

Bila zbură prin aer drept în mâinile pregătite ale Contelui de Kilbourne care, în chip inexplicabil, nu reuşi s-o prindă, bâjbâind cu stângăcie şi în cele din urmă lăsând-o să cadă la pământ.

Dar doamna Hallmere nu aşteptase rezultatul – apucând-o pe Lizzie de mijloc, se repezise cu ea pe coridorul de joc şi înapoi, ca să marcheze două fugi.

Râdea. Şi fetiţa râdea, fără să-şi poată stăpâni hohotele sonore. Echipa lor chiuia neîncetat.

Marchizul râdea şi el, aplaudând şi fluierând cu entuziasm.

– Bravo, domnişoară Pickford! o felicită el.

Doamna Hallmere se aplecă s-o sărute pe Lizzie pe obraz, iar Ducesa de Bewcastle veni s-o ia de mână şi s-o conducă spre alt joc la care ar fi putut-o ajuta să participe.

Claudia, care continua să urmărească totul din acelaşi loc, surprinse ochii doamnei Hallmere şi, preţ de-un moment stânjenitor, îşi susţinură privirile. Apoi doamna Hallmere înălţă din sprâncene, arborând o mină trufaşă, şi îndreptându-şi din nou atenţia spre partida de cricket.

Făcuse un gest de reală generozitate, s-a văzut nevoită Claudia să recunoască, deşi fără tragere de inimă. Această descoperire o cam tulbura. Se părea că în cea mai mare parte a vieţii sale o urâse şi o dispreţuise pe fosta doamnă Freyja Bedwyn. Nici măcar nu voia să se gândească acum că poate femeia aceea se schimbase, cel puţin într-o anumită măsură. *Purtaţi ranchiună mult timp, domnişoară Martin...*

Ducesa aduna în cerc câţiva copii dintre cei mai mici. O introduse pe Lizzie între doi dintre ei, făcându-i să se ţină de mână, apoi se instală şi ea între alţi doi copii, ca să joace cercul-şi-trandafirul.

– Staţi! strigă Marchizul de Attingsborough, chiar înainte ca jocul să înceapă, alergând într-acolo cu o fetiţă mică cocoţată pe un umăr; nu avea pălărie, iar fetiţa se ţinea de părul lui. Aşteptaţi-ne şi pe noi!

Şi o coborî pe fetiţă, aşezându-se între ea şi Lizzie, care-l luă de mână şi ridică faţa spre el, arătând de parcă toată strălucirea soarelui s-ar fi revărsat în sufletul ei. Marchizul îi zâmbi cu o asemenea tandreţe, încât Claudia fu uimită că nimeni dintre cei de faţă nu-şi dădu seama.

Grupul începu să se învârtească în loc, cântând şi lăsându-se pe vine la câte un semnal, cu chiote de încântare, înainte de a se ridica din nou, ca să se prindă iar de mâini şi s-o ia de la capăt. Atâta doar că Lizzie şi tatăl ei nu-şi desprindeau deloc mâinile. În schimb, se ghemuiau împreună, râzând, în timp ce fetiţa radia de emoţie şi fericire.

Claudia se uita de pe margine împreună cu Susanna, în timp ce Anne, care o ţinea în braţe pe micuţa Megan, stătea cu Sydnam, încurajându-l pe David, căruia-i venise rândul la cricket. Fără să ştie prea sigur de ce, Claudia simţea că-i dădeau lacrimile. Sau poate ştia, dar avea atâtea motive, încât nu-l putea distinge pe cel predominant.

– Lizzie e o fetiţă încântătoare, comentă Susanna. A devenit favorita tuturor, nu-i aşa? Iar Joseph e şi el un băiat bun, nu? Toată după-amiaza s-a jucat cu copiii mai mici. Îmi pare atât de rău c-o să se însoare cu domnişoara Hunt. Mă gândeam că, poate, tu şi el... Dar, nu contează. Încă-mi mai fac mari speranţe în legătură cu Ducele de McLeith, deşi l-ai refuzat odată.

– Eşti o romantică incurabilă şi fără pic de spirit practic, Susanna, o dojeni Claudia.

Însă i-ar fi fost foarte greu să şi-i imagineze pe Marchizul de Attingsborough şi pe domnişoara Hunt trăind fericiţi împreună. Deşi venise şi ea la picnic, domnişoara Hunt se ţinuse la distanţă de toţi copiii şi activităţile lor, stând separat de restul lumii, împreună cu Contele şi Contesa de Sutton şi încă doi invitaţi de la Alvesley Park, pe care Claudia nu-i cunoştea. Iar Claudia nu-şi putea scoate din minte amintirea celor spuse de marchiz la Vauxhall Gardens despre domnişoara Hunt: că găsea sărutările prosteşti şi fără rost.

Arăta mai chipeş şi mai fermecător ca oricând, aşa cum se zbenguia acum cu copiii şi-i zâmbea radiind de fericire fiicei sale.

Merita o soţie mai bună decât domnişoara Hunt.

Peste câteva momente, se apropie Charlie să stea cu ea şi cu Susanna.

– N-am mai văzut niciodată atât de mulţi copii la un loc, toţi în culmea fericirii, remarcă el. Totul a fost foarte bine organizat, nu-i aşa?

Aşa era, într-adevăr. În afara numeroaselor jocuri de dinaintea ceaiului, plus cricketul şi cercul-cu-trandafir de după, se mai desfăşura un joc de-a statuile, pus la cale de Eleanor şi doamna Ravensberg. Contesa de Rosthorn le dădea o lecţie de tras cu arcul câtorva dintre copiii cei mai mari. Marchizul de Hallmere şi un alt gentleman îi luau la plimbări cu barca. Alţi câţiva copii îşi jucau un joc al lor pe malul lacului, supravegheaţi de nişte doamne mai în vârstă. Unii se urcau în copaci. Bebeluşii erau distraţi de părinţi sau bunici.

Niciunul dintre musafiri încă nu dădea semne că ar fi dorit să plece.

– Claudia, propuse Charlie, facem o plimbare pe malul lacului?

Prezenţa ei la locul picnicului nu mai era strict necesară, îşi spuse Claudia, privind în jur. Existau destule persoane care să le supravegheze pe toate fetele ei. Susanna îi zâmbi complice, a încurajare.

Şi simţea nevoia să mai evadeze puţin, fie şi numai pentru câteva minute. Ba mai mult, ar fi preferat să nu vină deloc acolo. În cea mai mare parte a după-amiezii, devenise tot mai evident că ar fi putut foarte uşor să stea acasă.

– Mulţumesc, spuse ea, mi-ar face plăcere.

Nu se înşelase. Îi plăcură atât plimbarea la soare, printre toate acele privelişti atât de pitoreşti, cât şi compania. În ultimele câteva zile, ea şi Charlie se împrieteniseră din nou. Pe lângă amintirile din copilărie, el îi vorbea mult despre noua sa viaţă, ca Duce de McLeith, iar Clau-

dia povestea despre activităţile de la şcoală. Îşi împărtăşeau idei şi opinii. În relaţia lor revenise camaraderia lejeră de altădată. Charlie nu mai făcuse nicio referire la cererea sa în căsătorie de la Lindsey Hall. Părea dispus să se mulţumească doar cu prietenia.

Copiii nu dădeau niciun semn de oboseală. Peste o jumătate de oră, când Claudia şi Charlie se întoarseră de la plimbarea lor, pe pajiştea cea mare continua să forfotească o mulţime imensă, participând la fel de fel de jocuri, iar adulţii fie erau şi ei implicaţi, fie îi supravegheau sau stăteau pe margini, privindu-i ori conversând între ei.

Pentru Claudia fu o uşurare să observe că Marchizul de Attingsborough nu se zărea nicăieri – dar şi un motiv de nemulţumire să constate că era primul om pe care-l căuta din priviri. Următoarea asemenea persoană era Lizzie. Se uită peste tot de două ori, înainte de a ajunge la concluzia că fetiţa pur şi simplu nu era acolo.

Stomacul i se strânse.

– Unde-i Lizzie? o întrebă ea pe Anne, care stătea în apropiere, cu Megan.

– Îl ţine în braţe pe Harry, răspunse fata, arătând spre Susanna – care stătea cu Harry în braţe, pe când Peter se lăsase pe vine lângă scaun, cu mâna pe capul bebeluşului, zâmbindu-i soţiei sale. A, adică... îl ţinea în braţe pe Harry...

– Unde e Lizzie? repetă Claudia, mai insistent, fără a se adresa cuiva anume.

– Fata oarbă? întrebă Christine, luând-o de cot cu o mână. Mereu are câte cineva grijă de ea. Nu-ţi face griji.

– *Unde este Lizzie?*

– Morgan i-a dat să ţină arcul şi săgeţile, domnişoară Martin! îi strigă doamna Redfield.

Însă doamna Rosthorn, observă Claudia, tocmai trăgea cu arcul într-o ţintă, sub privirile admirative ale unui grup de tineri şi copii – iar Lizzie nu se afla printre aceştia.

Probabil plecase undeva cu tatăl ei.

– Cred că s-a dus la o plimbare cu domnişoara Thompson şi un grup de fete din şcoala dumneavoastră, domnişoară Martin, îi spuse Contesa de Kilbourne. Pot să vă felicit pentru fete? Toate au nişte maniere excelente!

– Vă mulţumesc, spuse Claudia, mai uşurată, în timp ce Charlie o strângea de cot plin de solicitudine. Şi, într-adevăr, acum putea să vadă că şi Eleanor lipsea din mulţime, precum şi alte câteva eleve. Va să zică, Lizzie se dusese la plimbare cu ele. Pesemne că şi Horace o însoţise.

Charlie o conduse spre un scaun liber şi, în timp ce se aşeza, Claudia îl văzu pe Marchizul de Attingsborough înapoindu-se spre locul de picnic, însoţit de domnişoara Hunt la braţ. Îi acompaniau Contele şi Contesa de Sutton şi încă un cuplu. Lizzie, desigur, nu era cu ei.

Dar tocmai când Claudia începea să se relaxeze, reproşându-şi că se speriase atât de tare deşi ştia bine că Lizzie avea o mulţime de însoţitoare care să o supravegheze, le observă pe Eleanor şi grupul ei întorcându-se de la plimbare, înspre partea de răsărit a casei.

Eleanor, Molly, Doris, Miriam, Charlotte, Becky – fiica Lordului Aidan – o fată necunoscută, încă una, David Jewell, Davy – fratele lui Becky...

Claudia se ridică în picioare, cercetând şi mai atentă grupul care se apropia.

Lizzie nu era printre copii.

– Unde e Lizzie?

Niciun răspuns.

– *Unde-i Lizzie?*

Lizzie se simţea incredibil de fericită. Venise la Alvesley Park plină de nerăbdare, ştiind că tatăl ei locuia acolo. Dar nu se aşteptase la prea mult. Pe de o parte, nu voia să cadă în dizgraţia noilor ei prietene, ceea ce-ar fi putut să se întâmple dacă ştiau că avea un tată bogat, care o iubea. Aşa că trebuia să aibă grijă şi să nu dea de gol jocul. Pe de altă parte, ştia că tăticul ei nu voia s-o re-

cunoască public. Şi mai ştia şi că era bastardul unui nobil şi al unei dansatoare de la operă – mama ei o făcuse să înţeleagă foarte clar acest lucru. Ştia că niciodată nu va aparţine lumii tatălui ei, că nu trebuia să apară public acolo nici în ruptul capului. Tatăl ei urma să se însoare cu o doamnă, o persoană din lumea lui – lucru despre care mama ei spusese mereu că avea să se întâmple într-o zi.

Prin urmare, nu avusese aşteptări prea mari de la acel picnic. Se bucurase doar ca el s-o ia din trăsură, iar apoi să-l audă strigând de bucurie când ea lovise bila de cricket, cu ajutorul doamnei Hallmere. Nu mai putuse de bucurie când el venise să joace cercul-şi-trandafirul împreună, aşa cum făcea uneori şi pe vremuri, când ea era mică, acasă. O ţinuse de mână şi râsese cu ea, şi căzuse pe iarbă odată cu ea. Iar la sfârşitul jocului, continuase s-o ţină de mână şi-i spusese că avea s-o ducă la o plimbare cu barca.

Fusese cât pe ce să-i explodeze inima de fericire.

Iar după aceea, o doamnă, pe care el o numea Wilma, i se adresase cu o voce care lui Lizzie nu-i plăcea, spunându-i că o neglija pe domnişoara Hunt şi că ea era gata să leşine din cauza căldurii, şi că trebuia să vină imediat cu ele lângă casă şi să stea un timp la umbră. Iar el oftase şi-i spusese lui Lizzie că plimbarea cu barca trebuia să mai aştepte până mai târziu, dar că nu va uita.

Dar *va uita,* conchisese Lizzie după plecarea lui. Sau, chiar dacă nu uita, cele două doamne, numite Wilma şi domnişoara Hunt, aveau să-l împiedice să se mai joace cu ea.

O voia pe domnişoara Martin, dar când o întrebase pe doamna Whitleaf, care venise s-o ia de mână, aflase că domnişoara Martin era plecată la o mică plimbare, însă urma să se întoarcă repede.

Doamna Whitleaf o lăsase să-l ţină în braţe pe Harry, lucru pe care Lizzie nu-l mai făcuse niciodată, şi nu lipsise mult să plângă de fericire. Dar, după câteva minute, copilaşul începuse să se enerveze, iar doamna Whitleaf

spusese că trebuia să-i dea de mâncare. Apoi, doamna Rosthorn o invită să examineze arcurile şi săgeţile, şi să le asculte cum şuierau în zbor şi ce sunet scoteau când se înfigeau în ţintă. Aproape în acelaşi moment, domnişoara Thompson îi propusese să meargă la o plimbare cu câţiva dintre ceilalţi copii, dar Lizzie se simţea cam abătută, aşa că o refuzase. Peste câteva minute, însă, când doamna Rosthorn şi alte câteva persoane începuseră să tragă cu arcul, regretă că nu se dusese. Aşa, i-ar fi trecut timpul mai uşor până când se întorcea tatăl ei – *dacă* se mai întorcea. Şi până la reîntoarcerea domnişoarei Martin de la plimbarea sa.

După care, lui Lizzie îi venise o idee. Era un lucru care avea s-o facă foarte mândră de sine însăşi – şi, cu siguranţă, tăticul ei şi domnişoara Martin urmau să simtă acelaşi lucru. Nu se putea ca grupul domnişoarei Thompson să se fi îndepărtat prea mult.

Lizzie strânse şi mai tare în mână lesa lui Horace şi se aplecă să-i spună ceva. Căţelul o privi în faţă, gâfâind cu însufleţire, iar fetiţa, simţindu-i răsuflarea caldă, îşi încreţi nasul şi râse.

– Găseşte-le pe domnişoara Thompson şi pe Molly, Horace, îi porunci ea.

– Te duci undeva, Lizzie? o întrebă doamna Rosthorn.

Ar fi insistat să vină cu ea, îşi spuse Lizzie, iar asta ar fi stricat totul.

– Mă duc după prietenele mele, răspunse ea vag.

În acelaşi moment, cineva îi ceru doamnei Rosthorn ajutorul, ca să ţină bine un arc.

– Şi poţi să le găseşti singură? o mai întrebă doamna Rosthorn, fără a sta să aştepte răspunsul. Bravo, fetiţo!

Şi astfel, Horace, cu Lizzie după el, porni la drum. Lizzie ştia că la picnic se adunase foarte multă lume. Mai ştia şi că activităţile se schimbau neîncetat, de la un moment la altul. Spera ca nimeni să n-o vadă plecând şi să-i vină ideea de a o însoţi la plimbare. Putea să se descurce şi singură. O conducea Horace. Putea s-o ducă oriunde voia ea.

După ce mulţimea rămase în urmă, fără ca nimeni s-o mai strige sau să alerge după ea, începu să respire uşurată – ba chiar şi să zâmbească şi să râdă.

– Hai, găseşte-le, Horace! îi ceru ea.

După un timp, nu mai simţi iarba sub picioare, ci duritatea unei cărări sau alei. Horace mergea în lungul acesteia, nu de-a curmezişul – suprafaţa tare se simţea mereu sub picioarele ei.

Nu peste multă vreme, euforia iniţială a aventurii începu să se risipească. Probabil că grupul fetelor era mult mai departe decât apreciase ea. Nu se auzeau nicăieri. La un moment dat, Lizzie îl opri pe Horace, ascultă, o strigă pe domnişoara Thompson pe nume, dar nu-i răspunse nicio voce şi niciun sunet. Horace continuă s-o tragă înainte, până când paşii ei începură să sune şi să se simtă a gol, ceea ce însemna că treceau peste un pod. Lizzie bâjbâi pe o latură a podului şi găsi o balustradă de piatră. De jos se auzea zgomotul apei curgătoare.

Când veniseră la Lindsey Hall cu trăsura, mai devreme, auzise roţile duruind pe un pod – iar domnişoara Martin îi confirmase această constatare.

Oare şi fetele trecuseră podul, iar acum Horace o ducea la ele? Sau o luaseră pe alt drum?

Se rătăcise?

O clipă, simţi că o cuprinde panica. Dar asta ar fi fost o prostie. Ştia din poveştile pe care i le citise tatăl ei că eroinele nu se sperie, ci-şi păstrează curajul orice-ar fi. Iar acum, nu aveau altceva de făcut decât să se întoarcă şi să meargă înapoi pe aceeaşi cale pe care veniseră. Horace avea să găsească drumul. Iar când se mai apropiau, urma să audă şi ea sunetul vocilor.

Se aplecă să-i vorbească, dar în acea clipă piciorul i se agăţă de iesă şi, împiedicându-se, căzu la pământ. Nu se lovi, iar Horace începu s-o lingă pe faţă, până-l cuprinse strâns cu braţele pe după gât.

– Căţel prostuţ, spuse ea. Ai luat-o greşit. Acum trebuie să mă duci înapoi acasă. Sper că nimeni n-a observat c-am plecat. M-aş simţi foarte prost.

Dar problema era că, după ce se ridică în picioare şi-şi scutură rochia cu mâinile, ca să fie sigură că nu rămânea pe ea nicio fărâmă de pământ, când apucă în sfârşit din nou lesa câinelui, nu mai fu sigură în ce direcţie stătea cu faţa. Îl lăsă pe Horace să hotărască şi trase uşor de lesă.

– Du-mă înapoi! îi ordonă ea.

Nu-i luă mult să-şi dea seama că porniseră pe un drum greşit. Simţea pe faţă şi pe braţe răcoarea umbrei, realizând că nu era doar din cauza norilor, ci pentru că mergea pe sub coroanele unor copaci – le putea simţi chiar şi mirosul.

De cealaltă parte a podului nu fuseseră copaci.

Peste câteva clipe, Horace văzu sau auzi ceva într-o parte a aleii şi se repezi într-acolo, luând-o peste pământul denivelat şi printre copaci – ceea ce curând deveni evident pentru Lizzie – trăgând-o după el şi lătrând agitat.

Alerga tot mai repede, iar Lizzie nu mai putea ţine pasul cu el şi scăpă lesa din mână. Se ciocni de trunchiul unui copac şi rămase ţinându-se de el. Părul i se revărsa pe faţă şi-şi dădu seama că-şi pierduse panglica.

Fără îndoială, era cel mai înspăimântător moment din viaţa ei de până atunci.

– Domnişoară Thompson! ţipă ea. Molly!

Dar ştia de mai mult timp că nu pe-acolo veniseră domnişoara Thompson şi celelalte fete.

– Tati! strigă. Tăticule!

Tăticul ei, însă, se dusese lângă casă, la umbră, cu domnişoara Hunt.

– Domnişoară Martin!

Peste o clipă, simţi nasul umed al lui Horace, care se freca de cotul ei, scheunând. Lesa, legănându-se, îi atingea un picior.

– Horace, suspină ea, apucând iar lesa. Du-mă înapoi pe alee.

Dac-ar fi putut doar să ajungă acolo, pe urmă nu s-ar mai fi abătut de la drum. Chiar dacă o lua în direcţia greşită, sigur ar fi ajuns undeva unde avea s-o găsească cineva în cele din urmă. Nu era departe.

Dar încotro?

Horace porni înaintea ei, cu mult mai multă grijă decât prima dată. Părea hotărât să aibă grijă să n-o lase să se mai lovească de vreun copac sau să se împiedice de rădăcinile acestora. Dar, după vreo câteva minute, încă nu ajunseseră pe alee. Însemna că se adânceau tot mai mult în pădure. Lizzie se gândi la povestea ei, prima pe care i-o scrisese domnişoara Martin după dictare. Îi era greu să-şi stăpânească panica. Acum suspina tot mai sonor.

Apoi Horace se opri, gâfâind parcă triumfător, iar Lizzie, dibuind cu mâna liberă, simţi un zid de piatră. La început, crezu că prin cine ştie ce miracol ajunseseră la casă, dar ştia că aşa ceva ar fi fost imposibil. Pipăi în lungul zidului până întâlni mai întâi tocul unei uşi, apoi uşa de lemn şi clanţa. O apăsă, iar uşa se deschise.

– Bună! strigă ea, cu vocea tremurându-i, înlăcrimată. Se gândea numai la vrăjitoare şi vraci. Bună, e cineva aici?

Nu era nimeni. Nu primea niciun răspuns şi nu auzea nicio altă respiraţie în afară de a ei şi a lui Horace.

Intră în casă şi începu să bâjbâie prin jur.

Nu era decât o colibă mică, descoperi ea. Dar conţinea ceva mobilă. Oare locuia cineva acolo? Dacă da, poate că locatarii aveau să vină curând acasă şi să-i spună pe unde s-o ia. Poate că nu erau oameni răi, ci cumsecade. Oamenii răi şi vrăjitoarele nici nu existau în realitate, nu-i aşa? Încă mai suspina zgomotos. Încă mai tremura de frică. Încă mai încerca să judece raţional.

– Vă rog, veniţi acasă! îi chema ea pe stăpânii necunoscuţi ai micii colibe. Vă rog, veniţi acasă! *Vă rog!*

Mâinile ei întâlniră un pat acoperit cu pături. Se culcă deasupra şi se strânse ghem, cu pumnul îndesat în gură.

– Tati... se tângui ea. Tăticule... Domnişoară Martin... Tati...

Horace sări alături şi începu s-o lingă pe faţă, scheunând.

– Tati..

În cele din urmă, adormi.

Capitolul 18

Joseph stătuse în salonul de la Alvesley Park timp ce o jumătate de oră încheiată, conversând cu Portia, Wilma şi George, şi cu verii lui Kit, Vreemont. Într-adevăr, înăuntru era mult mai răcoare şi mai linişte, dar cu toate acestea lui nu-i convenea deloc situaţia.

În primul rând, Portia nu spusese nimic despre starea de leşin cauzată de căldură, ba chiar arătase destul de surprinsă când el o întrebase, plin de bunăvoinţă despre starea ei de sănătate. Fusese micul şiretlic al Wilmei, desigur, ca să-l îndepărteze de-acolo. Trebuia să fi considerat că era de datoria lui să-i acorde mai multă atenţie logodnicei sale, în pofida faptului că toată petrecerea fusese organizată anume pentru copii şi majoritatea celorlalţi adulţi îşi dădeau toată silinţa să-i distreze.

În al doilea rând, fusese nevoit să-şi încalce promisiunea de a o lua pe Lizzie la o plimbare cu barca. Avea s-o facă imediat ce se înapoiau, însă chiar şi aşa, situaţia îi reamintea stăruitor că fetiţa urma să treacă întotdeauna pe locul doi, după familia lui legitimă, beneficiind de atenţia lui numai când ceilalţi nu aveau nevoie de el.

În al treilea rând, îi venise să-i trântească lui McLeith un pumn în mutră, când acesta o luase pe Claudia cu el la plimbare. Individul avea să-i slăbească rezistenţa şi s-o convingă să-l ia de bărbat – deznodământ care pe Joseph ar fi trebuit să-l bucure. Pe măsură ce se gândea la ea, îşi dădea seama tot mai clar că domnişoara Martin tânjea după dragoste şi măritiş, ca şi după un cămin con-

jugal, în ciuda mărturisirilor sale despre cât de fericită era cu şcoala şi cu existenţa ei singuratică de directoare.

Dar tot voise să-i ardă lui McLeith un pumn în mutră.

Până la urmă, porniră înapoi spre locul picnicului. Avea s-o plimbe cu barca pe Lizzie cât de curând posibil. N-ar fi părut deloc ciudat că făcea acest lucru – şi alţi adulţi o distraseră, asigurându-se că participa la cât mai multe activităţi şi că se simţea bine.

Dar tocmai când se apropiau de picnic, iar el se uita nerăbdător în jur după fiica sa, peste hărmălaia celorlalte glasuri se ridică o voce sonoră – era vocea stridentă a unei directoare de şcoală obişnuită să se facă auzită pe deasupra tumultului produs de elevele guralive.

– Unde e Lizzie? voia să ştie domnişoara Martin.

Tocmai se ridica de pe un scaun aflat lângă al lui McLeith, observă Joseph.

Deveni dintr-odată mai atent.

– *Unde-i Lizzie?*

Acum vocea-i suna mai tare, mai puţin controlată, mai panicată.

– Dumnezeule mare! exclamă el, desprinzându-şi braţul de al Portiei, pentru a porni grăbit înainte. Unde e?

Privirea grăbită aruncată în jur n-o găsi.

– Joacă nişte jocuri în cerc cu Christine.

– Asta a fost demult!

– E cu Susanna şi copilul.

– Ba nu e. A plecat de câtva timp. A trebuit să-i dau de mâncare lui Harry.

– Poate s-a dus la o plimbare cu barca.

– A chemat-o doamna Rosthorn să stea cu ea şi cu arcaşii.

– Trebuie să fi plecat cu Eleanor şi un grup de fete mai mari.

– Nu, nu e cu ele. A venit într-adevăr cu mine, ca să examineze arcurile şi săgeţile. Apoi, s-a dus să-şi caute nişte prietene.

– În niciun caz n-a mers cu domnişoara Thompson. Priviţi, tocmai se întorc şi nu e printre ele.

– Înseamnă că s-a dus la casă...

– Înseamnă că...

– Înseamnă...

În tot acel timp, Joseph se uita mereu în jurul lui, înnebunit.

Unde era Lizzie?

Panica îl cuprinsese şi-i pulsa prin vene, tăindu-i respiraţia şi împiedicându-l să judece raţional. Ajunsese lângă Claudia Martin fără ca măcar să-şi dea seama cum şi o ţinea strâns de încheietura mâinii.

– Am fost până în casă, îi spuse el.

– Eu m-am dus la o plimbare, răspunse Claudia privindu-l, fără urmă de culoare în obraji.

O lăsaseră pe Lizzie singură.

Bewcastle fu primul care luă poziţie, urmat îndeaproape de Kit.

– N-a putut ajunge prea departe, spuse el, apărând ca de nicăieri şi stând în mijlocul lor cu o atitudine atât de autoritară, încât toţi tăcură – chiar şi cei mai mulţi dintre copii – deşi nu ridicase prea mult tonul. Fetiţa s-a rătăcit prin apropiere şi nu mai poate găsi drumul înapoi. Trebuie să ne răsfirăm – doi o luaţi spre lac, în partea asta, doi într-acolo, doi să se ducă în direcţia grajdurilor, doi către casă, doi la...

Şi continuă să-i repartizeze pe toţi, ca un general care-şi comandă trupele.

– Syd, spuse Kit, du-te direct la grajduri şi uită-te acolo. Tu cunoşti toate ascunzătorile. Lauren şi cu mine vom merge spre casă – o ştim cel mai bine. Iar tu, Aidan...

Joseph porni cu paşi mari spre mal privind cu mâna streaşină la ochi o ambarcaţiune care tocmai se întorcea. Dar niciunul dintre cei doi copii de la bord nu era Lizzie.

– *Lizzie!* strigă el, aruncându-şi capul pe spate.

– Nu se poate să se fi dus prea departe.

Vocea, slabă şi tremurătoare, se auzea de lângă el, iar Joseph îşi dădu seama că o ţinea în continuare strâns de mână.

– Nu se poate să se fi dus prea departe, repetă Claudia Martin, încercând cu disperare vizibilă să-şi păstreze controlul – o directoare de şcoală care era obişnuită să facă faţă unor asemenea crize. Şi trebuie să-l fi luat şi pe Horace cu ea – nici el nu se zăreşte nicăieri. Lizzie crede că o poate duce oriunde-i cere ea.

Oamenii se răspândeau în toate direcţiile, adulţi şi copii, mulţi dintre ei strigând-o pe Lizzie pe nume. Până şi soţii Redfield, după cum putu vedea Joseph, şi părinţii lui, şi mătuşa Clara luau parte la căutare.

Era paralizat de panică şi nehotărâre. Voia mai mult decât oricine să pornească după ea, dar încotro să se ducă? Parc-ar fi vrut s-o ia în toate direcţiile în acelaşi timp.

Unde era? Unde *era*?

În clipa următoare, inima i se strânse dureros, când văzu ce făceau Bewcastle şi Hallmere în apropiere: amândoi îşi scoteau cizmele şi se dezbrăcau până la brâu. După care, se aruncară în apele lacului.

Semnificaţia acestui gest era atât de terifiantă, încât îl puse pe Joseph în mişcare.

– Nu poate fi acolo, spuse Claudia Martin cu o voce atât de zguduită, încât era aproape de nerecunoscut. Horace ar alerga prin jur, disperat.

Joseph o prinse de mână.

– Trebuie să-o căutăm, spuse el hotărât, întorcându-se cu spatele spre apă.

Wilma şi Portia se aflau drept în faţa lor.

– Îmi pare foarte rău, domnişoară Martin, spuse Portia, dar zău aşa, trebuia s-o supravegheaţi cu mai multă atenţie. Toate fetele astea de caritate sunt în grija dumneavoastră, nu-i aşa?

– O fată oarbă nici n-avea ce să caute aici, adăugă Wilma.

– Tăceţi din gură! se răsti Joseph, dur. Amândouă!

Nu aşteptă să le vadă sau să le audă reacţiile. O luă din loc grăbit, împreună cu Claudia.

Dar *încotro* să se grăbească?

– Unde s-o fi putut duce? întrebă Claudia, deşi era clar că nu aştepta niciun răspuns; se agăţa de mâna lui la fel de strâns pe cât i-o ţinea el pe a ei. Unde-ar fi încercat să se ducă? *Să ne gândim.* Spre casă, ca să vă caute pe dumneavoastră?

– Mă îndoiesc, răspunse el, văzându-i pe Lauren şi Kit care mergeau grăbiţi într-acolo, tot ţinându-se de mână.

– Atunci, ca să le caute pe Eleanor şi pe celelalte fete?

– Au trecut prin faţa casei în timp ce eu eram acolo, ducându-se spre micul pod şi spre aleea care porneşte prin pădure, dincolo de el.

– Ar fi trebuit s-o vadă dacă se ducea în direcţia aia. Şi dumneavoastră la fel. Oricum, într-acolo au pornit patru căutători. N-are niciun rost să ne luăm şi noi după ei.

Ajunseseră pe alee şi se opriră acolo, din nou pradă unei îngrozitoare neputinţe de a se decide. Numele lui Lizzie se auzea strigat din toate direcţiile – dar nu răsuna niciun glas care dă dea de veste că fusese găsită.

Joseph trase de câteva ori aer în piept, ca să se calmeze. Cu panica nu rezolva nimic.

– Singura direcţie în care n-a pornit nimeni, spuse el, e cea spre ieşirea din Alvesley.

Claudia se uită la dreapta, în lungul pajiştii întinse pe unde trecea aleea ce ducea la podul Palladian cu acoperiş ce traversa râul până în pădurea din partea cealaltă.

– În niciun caz nu s-ar fi dus pe-acolo, spuse ea.

– Probabil că nu. Dar câinele?

– O, Doamne! exclamă ea. Vai de mine, Doamne, unde e?

Ochii i se umplură de lacrimi şi-şi muşcă buza.

– Unde e???

– Vino, o chemă Joseph, întorcându-se împreună cu ea pentru a porni pe alee, hotărât. Nu ne-a mai rămas niciun alt loc în care s-o căutăm.

– Cum s-a putut întâmpla una ca asta?

– M-am dus în casă, replică el, cu glas înăsprit.

– Iar eu m-am dus la plimbare.

– Nu trebuia s-o las să plece de-acasă, de la Londra. Acolo a fost întotdeauna în siguranţă.

– Nu trebuia s-o scap din ochi. Numai pentru ea am venit aici, în după-amiaza asta. Era responsabilitatea mea. Domnişoara Hunt a avut dreptate să mă mustre.

– Hai să nu începem să dăm vina unii pe alţii, nici pe noi înşine o temperă el. În după-amiaza asta a avut în jur o mulţime de persoane care s-o supravegheze. Toată lumea a stat cu ochii pe ea.

– Tocmai de-aici a pornit tot necazul, preciză Claudia. Când toţi au grijă de cineva, de fapt nimeni nu mai e atent. Fiecare lasă treaba în seama celorlalţi. Ar fi trebuit să-mi amintesc asta, o ştiu din proprie experienţă, de la şcoală. O, Lizzie, unde *eşti*?

Se opriră pentru câteva clipe pe podul acoperit, uitându-se în toate direcţiile, în speranţa disperată de a vedea vreun semn al fetiţei dispărute.

Dar de ce nu răspundea la strigăte? Joseph încă le mai auzea din locul unde ajunseseră.

– *L-i-z-z-i-e!* răcni el dintr-o latură a podului, punându-şi mâinile pâlnie la gură.

– Lizzie! o strigă şi Claudia, din cealaltă parte.

Nimic.

Dintr-odată, Joseph simţi că i se înmuiau genunchii sub trup, fiind cât pe ce să cadă din picioare.

– Mai mergem? întrebă el, privind dincolo de pod, spre aleea care şerpuia printre copaci. Cu siguranţă, nu putea să ajungă atât de departe.

Poate că tot în urmă era, la lac. Simţea o nevoie copleşitoare de a se întoarce acolo, ca să vadă.

– Trebuie să mergem înainte, insistă Claudia, traversând podul pe lat şi luându-l iar de mână. Ce altceva mai putem face?

Ochii li se întâlniră şi, preţ de-o clipă, Claudia îşi rezemă fruntea de pieptul lui.

– O s-o găsim, spuse ea. Sigur o s-o găsim.

Dar *cum*? Şi *unde*...? Dacă Lizzi venise într-adevăr pe-acolo, oare ar fi sfârşit prin a ajunge în sat? Ar fi oprit-o cineva care o vedea acolo, ca să aibă grijă de ea până se putea da de veste la Alvesley Park?

Şi dacă părăsise aleea şi se pierduse în pădure?

– Lizzie! strigă Joseph din nou.

Se oprise din mers într-un moment uimitor de norocos. Claudia întoarse capul, după care scoase o exclamaţie nearticulată şi-şi smulse mâna dintr-a lui.

– Ce-i aia de-acolo? întrebă ea, arătând cu degetul.

Şi, în timp ce se apropiau de panglica albă agăţată de ramura joasă a unui copac, strigă bucuroasă:

– E funda lui Lizzie! Deci, *într-adevăr* a venit pe-aici!

Joseph o desprinse de copac şi şi-o apăsă pe buze, închizând strâns ochii.

– Slavă Domnului, murmură el. O, slavă Domnului... Nu e pe fundul lacului.

Deschise ochii, apoi se uitară sumbru unul la altul. Pe amândoi îi frământase aceeaşi spaimă, de când îi văzuseră pe Bewcastle şi Hallmere sărind în apă.

– *Lizzie!* strigă el spre adâncul pădurii.

– *Lizzie!* îi ţinu isonul şi Claudia.

Nu primiră niciun răspuns. Şi cum ar fi putut să ştie încotro o luase? Cum ar fi putut porni după ea fără să se rătăcească şi ei? Dar, desigur, nici nu se putea pune problema să rămână pe loc – şi nici nu se gândiră să se întoarcă pentru a mai chema ajutoare, mai ales pe Kit sau Sydnam, care cunoşteau pădurea.

Îşi continuară drumul înainte, oprindu-se adesea ca s-o strige pe Lizzie pe nume.

Şi, în sfârşit, auziră un foşnet printre copacii din faţă, urmat de un lătrat vesel – şi apăru Horace, dând din coadă de mama focului, cu limba scoasă.

– Horace! exclamă Claudia, îngenunchind să-l îmbrăţişeze, în timp ce căţelul o lingea pe faţă. Unde e? De ce-ai părăsit-o? Du-ne la ea imediat!

La început, se păru că Horace nu voia să mai facă nimic altceva decât să se gudure pe lângă fusta ei şi să

se joace, dar Claudia îl ameninţă sever cu degetul, apoi luă panglica din mâna lui Joseph şi i-o trecu pe sub nas.

– Găseşte-o, Horace, îi comandă ea. Du-ne la ea.

Iar câinele se răsuci în loc, cu un lătrat, de parcă acela ar fi fost cel mai interesant joc al după-amiezii, şi o luă la fugă printre copaci. Joseph o apucă iar pe Claudia de mână şi porniră grăbiţi după el.

Puţin mai în faţă, nu departe, se înălţa o căsuţă – coliba unui pădurar. Părea să fie destul de bine întreţinută. Uşa stătea întredeschisă. Horace năvăli înăuntru.

Joseph se apropie de uşă, aproape neîndrăznind să spere. Claudia se agăţă de mâna lui şi se lipi de el, în timp ce deschidea mai larg uşa şi se uita înăuntru. Era întuneric, dar de afară mai răzbătea destulă lumină ca să vadă că încăperea era mobilată civilizat, iar pe un pat îngust, la perete, dormea ghemuită fiica lui, cu Horace gâfâind vesel la picioare.

Joseph întoarse capul, o prinse pe Claudia şi o trase lângă el, începând să plângă, cu chipul ascuns în adâncitura dintre gâtul şi umărul ei. Claudia se agăţă şi ea de el.

Şi, preţ de-o fracţiune de secundă, în timp ce Joseph se desprindea din îmbrăţişare, se priviră adânc în ochi, iar gura lui umedă o atinse pe a ei.

Apoi, Joseph intră în colibă şi îngenunche pe podea, lângă pat, ca să atingă capul lui Lizzie cu o mână tremurătoare şi să-i dea uşurel părul la o parte de pe faţă. Dacă dormise, acum nu mai dormea. Îşi ţinea ochii strâns închişi şi-şi sugea pumnul. Umerii-i erau aduşi şi încordaţi.

– Iubito, murmură el.

– Tati?

Coborând pumnul, Lizzie trase aer în piept.

– Tăticule?

– Da. Te-am găsit, eu şi domnişoara Martin. Acum eşti iar în deplină siguranţă.

– Tati?

În clipa următoare, fetiţa izbucni în plâns, cu un scâncet prelung, ascuţit, şi se aruncă spre el,

cuprinzându-i gâtul într-o încleştare de moarte. Joseph o luă în braţe şi, răsucindu-se în loc, se aşeză pe pat, cu ea pe genunchi. Pe negândite, întinse o mână şi o trase lângă ei şi pe Claudia, care începu să mângâie picioarele lui Lizzie.

– Eşti în siguranţă, o încredinţă şi ea.

– Domnişoara Thompson le-a luat pe Molly şi alte câteva fete la o plimbare, începu să povestească fetiţa, precipitat şi cu sufletul la gură. M-au chemat şi pe mine, iar eu am refuzat, dar apoi m-am gândit că mai bine aş fi acceptat, fiindcă tu te duseseşi în casă, tăticule, iar domnişoara Martin plecase la o plimbare. Am crezut că Horace şi cu mine o să le putem ajunge din urmă, şi-mi ziceam că vei fi mândru de mine. Şi voiam ca şi domnişoara Martin să fie mândră de mine. Dar Horace n-a reuşit să le găsească. Şi pe urmă am trecut peste un pod, după care eu am căzut şi n-am mai ştiut încotro s-o iau. Peste tot erau copaci, Horace a fugit, eu am încercat să fiu curajoasă şi m-am gândit la vrăjitoare deşi ştiam că nu există, iar apoi Horace s-a întors şi am ajuns aici, dar nu ştiam nici cine locuia în casă nici dacă o să se poarte frumos sau urât, şi când aţi venit am crezut că sunt locatarii şi poate o să mă mănânce de vie deşi ştiam că asta e o prostie şi...

– Iubito, o sărută el pe obraz, legănând-o înainte şi-napoi, în timp ce ea începea iar să-şi sugă pumnul – lucru pe care nu ştia să-l mai fi făcut de la vârsta de patru sau cinci ani. Nu suntem decât eu şi domnişoara Martin, aici, cu tine.

– Dar cât de curajoasă ai fost, Lizzie, comentă Claudia, să te aventurezi de una singură prin pădure, şi apoi, când te-ai rătăcit, să nu intri în panică! Cu siguranţă, va trebui să-l dresăm mai mult pe Horace, înainte de a mai încerca aşa ceva, dar sunt oricum enorm de mândră de tine!

– Eu sunt *întotdeauna* mândru de tine, spuse şi Joseph, dar mai cu seamă azi. Fetiţa mea creşte mare şi devine tot mai independentă.

Lizzie nu-şi mai sugea pumnul. Se cuibări lângă el şi căscă de-i trosniră fălcile. Avusese parte de atâta aer curat şi mişcare în ziua aceea, încât nici nu era de mirare că se extenuase – pe lângă spaima cumplită prin care trecuse.

Joseph continuă s-o legene, aşa cum făcea când era mică. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Simţea că i se umpleau iar de lacrimi – după care una i se prelinse pe obraz.

Apoi, pe acelaşi obraz, simţi o atingere uşoară şi, deschizând ochii, o văzu pe Claudia cum îi ştergea lacrima cu dosurile degetelor.

Se uitară unul la altul, iar lui Joseph i se păru că putea să vadă dincolo de ochii ei, drept în minte, în adâncul ei, în sufletul ei. Şi rămase acolo.

– Te iubesc, spuse el, intenţionând să o spună cu voce tare, dar de pe buze nu i se desprinse niciun sunet.

Claudia îi citi pe buze oricum. Se retrase puţin, ridicând bărbia, iar gura i se strânse într-o linie aproape severă. Ochii, însă, nu i se schimbară. Nu puteau să i se schimbe. Erau ferestrele armurii în care încerca să se ascundă. Acei ochi îi răspundeau lui Joseph, deşi tot restul făpturii ei încerca să le nege spusele.

Şi eu te iubesc.

– Mai bine s-o ducem pe Lizzie înapoi la picnic, propuse el, ca să se liniştească toată lumea. Cu siguranţă, încă o mai caută peste tot.

– Pe mine? întrebă fetiţa. Mă caută *pe mine*?

– Toţi s-au îndrăgostit de tine, iubito, îi răspunse el, sărutând-o iar pe obraz şi ridicându-se în picioare, cu ea în braţe. Şi trebuie să spun că nu mă mir deloc.

De îndată ce ieşiră din casă, iar Claudia închise uşa în urma lor, Joseph văzu că de-acolo pornea o cărare nu foarte vizibilă. Coliba era mobilată, curată şi confortabilă. Cel mai probabil, era folosită adesea, iar locatarul sau locatarii formaseră acea potecă mergând pe jos între casă şi alee. O urmară şi ei până când, destul de repede, ajunseră înapoi în apropierea podului.

Claudia o luă puţin mai înainte pe pod, dând din braţe şi strigând spre câteva grupuri de oameni care se vedeau mai în faţă. Se văzu clar că aceştia îi înţeleseră mesajul – căutarea luase sfârşit: o găsiseră pe Lizzie.

Când se apropiară de lac, toată lumea îi aştepta cu nerăbdare, iar Lizzie dormita în braţele lui Joseph. Horace ţopăia înaintea lor, gâfâind şi lătrând.

Fură primiţi ca nişe eroi. Toţi voiau s-o atingă pe Lizzie, s-o întrebe dacă nu păţise ceva, să întrebe ce se întâmplase, să explice cum o căutaseră, până când fuseseră gata să-şi piardă orice speranţă.

– Cred că te dor braţele de cât ai cărat-o, Attingsborough, spuse Rosthorn. Lasă-mă s-o iau eu de-aici încolo. Vino, dragă.

– Nu, se opuse Joseph, ţinând-o şi mai strâns. Îţi mulţumesc, dar aici stă foarte bine.

– Serios, ar trebui să fie dusă imediat înapoi la Lindsey Hall, interveni Wilma. Atâta deranj, şi a ameninţat să strice tot picnicul ăsta splendid. Zău c-ar fi cazul să-ţi faci datoria, domnişoară Martin, şi să stai cu ochii pe fată, în loc să te plimbi cu cei mai presus de dumneata.

– Wilma, o puse la punct Neville, mai taci din gură, da?

– Auzi acolo! nu se lăsă femeia. Pretind scu...

– Nu e în niciun caz momentul pentru cruzimi şi răzbunări, o întrerupse Gwen. Potoleşte-te, Wilma.

– Dar se impune să precizăm, se amestecă şi Portia, că este o lipsă de respect faţă de doamna Ravensberg şi doamna Redfield, să se aducă aici eleve *de caritate*, care să se amestece printre copiii superiori lor, şi pe urmă să fie lăsate în grija nimănui. Iar o fată de caritate care să mai fie şi oarbă pe deasupra întrece orice limită! Trebuie neapărat să...

– *Lizzie Pickford*, i-o reteză Joseph cu un glas limpede şi ferm, de faţă cu toată lumea, inclusiv părinţii şi sora lui, logodnica, numeroase rude, cunoştinţe şi străini, este *fiica mea*. Şi o iubesc mai mult decât însăşi viaţa.

Simţi mâna Claudiei pe braţ şi-şi aplecă încet capul spre faţa întoarsă în sus a lui Lizzie, ca s-o sărute. Mâna lui Neville îl apucă de umăr, strângându-l cu putere.

În clipa următoare, deveni conştient de tăcerea cumplită care se lăsase; nu se mai auzeau decât glasurile copiilor care se jucau în depărtare.

Capitolul 19

Cuvintele rostite de doamna Sutton şi domnişoara Hunt o înjunghiaseră pe Claudia ca nişte cuţite. Deşi fuseseră rostite cu pizmă, nu avea nici cea mai mică apărare împotriva lor. Era îngrozitor de vinovată. Se plimbase cu Charlie – o, da, cu *cineva mai presus de ea* – când ar fi trebuit s-o supravegheze pe Lizzie.

Dar poate chiar mai mult decât vinovăţia şi insulta personală, simţea o furie adâncă şi neputincioasă când auzea cât de dispreţuitor se vorbea despre scumpele ei eleve de caritate, chiar în prezenţa lor. Şi totuşi, nici ca să le apere pe ele nu putea spune nimic. Eventual, doamna Ravensberg ar fi putut s-o facă informând-o pe domnişoara Hunt că veniseră acolo la invitaţia ei. Dar Marchizul de Attingsborough vorbi cel dintâi.

Lizzie Pickford este fiica mea. Şi o iubesc mai mult decât viaţa însăşi.

Deznădejdea o făcu să uite şi de furie, şi de vinovăţie. Claudia îi puse o mână pe braţ şi se uită la Lizzie, destul de îngrijorată.

Cei mai mulţi dintre copiii mai mici se jucau în continuare, cu energia neobosită a vârstei şi fără să fie deloc conştienţi de drama ce se desfăşura în jurul lor. Dar, cumva, hărmălaia cauzată de ei nu făcea decât să accentueze tăcerea îngrozitoare care-i cuprinsese pe toţi ceilalţi.

Doamna Muir, cea slabă şi drăguţă la faţă, vorbi prima.

– Of, Wilma, spuse ea, *acum* sper că-ţi dai seama ce-ai făcut. Şi dumneavoastră de asemenea, domnişoară Hunt. Zău aşa, nu mă aşteptam din partea dumneavoastră!

– Elevele domnişoarei Martin, spuse şi Contesa de Redfield, se află aici la invitaţia mea expresă.

– Şi la a mea, adăugă doamna Ravensberg. Este o plăcere să le primim. *Pe toate.*

Dar toţi tăcură din nou, când Ducele de Anburey se ridică în picioare.

– Ce-i *asta*? întrebă el, încruntându-se cumplit, deşi nu părea să aştepte vreun răspuns. Un fiu al meu să facă o mărturisire atât de vulgară, într-o asemenea companie? De faţă cu Lordul şi doamna Redfield, la ei în casă? De faţă cu mama şi sora lui? De faţă şi cu *logodnica* lui? De faţă cu toată lumea?

Claudia îşi coborî mâna pe lângă trup. Lizzie întoarse capul, ascunzându-şi faţa în redingota tatălui ei.

– În viaţa mea n-am fost mai insultată decât în după-amiaza asta, interveni şi domnişoara Hunt. Iar acum, să mai suport şi *aşa ceva*?

– Calmaţi-vă, draga mea domnişoară Hunt, o temperă Contesa de Sutton, bătând-o pe braţ. Sunt profund ofensată din cauza ta, Joseph, şi nu pot decât să sper că ai vorbit necugetat şi deja simţi remuşcările cuvenite. Cred că ar fi cazul să-ţi prezinţi public scuze tatei, domnişoarei Hunt şi doamnei Redfield.

– Da, îmi prezint scuze, începu el, pentru necazul pe care l-am cauzat şi pentru felul în care am recunoscut-o, în sfârşit, pe Lizzie. Dar nu pot regreta faptul că este fiica mea. Nici că o iubesc.

– Vai de mine, Joseph, exclamă Ducesa de Anburey, care se ridicase în picioare odată cu soţul ei, iar acum venea spre marchiz. Copila asta este *a ta*? Fiica ta? *Nepoata mea*?

– Sadie! o opri ducele, pe un ton aspru.

– Dar e o frumuseţe! continuă ducesa, atingând cu dosurile degetelor obrazul lui Lizzie. Mă bucur atât de

mult că n-a păţit nimic! Cu toţii am fost îngrozitor de îngrijoraţi pentru ea.

– Sadie! repetă soţul ei.

Vicontele Ravensberg îşi drese glasul.

– Propun ca discuţia aceasta să continue înăuntru, unde acele persoane care sunt cel mai direct implicate să poată beneficia de o anumită discreţie. Şi cred că e nevoie şi ca Lizzie să fie apărată de soare. Lauren?

– O iau eu înainte, răspunse vicontesa, ca să găsesc o cameră liniştită, unde să se întindă şi să se odihnească. Pare complet epuizată, biata copilă.

– Am s-o duc în camera mea, dacă se poate, Lauren, spuse Marchizul de Attingsborough.

Ducele de Anburey îşi luase deja soţia de braţ şi pornea cu ea spre casă. Domnişoara Hunt îşi strânse poalele rochiei şi se întoarse să-i urmeze. Doamna Sutton o luă de braţ, însoţind-o. Lordul Sutton trecu de cealaltă partea a domnişoarei Hunt.

– S-o duc eu în braţe, ca să te ajut, Joe? se oferi Contele de Kilbourne.

– Nu, clătină din cap marchizul. Dar îţi mulţumesc oricum, Nev.

Porni în direcţia casei, dar după câţiva paşi se opri din nou, întorcând capul spre Claudia.

– Veniţi cu noi? o chemă el. Veniţi ca să aveţi grijă de Lizzie?

Claudia dădu din cap şi-l urmă. Ce încheiere îngrozitoare a picnicului, pentru cei care rămăseseră afară, îşi spuse ea. Sau, poate că nu, totuşi... Cu siguranţă, era un picnic pe care nimeni n-avea să-l uite vreodată. Fără îndoială, urma să facă subiectul unor conversaţii animate vreme de săptămâni, poate chiar luni de zile.

Mergeau cu toţii spre casă într-o procesiune solemnă, cu excepţia lui Horace, care se zbenguia înainte şi-napoi, gâfâind cu limba scoasă, ca şi cum totul n-ar fi fost decât un joc nou, conceput anume pentru distracţia lui. Vicontele şi Vicontesa Ravensberg încheiau coloana, iar în apropierea casei îl ajunseră din urmă pe marchiz.

– Unde-ai găsit-o, Joseph? întrebă încet vicontesa.

– În pădure, dincolo de pod, e o colibă mică, răspunse marchizul. Acolo era, înăuntru.

– Aha, înseamnă c-am uitat s-o încuiem ultima dată când ne-am dus acolo, Lauren, spuse vicontele. Uneori, mai uităm.

– Şi slavă Domnului că am uitat! spuse ea. E aşa de dulce, Joseph, şi desigur, seamănă cu tine.

Imediat după aceea, grupul ajunse la casă, iar vicontele îi dirijă pe toţi spre bibliotecă.

Marchizul nu-i însoţi. Porni pe scară, iar Claudia îl urmă până în camera lui de la etaj, o odaie de oaspeţi mare şi confortabilă, cu vedere spre grădina de flori de la răsărit şi spre colinele de dincolo de aceasta. După ce Claudia trase perdelele baldachinului, Joseph o culcă pe Lizzie în mijlocul patului şi se aşeză alături, ţinând-o de mână.

– Tati, spuse ea, *le-ai zis.*

– Într-adevăr. Le-am spus adevărul, nu-i aşa?

– Iar acum, continuă fetiţa, toată lumea o să mă urască.

– Mama mea nu te urăşte, o asigură el, şi nici vărul Neville. Nici verişoara Lauren, care chiar acum mi-a spus că eşti o dulce şi că semeni cu mine. De-ai fi avut ochi să vezi acum câteva minute, ai fi observat că cei mai mulţi oameni de-aici se uitau la tine cu plăcere şi simpatie – şi cu bucuria că ai scăpat cu bine.

– *Ea* mă urăşte, insistă fetiţa. Domnişoara Hunt.

– Cred, replică Joseph, că în acest moment pe mine mă urăşte, Lizzie.

– Fetele au să mă urască şi ele?

De data asta, Claudia fu cea care răspunse.

– Molly nu te urăşte. Adineaori plângea de fericire să te revadă. În numele celorlalte nu pot vorbi, dar am să-ţi spun un lucru. Nu sunt sigură că e o idee prea bună să încerci să câştigi iubirea altora dându-te drept altcineva decât eşti – tu nu eşti o orfană de caritate, aşa-i? Poate că e mai bine pentru noi toţi să riscăm să fim iubiţi – sau nu – pentru ceea ce suntem cu adevărat.

– Sunt fiica lui tata.

– Da.

– Fiica lui *bastardă*, adăugă Lizzie.

Claudia îl văzu pe Joseph încruntat, gata să vorbească. I-o luă înainte.

– Da, fu ea de acord, dar acest cuvânt sugerează o persoană care nu e iubită şi dorită. Uneori, e foarte important cum ne alegem cuvintele, şi una dintre ciudăţeniile limbii engleze este aceea că adeseori conţine mai multe cuvinte pentru acelaşi lucru. Ar fi mai potrivit, poate, să spui despre tine că eşti fiica nelegitimă a tatălui tău, sau – şi mai frumos spus – copilul dragostei lui. Asta e ceea ce eşti, deşi nu e neapărat şi *cine* eşti. Niciunul dintre noi nu poate fi descris cu ajutorul unor simple etichete – nici chiar o sută la număr sau o mie.

Zâmbind, Lizzie ridică o mână să mângâie faţa tatălui ei.

– Sunt copilul *dragostei* tale, tati, spuse ea.

– Cu siguranţă asta eşti.

Îi luă mâna şi o sărută în palmă.

– Iar acum, eu trebuie să mă duc jos, iubito. Domnişoara Martin va rămâne cu tine, deşi îndrăznesc să spun c-ai să adormi cât ai bate din palme. Ai avut o zi obositoare.

Ca pentru a-i da dreptate, fetiţa îi răspunse cu un căscat enorm.

Joseph se ridică în picioare şi o privi pe Claudia, care-i răspunse printr-un zâmbet trist. Ridicând vag din umeri, ieşi din cameră fără o vorbă.

– Mmm, făcu Lizzie, în timp ce Horace sărea pe pat ca să se ghemuiască lângă ea, perna asta miroase a tati.

Claudia îl privi drept în ochi, iar căţelul îi susţinu privirea, mulţumit, cu botul pe labe. Dacă nu s-ar fi repezit să-i ia apărarea în Hyde Park, în după-amiaza aceea, îşi spuse ea, probabil că toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Ce ciudat lucru era soarta, cu lanţurile ei de evenimente aparent mărunte, fără nicio legătură între ele, care duceau toate, inexorabil, spre câte un deznodământ important.

Lizzie căscă din nou, după care adormi aproape imediat.

Şi acum? se întrebă Claudia. Urma s-o ducă pe Lizzie cu ea înapoi la şcoală, când ea, Eleanor şi celelalte fete aveau să se întoarcă la Bath, peste vreo săptămână? Chiar dacă ştia că Lizzie nu voia să vină? Mai avea vreuna dintre ele altă cale, acum? Ce soluţie mai exista pentru fetiţă? Claudia nu putea decât să-şi imagineze ce se discuta jos, în bibliotecă. Şi avea de ales? O iubea pe Lizzie.

Peste vreo zece minute, se auzi o bătaie uşoară în uşă, apoi Susanna şi Anne o deschiseră fără să aştepte răspunsul şi intrară tiptil în odaie.

– O, a adormit, remarcă încet Susanna, uitându-se spre pat. Îmi pare bine pentru ea. Arăta în stare de şoc, acolo, pe malul lacului.

– Sărăcuţa copilă şi draga de ea, o căină şi Anne, privind-o pe Lizzie adormită. După-amiaza asta s-a sfârşit foarte trist pentru ea. Totuşi, înainte se distrase aşa de bine... De câteva ori, a fost cât pe ce să-mi dea lacrimile, doar uitându-mă la ea cum se juca.

Se aşezară toate trei lângă fereastră, la o oarecare distanţă de pat.

– Toată lumea pleacă, spuse Susanna. Copiii trebuie să fie frânţi de oboseală. Deja e aproape seară. S-au jucat ore întregi, fără oprire.

– Lizzie se temea, răspunse Claudia, că de-acum toată lumea o s-o urască.

– Ba din contră, replică Anne. A fost o dezvăluire destul de şocantă, mai ales pentru Lauren, Gwen şi restul familiei Lordului Attingsborough, dar cred că cei mai mulţi dintre cei prezenţi sunt încântaţi în secret de faptul că e fiica lui. Oricum, fetiţa a cucerit pe toată lumea.

– Mă întrebam, reluă Claudia, dacă Lizzie şi cu mine vom mai fi binevenite la Lindsey Hall. În fond, am adus-o acolo folosindu-mă de nişte afirmaţii false.

– L-am auzit pe Ducele de Bewcastle spunându-i ducesei că unele persoane îşi meritã soarta şi e foarte satisfăcător să vezi cum li se împlineşte. Era clar că se referea la doamna Sutton şi la domnişoara Hunt.

– Iar doamna Hallmere a declarat de faţă cu toată lumea, adăugă Anne, că dezvăluirea marchizului a fost cel mai splendid moment al acestei după-amiezi, sau al oricăreia pe care şi-o aminteşte. Şi toţi voiau să ştie dacă mai ştia cineva ce s-a întâmplat cu Lizzie de-a ajuns să se rătăcească, şi unde aţi găsit-o. Chiar – *unde* era?

Claudia le spuse.

– Cred, continuă Susanna, că ai vizitat-o pe Lizzie la Londra, Claudia.

– De câteva ori.

– Exact aşa cum credeam, oftă Susanna. S-a ales praful de teoria mea că Joseph îţi făcea ochi dulci când te scotea atât de des la plimbare. Totuşi, poate că e mai bine aşa. O poveste de dragoste între voi s-ar fi terminat tragic, nu-i aşa, de vreme ce el se angajase să-i ceară mâna domnişoarei Hunt – deşi părerea mea despre ea devine tot mai proastă pe zi ce trece.

Anne o privea atentă pe Claudia.

– Nu sunt atât de sigură că tragedia *a fost evitată*, Susanna, spuse ea. Chiar şi exceptând felul cum arată, Marchizul de Attingsborough este un gentleman extraordinar de fermecător. Iar atracţia oricărui bărbat nu poate decât să sporească, atunci când îi e devotat copilului său. Tu ce zici, Claudia?

– Ce prostie! replică scurt Claudia, deşi vorbind încet în continuare. Între mine şi marchiz e strict o relaţie de afaceri. El doreşte s-o înscrie pe Lizzie a şcoala mea, iar eu am adus-o aici, cu Eleanor şi cu celelalte fete, ca încercare. În rest, nu e nimic altceva între noi. Absolut nimic.

Dar ambele ei prietene se uitau la ea cu ochii plini de o profundă simpatie, ca şi cum tocmai şi-ar fi mărturisit pasiunea nemuritoare pentru omul acela.

– O, Claudia, îmi pare atât de rău! o compătimi Susanna. Frances şi cu mine glumeam pe seama acestui lucru, la Londra, ţin minte, dar nu era amuzant deloc. Îmi pare atât de rău.

Anne nu făcu decât să se aplece, pentru a lua mâna Claudiei, strângând-o cu putere.

– Ei bine, continuă Claudia, pe acelaşi ton cam repezit, eu am spus mereu că ducii nu aduc decât necazuri, nu-i aşa? Marchizul de Attingsborough încă nu e duce, dar cu toate acestea ar fi trebuit să alerg cale de-o mie şase sute de kilometri, încă din clipa când am pus ochii pe el.

– Şi totul s-a întâmplat numai din vina mea, completă Susanna.

Iar acum, nu le mai putea ascunde adevărul, reflectă Claudia. Şi în continuare, urma să fie mereu obiectul milei lor. Îşi îndreptă umerii şi strânse din buze.

Când un valet deschide uşa bibliotecii şi Joseph intră, îi găsi acolo pe tatăl şi pe mama lui, singuri. Mama sa şedea lângă şemineu, iar tatăl se plimba prin încăpere, cu mâinile la spate. La vederea fiului său, se opri, încruntat, cu o cută adâncă săpată între sprâncene.

– Ei bine? întrebă el, după ce toţi trei se uitară unii la alţii câteva secunde. Ce ai de spus?

Joseph rămase unde se afla, chiar lângă uşă.

– Lizzie e fiica mea, spuse el. Are aproape doisprezece ani, deşi pare mai mică. Este oarbă din naştere. Am întreţinut-o, cu casă şi masă, de când s-a născut. Tot timpul am făcut parte din viaţa ei. O iubesc.

– Pare o copilă foarte dulce, Joseph, spuse mama lui. Dar ce păcat că este...

Ducele o potoli cu o singură privire.

– Nu ţi-am cerut un istoric, Joseph, spuse el. *Sigur* că ţi-ai asumat răspunderea pentru copilul tău bastard. Nici nu m-aş aştepta la altceva din partea unui gentleman care pe deasupra îmi mai este şi fiu. Ceea ce *am nevoie* să mi se explice este prezenţa fetiţei în acest cartier şi apariţia ei la Alvesley, în această după-amiază, când era clar că urma să fie văzută de mama, de sora şi de logodnica ta.

Ca şi cum Lizzie ar fi fost contaminată cu cine ştie ce boală. Dar, desigur, în minţile celor din societatea distinsă, aşa şi era.

– Sper s-o înscriu la şcoala domnişoarei Martin, le explică el. Mama ei a murit la sfârşitul anului trecut. Lauren le-a invitat pe domnişoara Martin şi pe domnişoara Thompson să aducă elevele la picnic, în după-amiaza asta.

– Şi nu te-ai gândit să le informezi, întrebă tatăl lui, cu chipul înroşit de furie şi o venă pulsându-i vizibil la tâmplă, că ar fi o culme a vulgarităţii s-o aducă pe copila oarbă cu ele? Nu încerca să-mi răspunzi: nu vreau să aud. Şi nu încerca nici să-mi dai explicaţii despre izbucnirea aceea scandaloasă, după ce Wilma şi domnişoara Hunt o dojeniseră pe directoarea şcolii. Nu poate *exista* nicio explicaţie.

– Webster, interveni mama lui Joseph, calmează-te, te rog. Iar o să ţi se facă rău.

– Atunci vei şti, Sadie, pe cine să dai vina, replică el.

Joseph îşi ţuguie buzele.

– Ceea ce *pretind*, continuă tatăl său, întorcându-se iar spre el, e ca nici mama ta, nici Wilma şi nici domnişoara Hunt să nu mai audă vreodată o vorbă despre problemele tale personale, de azi încolo. Îi vei prezenta mamei tale scuze, de faţă cu mine. Te vei scuza şi faţă de Wilma, doamna Redfield, Lauren şi Ducesa de Bewcastle, căreia i-ai pângărit casa în modul cel mai cumplit. Şi ai să te împaci cu domnişoara Hunt, asigurând-o că niciodată nu va mai auzi asemenea lucruri de la tine.

– Mamă, spuse Joseph, întorcându-se spre mama lui, care-şi ţinea mâinile împreunate în dreptul pieptului. Azi ţi-am cauzat necazuri, atât la picnic, cât şi acum. Îmi pare foarte rău.

– O, Joseph, răspunse ea, probabil că te-ai speriat mai tare decât oricare dintre noi, când biata copilă se pierduse. A păţit ceva rău?

– Sadie... interveni iar ducele, încruntându-se fioros.

– Doar efectele şocului şi ale epuizării, mamă, îi răspunse Joseph. Nicio vătămare fizică, din fericire. Domnişoara Martin stă acum cu ea. Cred că a adormit.

– Biata copilă, repetă ea.

Joseph îşi privi din nou tatăl.

– Mă duc s-o caut pe Portia.

– Este cu sora ta şi cu Sutton, în grădina de flori, îl informă tatăl său.

El era acela pe care tatăl lui îl cenzura, îşi reaminti Joseph în timp ce ieşea din bibliotecă – pentru comportamentul său de a permite ca Lizzie să fie adusă la Lindsey Hall şi la Alvesley Park, în acea zi, ajungând inevitabil în compania familiei şi a logodnicei lui. Şi pentru faptul că se lăsase ademenit să recunoască public că Lizzie era fiica lui.

Nu pe Lizzie însăşi o cenzurase – dar, una peste alta, Joseph se simţea ca şi cum aşa ar fi stat lucrurile.

...copilul tău bastard...

...copila oarbă...

Şi aproape simţea că ar fi trebuit să se ruşineze. Încălcase regulile nescrise, dar bine ştiute, ale înaltei societăţi. *Problemele lui personale*, cum îi numise tatăl său secretele, ca şi cum ar fi fost firesc ca fiecare om să aibă aşa ceva. Dar lui *n-avea* să-i fie ruşine. Dacă recunoştea că greşise, însemna că-i nega lui Lizzie dreptul de a fi cu alţi copii şi cu el.

Viaţa *nu* era uşoară – cugetarea adâncă a zilei de azi!

O găsi pe Portia acolo unde-i spusese tatăl lui, stând în grădina de flori, alături de Wilma şi Sutton. Wilma îi aruncă o privire, de parcă ar fi vrut să-şi poată transforma ochii în pumnale.

– Ne-ai insultat pe toţi într-un mod absolut intolerabil, Joseph, spuse ea. Să faci o asemenea mărturisire, când ascultau atâtea persoane! În viaţa mea n-am fost mai oripilată. Sper că îţi este ruşine.

Ar fi vrut să-i poată spune să-şi ţină gura, aşa cum făcuse şi Neville mai devreme, dar ea deţinea avantajul moral. Chiar şi în interesul lui Lizzie, mărturisirea lui fusese pripită şi nepotrivită.

Atâta doar că acele cuvinte fuseseră mai eliberatoare decât oricare altele pe care le rostise vreodată, îşi dădu el seama pe neaşteptate.

– Şi ce ai să-i spui domnişoarei Hunt? continuă Wilma. Vei avea mare noroc, să ştii, dacă o să te asculte măcar.

– Cred, Wilma, replică el, că ceea ce am eu de spus, şi ce-mi va răspunde ea, ar trebui să fie nişte lucruri private, numai între noi doi.

Wilma deschise gura să tragă aer în piept, hotărâtă să-l contrazică. Dar Sutton îşi drese glasul şi o luă de cot, aşa că fu nevoită să se întoarcă după el, fără o vorbă, pornind în direcţia casei.

Portia, încă în rochia ei de muselină galbenă pe care o purtase la picnic, arăta la fel de proaspătă şi fermecătoare ca la începutul după-amiezii. Mai arăta şi cât se poate de calmă şi stăpânită.

Joseph rămase în picioare, privind-o, conştient de dilema în care se afla. Greşise grav faţă de ea. O umilise în faţa unui grup numeros de rude şi prieteni. Dar cum ar fi putut să se scuze faţă de ea, fără s-o nege din nou pe Lizzie?

Portia vorbi cea dintâi.

– Ne-aţi spus, doamnei Sutton şi mie, să ne ţinem gura.

Dumnezeule mare! Şi pe asta *o făcuse*?

– Îmi cer iertare, spuse el. S-a întâmplat când Lizzie dispăruse, nu-i aşa? Îmi pierdusem minţile de îngrijorare. Vă rog să mă scuzaţi. Şi, dacă vreţi...

– Nu doresc să mai aud *numele acela* din nou, Lord Attingsborough, îl întrerupse ea, cu un calm plin de demnitate. Mă voi aştepta s-o luaţi de aici şi de la Lindsey Hall până mâine, cel mai târziu, şi atunci voi alege să uit tot acest incident nefericit. Nu-mi pasă unde o trimiteţi, nici pe celelalte ca ea, sau... *femeile* care le-au produs. N-am nici nevoia, nici dorinţa de a şti.

– Alţi copii nu există, răspunse el. Nici alte amante. Dezvăluirea din după-amiaza asta v-a făcut să credeţi că aş fi genul promiscuu? Vă asigur că nu sunt.

– Doamnele nu sunt proaste, Lord Attingsborough, oricât de naive ne-aţi crede dumneavoastră. Ştim prea bine despre pasiunile animalice ale bărbaţilor şi suntem

cât se poate de mulţumite că şi le satisfac după cum poftesc, cu condiţia să n-o facă cu noi şi cu firea noastră. Nu cerem – nu *cer* – altceva decât să fie respectată buna-cuviinţă.

Dumnezeule mare! Simţea că-l treceau fiorii. Şi totuşi, cu siguranţă, adevărul avea s-o facă să se simtă puţin mai bine, mai puţin convinsă că urma să se mărite cu un animal deghizat străveziu în gentleman.

– Portia, continuă Joseph, coborând privirea spre ea, cred cu toată tăria în relaţiile monogame. După naşterea lui Lizzie, am rămas cu mama ei până a murit, anul trecut. De-asta nu m-am însurat până acum. După căsătoria noastră, am să-ţi fiu credincios câte zile vom avea amândoi.

Portia îi susţinu privirea, şi dintr-odată Joseph îşi dădu seama că ochii ei erau cu totul altfel decât ai Claudiei. Dacă îndărătul lor se afla ceva, orice emoţie, orice profunzime de caracter, cu siguranţă că nu se zărea nici urmă.

– Veţi face cum doriţi, Lord Attingsborough, îi răspunse, aşa cum au dreptul toţi bărbaţii. Eu nu vă cer decât să procedaţi cu discreţie. Şi vă cer să-mi promiteţi că fata aia oarbă va fi dusă de-aici azi, şi de la Lindsey Hall mâine.

Fata aia oarbă.

Joseph se îndepărtă câţiva paşi şi rămase cu spatele la ea şi privirea spre un rond de flori ce creşteau lângă un grilaj de lemn. Era o solicitare rezonabilă, presupunea. Pentru ea – probabil pentru toată lumea de la Alvesley Park şi de la Lindsey Hall – faptul că o ţinea pe Lizzie în apropierea lui trebuia să pară de cel mai prost gust.

Atâta doar că Lizzie era o persoană. Era un copil nevinovat. Şi era a lui.

– Nu, replică el, mă tem că nu-ţi pot promite aşa ceva, Portia.

Tăcerea ei fu mai acuzatoare decât ar fi putut să fie orice cuvinte.

– În toţi aceşti ani, am respectat regulile bunei-cuviinţe, continuă Joseph. Fiica mea avea o mamă şi un

cămin confortabil în Londra, şi puteam s-o văd oricând doream, adică în fiecare zi când eram în oraş. N-am spus nimănui despre ea, în afară de Neville, şi nici n-am dus-o vreodată într-un loc unde s-ar fi putut să fim văzuţi împreună. M-am resemnat cu gândul că aşa trebuia să meargă lucrurile. Niciodată n-am avut vreun motiv real de a pune la îndoială imperativele societăţii până când Sonia a murit, iar Lizzie a rămas singură.

– Nu doresc să aud toate aceste lucruri, obiectă Portia. Este absolut necuviincios.

– N-are nici doisprezece ani, urmă el. E mult prea mică pentru o viaţă independentă, chiar şi dacă n-ar fi fost oarbă.

Se întoarse s-o privească.

– Şi o iubesc, mai spuse el. N-o pot izgoni la periferia vieţii mele, Portia. N-am s-o fac. Dar cea mai mare greşeală a mea, îmi dau seama acum, a fost aceea că nu ţi-am spus despre ea mai devreme. Aveai dreptul să ştii.

O vreme, Portia nu spuse nimic. Stătea neclintită ca o statuie, incredibil de frumoasă şi delicată.

– Nu cred că mă mai pot mărita cu dumneavoastră, Lord Attingsborough, spuse ea apoi. Nu am dorit să ştiu despre un asemenea copil şi nu pot fi decât uimită că acum sunteţi de părere că ar fi trebuit să mă informaţi despre existenţa acelei creaturi îngrozitoare, care nu poate nici măcar să vadă. Nu voi mai asculta nicio vorbă despre ea, şi nu voi tolera să ştiu că rămâne aici, sau măcar la Lindsey Hall. Dacă nu-mi puteţi promite că o veţi înlătura şi dacă nu-mi puteţi promite nici că n-am să mai aud niciodată de ea, sunt nevoită să-mi retrag acceptarea ofertei dumneavoastră.

În chip straniu, poate, Joseph nu se simţi uşurat. Încă o logodnă desfăcută – chiar dacă pentru lumea bună era evident că Portia era nevinovată în ambele cazuri – avea s-o excludă aproape sigur dintre candidatele la căsătorie. Şi nu mai era nici foarte tânără, trebuia să aibă deja în jur de douăzeci şi cinci de ani. Iar în

ochii înaltei societăţi, pretenţiile ei ar fi părut absolut rezonabile.

Dar... *acea creatură îngrozitoare...*

Lizzie!

– Îmi pare rău să aud, răspunse el. Te rog să te mai gândeşti. Sunt acelaşi om pe care-l cunoşti de ani de zile. Pe Lizzie am conceput-o cu mult timp înainte de a te fi întâlnit.

Portia se ridică în picioare.

– Nu vreţi să înţelegeţi, Lord Attingsborough, nu-i aşa? protestă ea. *Refuz* să-i aud numele. Acum mă duc să-i scriu tatei. Nu va fi deloc mulţumit.

– Portia...

– Cred, îl întrerupse domnişoara Hunt, că nu mai aveţi dreptul de a folosi acest nume, my lord.

– Prin urmare, logodna noastră s-a anulat?

– Nu-mi pot imagina niciun lucru care m-ar face să mă răzgândesc, replică ea şi, întorcându-se, porni înapoi spre casă.

Joseph rămase pe loc, privind-o cum pleca.

Abia după ce domnişoara Hunt dispăru din faţa lui, simţi începuturile însufleţirii.

Era liber!

Capitolul 20

Claudia se întoarse la Lindsey Hall fără Lizzie. Când Marchizul de Attingsborough reveni în camera lui, fetiţa dormea adânc şi părea foarte posibil să nu se trezească toată noaptea, dacă nu era deranjată. Doamna Ravensberg se oferi să-i pună un pat de campanie în salon.

Joseph insistă s-o ducă pe Claudia înapoi la Lindsey Hall cu propria lui caleaşcă – musafirii de-acolo se întorseseră de mult acasă, desigur. Vicontesa, Anne şi Susanna promiseseră toate trei să vadă de Lizzie până la întoarcerea lui. Claudia insistă s-o lase să plece singură, dar marchizul nici nu voia s-audă. Nu acceptară nici Anne şi Susanna, care-i amintiră că între timp se înserase. Şi, slavă Domnului, îşi spuse Claudia în timp ce coborau împreună scara şi ieşeau pe terasă, unde-i aştepta trăsura, în această privinţă n-avea de gând să le contrazică.

Vicontele şi Vicontesa Ravensberg se aflau afară, împreună cu doamna Redfield.

– Domnişoară Martin, spuse contesa, sper că veţi trece cu vederea peste tot ceea ce au spus mai devreme doamna Sutton şi domnişoara Hunt. Eu şi soţul meu am fost încântaţi să vă primim, atât pe dumneavoastră cât *şi pe elevele de la şcoala pe care o conduceţi – inclusiv* pe Lizzie Pickford – şi nu considerăm că v-aţi neglijat îndatoririle mergând la plimbare cu prietenul dumneavoastră, Ducele de McLeith. Cu toţii o supravegheam, aşa că toţi am fost răspunzători de faptul că am lăsat-o să se rătăcească.

– Domnişoara Martin n-a fost în niciun caz vinovată, spuse Marchizul de Attingsborough. Când s-a dus să se plimbe, eu mă jucam cu Lizzie. Avea toate motivele să creadă că voi avea deplină grijă de ea.

O ajută pe Claudia să ia loc în trăsură, apoi se urcă şi el după ea.

– Domnişoară Martin, reluă vicontesa, aplecându-se în trăsură înainte de a se închide uşa, *veţi veni* la balul aniversar de mâine, nu-i aşa?

Claudia nu se putea gândi la niciun lucru care i-ar fi displăcut mai mult.

– Poate ar fi mai bine să păstrez distanţa, sugeră ea.

– În niciun caz, se opuse vicontesa. Aşa ceva le-ar da de înţeles unora dintre oaspeţii noştri că au mai multă putere decât noi în a decide cine e binevenit în casa noastră şi cine nu.

– Lauren are perfectă dreptate, domnişoară Martin, spuse şi contesa, cu o lucire în ochi. Vă rog să veniţi. Nu mi-aţi făcut impresia unei doamne căreia îi lipseşte curajul.

Vicontele îi făcu şi el Claudiei cu ochiul.

– Sunteţi cum nu se poate mai buni, fu ea nevoită să cedeze. Foarte bine, atunci voi veni.

Ceea ce voia *cu adevărat* să facă era să se întoarcă la Lindsey Hall singură, să-şi strângă bagajele şi să plece la crăpatul zorilor. După ce uşa se închise şi caleaşca porni înainte, se gândi la ultima ocazie când părăsise Lindsey Hall. Cât i-ar fi plăcut să repete acea ieşire din scenă!

Dintr-odată, trăsura păru că s-a umplut numai cu ei doi – era aceeaşi în care marchizul se adăpostise de ploaie, pe drumul dinspre Bath, când ea se simţise în mod neplăcut conştientă de masculinitatea lui. Iar acum avea aceeaşi senzaţie, deşi incomparabil mai puternică.

Şi-şi mai amintea – în mod incredibil – şi lucrul pe care aproape că-l uitase, în tumultul emoţional din ultimele ore. În timp ce şedeau pe pat, în coliba aceea mică din pădure, marchizul îi vorbise mut – fără niciun

sunet, doar cu mişcări ale buzelor. Ea, însă, îi auzise tare şi clar cuvintele.

Te iubesc, îi spusese el.

Dorul din inimă risca foarte tare să se transforme în durere de inimă, până să se termine totul. Iar aceasta era o perspectivă aproape optimistă. Sigur *avea să* i se frângă inima. Asta dacă nu se întâmplase deja.

– Domnişoara Hunt a desfăcut logodna, spuse el, în timp ce roţile trăsurii huruiau pe podul Palladian.

Uneori, nici chiar o propoziţie scurtă nu avea puterea de a se imprima în minte imediat. Parcă ar fi auzit cuvintele separat, şi avea nevoie de câteva momente ca să le asambleze şi să le înţeleagă sensul.

– Irevocabil? întrebă ea.

– Mi-a spus, continuă, că nu-şi poate imagina nimic care s-o facă să se răzgândească.

– Fiindcă aveţi un copil nelegitim?

– Se pare că nu e ăsta motivul. Puţin îi pasă câte metrese şi copii din flori am. Ba mai mult, chiar pare să se aştepte la asta din partea mea – ca şi dintr-a tuturor bărbaţilor. Ceea ce-a ofensat-o a fost faptul că am încălcat una dintre regulile de bază ale societăţii distinse, recunoscând relaţia de paternitate dintre mine şi Lizzie. Refuzul meu de a o duce de la Alvesley Park în seara asta şi de la Lindsey Hall mâine, şi de a nu-i mai pomeni niciodată despre ea, a determinat-o să mă informeze că nu se mai poate mărita cu mine.

– Poate că, murmură Claudia, dacă stă strâmb şi judecă drept, o să se răzgândească.

– Poate, fu el de acord.

Un timp, nu mai scoaseră nicio vorbă.

– Şi atunci, ce urmează? întrebă ea într-un târziu. Ce se va întâmpla cu Lizzie? Eleanor şi cu mine am stabilit că e adaptabilă şi receptivă, capabilă de şcoală şi dornică să înveţe. Ar fi o plăcere să ne asumăm provocarea de a o înscrie la noi în şcoală. Totuşi, nu sunt sigură dacă şi Lizzie doreşte, deşi ştiu că s-a bucurat de compania fetelor şi de toate activităţile.

– Ceea ce mi-am tot dorit, de la moartea Soniei, spuse el, e s-o duc pe Lizzie la Willowgreen, casa mea din Gloucestershire. Întotdeauna mi s-a părut un vis imposibil, dar poate că acum voi reuşi să îl transpun în realitate. La urma urmei, secretul a ieşit la iveală, şi constat că puţin îmi pasă ce părere are înalta societate despre mine. Iar societatea nu este, adeseori, nici pe jumătate atât de ticăloasă pe cât ne aşteptăm noi să fie. Anne şi Sydnam Butler l-au adus pe fiul lor cu ei, la Alvesley. S-a născut din flori, cu nouă ani înainte ca ei să se cunoască – dar, desigur, cunoaşteţi bine povestea lor. David Jewell este tratat aici la fel ca oricare alt copil.

– O, răspunse Claudia, cred că Willowgreen – viaţa la ţară – ar fi o soluţie perfectă pentru Lizzie.

Simţea un dor fără nume – care n-avea să mai rămână mult timp aşa, dacă-şi lăsa gândurile să stăruie asupra lui.

– Ce măsuri aţi lua pentru educaţia ei? îl întrebă.

– I-aş angaja o domnişoară de companie şi o guvernantă – dar aş putea să petrec şi eu mai mult timp cu ea. Aş învăţa-o despre viaţa la ţară, despre plante şi animale, despre Anglia, despre istorie. Aş angaja pe cineva care s-o înveţe să cânte la pianoforte sau la vioară ori la flaut. Poate că, într-un an, doi, ar fi mai pregătită pentru şcoală decât e acum. Între timp, aş putea rămâne acasă pentru perioade mai lungi decât pe vremea când a locuit la Londra. Aş lenevi mai puţin, mi-aş întrebuinţa mai cu folos timpul. S-ar putea chiar să vă formaţi o părere mai bună despre mine.

Claudia întoarse capul să-l privească. Caleaşca tocmai trecea printre copacii de la capătul aleii, urmând să iasă pe poartă. Chipul marchizului era luminat de razele piezişe ale soarelui, care cobora spre asfinţit. Observă că vorbea la modul ipotetic, ca şi cum n-ar fi crezut cu adevărat în libertatea pe care tocmai o dobândise.

– Da, poate, murmură ea.

Marchizul îi zâmbi încet.

– Deşi, deja *am* o părere bună despre dumneavoastră, continuă Claudia. Nu din motive frivole aţi petrecut

atât de mult timp la Londra. Aţi făcut-o din iubire. Nici că există un motiv mai nobil. Iar acum, v-aţi recunoscut public fiica. Şi asta îmi place foarte mult.

– Arătaţi la fel ca profesoara cea severă care m-a întâmpinat prima oară la Bath.

– Asta sunt, replică ea, împreunându-şi mâinile în poală.

– Nu dumneavoastră i-aţi spus fiicei mele, nu demult, că nimeni nu poate fi judecat doar cu ajutorul unor etichete?

– Am o viaţă bogată, Lord Attingsborough, îl informă Claudia. Singură mi-am făurit-o, şi sunt mulţumită de ea. Este cum nu se poate mai diferită de viaţa pe care am trăit-o în ultimele câteva săptămâni. Şi abia aştept să mi-o reiau.

Întorsese din nou capul, privind pe fereastră.

– Îmi pare rău, spuse el, pentru tot tumultul pe care l-am adus în viaţa ta, Claudia.

– N-aţi adus nimic ce eu n-aş fi îngăduit.

În continuare, rămaseră iarăşi tăcuţi – o tăcere încărcată de tensiuni – şi totuşi, curios de amicală. Tensiunea, desigur, era de natură sexuală. Claudia îşi dădea foarte bine seama de acest lucru. Dar nu era simplă poftă carnală. Nu era numai dorinţa de a îmbrăţişa – şi, poate, de a merge mai departe de simplele îmbrăţişări. Dragostea adăuga o nuanţă mângâietoare atmosferei – şi totuşi, era o dragoste care s-ar fi putut sfârşi tragic. Încă mai era posibil ca domnişoara Hunt să se răzgândească.

Şi dacă nu se răzgândea?

Dar gândurile Claudiei nu puteau răzbate dincolo de acest obstacol.

Ducele şi Ducesa de Bewcastle ieşiră pe uşile de la intrarea în Lindsey Hall, imediat ce trăsura ocoli marea fântână din faţă şi se opri.

– O, făcu ducesa, după ce vizitiul deschise uşa şi lăsă în jos scăriţa, deci v-a însoţit Marchizul de Attingsborough, domnişoară Martin. Mă bucur atât demult! Eram

îngrijoraţi la gândul că s-ar putea să vă întoarceţi singură. Dar n-aţi adus-o şi pe Lizzie cu dumneavoastră?

– Doarme, îi explică marchizul în timp ce cobora din trăsură şi se întorcea s-o ajute şi pe Claudia. M-am gândit că e mai bine să n-o deranjez. O voi lua de-acolo mâine – ca s-o duc pre o altă destinaţie, dacă doriţi.

– Alta decât Lindsey Hall, adică? întrebă ducesa. Cu siguranţă, sper că nu! Locul ei este aici, până când Eleanor şi domnişoara Martin vor pleca înapoi spre Bath. Special am invitat-o.

– Eu mă gândeam că poate ar fi bine să plec şi eu mâine, spuse Claudia.

– Domnişoară Martin, interveni ducele. Doar nu plănuiţi să ne părăsiţi în maniera în care aţi preferat s-o faceţi data trecută, sper – nu-i aşa? Este adevărat că Freyja consideră că tristeţea şi vinovăţia pe care le-a simţit atunci au ajutat-o să se transforme într-o fiinţă omenească mai suportabilă, dar mie incidentul acela nu-mi poate dărui asemenea consolări – mai ales după ce am auzit că Redfield v-a luat în trăsura lui, cu valiza dumneavoastră grea, fiindcă aţi refuzat să folosiţi trăsura mea.

Vorbea de sus şi cu o anume lâncezeală, iar mâna i se strânse pe mânerul lornionului, ridicându-l pe jumătate spre ochi.

Ducesa râse.

– *Ce n-aş da să* fi văzut şi eu scena asta! comentă ea. Freyja ne-a povestit-o pe drumul de întoarcere de la Alvesley. Dar veniţi în casă, amândoi, şi staţi alături de toţi cei care s-au adunat în salon. Iar dacă vă temeţi, Lord Attingsborough, că veţi întâlni acolo priviri dezaprobatoare, înseamnă că nu cunoaşteţi familia Bedwyn – şi nici pe partenerii lor de viaţă. Nu-i aşa, Wulfric?

– Într-adevăr, răspunse ducele, înălţând din sprâncene.

– Prefer să nu intru, refuză totuşi marchizul. Trebuie să mă întorc la Alvesley cât mai repede. Domnişoară Martin, n-aţi dori ca mai întâi să facem o scurtă plimbare împreună?

– Ba da, răspunse ea. Vă mulţumesc.

Observă zâmbetul cald al ducesei, în timp ce lua braţul ducelui şi se întorcea cu el spre uşile casei.

Joseph nu era foarte familiarizat cu parcul de la Lindsey Hall. Coti în direcţia lacului, unde o condusese câinele pe Lizzie, în urmă cu aproape o săptămână. Mergeau în tăcere, el cu mâinile la spate, Claudia cu ele fixate pe talie.

Se opriră când ajunseră pe malul apei, aproape de locul unde Joseph îi arătase lui Lizzie cum să arunce pietricelele, astfel încât să le audă plescăind în lac. Ultimele raze ale asfinţitului făceau ca apa să strălucească puternic. Deasupra, cerul se boltea tot mai întunecat, dinspre dâra de lumină de la orizont. Deja se zăreau stelele.

– Este absolut posibil ca tatăl şi sora mea s-o convingă pe Portia că nu e deloc în interesul ei să rupă logodna, începu marchizul.

– Într-adevăr.

– Deşi *a spus* că nimic n-ar putea-o face să se răzgândească, adăugă el, şi nici eu nu voi accepta niciun compromis. Lizzie va rămâne o parte vizibilă din viaţa mea. Dar este îngrozitor pentru o domnişoară să desfacă o logodnă – mai ales de două ori. S-ar putea să se mai gândească, totuşi.

– Înţeleg.

– Prin urmare, nu-ţi pot promite nimic.

– Nici nu aştept vreo promisiune, răspunse Claudia. Chiar şi lăsând la o parte acest obstacol, mai sunt şi altele. Nu pot exista niciun fel de promisiuni, niciun viitor.

Joseph nu era deloc sigur dacă avea aceeaşi părere dar acum nu avea niciun rost să invoce alte argumente, nu? Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai probabil ca tatăl lui şi Wilma s-o convingă pe Portia să revină la planurile ei de a se căsători cu el.

– Niciun viitor, repetă încet. Numai prezentul. În prezent sunt liber.

– Da.

Când întinse o mână spre ea, Claudia şi-o lăsă pe a ei într-a lui, iar Joseph îşi înlănţui degetele printre ale ei, o trase lângă el şi porni înainte, urmând malul lacului. În faţă se vedea o pădure care se întindea până aproape la marginea apei.

Când ajunseră în umbra întunecoasă a copacilor, se opriră. Sub picioare, iarba era înaltă şi moale. Marchizul o întoarse cu faţa spre el, petrecându-şi şi degetele celeilalte mâini printre ale ei şi trăgând-o spre el, astfel încât să-l atingă cu sânii, cu abdomenul şi cu coapsele. Claudia îşi lăsase capul pe spate, dar întunericul îl împiedica să-i mai vadă clar faţa.

– Plănuiesc mai mult decât nişte simple sărutări, o preveni, aplecându-se peste ea.

– Da, răspunse Claudia. Şi eu.

În întuneric, Joseph zâmbi. Vocea ei suna severă şi aprigă, în contrast total cu cuvintele rostite şi căldura docilă a trupului.

– Claudia... murmură.

– Joseph.

Zâmbi din nou. Avea senzaţia că deja fusese mângâiat în mod intim. Niciodată nu i se mai adresase pe nume.

Apoi, se aplecă şi mai mult şi-i atinse buzele cu ale lui.

Nici acum nu contenea să-l uimească faptul că, dintre toate femeile pe care le-ar fi putut avea sau iubi în ultimii circa cincisprezece ani din viaţa sa, tocmai ea era aceea pe care inima lui o alesese. În comparaţie cu ea, până şi Barbara îşi pierdea orice însemnătate. Jinduia după această femeie puternică, inteligentă şi disciplinată, mai mult decât tânjise la orice şi oricine altcineva în viaţă.

Îşi explorau unul altuia gurile, cu buzele, limbile şi dinţii, ţinându-şi mâinile încleştate laolaltă, la spatele lui. Gura ei era fierbinte, umedă şi primitoare, iar el i-o mângâia cu limba, lunecând peste suprafeţele moi până când Claudia începu să geamă, sugându-i-o şi mai adânc. Joseph îşi trase capul îndărăt şi-i zâmbi iar. Ochii i se de-

prinseseră cu întunericul. Şi ea îi zâmbea, cu o expresie visătoare şi senzuală.

Îi eliberă mâinile şi-şi scoase haina. Lăsându-se într-un genunchi, o întinse pe iarbă, apoi luă iar mâna Claudiei.

Ea i-o dădu, apoi îngenunche la rândul ei şi se întinse cu spatele şi capul pe haină.

Se prea putea ca ocazia aceea, după cum Joseph îşi dădea prea bine seama, să fie singura din viaţa lor. Era foarte posibil ca, până mâine seară, totul să se schimbe din nou. Şi o ştia şi Claudia. Întinse braţele spre el.

– Nu-mi pasă nici de trecut, nici de viitor, spuse ea. Le lăsăm să aibă prea multă putere asupra vieţilor noastre. Numai de *momentul prezent* îmi pasă. Îmi pasă de *acum.*

Joseph îşi coborî capul şi o sărută din nou, apoi se culcă alături, pe haină.

Pentru ea trecuseră optsprezece ani, iar pentru el, aproape trei. Îi simţea pofta hămesită şi încerca să şi-o înfrâneze oarecum pe a sa. Dar, uneori, pasiunea nu se mai supunea comenzilor dincolo de propriile lui nevoi aprige.

Îi săruta gura, cutreierându-i-o cu limba. O explora cu mâini înnebunite, descoperind un trup care era armonios format şi atrăgător. Îi ridică poalele rochiei şi-i trase în jos ciorapii, mângâindu-i netezimea tare a picioarelor, până când mâinile nu-i mai fură de ajuns. Aplecându-şi capul, începu să-i presare sărutări de la glezne până la genunchi, şi pe dinapoia genunchilor, şi s-o lingă, până când Claudia îşi încleştă degetele în părul lui, gâfâind. Îi găsi nasturii de la spate ai rochiei şi-i descheie unul câte unul, până îi putu trage veşmântul de pe umeri, cu cămaşă cu tot, dezvăluindu-i sânii.

– Nu sunt frumoasă... Şopti ea.

– Lasă-mă pe mine să judec asta.

Îi mângâie sânii cu mâinile, îşi trecu buzele şi limba peste ei, le linse sfârcurile întărite, până când Claudia începu să icnească din nou.

Dar nici ea nu zăcea pasivă. Se mişca sub atingerile

lui, iar mâinile ei îl cutreierau peste vestă şi pe dedesubt. Îi scoaseră poalele cămăşii din pantaloni şi urcară cu mângâieri pe spatele lui gol, spre umeri. Apoi, o mână se eliberă şi coborî între trupurile lor, ca să-i acopere erecţia prin pantaloni.

Joseph o apucă strâns de încheietură, îi dădu mâna la o parte şi-şi întrepătrunse degetele cu ale ei.

– Milă, femeie... murmură el, buze în buze cu ea. Şi-aşa abia mă mai pot stăpâni...

– Eu nu mai pot deloc, răspunse ea.

Chicotind, Joseph îşi strecură iar mâna sub poalele ei şi urcă pe partea dinăuntru a coapselor calde, până în locul unde se îmbinau. Era fierbinte şi umedă.

Claudia gemu.

După ce-şi desfăcu pe bâjbâite nasturii pantalonilor, Joseph trecu peste ea, despărţindu-i coapsele cu ale lui, îşi vârî mâinile dedesubt, ca s-o apere de tăria pământului bătătorit, şi apăsă cu putere, până pătrunse adânc şi-i simţi muşchii încleştându-se în jurul lui.

Claudia îşi ridică genunchii şi-şi propti tălpile pe iarbă. Se înclină spre el, ca să-l primească şi mai adânc, iar Joseph trase încet aer în piept, cu faţa lângă obrazul ei.

– Claudia... îi suflă el în ureche.

Trecuse mult, mult timp – o veşnicie. Şi ştia că nu mai putea amâna ceea ce avea să se întâmple. Dar trebuia să ţină minte că aceea era Claudia, că între ei nu putea fi vorba numai de sex.

– Joseph... îngăimă ea, cu o voce joasă şi guturală.

Joseph se retrase, apoi se repezi iar înainte, iar ritmul dragostei îi prinse pe amândoi în crescendoul său urgent, până când totul explodă într-o lumină orbitoare, iar el se revărsă în ea.

Mult prea curând, îşi spuse el cu părere de rău, în timp ce trupul i se relaxa, satisfăcut.

– Ca un şcolar excitat peste măsură, îi murmură Claudiei.

Ea râse încetişor, întorcând capul ca să-l sărute scurt pe buze.

– Nu te *simt* ca pe un şcolar năbădăios.

Joseph se rostogoli de deasupra ei, trăgând-o după el, astfel încât să rămână amândoi culcaţi pe o parte, faţă-n faţă.

Claudia avea absolută dreptate. Nimic nu fusese în neregulă. Dimpotrivă, totul fusese aşa cum trebuia – perfect.

Iar pentru moment era de ajuns. Acum putea fi tot ceea ce aveau. Joseph îmbrăţişă momentul, aşa cum o îmbrăţişa şi pe ea, dorindu-şi să devină o eternitate nesfârşită.

Vedea lumina lunii deasupra, simţea briza răcoroasă, simţea căldura moale, relaxată, a femeii pe care o ţinea în braţe, şi-şi îngăduia să savureze fericirea.

Claudia ştia că nu avea să-i pară rău – la fel cum nu regretase niciodată nici acel sărut de la Vauxhall Gardens.

Mai ştia şi că vor avea parte doar de seara aceea. În aceeaşi noapte, Joseph trebuia să se întoarcă la Alvesley Park.

Era foarte sigură că domnişoara Hunt n-avea să renunţe atât de uşor la o asemenea partidă matrimonială precum Marchizul de Attingsborough. Nu era nevoie de eforturi prea mari din partea Ducelui de Anburey şi a Contesei de Sutton pentru a o face să asculte de glasul raţiunii. Şi, desigur, nici el – Joseph – nu avea de ales decât s-o primească înapoi, din moment ce logodna încă nu se anulase public. Era un gentleman, la urma urmei.

Aşa că nu putea fi mai mult decât atât – decât seara aceea.

Dar n-avea să regrete. Desigur, urma să sufere, însă, chiar ştiind asta, ar fi făcut-o oricum.

Refuza să aţipească. Privea luna şi stelele deasupra lacului, auzea clipocitul aproape mut al apei la mal, simţea moliciunea răcoroasă a ierbii sub picioare, mirosea aroma copacilor şi a coloniei lui, îi savura gustul sărutărilor pe buzele uşor umflate.

Era obosită, epuizată chiar. Şi totuşi, niciodată nu se simţise mai plină de viaţă.

Nu-l putea distinge clar în întuneric, dar ştia când adormea şi când se trezea din nou cu câte o uşoară tresărire. Simţea un regret enorm că, măcar uneori, timpul nu putea fi oprit în loc.

Săptămâna viitoare, pe vremea aceea, avea să fie din nou la şcoală, pregătind cursurile şi orarele pentru anul viitor. Întotdeauna, aceasta era o perioadă plină de entuziasm. Avea să fie din nou însufleţită.

Dar încă nu.

Doamne, Te rog – nu încă. Era prea devreme pentru ca viitorul să spulbere prezentul.

– Claudia, spuse el, dacă apar anumite consecinţe...

– O, Dumnezeule mare, îl întrerupse ea, cum să apară? Am treizeci şi cinci de ani.

Era ridicol să spună aşa ceva, desigur. Avea doar treizeci şi cinci de ani. Ciclul lunar o înştiinţa că încă mai putea face copii. Nu se gândise la asta. Sau, dacă se gândise, trecuse repede cu vederea. Nesocotita!

– *Numai* treizeci şi cinci de ani... spuse el, parcă citindu-i gândurile.

Dar nu-şi duse fraza până la capăt. Cum ar fi putut? Ce să spună? Că urma s-o ia de nevastă? Dacă domnişoara Hunt se hotăra să-l oblige să-şi respecte promisiunea, n-ar fi fost liber să se însoare cu Claudia. Şi chiar dacă nu se întâmpla aşa, şi avea să fie din nou liber...

– Refuz să regret, spuse ea, sau să nutresc orice fel de gânduri neplăcute în acest moment.

Ceea ce era tocmai genul de nechibzuinţă împotriva căreia le predica elevelor ei mai mari, înainte de a pleca din şcoală, şi mai cu seamă fetelor de caritate, care urmau să se confrunte cu riscuri mult mai mari decât cele care aveau familii să le păzească.

– Chiar aşa? replică el. Bine.

Şi mâinile îi porniră mângâietor peste pielea părţii de sus a spatelui ei, iar gura lui începu s-o frece pe ureche

şi pe latura gâtului, şi ea îl cuprinse şi mai strâns cu braţele, sărutându-l pe beregată, pe bărbie şi în cele din urmă pe gură. Îi simţi din nou tăria erecţiei apăsând-o pe burtă şi înţelese că seara încă nu luase sfârşit.

Rămaseră culcaţi pe o parte. Joseph îi ridică piciorul peste şoldul lui, se cuibări în poziţia potrivită şi pătrunse din nou într-însa.

De data asta, se împreunară cu mai puţină frenezie, cu mai puţină necugetare. Mişcările lui erau mai încete şi mai ferme, ale ei erau mai unduitoare şi mai calculate. Îi simţea duritatea pe fierbinţeala ei umedă, auzea sunetele fluide şi ritmice ale dragostei. Se sărutau încet, cu gurile deschise.

Şi deodată, Claudiei i se păru că *era* într-adevăr frumoasă. Şi feminină, şi pătimaşă, şi în toate felurile pe care le crezuse cândva despre sine – credinţă pierdută încă înainte de a fi devenit pe deplin femeie. Şi el *era* frumos şi o iubea, şi făcea cu ea dragoste.

Cumva, o elibera – o lăsa liberă de toate incertitudinile care o chinuiseră vreme de optsprezece ani, liberă să fie persoana desăvârşită care era cu adevărat. Profesoară şi femeie. Afaceristă şi amantă. Învingătoare şi vulnerabilă. Disciplinată şi pasională.

Era cine era – fără etichete, fără scuze, fără limite.

Era perfectă.

La fel şi el.

La fel şi *dragostea lor.*

Pur şi simplu, perfectă.

Joseph îşi puse mâna sub şoldurile ei şi o ţinu în loc, pe când impulsurile îi deveneau mai adânci, mai puternice, deşi în ele se simţea acum mai mult siguranţă de sine decât presiune. Îi săruta buzele şi-i murmura cuvinte pe care inima ei le înţelegea, chiar dacă urechile nu reuşeau să le descifreze. Iar apoi era încă în ea, şi ea se apăsa spre el, şi ceva se deschise în adâncul ei şi-l lăsă să treacă – iar el intra şi tot intra, până când nu mai există niciun el şi nicio ea, numai ei. Rămaseră uniţi un timp îndelungat, fără să vorbească, înainte ca el să-i dea

drumul, iar Claudia înţelese cu adânc regret că acum din nou erau doi – şi aşa aveau să rămână toată viaţa.

Dar n-avea să-i pară rău.

– Trebuie să te duc înapoi în casă, spuse el, ridicându-se în capul oaselor pentru a-şi potrivi hainele, în timp ce ea îşi trăgea poalele rochiei în jos, ridicându-şi la loc ciorapii şi aranjându-şi corsajul. Iar eu trebuie să mă întorc la Alvesley Park.

– Da, încuviinţă Claudia, punându-şi la loc nişte agrafe în păr.

Joseph se ridică în picioare şi-i întinse o mână ca s-o ajute. Ea o apucă şi se lăsă trasă până ajunseră din nou faţă-n faţă, fără să se atingă.

– Claudia, nu ştiu...

Degetul ei i se aşeză pe buze, întocmai aşa cum îşi amintea că făcuse şi la Vauxhall Gardens.

– Nu în seara asta, spuse ea. Vreau ca seara asta să rămână perfectă. Vreau să mi-o pot aminti întocmai aşa cum este. Toată viaţa.

Mâna lui o prinse de încheietură – şi, aplecându-se, o sărută pe deget.

– Poate că şi seara de mâine va fi tot perfectă. Poate că toate serile şi zilele noastre de-acum încolo vor fi.

Claudia se mulţumi să zâmbească. Nu credea nicio clipă – dar avea să se gândească la ziua de mâine, şi de poimâine...

– Vei veni la bal? o întrebă el.

– A, da, deşi tare n-aş vrea să mai vin, dar cred că dacă lipsesc, contesa şi doamna Ravensberg s-ar putea simţi ofensate sau chiar rănite.

Şi cum ar fi putut să nu vină, chiar şi fără acel imbold? Era foarte posibil ca seara următoare să fie ultima oară când îl mai vedea. Pentru totdeauna.

Joseph o sărută pe încheietura mâinii, apoi îi dădu drumul.

– Mă bucur, spuse el.

Capitolul 21

*Ducele de Anburey ceruse ca Marchizul de Attingsbor*ough să fie prezent în bibliotecă, îl informă valetul pe Joseph de îndată ce acesta puse din nou piciorul în casa de la Alvesley Park. Totuşi, Joseph nu se duse imediat acolo. Urcă mai întâi în camera lui, unde-i găsi pe Anne şi Sydnam Butler stând lângă Lizzie. Fetiţa nu se trezise deloc de când plecase el spre Lindsey Hall, îl informară ei.

– Tatăl meu vrea să stea de vorbă cu mine, le spuse.

Sydnam îl privi cu simpatie.

– Duceţi-vă, îi zâmbi soţia lui. Noi i-am înlocuit pe Susanna şi Peter doar de-o jumătate de oră. Vom mai sta un timp aici.

– Vă mulţumesc, răspunse Joseph, venind până lângă pat, ca să atingă obrazul fiicei sale cu dosurile degetelor. Lizzie strângea în mână un colţ al pernei, ţinându-l ridicat în dreptul nasului. Joseph *se bucura atât de mult* că relaţia lor nu mai era secretă. Se aplecă s-o sărute. Fetiţa mormăi ceva neinteligibil şi rămase din nou nemişcată.

După ce ajunse în bibliotecă, se stârni o ceartă îngrozitoare. Tatăl lui se repezi la el ca un taur furios. Reieşea că discutase cu Portia şi o convinsese să fie raţională, asigurând-o că fiul lui avea să se poarte cuviincios, iar ea nu o va mai vedea niciodată pe fiica lui, nici măcar nu va mai auzi de ea. Domnişoara Hunt era pregătită să rămână logodnica lui.

Joseph, însă, nu era deloc pregătit să i se dicteze. Îşi informă tatăl că nu era dispus s-o mai ascundă pe Lizzie.

Spera s-o ducă la Willowgreen, unde să petreacă alături de ea cât mai mult timp. Şi de vreme ce Portia îl eliberase de orice obligaţii în timpul după-amiezii, acum trebuia să-i accepte decizia dacă voia ca logodna să rămână valabilă.

Nu cedă nici chiar când tatăl său îl ameninţă cu datul afară de la Willowgreen – care, oficial, încă mai era proprietatea lui. Îi spuse că, în acel caz, avea să locuiască împreună cu fiica lui în altă parte. În fond, nu depindea financiar de tatăl său. Avea să-şi amenajeze o altă locuinţă la ţară.

S-au certat mult timp – sau, mai degrabă, tatăl său striga şi se răstea, în timp ce Joseph rămânea calm şi neclintit. Mama lui, care era şi ea prezentă, îndura totul în tăcere.

Apoi, părinţii lui plecară împreună din bibliotecă, trimiţând-o în locul lor pe Portia.

Domnişoara Hunt intră, calmă şi frumoasă, într-o rochie de un bleu pal rece ca gheaţa. Joseph stătea în faţa şemineului gol, cu mâinile la spate, în timp ce ea străbătea încăperea spre el. Se aşeză şi-şi aranjă poalele rochiei. Apoi ridică privirea, fără ca pe faţa ei fermecătoare să se poată distinge cea mai mică fărâmă de emoţie.

– Îmi pare sincer rău de tot ce s-a întâmplat, Portia, îi spuse el. Şi numai eu sunt de vină. Am ştiut, încă de la moartea mamei lui Lizzie, că fiica mea trebuie să ocupe un loc mai important în viaţa mea decât înainte. Am ştiut că trebuie să-i pregătesc un cămin şi să-i dăruiesc timpul, atenţia şi iubirea mea. Şi totuşi, nu înţeleg cum până azi nu mi-a trecut prin minte că n-aş fi putut face aşa cum se cuvine acest lucru, în timp ce trăiam viaţa dublă pe care mi-o pretindea înalta societate. Dacă *îmi dădeam seama* la timp, aş fi putut discuta deschis problema cu tatăl meu şi cu al tău, înainte de a te supune unei situaţii atât de penibile ca aceasta pe care a trebuit s-o înduri azi.

– Am venit în această odaie, Lord Attingsborough, replică ea, înţelegând că nu mi se va mai pomeni nicio-

dată despre acea îngrozitoare fată oarbă. Am acceptat să-mi reiau logodna cu dumneavoastră şi să vă salvez de la dizgraţia totală în ochii lumii *bune*, cu condiţia ca totul să fie din nou la fel ca înainte de a fi vorbit atât de nechibzuit la picnic, azi după-amiază. Iar *acel lucru* nu s-ar fi întâmplat dacă profesoara aia incompetentă nu punea ochii pe un *duce* ca viitor soţ, neglijându-şi sarcinile.

Încet, Joseph trase aer în piept.

– Văd că nu va merge, spuse el. Deşi îţi înţeleg raţionamentul, Portia, nu pot fi de acord cu termenii tăi. *Trebuie* s-o am pe fiica mea alături de mine. *Trebuie* să fiu ca un tată adevărat pentru ea. Mi-o dictează datoria, iar înclinaţiile mele o fac să fie o obligaţie imperativă. O *iubesc*. Dacă nu poţi accepta acest fapt, atunci mă tem că orice căsătorie între noi ar fi irealizabilă.

Portia se ridică în picioare şi se pregăti să rupă logodna.

– *Dumneavoastră* sunteţi pregătit să rupeţi logodna? spuse ea. Să vă renegaţi toate promisiunile, precum şi contractul de căsătorie redactat cum se cuvine? A, n-aş prea crede, Lord Attingsborough. Nu vă voi da drumul. *Tata* n-o să vă dea drumul. Ducele de Anburey o să vă dezmoştenească.

Aha, deci avusese timp de gândire, de după-amiază până acum, aşa cum ar fi fost şi de aşteptat. În privinţa aranjamentelor de căsătorie, nu era deloc o fetişcană necoaptă. Deşi făcea parte dintr-o familie bună, şi era bogată şi frumoasă, ar fi fost foarte incomod pentru ea să rămână iar nemăritată, cu două logodne desfăcute la activ. Se prea putea să nu mai prindă niciodată ocazia unei combinaţii atât de avantajoase. Iar Joseph ştia că avea ambiţia de a deveni ducesă, la un moment dat, în viitor.

Dar nu putea să creadă că ar fi fost dispusă să-l ţină legat prin obligaţie de o căsătorie care era clar că i-ar fi făcut pe amândoi îngrozitor de nefericiţi.

Închise un moment ochii.

– Cred că ceea ce avem de făcut, Portia, spuse el, este să vorbim cu tatăl tău. E mare păcat că el şi mama ta n-au stat mai mult. Cred că e îngrozitor pentru tine să fii fără ei tocmai azi. Vrei să încheiem un armistiţiu? Să ne comportăm politicos mâine, la sărbătoarea de aniversare, iar poimâine să plecăm? Am să te duc acasă, şi vom discuta totul cu tatăl tău.

– N-o să vă elibereze, îl anunţă ea. Să nu vă aşteptaţi la una ca asta. Vă va obliga să mă luaţi de soţie şi vă va forţa să renunţaţi la creatura aia oribilă.

– Locul central ocupat de Lizzie în viaţa mea nu mai este negociabil, spuse el încet. Dar hai să lăsăm asta deoparte pentru moment, da? În curând, îi vei avea alături pe părinţii tăi. Mama îţi va oferi sprijin moral, iar tatăl îţi va susţine interesele şi va negocia în numele tău. Între timp, îmi permiţi să te conduc până în salon?

Îi oferi braţul, iar ea îi puse mâna pe mânecă şi-l lăsă s-o conducă afară din bibliotecă.

Şi astfel, ajunsese să fie din nou logodit oficial. Şi poate – cine ştie? – n-avea să mai fie niciodată liber. Tare se temea că Balderston avea să-i accepte termenii, iar Portia se va mărita cu el şi nu-i va respecta.

Avea să rezolve toate aceste probleme la momentul respectiv; altă soluţie nu exista.

Deocamdată, însă, nu era liber – şi era posibil ca niciodată să nu mai fie.

Ah, Claudia!

Nu îndrăznise să se mai gândească la ea de când pusese iar piciorul în casa aceea.

Ah, dragostea mea...!

A doua zi dimineaţă, Lizzie şedea la măsuţa din odaia de culcare a lui Joseph, îmbrăcată cu grijă în rochia ei de la picnic, pe care o slujnică o adusese în cameră mai devreme, proaspăt spălată şi călcată, şi cu părul pieptănat şi legat cu panglica ei albă, de asemenea călcată recent. Lua micul dejun. Urma să se întoarcă la Lindsey Hall după micul dejun, dar între timp avea un şir întreg de vi-

zitatori. Veniseră Kit şi Lauren cu Sydnam şi Anne Butler şi fiul acesteia, apoi Gwen cu mătuşa Clara şi Lily cu Neville, după care urmaseră Susanna şi Whitleaf. Toţi voiau să-i dea bună dimineaţa lui Lizzie şi s-o întrebe dacă dormise bine.

Şi toţi aveau câte un zâmbet şi pentru Joseph.

Poate că nu erau decât zâmbete de compasiune amară, desigur, fiindcă toţi înţelegeau calvarul prin care trecuse Marchizul de Attingsborough în ajun, deşi cea mai mare parte a acestuia fusese păstrată în spatele uşilor închise. Însă chiar şi aşa, Joseph se întreba de ce ţinuse secretul atât de mult timp. Înalta societate avea regulile şi aşteptările ei, într-adevăr, dar el făcuse parte de când se ştia dintr-o familie cu inimile pline de iubire.

Apoi, veni şi mama lui. Îl îmbrăţişă fără o vorbă, după care se duse să se aşeze pe un scaun, la masă, în timp ce Lizzie îşi ridica faţa, ştiind că din nou se mai afla în cameră şi altcineva în afară de ea şi tatăl ei.

– Lizzie.

Mama lui Joseph îi luă fetiţei o mână într-ale ei.

– Este o prescurtare de la Elizabeth? Mie îmi plac ambele nume. Copilă dragă. Eşti leită tăticul tău. Eu sunt mama lui. Sunt bunica ta.

– Bunica mea? repetă Lizzie. V-am auzit vocea ieri.

– Da, dragă, confirmă mama lui, bătând-o uşurel pe mână.

– A fost după ce plecasem la plimbare cu Horace şi m-am rătăcit, continuă Lizzie. Dar tata şi domnişoara Martin m-au găsit. Tata o să-l dreseze pe Horace, ca să nu ne mai pierdem când ne plimbăm împreună.

– Dar ce spirit de aventură ai avut! comentă mama lui Joseph. Întocmai ca tatăl tău când era mic. Mereu se căţăra prin toţi copacii, pe unde n-avea voie, şi înota în lacuri interzise pentru scăldat, şi dispărea ore întregi în tot felul de expediţii şi explorări, fără să sufle o vorbă nimănui. Mare minune că n-am făcut niciun atac de inimă, cu toate acele ocazii!

Lizzie, care o asculta zâmbind, izbucni într-un hohot de râs amuzat.

Ducesa o bătu iar pe mână, iar Joseph observă că avea lacrimi în ochi. Nici ea nu era o femeie lipsită de curaj, de vreme ce venise la ei în cameră aşa, sfidând voinţa soţului ei. Îi mai îmbrăţişă odată şi pe el şi pe Lizzie, sărutându-i la despărţire, după care veni vremea să plece spre Lindsey Hall, aşa că mama lui Joseph şi doamna Redfield ieşiră pe terasă, ca să le facă semne de rămas-bun.

Joseph mergea călare, cu Lizzie aşezată în faţa lui şi câinele alergând în jurul lor, până când obosi şi trebui să fie luat şi el pe cal, spre marea bucurie a lui Lizzie. Îi însoţea şi McLeith, desigur, care se ducea în vizită la Claudia, aşa cum făcea aproape în fiecare zi. Joseph se întreba dacă avea şanse s-o convingă vreodată să-l ia de bărbat, deşi tare se mai îndoia.

Când ajunseră la Lindsey Hall, Joseph trimise printr-un valet răvaşul pe care i-l scrisese domnişoarei Martin, apoi ieşi iar în faţa casei, unde Ducesa de Bewcastle, Lordul şi doamna Hallmere stăteau de vorbă cu Lizzie. McLeith intră s-o caute pe Claudia. Joseph porni agale în jos spre lac, cu Lizzie şi Horace.

– Tati, spuse ea, mergând de mână cu el, nu vreau să mă duc la şcoală.

– N-ai să te duci, o asigură el. Vei rămâne cu mine până când ai să creşti mare, ai să te îndrăgosteşti şi-ai să te măriţi, iar pe mine mă vei părăsi.

– Ce prostie! râse ea. Asta n-o să se întâmple niciodată. Dar dacă nu mă duc la şcoală, am s-o pierd pe domnişoara Martin.

– Aşadar, îţi place de ea? o întrebă Joseph.

– O iubesc! îl încredinţă ea. Nu fac bine, tati? şi pe mama am iubit-o. Când a murit, am crezut c-o să mi se frângă inima. Şi am crezut că nimeni, în afară de tine n-o să mai poată vreodată să mă facă să zâmbesc sau să mă simt în siguranţă.

– Iar domnişoara Martin poate şi ea?

– Da, răspunse Lizzie fără şovăire.

– E foarte bine aşa, îi spuse el, strângând-o de mână. Mama ta va rămâne pentru totdeauna mama ta. Mereu va exista în inima ta un colţişor unde ea va trăi veşnic. Dar iubirea trăieşte şi creşte neîncetat, Lizzie. Cu cât iubeşti mai mult, cu atât poţi iubi mai mult. Nu trebuie să te simţi vinovată pentru că o iubeşti pe domnişoara Martin.

Spre deosebire de el.

– Poate că, urmă ea, domnişoara Martin o să vină în vizită pe la noi, tati.

– Poate, n-o contrazise Joseph.

– O să-mi fie dor de ea, oftă uşor fetiţa, în timp ce se opreau pe malul lacului, iar el se uita spre locul unde copacii creşteau până în josul pantei, aproape de marginea apei – acolo unde... Şi de Molly şi Agnes, şi de domnişoara Thompson.

– În curând, spuse el, am să te duc acasă.

– Acasă, repetă Lizzie cu un oftat, rezemându-şi capul de braţul lui. Dar, tati, domnişoara Martin o să-l ia şi pe Horace?

– Cred c-o să fie foarte mulţumită dacă-l lasă să stea cu tine.

Observă că, nu departe de ei, Claudia Martin se plimba cu McLeith. Probabil trecuseră peste colina din spatele casei, coborând apoi printre copaci.

Întoarse hotărât capul înapoi spre fiica lui. Ce binecuvântare, să poată sta aşa cu ea, fără să se ascundă, după atâta vreme.

– Ieri nu ne-am făcut plimbarea cu barca, nu-i aşa, iubito? întrebă el. Vrei să găsim una şi să mergem acum?

– O, da-a-a! exclamă Lizzie, iar faţa i se lumină de emoţie şi plăcere.

– Nu m-aş fi mirat, Claudia, spuse Charlie, dacă-n dimineaţa asta te găseam gata de plecare, de îndată ce fata se întorcea şi putea merge cu tine. M-aş fi simţit foarte nemulţumit pentru tine – este de datoria lui At-

tingsborough s-o ducă de-aici, şi ar trebui să facă asta cât mai curând posibil. Nici nu trebuia s-o aducă, din capul locului. L-a pus pe Bewcastle într-o situaţie jenantă, şi a comis o insultă de neiertat la adresa domnişoarei Hunt – şi a lui Anburey.

– Nu a lui a fost ideea de a o aduce pe Lizzie aici, îl contrazise Claudia, ci a mea.

– N-ar fi trebuit nici măcar să-ţi aducă la cunoştinţă existenţa acelei făpturi, insistă Charlie. Tu eşti o *doamnă*.

– Iar Lizzie, nu se lăsă Claudia, e o persoană.

– Domnişoara Hunt, continuă el, a fost îngrozitor de supărată, deşi are prea multă demnitate ca s-o arate deschis. A fost umilită în faţa unei case pline de musafiri, atât de la Alvesley Park, cât şi de la Lindsey Hall, ca să nu mai amintim de aristocraţii locali prezenţi la picnic. Aproape că mă aşteptam să-şi abandoneze orice planuri de a se mai mărita cu Attingsborough, dar se pare că l-a iertat.

Într-adevăr. Nu avusese nevoie să i se spună. Citise mesajul simplu pe care Joseph i-l trimisese, după ce-l văzuse cum se apropia de casă, de la fereastra clasei. Abia dacă observase că alături de el şi Lizzie mai venea şi Charlie. Aşteptase fără nicio speranţă – dar îşi dăduse seama, după citirea răvaşului, că de fapt se amăgise singură. Şi totuşi, *sperase* – dar dintr-odată îi fusese smulsă orice nădejde, orice şansă de a mai fi fericită.

În timp ce ieşeau dintre copaci, ca să pornească spre capătul îndepărtat al lacului, Claudia întoarse capul spre locul unde se culcase seara trecută cu Joseph – şi-l putu vedea mai departe, stând cu Lizzie pe malul apei. Cu un mare efort de voinţă, îşi readuse gândurile la subiectul despre care discutau.

– Charlie, spuse ea, Lizzie a fost concepută cu mai mult de doisprezece ani în urmă, când Marchizul de Attingsborough era foarte tânăr şi mai avea mult până s-o cunoască pe domnişoara Hunt. De ce să se simtă ea ameninţată de existenţa fiicei lui?

– Nu existenţa ei contează, Claudia, replică el, ci faptul că acum domnişoara Hunt şi multe alte persoane – ba chiar, în curând, toată lumea importantă – *ştiu* despre ea. Un gentleman păstrează pentru el însuşi toate lucrurile astea. Ştiu care sunt aşteptările înaltei societăţi – a trebuit să le învăţ încă de la vârsta de optsprezece ani. Tu n-ai cum să le cunoşti. Ai dus o viaţă mult mai ferită.

– Charlie, interveni ea dintr-odată, pradă unui gând neaşteptat, tu ai şi alţi copii în afară de Charles?

– *Claudia!* exclamă Charlie, vizibil jenat. Asta nu este o întrebare pe care i-o poate adresa o doamnă unui gentleman.

– Deci, *ai*, înţelese ea. Mai ai şi alţi copii. Nu-i aşa?

– Nu voi răspunde la o asemenea întrebare, se revoltă el. Serios, Claudia, tot timpul spui exact ceea ce-ţi trece prin minte, mult mai liber decât s-ar cuveni. Este un lucru pe care întotdeauna l-am admirat la tine, şi încă îl mai admir. Dar există şi anumite limite...

– Ai *copii*! stărui ea. Îi iubeşti şi ai grijă de ei?

Dintr-odată, Charlie izbucni în râs, clătinând din cap cu un soi de amărăciune.

– Eşti imposibilă! îi spuse el. Eu sunt un gentleman, Claudia. Fac ceea ce trebuie să facă orice gentleman.

Biata ducesă răposată, îşi spuse Claudia. Căci, spre deosebire de Lizzie, copiii nelegitimi ai lui Charlie trebuia să fi fost concepuţi după căsătoria lui. Oare câţi erau? se întrebă ea. Şi în ce condiţii trăiau? Dar nu putea să aducă vorba despre asta. Era un subiect despre care un soi de cod de onoare al gentlemenilor îi interzicea lui Charlie să discute cu o doamnă.

– Toate astea au cam stricat atmosfera pe care speram s-o creez azi-dimineaţă, comentă el, cu un oftat. Azi are loc aniversarea, Claudia. Mâine, sau cel mai târziu poimâine, trebuie să plec. Îmi dau seama foarte clar că sunt singurul oaspete de la Alvesley care nu are nicio legătură de rudenie cu familia. Nu ştiu când am să te mai văd.

– Trebuie să ne scriem, spuse ea, formal.

– Ştii bine că atâta lucru nu mi-e de ajuns.

Claudia întoarse capul, pentru a-l privi mai îndeaproape. Erau din nou prieteni, nu? Se desprinsese cu hotărâre de durerea din trecut şi-şi îngăduia să-l simpatizeze din nou, chir dacă existau unele lucruri cu care nu prea era de acord. Fără îndoială, nu continua să...

– Claudia, îi întrerupse el şirul gândurilor, vreau să te măriţi cu mine. Te iubesc şi cred că şi tu ţii la mine mai mult decât ai curaj să recunoşti. Spune-mi acum că vei fi soţia mea, iar balul de diseară va fi ca în paradis pentru mine! Nu voi face anunţul aici, cred, de vreme ce petrecerea are loc în onoarea soţilor Redfield – şi, în plus, niciunul dintre noi nu are relaţii strânse de familie cu ei. Dar vom putea da de veste neoficial. Am să fiu cel mai fericit bărbat. Ştiu că ceea ce spun e de o banalitate oribilă, dar totuşi ăsta-i adevărul. Ce zici?

Câteva clipe, Claudia nu avu nimic de spus. Fusese luată complet prin surprindere – din nou. Relaţia pe care el o vedea în mod clar ca fiind tot mai romantică nu fusese pentru ea decât o prietenie ce creştea treptat. Şi tocmai în acea zi nu era gata să facă faţă unei asemenea situaţii.

– Charlie, spuse ea în cele din urmă, nu te iubesc.

Se lăsă o tăcere lungă, stânjenitoare. Aproape că se opriseră din mers. Claudia văzu că prin dreptul lor, la o anumită distanţă de mal, plutea o barcă – Marchizul de Attingsborough cu Lizzie. O izbi amintirea plimbării lor pe Tamisa, în timpul petrecerii din grădina doamnei Corbette-Hythe. Dar nu trebuia să-şi lase gândurile s-o ia razna. Reveni cu privirea spre Charlie.

– Ai spus, îi zise el, singurul lucru împotriva căruia nu am niciun argument. Cândva, însă, m-ai iubit, Claudia. *Ai făcut dragoste* cu mine. Mai ţii minte?

Claudia închise un moment ochii. De fapt, nu-şi mai amintea mare lucru în afara bâjbâielilor stângace, a durerii şi a convingerii fericite de după aceea că acum îşi aparţineau unul altuia pentru totdeauna.

– E mult de-atunci, spuse ea cu blândeţe. Acum suntem alţii, Charlie. Simt o afecţiune certă pentru tine, dar...

– Dracu' s-o ia de afecţiune, i-o reteză el, cu un zâmbet trist. Şi dracu' să te ia şi pe tine. Iar acum, te rog să-mi accepţi umilele scuze pentru limbajul atât de atroce pe care l-am folosit de faţă cu tine.

– Dar nu şi pentru atrocitatea sentimentelor pe care le nutreşti faţă de mine?

– Nu, pentru acelea nu. Prin urmare, sunt pedepsit pentru toată viaţa?

– O, Charlie, dar asta nu e nicio pedeapsă. Te-am iertat atunci când mi-ai cerut. Atâta numai că...

– Mărită-te cu mine oricum, o întrerupse el, şi mai dă-o dracului de dragoste. Oricum mă iubeşti, sunt sigur de asta.

– Ca prieten.

– Ah! exclamă Charlie, încruntându-se. Mai gândeşte-te. Gândeşte-te bine şi îndelung. Iar diseară te voi cere din nou. După aceea, n-am să te mai bat la cap.

Oftând, Claudia clătină din cap.

– N-am să mă răzgândesc de-acum până diseară, spuse ea. E prea târziu pentru noi doi, Charlie.

– Gândeşte-te bine, oricum, insistă el. Diseară am să te întreb iar. Dansează cu mine primul dans.

– Foarte bine, acceptă ea.

Se lăsă tăcerea.

– Aş vrea să fi ştiut la optsprezece ani ceea ce ştiu acum, reluă Charlie, şi anume că există unele lucru care nu admit niciun fel de compromis. Cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem spre casă. M-am făcut de râs, nu-i aşa? Nu poţi vedea în mine nimic mai mult decât un prieten. Şi nu mi-e de ajuns. Poate că, până diseară, ai să-ţi schimbi părerea – deşi n-o să se întâmple numai fiindcă aşa vreau eu, îndrăznesc să spun.

Şi totuşi, îşi spuse Claudia în timp ce mergea pe lângă el, dacă nu s-ar fi întâlnit la Londra în acel an, era foarte posibil să n-o mai fi învrednicit nici măcar c-un gând, în tot restul vieţii lui.

Văzu că Lizzie îşi lăsase mâna în apă – aşa cum făcuse şi *ea* pe Tamisa nu demult. Apoi, auzi din depărtare nişte râsete amestecate – al lui Lizzie şi al lui Joseph.

De mult nu se mai simţise atât de singură. Părea să aibă înlăuntrul ei un abis întunecat şi fără fund.

Portia Hunt nu avea niciun fel de rude la Alvesley Park. Nici vreun prieten mai deosebit nu avea acolo, în afară de Wilma. Iar acum, Joseph plecase la Lindsey Hall pentru toată dimineaţa.

Rudele lui Joseph nu se purtau deloc urât cu ea. Deşi toate, în afara celor mai apropiate, dezaprobau faptul că şi-o alesese pe ea ca mireasă, îi arătau o simpatie sinceră. Avusese un şoc neplăcut în timpul picnicului, chiar dacă şi ea îl cauzase, în mare măsură. Era lesne de înţeles că se simţise oarecum umilită. Şi era clar că existaseră motive de supărare, ca şi din nou spre seară după întoarcerea lui Joseph de la Lindsey Hall, unde o condusese pe domnişoara Martin. Totuşi, într-un fel sau altul, logodna rezistase – Wilma îi informase pe toţi în legătură cu acest lucru.

Susanna şi Anne le dăduseră de veste lui Lauren, Gwen şi Lily că era mare păcat, deoarece Claudia Martin era îndrăgostită de Joseph – şi el de ea, îndrăzneau să adauge. Doar *cu ea* se dusese în căutarea lui Lizzie nu? Şi *pe ea* o chemase să vină în casă şi să aibă grijă de Lizzie în timp ce el mergea să discute cu tatăl lui, apoi cu domnişoara Hunt. Şi el era cel care o dusese înapoi la Lindsey Hall, deşi Kit se oferise de asemenea s-o însoţească. Şi nici nu se întorsese numaidecât de-acolo.

Dar erau nişte femei cumsecade. Deşi existau tot felul de treburi pe care le-ar fi putut face pentru pregătirea marelui bal aniversar din acea seară, au invitat-o pe domnişoara Hunt să vină la o plimbare cu ele – şi pe Wilma. Şi au pornit pe aleea din ţinuturile mai sălbatice de dincolo de grădina amenajată şi micul pod. Lily o întrebă pe domnişoara Hunt despre planurile ei de nuntă,

iar Portia se avântă într-o discuţie aprinsă despre acel subiect atât de drag inimii ei.

– Ce frumos, comentă Susanna cu un oftat, când ajunseră la cotitura spre cărarea mai abruptă care le-ar fi dus până pe culmea colinei – preferând totuşi să-şi continue drumul prin partea de jos. Să fii atât de îndrăgostită şi să-ţi faci planuri de nuntă.

– A, replică Portia, nici n-aş visa să fiu atât de vulgară, doamna Whitleaf, încât să-mi imaginez să sunt *îndrăgostită*. O doamnă îşi alege soţul cu mult mai mult bun-simţ şi judecată.

– Într-adevăr, îi dădu dreptate Wilma, doar nu ne-am dori să ne pomenim căsătorite cu un morar, un bancher sau un dascăl de şcoală, numai fiindcă îl *iubim* – nu-i aşa?

Susanna o privi pe Anne, Lauren se uită la Gwen, iar Lily zâmbi.

– Cred că cel mai bine este, spuse ea, să te măriţi cu un bărbat titrat, bogat, bine-crescut, arătos, fermecător şi de caracter – şi să mai fii şi îndrăgostită de el până peste urechi. Cu condiţia ca şi el să aibă aceleaşi sentimente, desigur.

Râseră toate, în afară de Portia. Până şi Wilma zâmbi cam acru. Oricât de obositor şi ţeapăn îl găsea toată familia pe Contele de Sutton, nu era niciun secret pentru ei că el şi Wilma ţineau unul la altul.

– Cel mai bine, ripostă Portia, este să-ţi ţii tot timpul sentimentele sub control.

Se întoarseră în direcţia casei mai devreme decât ar fi fost firesc s-o facă. Deşi cerul era încă albastru, fără niciun nor, iar ramurile de deasupra ale copacilor nu erau atât de dese încât să obtureze lumina soarelui, aerul părea să fi devenit dintr-odată mai rece.

Ducele de McLeith stătea pe micul pod, cu braţele rezemate pe balustrada de lemn, privind apa. La vederea celor câteva doamne care veneau spre el, se îndreptă de spate, zâmbind.

– V-aţi întors deja de la Lindsey Hall? se interesă Susanna, fără tragere de inimă. Aţi văzut-o pe Claudia?

– Da, răspunse el cu o mutră cam abătută. Este o profesoară devotată şi o domnişoară bătrână confirmată, după câte se pare.

Susanna schimbă o privire cu Anne.

– Cred, interveni Wilma, că ar trebui să vă fie recunoscătoare pentru condescendenţa de a o băga în seamă, Excelenţa Voastră.

– A, dar am crescut împreună, doamnă Sutton, o informă el. Dintotdeauna a fost o femeie foarte independentă. Dacă era bărbat, ar fi reuşit în orice şi-ar fi propus. Şi chiar şi ca femeie, a avut nişte succese remarcabile. Sunt mândru de ea – dar şi puţin cam...

– Puţin cam...? îl încurajă Gwen.

– Melancolic.

– Joseph s-a întors şi el cu dumneavoastră? se interesă Lauren.

– Nu, răspunse ducele. Şi-a luat fii... S-a dus cu cineva să se plimbe cu barca. Am preferat să nu-l aştept.

– E incorigibil! remarcă Wilma, cu ostilitate. Mare noroc a avut ieri că domnişoara Hunt a fost destul de generoasă ca să-l ierte pentru acele vorbe absolut de neiertat, după cum consider, chiar dacă îmi este frate. Astăzi, însă, văd că-şi forţează norocul. Ar fi trebuit să se înapoieze *imediat*.

– Ei, replică energic Lauren, eu trebuie neapărat să mă întorc în casă. Mai sunt o mie şi una de treburi de făcut până diseară. Gwen, tu şi Lily o să mă ajutaţi la aranjamentele florale.

– Iar Harry va trebui să mănânce în curând, adăugă şi Susanna.

– Şi eu am promis că mă duc să mă uit la Sydnam şi David cum pictează, zise Anne. Megan aşteaptă cu nerăbdare să mergem împreună.

– Wilma, reluă Lauren, petrecerile voastre sunt întotdeauna de cel mai bun gust. Vino cu noi, te rog, să ne spui ce părere ai despre decoraţiunile din sala de bal şi aranjamentul meselor din sufragerie?

Făcu o pauză, uitându-se la Portia.

– Domnişoară Hunt, continuă ea, poate vreţi să-i ţineţi companie o vreme Excelenţei Sale? Va crede că-l părăsim deşi abia l-am întâlnit.

– Câtuşi de puţin, doamnă Ravensberg, o asigură el. Dar mi s-a spus, domnişoară Hunt, că vederea de pe culmea colinei de acolo merită cu prisosinţă ascensiunea aceea atât de abruptă. Nu v-ar face plăcere să veniţi cu mine până sus, ca să vedem?

– Aş fi încântată, răspunse ea.

– Joseph va fi foarte norocos, comentă Wilma, după ce se îndepărtară destul cât să nu mai poată fi auzite, dacă Ducele de McLeith nu i-o suflă pe domnişoara Hunt de sub nas. Şi cine-ar putea să-l condamne? Sau pe ea? Niciodată n-am crezut că voi ajunge să-mi fie ruşine cu propriul meu frate – dar *zău aşa...*

– Şi eu sunt destul de nemulţumită de el, replică Gwen, luând-o pe Wilma de braţ. Să ţină un asemenea secret ascuns de noi, auzi acolo, ca şi cum toţi am fi cei mai severi judecători, în loc de *membri ai familiei*! Şi-s supărată şi pe Neville. El a ştiut tot timpul, nu-i aşa, Lily?

– Într-adevăr, confirmă Lily, dar nici măcar mie nu mi-a spus. Trebuie să-i admirăm loialitatea, Gwen. Dar aş fi preferat să aflu mai curând, totuşi. Lizzie e o fetiţă foarte dulce, nu-i aşa?

– Şi seamănă leit cu Joseph, adăugă Lauren. O să fie o adevărată frumuseţe.

– Dar e *oarbă*! protestă Wilma.

– Am senzaţia, răspunse Anne, că nu se va lăsa descurajată de acest fapt. Acum, că toată lumea ştie despre ea, va fi foarte interesant s-o observăm cum evoluează.

Wilma nu mai spuse nimic.

Când ajunseră în casă, îşi văzură toate de diversele lor treburi, lăsând consolarea domnişoarei Hunt în seama Ducelui de McLeith.

Capitolul 22

– *Ce Dumnezeu am făcut ca să merit o vară atât de* tumultuoasă? întrebă Claudia.

Era o întrebare retorică, dar Eleanor încercă totuşi să-i răspundă.

– Te-ai hotărât să te duci la Londra, spuse ea, iar eu te-am încurajat. Ba chiar te-am îndemnat să stai mai mult decât plănuiseşi la început.

– Domnul Hatchard era evaziv în legătură cu angajatorii Ednei şi Florei, spuse Claudia. Susanna a convins-o pe Frances să cânte şi m-a invitat şi pe mine să rămân la concert. L-a trimis pe Marchizul de Attingsborough să mă însoţească până la Londra, fiindcă el tocmai era în Bath – şi, întâmplător, avea o fiică pe care ar fi vrut s-o înscrie la şcoala mea. Charlie a ales tocmai această primăvară ca să părăsească Scoţia pentru prima oară, după ani de zile. Şi, la fel de întâmplător, tu erai sora Ducesei de Bewcastle, şi ai acceptat o invitaţie de a aduce aici fetele de caritate, aşa că am început să dau peste familia Bedwyn la tot pasul, de când am plecat din Bath. Şi... Şi... Şi tot aşa – lista continuă. Cum descoperim vreodată prima cauză a oricărui efect, Eleanor? Întorcându-ne în trecut până la Adam şi Eva? Păi da – că şi *ei* au fost o pereche în stare să cauzeze orice catastrofă imaginabilă.

– Nu, nu, Claudia, replică Eleanor, venind în spatele ei, la masa de toaletă din dormitorul lor. Dacă te mai tragi de păr aşa de tare, ai să ţi-l smulgi din rădăcini. Uite...

Îi luă din mână peria şi-i lărgi cocul de la ceafă, astfel încât părul să-i stea mai lejer în jurul capului, şi-i mai aranjă puţin cocul.

– Aşa e mai bine. Acum arăţi mai mult ca o femeie care se duce la bal. Îmi place mult muselina aia verde. E foarte elegantă. Mi-ai arătat-o în Bath, dar până-n seara asta n-am văzut-o pe tine.

– Şi de ce mă duc la bal? întrebă Claudia. De ce nu eşti tu cea care să se ducă, iar eu să stau aici?

– Fiindcă, îi răspunse Eleanor, întâlnindu-i privirea în oglindă, cu o licărire în ochi, tu eşti cea pe care au insultat-o ieri femeile alea, şi e foarte important pentru doamna Redfield şi nora ei să-ţi faci apariţia. Şi fiindcă niciodată nu te-ai ascuns de vreo provocare. Fiindcă ai promis să dansezi primul dans cu Ducele de McLeith, chiar dacă i-ai spus clar azi-dimineaţă că n-ai să te măriţi cu el, săracul. Fiindcă cineva trebuie să stea cu fetele, şi în general se ştie şi se acceptă faptul că eu nu mă duc *niciodată* la baluri, nici la alte petreceri deşănţate.

– Gata, m-ai convins, replică sec Claudia, ridicându-se în picioare. Şi mă mai duc la asemenea petreceri şi fiindcă uneori le consider *obligaţii* – spre deosebire de anumite persoane al căror nume îmi scapă.

– Şi-ai să te duci, nu se lăsă Eleanor, şi fiindcă s-ar putea să fie ultima oară când îl vei vedea pe el.

Claudia îi aruncă o privire tăioasă.

– Pe *el*?

Eleanor îi luă şalul de pe pat şi i-l întinse.

– Toată vara am trăit cu o impresie greşită, spuse ea. Credeam că era vorba de Ducele de McLeith, dar m-am înşelat. Regret. Sincer. Toată lumea regretă.

– *Toată lumea?*

– Christine, începu Eleanor să numere pe degete, Eve, Morgan, Freyja...

– *Doamna Hallmere?*

Oare chiar era posibil ca toate acele persoane să *ştie*? Însă, chiar în timp ce lua şalul de la Eleanor, Claudia îşi dădu seama că, într-adevăr, era inevitabil.

Ghiciseră cu toţii. Mai mare *ruşinea*!

– Nu mă pot duce, spuse ea. O să trimit vorbă, găsesc eu o scuză... Eleanor, du-te şi spune-le...

– Ba sigur c-ai să te duci, i-o reteză Eleanor. Eşti Claudia Martin.

Da, ea era. Iar Claudia Martin nu era genul care să se ascundă într-un cotlon întunecos, cu capul vârât sub o pernă, numai fiindcă fusese pusă într-o situaţie penibilă, fiindcă era umilită şi cu inima frântă, şi-n multe alte feluri urâte şi negative, pe care n-avea niciun chef să le mai înşire.

Îşi îndreptă spatele, trase umerii înapoi, ridică bărbia, strânse buzele şi-şi privi prietena cu o lucire marţială în ochi.

– Ferească Dumnezeu pe oricine o să ţi se pună de-a curmezişul în seara asta! comentă Eleanor râzând, în timp ce făcea un pas înainte ca s-o strângă în braţe. Du-te şi arată-le la scorpiile alea două că o directoare de şcoală din Bath nu se lasă intimidată de pizma mondenă!

– Mâine am să mă întorc în Bath, răspunse Claudia. Mâine revin la lumea normală – lumea mea, cu care sunt familiarizată. Mâine îmi reiau restul vieţii de-acolo de unde mi-am lăsat-o când am păşit în caleaşca Marchizului de Attingsborough, într-o dimineaţă, acum vreo mie şi ceva de ani. Dar în seara asta, Eleanor... Ei bine, în *seara asta*...!

Şi râse, împotriva propriei voinţe.

Apoi, ieşi din cameră cu paşi mari. Nu mai avea nevoie, îşi spuse ea cu tristeţe, decât de un scut într-o mână şi o lance în cealaltă – şi un coif crestat pe cap.

Înainte de bal avusese loc un dineu somptuos. Fusese o ocazie veselă şi festivă pentru familie şi invitaţi. Se ţinuseră cuvântări şi se închinaseră toasturi. Contele şi Contesa de Redfield arătau pe cât de încântaţi, pe atât de fericiţi.

După aceea, Joseph ar fi condus-o pe Portia drept în sala de bal, de vreme ce acolo se adunau cei mai mulţi

dintre vizitatori, şi începeau să sosească şi musafiri din afara casei. Ea, însă, trebui să se întoarcă în odaie, ca să-i ceară cameristei să aranjeze ceva la pieptănătură şi să-şi ia şi evantaiul, aşa că Joseph intră singur în sală.

Se amestecă printre ceilalţi oaspeţi. Nu-i era foarte greu să fie sociabil şi vesel, să dea impresia că se distra – toate îi veneau la fel de firesc ca respiratul.

Contele şi Contesa de Redfield, spre plăcerea tuturor, dansară alături de invitaţi primul dans – un cadril solemn, de modă veche.

Portia îl pedepsea, întârziind anume ca să-l oblige să stea pe margine, îşi spuse Joseph când începu dansul. Desigur, pe primul îl rezervase pentru ea. Se duse să converseze cu mama lui, cu mătuşa Clara şi cu vreo două mătuşi de-ale lui Kit. Curând, le făcuse pe toate să râdă cu poftă.

Claudia nu dansa nici ea. De când o văzuse sosind cu grupul ei de la Lindsey Hall, Joseph încercase s-o evite – dar din minte nu reuşea să şi-o alunge. Iar acum, când se oprise într-un singur loc, unde vorbea şi asculta, nu-şi mai putea lua ochii de la ea.

Arăta foarte sobră, cu toate că purta cea mai frumoasă dintre rochiile ei de seară. Stătea de una singură, privind dansul. Joseph era uimit că nu văzuse dincolo de aparenţe, în clipa când pusese pentru prima oară ochii pe ea, la Bath. Căci *acel* trup disciplinat şi rigid era de fapt cald, suplu şi plin de pasiune, iar faţa, cu trăsături regulate şi austere, şi cu ochi cenuşii, inteligenţi, era frumoasă... *Ea* era cu adevărat frumoasă.

Nu mai demult de aseară, cam pe la aceeaşi oră...

Îşi schimbă intenţionat poziţia, astfel încât să stea cu spatele la ea şi să vadă intrarea în sala de bal. Încă nu se zărea nici urmă de Portia.

Dansă următorul număr cu Gwen, căreia îi plăcea să danseze, în ciuda şchiopătatului, şi avu plăcerea de a o vedea pe Claudia dansând cu Rosthorn. La sfârşitul melodiei, o conduse pe Gwen până la un grup din care făceau parte Lauren şi soţii Whitleaf. O felicită pe Lauren

pentru aspectul festiv al sălii de bal şi pentru cât de bine începuse seara. Se întreba dacă să trimită o cameristă sus în odaia Portiei, ca să se asigure că nu mâncase ceva care nu-i priise sau nu i se întâmplase vreun accident. Era foarte ciudat că întârziase la bal o oră încheiată. Dar înainte de a apuca să se hotărască, simţi o atingere uşoară pe umăr şi când se întoarse, îl văzu pe unul dintre lachei întinzându-i, cu o plecăciune, o filă de hârtie împăturită.

– Mi s-a cerut să vă predau acest răvaş, my lord, spuse el. După cel de-al doilea dans.

– Mulţumesc, spuse Joseph, luând scrisoarea.

Un răspuns la mesajul pe care i-l trimisese Claudiei, oare?

Se scuză şi, întorcându-se în partea opusă grupului cu care stătea, rupse pecetea şi despături coala. Era de la Portia – ochii i se îndreptară de la început spre semnătură. Spera cu toată sinceritatea să nu fie bolnavă. Deja se gândea să cheme un medic – fără să deranjeze balul, spera el.

Lord Attingsborough, citi, *cu regret trebuie să vă informez că, în urma unei reflectări mature, am constatat că nu pot şi nu doresc să îndur insulta unei fiice bastarde cu care face paradă prin faţa mea propriul meu logodnic. De asemenea, nu vreau să mai rămân într-o casă în care numai Ducele de Anburey şi Lordul şi doamna Sutton au fost şocaţi aşa cum se cuvine de vulgaritatea dumneavoastră şi pregătiţi să vă facă observaţii severe pentru aceasta. Prin urmare, voi părăsi această casă înainte de a începe balul. Plec cu Ducele de McLeith, care a avut delicateţea de a se oferi să mă ducă în Scoţia pentru a mă lua de soţie. Nu vă voi măguli declarându-mă ca fiind sluga dumneavoastră prea supusă.*

Urma semnătura.

Împături hârtia.

Claudia, observă el dintr-o privire, făcea exact acelaşi lucru, cu altă coală de hârtie, la o oarecare distanţă.

– S-a întâmplat, ceva, Joseph? îl întrebă Lauren, punându-i o mână pe braţ.

– Nu, nimic, răspunse el, întorcând capul să-i zâmbească. Portia a plecat, atâta tot. A fugit cu McLeith.

Ciudat mod de a-i răspunde la întrebare, îşi dădu el seama chiar în timp ce vorbea – dar îi vâjâia capul.

– Mă scuzi puţin? adăugă, în timp ce Lauren făcea ochii mari, iar gura i se deschidea în forma unui O.

Ieşi grăbit din sala de bal şi urcă treptele, câte două, până la primul etaj. Bătu la uşa Portiei şi, când nu primi niciun răspuns, o deschise cu prudenţă. Camera era cufundată în întuneric, însă chiar şi în lumina slabă a lunii care intra pe fereastră se vedea clar că ea plecase cu adevărat. Nimic nu mai împodobea tăblia mesei de toaletă şi nici noptiera de lângă pat. Garderoba era goală.

Muiere proastă! îşi spuse el. Proastă şi nesocotită! Nu fugind cu altul se rezolva o asemenea situaţie. În ochii întregii lumi, avea să dea impresia că rupsese logodna cu el pentru a fugi în Scoţia cu altul. Urma să fie exclusă din societate, proscrisă, ostracizată. Tocmai Portia – cea atât de pedantă şi corectă în toate convenţiile sociale.

Şi cu McLeith!

Oare ar fi fost cazul să se ducă după ei? Dar aveau un avans de cel puţin o oră, dacă nu chiar mai mult. Şi chiar dacă reuşea să-i ajungă din urmă, ce rost ar fi avut? Erau amândoi oameni în toată firea. Poate că urma să-şi găsească o oarecare fericire, alături de McLeith. La urma urmei, avea să se mărite imediat cu un duce, în loc de a trebui să aştepte moartea tatălui lui. Şi după toate probabilităţile, urma să locuiască în Scoţia, unde erau şanse ca stigmatul social al fugii cu un alt bărbat să nu conteze atât de mult. Dar ce prostie fusese în stare să facă! se gândi el în continuare, stând la fereastra cu vedere spre peluza întunecată. Ar fi putut să desfacă logodna, întorcându-se la părinţii ei, pentru ca apoi să-şi anunţe căsătoria viitoare cu McLeith. Nu era deloc genul ei să ia asemenea decizii pripite şi impulsive.

Acum, că o făcuse, aproape c-o plăcea mai mult.

Iar scrisoarea primită de Claudia, cel mai probabil, fusese de la McLeith.

Îşi lăsă gândurile să stăruie neînfrânate asupra ei pentru prima oară de când se întorsese la Alvesley Park, seara trecută.

Abia dacă îndrăznea să creadă în această nouă libertate. Chiar şi acum, era posibil ca, revenind în sala de bal, s-o găsească acolo pe Portia, care-şi băgase minţile-n cap şi se întorsese la Alvesley şi la el.

Probabil nu exista decât o singură cale ca să afle.

La început, Claudia se simţise destul de uşurată văzând că Charlie nu apărea ca să-şi revendice primul dans pe care i-l promisese. Efectiv, nu voia s-o ia de la capăt cu întrebările de dimineaţă. Dar apoi, pe măsură ce dansul se desfăşura, începuse să fie cam nemulţumită. Un gentleman pe care-l cunoscuse la picnic, în ajun, îi ceruse dansul, iar ea îl refuzase, cu explicaţia că deja promisese acel număr altcuiva.

Era o senzaţie destul de umilitoare, să fie nevoită să stea singură, privindu-i pe toţi cei mai tineri de cincizeci de ani cum dansau. Şi poate că acel gentleman avea să creadă că-l minţise, fiindcă pur şi simplu nu voia să danseze cu el.

Serios, Charlie nu trebuia s-o pună într-o situaţie atât de stânjenitoare. Nu era curtenitor, şi avea să i-o spună clar când va veni în sfârşit. Desigur, îi trecuse prin minte gândul că poate o pedepsea pentru că-i refuzase cererea în căsătorie de dimineaţă. Dar îi solicitase dansul *după* ce ea îi spusese un NU foarte hotărât.

Dansă următorul număr – un dans popular foarte viguros – cu Contele de Rosthorn, şi tocmai li se alăturase lui Anne şi Sydnam după aceea, când cineva o bătu uşor pe umăr. Era un lacheu, care-i adusese un mesaj. De la Charlie? Sau de la *Joseph*? Charlie încă nu-şi făcuse apariţia.

– Scuzaţi-mă, le spuse ea, întorcându-se puţin, pentru discreţie, după care rupse sigiliul şi desfăcu scrisoarea.

Era de la Charlie. Îşi ignoră uşoara senzaţie de dezamăgire.

Draga mea Claudia, îi scrisese el, *mi se pare destul de just faptul că trebuie să sufăr acum la fel cum, poate, ai suferit şi tu acum optsprezece ani. Căci, deşi atunci am suferit şi eu, în esenţă eram cel care te respinsese, aşa cum eşti tu acum. Şi e o senzaţie nenorocită, aceea de a iubi şi de a fi totuşi respins. N-am să-ţi mai aştept răspunsul, în seara asta. Mi l-ai dat deja, şi nu-ţi voi cauza neplăcerea de a te sili să-l repeţi. Şi domnişoara Hunt e nefericită. Consideră, pe bună dreptate, că a suferit un abuz grav. Azi ne-am putut oferi unul altuia o oarecare mângâiere, şi poate că vom putea s-o facem în continuare, pentru toată viaţa. La vremea când vei citi aceste rânduri, noi ar trebui să fim deja în drum spre Scoţia, unde ne vom căsători fără amânare. Va fi, cred, o soţie şi o ducesă conştiincioasă, iar eu îi voi fi un soţ îndatoritor. Îţi doresc numai bine, Claudia. Vei rămâne veşnic pentru mine sora pe care n-am avut-o niciodată, prietena care m-a făcut fericit în adolescenţă, şi iubita pe care aş fi putut s-o am dacă nu intervenea soarta ca să ne zădărnicească planurile. Iartă-mă, dacă vrei, pentru că nu mi-am ţinut promisiunea de a dansa cu tine în seara asta. Servitorul tău supus şi umil, McLeith (Charlie).*

O, Doamne...

Împături scrisoarea la loc, aşa cum o primise.

O, Dumnezeule mare...

– S-a-ntâmplat ceva, Claudia? o întrebă Anne, punându-i o mână pe braţ.

– Nimic, zâmbi ea. Charlie s-a dus. A fugit cu domnişoara Hunt.

Îşi mişca scrisoarea prin faţă, ca pe un evantai. Nu prea ştia ce să facă cu ea.

– Cred că ceaiul este servit în camera de răcoritoare, spuse Sydnam, luându-i-o din mână, ca s-o bage în buzunar. Vino cu Anne şi cu mine, Claudia, şi-am să-ţi aduc eu o ceaşcă.

– O, Doamne, murmură ea, mulţumesc. Da, ar fi cel mai potrivit lucru... Vă mulţumesc la amândoi.

Sydnam îi oferi braţul, iar ea i-l luă, înainte de a-şi aminti că nu mai avea şi un al doilea braţ, pe care să i-l ofere lui Anne. Se uită în jur, prin sala de bal. Nu încăpea nicio îndoială, Charlie nu se afla acolo. Şi nici domnişoara Hunt.

Joseph dispăruse şi el.

Aflase deja?

Portia nu era în sala de bal. Nici McLeith.

Şi nici Claudia.

Se formau perechile pentru dansul următor, iar cea mai mare dintre cele două fiice ale vicarului nu avea partener, deşi zâmbea veselă, lângă maică-sa, ca şi cum statul pe margine ar fi fost cea mai fericită soartă pe care şi-o putea închipui cineva. Joseph se apropie şi, făcând o plecăciune în faţa mamei, întrebă dacă putea să aibă onoarea de a-i conduce fiica pe ringul de dans.

Claudia reveni în sala de bal cu Anne şi Sydnam Butler în timp ce Joseph dansa cu fiica vicarului, făcând-o să zâmbească şi chiar să râdă. Când o conduse înapoi la mama ei şi li se puse şi lor la dispoziţie pentru o vreme, grupului Claudiei i se mai alăturaseră Susanna şi Whitleaf, Gwen, Lily şi Neville. Iar din felul cum se întoarseră toţi spre el să-l privească în timp ce se apropia, Joseph îşi dădu seama că Lauren îşi regăsise graiul, după plecarea lui de mai devreme.

– Ei, Joe, îl întâmpină Neville, trântindu-i o mână pe umăr.

– Ei, Nev, răspunse Joseph, înclinând din cap spre Claudia, care-i răspunse cu o uşoară reverenţă. Văd că s-a şi dus vestea.

– Doar printre câţiva dintre noi, îl asigură Gwen. Lauren şi Kit au vrut să nu li se spună deja contelui şi contesei. Este seara lor, şi nimic nu trebuie să le-o strice.

– N-am de gând să mă urc pe podiumul orchestrei, ca să fac un anunţ public, spuse Joseph.

– E un bal atât de reuşit, comentă Susanna. Iar următorul dans va fi un vals.

Whitleaf îi luă mâna, o puse pe mânecă şi o bătu uşor pe dosul palmei.

– Atunci, propuse el, mai bine să ne ocupăm locurile. Nimeni nu se clinti din loc – inclusiv soţii Whitleaf.

– Domnişoară Martin, se înclină Joseph în faţa ei. Mi-aţi face onoarea de a-mi acorda acest vals?

În pofida rumorii de glasuri şi râsete din jurul lor, Joseph avu impresia că toţi membrii grupului amuţiseră, cu răsuflarea tăiată, aşteptând răspunsul la întrebare.

– Da, acceptă ea. Vă mulţumesc, Lord Attingsborough.

În alte împrejurări, Joseph ar fi izbucnit în râs. Claudia vorbea iar cu acea voce a ei de directoare a şcolii. Aşa, însă, se mulţumi să zâmbească, oferindu-i braţul. Ea îşi puse mâna pe el şi tot grupul o luă din loc. Unul dintre verii lui Kit veni s-o invite pe Gwen, iar Whitleaf se îndreptă spre ringul de dans împreună cu Susanna. Îi urmau Neville cu Lily şi Sydnam Butler cu soţia lui – se hotărâseră totuşi să danseze în ciuda faptului că lui Sydnam îi lipseau un braţ şi un ochi. Joseph şi Claudia încheiau coloana.

În timp ce toţi ceilalţi dansatori se adunau în jurul lor, Joseph o întoarse pe Claudia cu faţa spre el. Privirile li se întâlniră şi rămaseră fixate.

– Eşti supărată? o întrebă el.

În mod tipic pentru ea, Claudia stătu câteva momente pe gânduri înainte de a vorbi.

– Da, sunt, răspunse ea apoi. Mi-a fost foarte drag când eram mici şi, pe neaşteptate, în ultimele câteva săptămâni am ajuns să-l simpatizez din nou. Credeam că ne-am putea bucura de o prietenie pe viaţă. Acum, nu cred că ar mai putea să se întâmple aşa ceva. Nu e un om perfect, aşa cum îl credeam în copilărie. Are defecte de caracter, inclusiv o anumită slăbiciune morală şi incapacitatea de a sta pe picioarele lui în faţa unei dezamăgiri sau măcar a unei schimbări. Dar cu toţii avem puncte slabe. Aşa este firea omului. Sunt supărată pe el, şi chiar şi *pentru* el. Nu cred că va fi fericit.

Vorbea pe un ton grav, cu fruntea încreţită de gânduri.

– Dar tu, eşti *supărat*? îl întrebă apoi.

– M-am purtat urât, recunoscu el. Ar fi trebuit să-i spun despre Lizzie înainte de a o cere în căsătorie. Şi trebuia s-o fac între patru ochi. În schimb, eu am tăcut, după care am umilit-o printr-un anunţ public. Şi pe urmă, n-am vrut să-i accept cererile, care ei i se păreau întru totul rezonabile – cum probabil ar fi pentru aproape toată societatea distinsă. Se afla aici fără părinţii ei sau orice alte rude, şi n-a avut la cine să apeleze pentru sfaturi, sprijin sau mângâiere. Aşa că a săvârşit o faptă necaracteristic de pripită pentru ea. Da, sunt necăjit. S-ar putea ca din cauza mea să-şi fi distrus viaţa pentru totdeauna.

Se aflau într-un loc şi un moment stranii pentru un schimb de replici atât de serios. Îi înconjurau culorile, parfumurile şi vocile – toate podoabele festive ale unei sărbătoriri măreţe. Apoi începu şi muzica, iar Joseph o cuprinse cu braţul pe după talie, îi luă mâna într-a lui, în timp ce ea o sprijinea pe cealaltă pe umăr, şi o conduse la vals.

Vreme de câteva minute, avu senzaţia ciudată că el şi Claudia făceau obiectul atenţiei multor persoane din jur. Aproape toată lumea dansa. Când îşi mută privirea, îl văzu pe Bewcastle dansând cu ducesa şi pe Hallmere cu marchiza. Niciunul dintre ei nu se uita spre el – cum nu se uitau nici Lauren şi Kit, nici soţii Rosthorn, sau Aidan Bedwyn şi soţia lui. Cu toţii păreau să fie absorbiţi de plăcerile companiei reciproce şi ale valsului – la fel ca perechile cu care conversase recent.

Şi totuşi...

Şi totuşi, avea senzaţia stranie că toţi erau foarte conştienţi de persoana lui. Nu numai de el... Şi nu numai de Claudia..., ci de el şi Claudia. Ca şi cum în minţile lor s-ar fi petrecut şi altceva, nu doar faptul că se întrebau cum avea să reacţioneze el la faptul că logodnica lui fugise cu un alt bărbat, sau la faptul că prietenul ei o ştersese cu altă femeie. Ca şi cum toţi s-ar fi întrebat ce-avea să se întâmple de-acum încolo cu ei doi – cu Joseph şi Claudia.

Ca şi cum toţi ar fi ştiut.

– Mă simt foarte stingherită, mărturisi Claudia; avea o expresie crispată, cu buzele destul de strânse.

– Din cauza valsului?

– Din cauza senzaţiei că toată lumea se uită la noi – ceea ce e absurd. Nu ne priveşte nimeni. *Şi de ce ar face-o?*

– Fiindcă ştiu, sugeră el, că amândoi ne-am redobândit libertatea?

Ochii li se întâlniră din nou, iar Claudia inspiră adânc ca să vorbească – dar nu scoase decât un sunet:

– Aha...

Joseph îi zâmbi.

– Claudia, hai să savurăm valsul, bine? Şi ducă-se dracului toţi cei care s-ar putea să ne privească.

– Într-adevăr, răspunse ea sec. Să se ducă dracului.

Zâmbetul lui deveni mai larg, iar Claudia îşi aruncă pe spate capul, izbucnind în râs – ceea ce atrase câteva priviri direct spre ei.

După aceea, se bucurară de însufleţirea simplă a dansului, învârtindu-se împreună, aproape fără să-şi ia privirea unul de la altul, doar parţial conştienţi de caleidoscopul de culori şi lumini ale lumânărilor ce se învârteau în jurul lor. Şi surâdeau întruna.

– O, murmură ea când melodia luă sfârşit şi, în parte surprinsă, în parte cu regret, se pomeni revenind la realitate, din lumea în care sălăşluiseră împreună pentru aproape o jumătate de oră.

– Hai să ieşim de-aici, propuse el.

Claudia făcu ochii mari.

– Mai e o jumătate de oră până la supeu, continuă Joseph, iar după aceea vor mai urma dansuri. Nimeni n-o să se întoarcă la Lindsey Hall timp de aproape două ceasuri.

– Va să zică, ceea ce sugerezi nu e doar o simplă plimbare pe terasă?

– Nu.

Îi dădu drumul, ducându-şi mâinile la spate. În jurul lor, rumoarea conversaţiilor creştea, dansul luând sfârşit.

– Cealaltă variantă ar fi să ne petrecem restul serii dansând cu alţi parteneri şi purtându-ne sociabil cu tot felul de persoane.

Claudia întoarse capul spre el, o urmă de severitate revenindu-i pe faţă.

– Mă duc să-mi iau şalul, spuse ea.

Joseph o privi cum se îndepărta. N-avea să fie deloc comod, nu? Pentru niciunul dintre ei. Să fii îndrăgostit, deşi ştiai că asta nu putea duce nicăieri, era una. Să ai libertatea de a face totuşi ceva în legătură cu asta era cu totul alta. Dar libertatea putea fi înşelătoare. Chiar şi cu Portia ieşită din peisaj, mai aveau în faţă obstacole uriaşe.

Oare dragostea era de ajuns pentru a le învinge pe toate?

Dar orice oprelişti, oricât de mari sau de mici, după cum învăţase Joseph din experienţa celor treizeci şi cinci de ani de viaţă ai săi, puteau fi învinse dacă erau abordate rând pe rând, cu răbdare şi cu hotărâre.

Dacă puteau fi învinse cât de cât.

Porni agale spre uşa sălii de bal, ignorând cu deliberare semnele pe care i le făcea Wilma, care, din fericire, era departe de uşă. Şi se duse s-o aştepte pe Claudia.

Capitolul 23

*Claudia avusese impresia foarte puternică mai de*vreme, în timp ce dansa vals cu Joseph, că erau priviţi cu interes ca un posibil cuplu. Dar pe când îşi lua şalul, îi trecu prin minte că la fel de bine era posibil ca toate acele priviri – dacă *existaseră* într-adevăr – să fi exprimat doar uimirea că ea ar fi fost în stare să-şi închipuie aşa ceva. Sau chiar *mila*. Dar când începuse să se considere nedemnă de un bărbat, oricare ar fi fost acela?

Nu era inferioară nimănui.

Când ajunse înapoi în sala de bal şi-l găsi pe Joseph aşteptând-o lângă intrare, avea pasul hotărât şi o lucire marţială în ochi.

şi când începuse să se gândească la el tot timpul ca Joseph?

– Poate, spuse ea, ar fi bine să ieşim la o scurtă plimbare; doar una scurtă.

Joseph îi zâmbi. Ba mai mult, aproape că râse larg, făcând-o să se burzuluiască de indignare. Ea se făcea de băcănie în faţa unui mare număr de membri ai aristocraţiei engleze, iar el se *amuza*.

O luă de cot şi o conduse spre uşa care dădea afară.

– Am o teorie, spuse el, că toate fetele tale te ascultă fără crâcnire, nu de frică, ci fiindcă te iubesc.

– Pe foarte multe dintre ele, replică ea sec, le-ar interesa tare de tot să audă asta, Lord Attingsborough. S-ar putea să nu se mai oprească din râs, de-acum şi până după Crăciun.

Ieşiră pe terasă. Era pustie, dar în niciun caz tăcută. Iar de sus, din sala de bal, se auzea sunetul muzicii. Mai răsuna şi gălăgia veselă, cu un alt fel de muzică, dinspre grajduri şi şopronul trăsurilor, unde grăjdarii şi vizitiii, ba poate şi câţiva servitori care n-aveau treabă, se desfătau cu propria lor petrecere, în timp ce aşteptau să-şi ducă stăpânii acasă.

– A, acum sunt din nou Lord Attingsborough, domnişoară Martin? remarcă el, întorcându-se să pornească în direcţia grajdurilor. Nu e puţin cam ridicol, în lumina celor din seara trecută?

Acea iresponsabilitate păruse oarecum scuzabilă atunci, fiindcă era sortită să nu se mai repete niciodată – Claudia *ştiuse* că domnişoara Hunt n-avea să rupă definitiv logodna. Întâmplarea din seara trecută fusese de soiul celor ce au loc doar odată în viaţă, şi care se ţin minte toată viaţa – o tragedie personală pe care avea s-o păstreze în adâncul inimii, fără a o lăsa s-o amărască.

Faptul că domnişoara Hunt pusese capăt din nou logodnei în această seară – pentru totdeauna, de astă dată – ar fi trebuit să-i simplifice viaţa, să-i dea speranţe, s-o facă fericită, mai ales de vreme ce el o invitase imediat la vals, după care o chemase afară, la o plimbare.

Şi când colo, acum viaţa ei părea mai complicată ca niciodată.

– Dacă ai da timpul înapoi, o întrebă Joseph, cumva continuându-i gândurile din locul unde i le întrerupsese, şi să-mi refuzi oferta te a vă însoţi până la Londra, pe tine şi pe cele două eleve ale tale, ai face-o?

Chiar aşa – ar fi făcut-o? O parte din ea răspundea cu un simplu *da*. Dacă i-ar fi spus *nu*, viaţa ei ar fi rămas aceeaşi dinainte: liniştită, ordonată, familiară. Sau poate că nu. Poate că l-ar fi întâlnit pe Charlie oricum, la concertul Susannei şi al lui Peter – şi atunci, poate că ar fi reacţionat puţin diferit faţă de el. Fără existenţa lui Joseph în viaţa ei, s-ar fi putut îndrăgosti iar de Charlie. Poate că ar fi luat o decizie în privinţa lui chiar în clipa aceea... Poate că...

Nu, era cu neputinţă. Nu s-ar fi întâmplat niciodată. Deşi, poate...

– N-are niciun rost să ne dorim schimbarea unui detaliu din trecut, spuse ea. Nu se poate. Însă chiar şi dacă s-ar putea, ar fi o prostie. Viaţa mea ar fi evoluat altfel dacă spuneam *nu*, chiar dacă n-au trecut de-atunci decât câteva săptămâni. Şi nu ştiu *cum* ar fi decurs.

Joseph chicoti, înainte de a se îndepărta de ea, spre zarva veselă de la şopronul caleştilor, pentru a se întoarce peste câteva momente cu un felinar aprins.

– Oare *tu* ai fi procedat altfel? îl întrebă Claudia.

– Nu, răspunse el, oferindu-i braţul liber, pe care ea i-l luă.

Era înalt, solid şi cald. Mirosea plăcut. Era chipeş şi fermecător, bogat şi aristocratic – într-o bună zi, avea să fie *duce*. Şi mai era şi foarte, foarte masculin. Dacă ar fi visat vreodată la dragoste şi romantism, chiar şi la vârsta ei – şi, *desigur*, visase – şi-ar fi imaginat un bărbat cu totul diferit, din aproape toate punctele de vedere.

– La ce te gândeşti? întrebă el.

Mergeau pe aleea principală, îşi dădu ea seama, în direcţia podului Palladian. Era o noapte destul de întunecată, cu luna şi stelele ascunse după nori. Aerul era mult mai rece decât fusese în seara trecută.

– La bărbatul viselor mele, îi răspunse ea.

Joseph întoarse capul, ridicând felinarul astfel încât să-i poată vedea mai bine faţa – şi ea pe a lui. Ochii-i erau întunecoşi, de nepătruns.

– Şi? o îndemnă el mai departe.

– Ar fi un gentleman foarte obişnuit, cu nimic ieşit din comun, fără titlu nobiliar şi fără mari averi. Dar cu inteligenţă din belşug şi cu o foarte plăcută artă a conversaţiei.

– Sună destul de monoton, remarcă Joseph.

– Da, şi asta... Monotonia e o calitate subestimată.

– Prin urmare, o întrebă, eu nu sunt bărbatul viselor tale?

– Nu. Deloc.

Păşiră pe pod şi se opriră la mijlocul acestuia, lângă parapetul de piatră, pentru a privi apa care curgea pe dedesubt, în cursul ei spre lac. Joseph puse felinarul jos.

– Dar în fond, continuă Claudia, nici eu nu pot fi femeia viselor tale.

– Nu poţi...?

Nu i se vedea deloc chipul, felinarul fiind în spatele lui, iar din ton era imposibil să-şi dea cineva seama dacă era amuzat sau, dimpotrivă, dornic.

– Nu sunt frumoasă.

– Nu eşti *drăguţă*, preciză el. Dar de frumoasă, eşti chiar foarte frumoasă.

Ce mai exagerare! Era gata să meargă cu complimentele până la capăt, nu?

– Nu mai sunt tânără.

– E o chestiune de perspectivă. Pe lângă fetişcanele din şcoala ta poţi părea, fără îndoială, o fosilă. Faţă de o octogenară, ai fi o copiliţă dulce. Dar noi avem aproape exact aceeaşi vârstă, şi de vreme ce eu nu mă consider bătrân – departe de mine gândul – trebuie să insist că eşti într-adevăr *tânără*.

– Nu sun nici elegantă, nici plină de viaţă, nici...

Se opri. Rămăsese în pană de cuvinte – şi de idei.

– Ceea ce eşti, o completă el, e o femeie care şi-a pierdut încrederea în propria ei frumuseţe, în farmecul şi în atracţia ei sexuală, încă de la o vârstă prea fragedă. Eşti o femeie care şi-a sublimat energiile sexuale în făurirea unei cariere de mare succes. Eşti o femeie cu caracter ferm, cu voinţă, inteligenţă şi multe cunoştinţe. O femeie plină de compasiune şi afecţiune pentru semenii ei. Şi mai eşti o femeie cu atâta dragoste sexuală de dăruit, încât ar fi nevoie de mult mai mult decât intelectualul tău liniştit şi anost ca să te satisfacă – doar dacă nu are şi el adâncimile lui nebănuite, desigur. Hai să ne imaginăm însă, totuşi, că nu le are şi e doar un profesoraş obişnuit şi searbăd, care în afară de conversaţii elevate nu prea mai are ce să-ţi ofere. Nu are nici urmă de *pasiune*. Nu e deloc bărbatul visat, Claudia. Dimpotrivă – e la un pas de coşmar.

Împotriva propriei voinţe, Claudia fu nevoită să zâmbească.

– Aşa e mai bine, o felicită el – făcând-o să-şi dea seama că *putea* să-i distingă faţa. Îmi place nespus domnişoara Martin, profesoara, dar se prea poate să fie o parteneră rece la pat. În schimb, Claudia Martin, femeia, n-ar fi nici pe departe aşa. Ba mai mult, am primit deja dovada.

– Lord Attingsborough... începu ea.

– *Claudia*, o întrerupse Joseph. Ne-am făcut mica plimbare. Ne putem întoarce în casă şi în sala de bal, dacă doreşti. Se prea poate ca nici măcar jumătate din toţi invitaţii de-aici să nu ne fi observat lipsa. Putem să ne bucurăm de continuarea balului – separat, ca să nu stârnim bârfa celor mai puţini de jumătate. Iar mâine, pot veni s-o iau pe Lizzie, iar tu poţi să te întorci la Bath, şi amândoi vom face faţă amintirilor tot mai îndepărtate, de-a lungul următoarelor săptămâni şi luni de zile. Sau... am putea să ne mai plimbăm.

Claudia îl privi prin întuneric.

– Este unul dintre acele momente ale unei decizii care poate schimba pe veci cursul unei vieţi, sublinie Joseph.

– Ba nu e deloc aşa, protestă ea. Sau, cel puţin, nu e un moment mai important decât oricare alt moment. *Fiecare* moment este hotărâtor în felul lui, şi *fiecare* moment ne îndreaptă inexorabil spre restul vieţii noastre.

– Fie cum zici tu, dacă ţii neapărat. Dar responsabilitatea deciziei din acest moment ne revine amândurora. Ce urmează de-aici încolo? O încercare disperată de a ne întoarce la situaţia care era înainte ca eu să mă prezint la Şcoala de Fete a domnişoarei Martin, cu o scrisoare de la Susanna în buzunar? Sau un salt în beznă – aproape la propriu – şi o şansă de a făuri ceva nou şi, foarte posibil, absolut minunat? Dacă nu chiar perfect...

– Nimic în viaţă nu e perfect, obiectă Claudia.

– Cer permisiunea să te contrazic. Nimic nu rămâne *permanent* perfect. Dar există momente perfecte şi există şi voinţa de a alege lucrurile care ne vor aduce şi

alte asemenea momente. Seara trecută a fost perfectă. Da, Claudia, aşa a fost. N-am să te las s-o negi. A fost pur şi simplu perfectă.

Claudia oftă.

– Sunt atâtea complicaţii, spuse ea.

– Complicaţii există întotdeauna. Asta-i viaţa. Ar fi trebuit să înţelegi lucrul ăsta, de-acum. O complicaţie posibilă este aceea ca în noaptea asta coliba cea mică din pădure să fie, spre deosebire de ieri după-amiază, încuiată.

Claudia amuţi – deşi înţelesese încotro se îndreptau în momentul când Joseph o chemase la plimbare cu el. N-avea niciun rost să-şi spună contrariul, nu?

– Poate, zice ea, au pus cheia pe tocul uşii sau sub prag, ori în alt loc unde e uşor de găsit.

Nici acum nu-i putea vedea chipul. Un moment, însă, îi zări luciul dinţilor.

– Mai bine mergem să vedem, spuse ea, trăgându-şi şalul mai strâns pe trup.

– Eşti sigură? întrebă Joseph cu glas scăzut.

– Da.

De astă dată, când porniră înainte, Joseph nu-i mai oferi braţul, ci o luă de mână, petrecându-şi degetele printre ale ei. Cu mâna cealaltă ţinea sus felinarul. Aveau nevoie de el ca să vadă în cealaltă parte a podului, unde coroanele copacilor opreau până şi puţina lumină reflectată dinspre cer. Găsiră cărarea abia vizibilă pe unde se întorseseră în ajun şi o urmară prin pădure până ajunseră la colibă.

Uşa era descuiată.

Înăuntru – după cum Joseph observase doar pe jumătate, în ajun – se găsea un cămin cu lemnele de foc pregătite în vatră şi câţiva buşteni alături. Mai era o masă, cu câteva cărţi pe ea, o cutie de iască şi o lampă cu seu de oaie. Peste un balansoar de lemn era drapată o pătură, iar lângă perete se afla patul îngust unde o găsiseră pe Lizzie.

În seara asta, toate arătau mai plăcute, mai primitoare. Joseph puse felinarul pe masă, luă cutia de iască

şi îngenunche lângă vatră, ca să aprindă focul. Claudia se aşeză în balansoar, începând să se legene încet, cu colţurile şalului în mâini şi privirea spre Joseph. Savura anticiparea plăcută a ceea ce urma. Toată ziua o duruseră sânii, partea interioară a coapselor şi locul dintre ele, după dragostea făcută în seara dinainte.

Iar acum aveau s-o facă din nou.

Ce minunată trebuia să fie căsnicia...

Îşi rezemă capul de spătarul balansoarului.

Focul se aprinse, iar Joseph se ridică în picioare şi se întoarse spre ea. Ochii lui arătau foarte albaştri în lumina felinarului, părul aproape negru, iar trăsăturile păreau dăltuite în lemn şi erau foarte atrăgătoare. Puse un picior pe propteaua scaunului, pentru a-i opri balansul, şi se aplecă peste ea s-o sărute cu gura deschisă.

– Claudia, murmură el, ridicând capul la câţiva centimetri distanţă. Vreau să ştii că eşti frumoasă. Crezi că nu poţi avea farmec, fiindcă împrejurările l-au obligat cândva pe un bărbat slab din fire să te părăsească, şi fiindcă ai ajuns la vârsta de treizeci şi cinci de ani, ca profesoară nemăritată. Crezi că e imposibil ca orice bărbat să te mai găsească atrăgătoare sexual. Probabil chiar îţi spui că cele de aseară s-au întâmplat numai fiindcă mă aşteptam ca azi să nu fiu liber, ca să dau curs relaţiei noastre. Şi te înşeli amarnic. Vreau să ştii că eşti incredibil de frumoasă – fiindcă eşti rezultatul a ceea ce ai fost şi ai devenit în peste treizeci de ani de viaţă. Nu te-aş găsi la fel de frumoasă dacă ai fi mai tânără, să fie clar lucrul ăsta. Şi mai vreau să ştii că, sexual, eşti negrăit de atrăgătoare.

Ochii ei îl priveau ţintă.

– *Atât* de atrăgătoare, continuă el şi, luându-i o mână într-a lui, şi-o puse peste umflătura pantalonilor, deasupra erecţiei.

– O... făcu ea încet.

– Negrăit, *nemărginit* de atrăgătoare.

Mâna ei se retrase în poală, iar el ridică ambele mâini ca să înceapă să-i scoată toate agrafele din păr. Mai

târziu, trebuia să-şi refacă pieptănătura, îşi spuse ea, fără perie şi oglindă. Dar la asta avea să se gândească atunci, nu acum.

– Este o crimă să-ţi strângi părul ăsta atât de neîndurător, Claudia, remarcă el, în timp ce pletele ei se revărsau în unduiri grele pe umeri; îi luă mâinile într-ale lui şi o ridică în picioare. *Nu* eşti femeia viselor mele. Ai dreptate. În veci n-aş fi fost în stare să te visez. Eşti unică. Sunt uimit. Mă simt umilit.

Claudia îi privi atentă ochii, în căutarea ironiei, sau măcar a hazului, dar nu sesiză nici una, nici alta. Apoi, nu mai putu vedea nimic clar. Îşi înghiţi lacrimile. După care Joseph se aplecă mai aproape şi i le linse, înainte de a o strânge la piept, pentru a o săruta cu patimă.

Era frumoasă, îşi spuse ea în timp ce se dezbrăcau încet unul pe celălalt, întrerupându-se adesea ca să se mângâie sau să se îmbrăţişeze. *Era* frumoasă. Îşi trecu palmele peste muşchii şi firele rare de păr de pe pieptul lui, după ce-i scoase redingota şi vesta, lavaliera şi cămaşa. Iar el îşi plimbă mâinile peste tot trupul ei, înainte de a-i cuprinde sânii, frecându-le sfârcurile cu degetele mari şi apoi aplecându-se să le ia în gură, unul câte unul, şi să le sugă până când dorinţa crudă o străpunse până-n pântece şi de-a lungul părţilor interioare ale coapselor.

N-avea să se simtă ruşinată şi nici stingherită. Era frumoasă.

Şi dorită.

Nu mai avu nicio îndoială în legătură cu asta, după ce-i scoase pantalonii de seară din mătase şi ciorapii.

Era râvnită.

Şi nu era singura care să poată fi numită frumoasă.

Îl cuprinse cu braţele pe după gât, lipindu-şi tot trupul gol de al lui, şi-i găsi gura cu a ei. Când limba lui îi intră în gură, oftă. Avusese dreptate, *existau momente perfecte*, chiar dacă amândoi pulsau de nevoia irezistibilă.

– Cred, spuse el, retrăgându-şi puţin capul ca să-i zâmbească, că ar fi mai bine să ne folosim de patul ăla.

Va fi mai comod decât a fost pământul aseară.

– Dar şi mai îngust, adăugă ea.

– Dacă am avea de gând să dormim, poate, fu Joseph de acord, zâmbindu-i cu o asemenea expresie încât Claudia îşi simţi degetele picioarelor goale fixându-se pe podelele tari. Dar nu ăsta e planul, aşa-i? E un pat destul de larg pentru scopurile noastre.

Dădu păturile la o parte, iar Claudia se culcă pe cearşaf şi ridică braţele spre el.

– Vino, îl chemă.

Joseph se potrivi deasupra, iar ea îşi desfăcu picioarele, petrecându-şi-le apoi în jurul alor lui. Amândoi erau gata. O sărută, începând să-i murmure încet vorbe drăgăstoase la ureche. Îl sărută şi ea, înfigându-şi degetele în părul lui des. Apoi, Joseph îşi petrecu mâinile sub trupul ei, Claudia se înclină spre el şi deveniră unul.

Mărimea lui continua s-o şocheze. Trase încet aer în piept, în timp ce-şi potrivea poziţia ca să-i îngăduie acces deplin, şi-şi strânse în jurul lui muşchii interiori. Cu siguranţă, nu putea exista o senzaţie mai plăcută în întreaga lume.

Deşi, poate că exista, totuşi. Se retrase din ea, apoi apăsă din nou, adânc, şi repetă acţiunea până când Claudia îi putu simţi ritmul, potrivindu-şi-l şi pe al ei după el şi desfătându-se cu carnalitatea pură a împreunării lor. Abia *asta* era cea mai savuroasă senzaţie – atât în primele câteva minute de plăcere controlată, cât şi în timpul celui din urmă minut de dragoste mai adâncă, mai rapidă, tot mai aproape de punctul culminant.

Iar acesta sosi – exact în acelaşi moment pentru amândoi, iar ea îşi deschise zăgazurile dragostei şi dădu înapoi în egală măsură, iar abia *aceasta* era cea mai miraculoasă senzaţie din toate, deşi se afla aproape dincolo de simţire şi cu mult dincolo de orice cuvinte sau gânduri raţionale.

Era frumoasă.

Era dorită.

Şi, în fine...

Ah.

În ultimă instanţă, era pur şi simplu femeie.

Pur şi simplu perfectă.

Nu, îşi spuse ea, în timp ce începea treptat să-şi revină, n-avea să se întoarcă în trecut şi să schimbe nici cel mai mic detaliu din viaţa ei, chiar de-ar fi putut. Erau tot felul de complexităţi, complicaţii, imposibilităţi de înfruntat, după ce se înapoia pe deplin la raţiune şi la a fi ea însăşi, dar pentru asta încă nu sosise momentul. Acum avea de trăit acest moment.

Joseph inspiră adânc, sonor, apoi lăsă să i se reverse aerul din piept, într-un oftat.

– Ah, Claudia... murmură el. Iubirea mea.

Două cuvinte pe care avea să le preţuiască o viaţă. Nici chiar cel mai scump giuvaer n-ar mai fi putut s-o tenteze, dacă-i era oferit în schimbul lor.

Iubirea mea.

Adresate *ei*, Claudiei Martin. Ea era iubirea unui bărbat. Cu doar câteva săptămâni în urmă, toate acestea s-ar fi situat dincolo de graniţele credibilităţii – dar acum nu mai era cazul. Era frumoasă, era dorită şi... Zâmbi.

Joseph ridicase capul şi se uita la ea pe sub pleoapele îngreunate, înlăturându-i uşor cu o mână părul din jurul feţei.

– Împărtăşeşte-mi gândul, îi ceru el.

Claudia deschise ochii.

– Sunt femeie.

– Oricât ar părea de incredibil, replică el, cu o lucire hazlie în ochi, *am observat.*

Claudia râse. Joseph îi sărută pleoapele pe rând, înainte de a o săruta iar pe buze.

– Nu face decât să mă uimească, spuse el, faptul că ţie ţi se pare o idee nouă.

Drept răspuns, Claudia râse iar.

– Habar n-ai tu cum poate ajunge feminitatea unei femei să se identifice cu o căsnicie timpurie, cu producerea cât mai multor copii şi cu gospodărirea unei case ordonate.

– Cu siguranţă, ai fi putut avea parte de toate acestea, dacă le doreai. Nu se poate ca McLeith să fi fost singurul bărbat care şi-a manifestat interesul pentru tine, când erai fată.

– Am avut şi alte ocazii, recunoscu ea.

– Şi de ce n-ai profitat de ele? Fiindcă-l iubeai atât de mult?

– În parte, da – şi în parte, fiindcă nu doream să aleg comoditatea în locul... în locul integrităţii. Voiam să fiu şi o persoană, nu numai o femeie. Ştiu că s-ar putea să pară ciudat. Ştiu că e greu de înţeles pentru aproape oricine altcineva. Totuşi, asta era ceea ce-mi doream – să fiu o *persoană*. Dar se părea că nu puteam fi şi una şi alta – atât persoană, *cât* şi femeie. Şi a trebuit să-mi sacrific feminitatea.

– Şi-ţi pare rău? o întrebă el. Chiar dacă nu ţi-a prea reuşit, aş putea să adaug.

Claudia clătină din cap.

– Aş face totul la fel, dac-aş putea să mă întorc în trecut, spuse ea. Dar *a fost* un sacrificiu.

– Îmi pare bine că ai făcut-o, replică el, depunându-i sărutări uşoare ca fulgul peste linia obrazului, până la bărbie, după care ridică din nou capul.

Claudia înălţă din sprâncene.

– Altfel, continuă el, n-ai fi fost acolo, ca să mă primeşti în vizită, când am venit la Bath. Şi dacă te-aş fi întâlnit în altă parte, n-ai fi fost liberă. Şi oricum, se prea poate să nu te fi recunoscut.

– Să nu mă fi recunoscut...?

– Ca pe însăşi bătaia inimii mele.

Ochii ei se umplură iar de lacrimi, şi-şi muşcă buza de sus. Auzea ecoul spuselor sale din trăsură, în drum spre Londra, când Flora şi Edna îi ceruseră să le destăinuiască visul lui.

Visez la o mare iubire, la o familie... să am o soţie şi copii... O familie care să-mi fie la fel de apropiată şi de dragă ca bătăile propriei mele inimi.

Atunci, îl considerase complet nesincer.

– Nu spune asemenea lucruri, îi ceru ea.

– Atunci, ce s-a întâmplat între noi? întrebă Joseph, răsucindu-se cu spatele la perete şi ţinând-o strâns în braţe pe Claudia, ca să nu cadă din pat. Sex şi nimic mai mult?

Un moment, Claudia stătu pe gânduri.

– *Sex excelent*, răspunse ea.

– De acord. Totuşi, Claudia, nu te-am adus aici pentru o partidă excelentă de sex. Sau, mai bine zis, nu *numai* şi nu în primul rând pentru asta.

Mai bine să nu-l întrebe de ce. El, însă, îi răspunse oricum la întrebarea nerostită.

– Te-am adus aici fiindcă te iubesc, şi cred că şi tu mă iubeşti pe mine. Fiindcă sunt liber, cum eşti şi tu. Fiindcă...

Claudia îi puse vârfurile degetelor pe buze. El i le sărută, zâmbind.

– *Nu* sunt liberă, spuse ea. Am o şcoală de condus. Am o mulţime de eleve şi de profesoare care depind de mine.

– Şi depinzi şi tu de ele?

Claudia se încruntă.

– E o întrebare îndreptăţită, continuă el. Depinzi de ele? Fericirea ta, mulţumirea de tine însăţi, depinde de continuarea muncii în şcoală? Dacă da, trebuie să ţinem seama de ceea ce spui. Ai dreptul să-ţi urmezi fericirea, la fel cum şi eu am dreptul să mi-o urmez pe a mea. Noroc că moşia Willowgreen poate fi gospodărită şi de la distanţă, aşa cum a fost de-atâţia ani. Eu şi Lizzie ne vom instala cu locuinţa la Bath. Vom trăi acolo cu tine.

– Nu fi prost, îl dojeni ea.

– Voi fi cât de prost e nevoie să fiu, pentru ca relaţia noastră să meargă bine, Claudia. Timp de doisprezece ani am avut o legătură în esenţă aridă, deşi ţineam la sărmana Sonia – la urma urmei, ea mi-a dăruit-o pe Lizzie. Anul ăsta, am scăpat ca prin urechile acului de-o căsătorie care, cu siguranţă, mi-ar fi adus o nefericire activă pentru toată viaţa. Şi acum, dintr-odată, chiar în

seara asta, am devenit liber. Şi doresc, în fine, să-mi aleg eu fericirea. Şi dragostea.

– Joseph, replică ea. Tu eşti un aristocrat. Ai să fii duce, într-o zi. Tatăl meu a fost un gentleman de ţară. Eu am fost guvernantă sau profesoară timp de optsprezece ani. Nu poţi renunţa la tot ceea ce eşti, doar ca să trăieşti cu mine, la şcoală.

– Nu va trebui să renunţ la nimic – şi chiar să vreau, n-aş putea s-o fac. Dar nu e nevoie ca unul dintre noi să-şi sacrifice viaţa de dragul celuilalt. Putem trăi în continuare ca şi până acum, Claudia – şi ne putem iubi.

– Pe tatăl tău l-ar lovi apoplexia.

– Nu cred, dar recunosc că va trebui să abordez cu grijă problema – şi ferm, în acelaşi timp. Sunt fiul lui, dar sunt şi un om stăpân pe destinul său.

– Mama ta...

– ...ar adora pe oricine ar putea să mă facă fericit, completă Joseph.

– Contesa de Sutton...

– Wilma n-are decât să zică, să gândească sau să facă ce pofteşte. În niciun caz n-am să-mi las viaţa guvernată de sora mea, Claudia. Şi nici viaţa ta. Eşti mai puternică decât ea.

– Lumea *bună*...

– ...n-are decât să se ducă să se spânzure, din partea mea. Dar mai există precedente destule. Bewcastle s-a însurat cu o profesoară de ţară, şi i-a mers. De ce să nu mă pot însura şi eu cu proprietăreasa şi directoarea unei respectabile şcoli pentru fete?

– Ai de gând să *mă laşi* să duc şi eu o frază până la capăt? insistă ea.

– Ascult.

– *N-aş putea* să duc o viaţă de marchiză sau de ducesă. Mi-ar fi *imposibil* să frecventez cu regularitatea lumea bună. Şi n-aş avea cum să devin soţia ta. Tu ai nevoie de moştenitori. Iar eu am treizeci şi cinci de ani.

– Şi eu am tot atâta, iar un singur moştenitor ne va fi de ajuns. Sau chiar niciunul. Prefer să mă însor cu tine

şi să nu mai am niciun alt copil în afară de Lizzie, decât să am doisprezece băieţi de la o altă nevastă.

– Toate astea sună minunat, nu se lăsă Claudia, dar nu sunt deloc practice.

– Doamne fereşte, aşa e! Cu atâţia băieţi, n-o să am un moment de linişte în casă.

– Jo-seph!

– Clau-dia! i-o întoarse el, zâmbind, în timp ce-i punea un deget pe nas.

Un lemn trosni în cămin, şi se lăsă puţin mai jos. Văpaia începea să scadă. Claudia îşi dădu seama că în colibă se făcuse cald ca într-un cuptor.

– Există unele probleme, recunosc şi eu, continuă Joseph. Suntem din două lumi oarecum diferite, şi se pare că s-ar potrivi cam greu – dar nu imposibil; pe-asta, refuz s-o cred. Vorba aia, că *dragostea le învinge pe toate*, poate părea de un idealism prostesc, dar eu cred totuşi în ea. Altfel, în ce să cred? Dacă nici dragostea nu le-ar putea învinge pe toate, atunci cine să poată? Ura? Violenţa? Deznădejdea?

– Joseph... oftă ea. Şi cu Lizzie ce-o să facem?

– Te iubeşte din toată inima, iar dacă te măriţi cu mine şi vii să locuieşti cu noi, nu va mai avea de ce să se teamă c-ai să-i iei câinele.

– Totul e absolut imposibil, să ştii.

– Dar în vocea ta n-a mai rămas nici urmă de convingere. Sunt pe cale să câştig, recunoaşte.

– Joseph...

Din nou, ochii ei se umplură de lacrimi.

– N-ai ce să câştigi. Este imposibil.

– Hai să vorbim mâine despre asta. O să trec pe la Lindsey Hall ca s-o văd pe Lizzie, şi vom sta de vorbă. Dar poate schimbi vreo două vorbe înainte de-a pleca de-aici şi cu verii mei – Neville, Lauren, Gwen. Cu Wilma ar fi mai bine să nu vorbeşti, deşi ar putea şi ea să-ţi spună acelaşi lucru. Toţi îţi vor spune că, încă din copilărie, n-am jucat niciodată cinstit, şi că întotdeauna ieşea aşa cum voiam eu. Eram de-a dreptul detestabil.

Şi nici acum nu joc cinstit, când îmi doresc foarte tare un lucru.

În timp de vorbea, se strânsese şi mai aproape de ea – dacă aşa ceva era cu putinţă – iar acum îşi freca nasul de urechea şi de gâtul ei, în timp ce cu mâna o tot mângâia pe şold şi pe fesă, şi de-a lungul şirei spinării, până când Claudiei i se încovoiară iar degetele de la picioare.

– Mai bine să ne îmbrăcăm şi să ne întoarcem în casă, propuse ea. Ar fi foarte neplăcut ca toţi să fie gata de plecare înapoi spre Lindsey Hall, şi numai pe mine să nu mă găsească nimeni, nicăieri.

– *Mmmm, făcu el în urechea ei, într-o clipă...* Sau, mai bine, în mai multe clipe...

Şi se răsuci din nou, ajungând culcat pe spate, cu ea deasupra.

– Iubeşte-mă, îi spuse. Lasă-le-ncolo de imposibilităţi şi lucruri nepractice. Iubeşte-mă, Claudia. Iubirea mea.

Claudia îşi desfăcu picioarele, pentru a-şi rezema genunchii de o parte şi de cealaltă a şoldurilor lui, şi se săltă pe braţe, privindu-l. Părul i se revărsa în jurul capului, formând un soi de perdea.

– A fost odată ca niciodată, oftă ea din nou, o vreme când credeam că eram o femeie cu voinţă puternică...

– Am o influenţă proastă asupra ta?

– Cu siguranţă, replică ea sever.

– Bun, zâmbi Joseph. Iubeşte-mă.

Aşa şi făcu.

Capitolul 24

*Era o zi vântoasă. Nori albi se fugăreau pe un cer al-*bastru, scăldând pământul ba în soare, ba în umbră. Crengile copacilor se unduiau, iar florile îşi clătinau capetele. Dar era cald – şi se prea putea să fie cea mai frumoasă zi din viaţa lui, îşi spunea Joseph în timp ce sosea la Lindsey Hall, spre prânz.

Putea să fie. Până acum, nu mersese deloc uşor.

Vestea că Portia fugise cu McLeith îl făcuse pe tatăl lui să tremure de furie. Nu-i scuzase fapta niciun moment – era departe de a face asta. Dar nici pe Joseph nu-l iertase, că o împinsese la o măsură atât de drastică.

– Toată viaţa vei purta pe conştiinţă dizgraţia ei, îi spusese el. *Dacă* ai conştiinţă, mai bine-zis.

În cele din urmă, Joseph adusese vorba despre Claudia Martin. La început, tatălui său pur şi simplu nu-i venise să creadă.

– Profesoara aia nemăritată? îl întrebase el.

După care, când înţelesese clar că într-adevăr ea era, explodase *într-o furtună de mânie care-i făcuse atât pe* Joseph, cât şi pe mama sa, să se îngrijoreze serios pentru sănătatea lui

Joseph, însă, se ţinuse tare – şi-şi jucase fără ruşine atuul:

– Domnul Martin, tatăl ei, explicase el, a fost tutorele Ducelui de McLeith. Ducele a crescut în casa lor de la vârsta de cinci ani. O consideră pe Claudia aproape ca pe o soră.

În dimineaţa aceea, Ducele de Anburey nu-l vedea pe McLeith cu cei mai buni ochi, dar nu putea să nu recunoască faptul că omul acela îi era totuşi egal în rang, chiar dacă nu avea decât un titlu scoţian.

Mama lui Joseph pusese singura întrebare care conta cu adevărat pentru ea:

– O iubeşti pe domnişoara Martin, Joseph?

– Da, mamă. Din toată inima.

– Pe domnişoara Hunt n-am plăcut-o niciodată cu adevărat, recunoscuse ea. Avea o anume răceală. Nu putem decât spera că-l va iubi pe Ducele de McLeith.

– Sadie!

– Nu, Webster, protestase ea. N-am să tac, când e în joc fericirea propriilor mei copii. Trebuie să mărturisesc că sunt surprinsă. Domnişoara Martin pare prea bătrână, simplă şi severă pentru Joseph, dar dacă el o iubeşte, şi-l iubeşte şi ea pe el, atunci sunt mulţumită. Şi o va primi pe draga de Lizzie în familia voastră, îndrăznesc să spun, Joseph. Le-aş invita pe amândouă la ceai, dacă aş fi la mine acasă.

– Sadie...

– Dar nu sunt. Te duci la Lindsey Hall în dimineaţa asta, Joseph? Dacă da, spune-i domnişoarei Martin că azi după-amiază am să-i fac o vizită. Îndrăznesc să spun că dacă tatăl tău nu vrea să mă însoţească, o va face Clara, sau poate Gwen ori Lauren.

– Îţi mulţumesc, mamă, răspunsese el, ridicându-i mâna la buze.

Mai trebuise să se confrunte şi cu Wilma, desigur, înainte de a porni spre Lindsey Hall. Nu putea s-o evite. Sora lui îl aşteptase în faţa bibliotecii şi-l silise să intre în salonaşul pentru vizitatori, de alături. În mod surprinzător, poate, nu avusese decât reproşuri la adresa nefericitei de Portia. În schimb, fusese profund şocată de zvonurile auzite în seara trecută – zvonuri pe care nimeni dintre verii ei nu binevoia nici să le confirme, nici să le conteste. Nu că zvonurile ar fi fost necesare...

– Ai valsat cu profesoara aia, Joseph, spusese ea, de parcă n-ar mai exista pe lume şi alte femei!

– Pentru mine, nici nu existau altele.

– A fost absolut necuviincios. Te-ai făcut de râsul tuturor.

Joseph zâmbise.

– Şi pe urmă, ai *dispărut* cu ea, continuase Wilma. Trebuie să fi observat toată lumea. A fost de-a dreptul scandalos. N-ar strica să ai mai multă grijă, altfel ai să te pomeneşti prins în cursa obligaţiei de a o lua de soţie. Nu ştii de ce-s în stare femeile ca ea, Joseph. Ar putea să...

– Eu sunt cel care încearcă s-o prindă pe ea în capcana căsătoriei, Wilma, o întrerupsese el. Sau, în orice caz, s-o conving să se mărite cu mine. N-o să fie uşor. Nu-i plac ducii, nici măcar viitorii duci şi nu doreşte deloc să devină ducesă – chiar dacă până la un asemenea deznodământ mai e mult dacă reuşim să ne îngrijim de sănătatea tatei. Dar îi plac elevele ei – mai cu seamă, cred, fetele de caritate. Se consideră datoare faţă de ele şi faţă de şcoala pe care a înfiinţat-o şi a condus-o cu succes timp de aproape cincisprezece ani.

Wilma se holbase la el, pentru prima oară complet amuţită.

– Ai de gând să te *însori* cu ea? îl întrebase.

– Dacă e de acord.

– *Sigur* c-o să fie de acord.

– Doamne, Wil, replicase el, cât mai sper să ai dreptate!

– Wil, repetase Wilma, şocată. Nu mi-ai mai zis aşa *de ani de zile.*

Dintr-odată, Joseph o prinsese de umeri, îmbrăţişând-o impulsiv.

– Doreşte-mi noroc, îi ceruse el.

– Chiar atât de mult înseamnă pentru tine? Nu văd cu ce te poate atrage, Joseph.

– Nici nu e nevoie. Urează-mi noroc.

– Mă îndoiesc că vei avea nevoie, răspunsese ea, strângându-l totuşi în braţe. Atunci, du-te şi cere-o dacă trebuie neapărat. Îndrăznesc să spun c-am s-o tolerez, dacă asta te face fericit.

– Îţi mulţumesc, Wil, îi zâmbise el dându-i drumul.

Neville îl bătuse pe umăr, când se întâlniseră pe scară peste câteva minute.

– Încă te mai ţii pe picioare, da, Joe? Ai nevoie de cineva care să te asculte şi să te înţeleagă? De un companion la bine şi la rău, care să te însoţească pe cel mai greu drum pe care-l putem găsi? De cineva cu care să te afumi chiar şi la o oră atât de timpurie din zi? Dacă ai nevoie de *mine*, *eu* ţi-s omul.

– Mă duc la Lindsey Hall, răspunsese Joseph, cu un zâmbet. De îndată ce rudele mele vor înceta să mă tot reţină.

– Că bine zici, înţelesese Neville, luându-şi mâna de pe umărul lui. Le-am lăsat pe Lily, Lauren şi Gwen îngrămădite toate la un loc în camera noastră, gata să izbucnească-n lacrimi, fiindcă glasul unchiului Webster se auzea bubuind tocmai din bibliotecă şi nu părea deloc încântat de viaţa asta. Şi toate fiind de părere că *în sfârşit*, în ciuda unchiului Webster, dragul şi scumpul Joseph o să fie *fericit*. Cred că se refereau la posibilitatea unei căsătorii între tine şi domnişoara Martin.

Şi-i mai zâmbise odată, înainte de a-i trânti din nou mâna pe umăr, pentru ca apoi să-şi continue drumul pe scară, spre parter.

Aşa că acum, în fond, Joseph sosea la Lindsey Hall, însufleţit de speranţă, deşi ştia că încă nu era nimic hotărât. Ultima oprelişte care mai rămăsese, şi cea mai mare, era însăşi Claudia. În seara trecută, îl iubise cu un abandon pătimaş, mai ales a doua oară, când stătuse ea deasupra şi luase iniţiativa într-un mod care putea face să-i crească temperatura doar amintindu-şi. Şi-l mai şi iubea. În legătură cu asta, nu mai încăpea nicio îndoială. Dar a face dragoste cu el, a-l iubi chiar, nu era totuna cu a-l lua de bărbat.

Căsătoria avea să fie un pas enorm pentru ea – unul mult mai mare decât pentru aproape oricare altă femeie. Pentru majoritatea femeilor, măritişul însemna un câştig în materie de libertate şi independenţă, trecerea la o viaţă mai interesantă, dobândirea unor împliniri personale mai mari. Claudia avea deja toate aceste lucruri.

Când ajunse la intrare, întrebă de ea, iar Claudia o trimise jos pe Lizzie. Fetiţa veni singură, condusă de Horace, şi intră în salon când un valet îi deschise uşa, cu toată faţa luminată de zâmbete.

– Tati? întrebă ea.

Joseph se apropie, o cuprinse cu braţele şi o învârti în loc.

– Ce face fata mea cea mai grozavă în dimineaţa asta? o întrebă.

– Fac bine, răspunse ea. *Este adevărat*, tăticule? Edna şi Flora au auzit de la o cameristă, care a auzit de la o altă servitoare, care-a auzit de la una dintre doamne – poate că era ducesa, deşi nu sunt sigură. Dar toate spun că e adevărat. Domnişoară Hunt s-*a dus*?

Ah.

– Este adevărat, răspunse el.

– Şi n-o să se mai întoarcă niciodată?

– Niciodată.

– O, tăticule! exclamă fetiţa, strângându-şi mâinile la piept, cu faţa ridicată spre el. Îmi pare aşa de bine!

– Şi mie, o asigură Joseph.

– Şi *este adevărat*, continuă ea, că-n locul ei ai să te însori cu domnişoara Martin?

Dumnezeule mare!

– Aşa ţi-au spus Flora şi Edna şi toate servitoarele?

– Da!

– Şi domnişoara Martin ce are de spus în legătură cu asta?

– Nimic. Când am întrebat-o, a vorbit arţăgos cu mine. Mi-a spus să nu mai ascult toate bârfele slugilor. Iar când celelalte fete au întrebat-o şi ele, s-a supărat foarte tare şi le-a zis c-o să le pună să facă probleme de matematică

toată dimineaţa, cât e asta de vacanţă, dacă nu se potolesc de îndată. Şi pe urmă, domnişoara Thompson le-a dus pe toate afară, în afară de Julia Jones, care cânta la spinetă.

– Şi în afară de tine.

– Da. Eu ştiam că ai să vii, tăticule. Te-am aşteptat. Voiam să vină şi domnişoara Martin jos cu mine, dar ea n-a putut. A zis că are alte treburi de făcut.

– Nu cumva a spus că are alte treburi *mai bune de făcut*? se interesă el.

– Ba da, aşa a zis.

După câte se părea, Claudia Martin devenise ţepoasă ca un arici în acea dimineaţă. Avusese la dispoziţie o noapte întreagă – sau, mă rog, câteva ore – în care să se gândească şi să se răzgândească în legătură cu cele întâmplate seara trecută.

– Mă gândesc să vând casa de la Londra, îi spuse Joseph lui Lizzie. Plănuiesc să te iau cu mine la Willowgreen, să locuieşti acolo. Este o casă mare, la ţară, cu un parc întins de jur-împrejur. Vei avea mult spaţiu, aer curat, flori şi păsări, şi instrumente muzicale, şi...

– Şi pe tine, tăticule? îl întrerupse ea.

– Şi pe mine. O să putem locui tot timpul în aceeaşi casă, Lizzie. Nu va mai trebui să-mi aştepţi vizitele – şi nici eu nu va mai trebui să aştept până scap de orice alte obligaţii, ca să te vizitez în sfârşit. Vom fi împreună în fiecare zi. Eu am să fiu la mine acasă, şi va fi şi casa ta.

– Şi a domnişoarei Martin?

– Ţi-ar plăcea?

– Mi-ar plăcea *cel mai mult din lume*, tăticule! Mă învaţă tot felul de lucruri, şi e distractiv. Şi-mi place şi vocea ei. Cu ea, mă simt în siguranţă. Şi cred că şi ei îi place de mine. Ba nu, cred că *mă iubeşte*.

– Chiar şi când e ursuză?

– Cred că-n dimineaţa asta a fost ursuză, fiindcă vrea să te ia de bărbat, tăticule.

Ceea ce, presupunea el, corespundea perfect cu logica feminină.

– Atunci, nu te-ar deranjat dacă m-aş însura cu ea?

– Ce prostie, replică fetiţa. Dacă te însori cu ea, o să-mi fie ca un fel de mamă, nu-i aşa? Am iubit-o pe mama, tăticule. Tare mult am iubit-o. Mi-e îngrozitor de dor de ea. Dar aş dori să am o mămică nouă – dacă e să fie domnişoara Martin.

– Nu un fel de mamă, o corectă el, ci mama ta adoptivă.

– Un fel de mamă adoptivă. Eu sunt o bas... sunt copilul tău din flori. Nu sunt fiica ta aşa cum se cuvine. Mama m-a învăţat asta.

Joseph preferă să nu mai spună nimic. O luă de mână, deschise uşa şi porni cu ea spre scară. Câinele îi urmă în fugă.

Claudia era încă în camera pentru lecţii. Julia Jones nu se mai afla acolo. Terminase de cântat la spinetă şi plecase să se ocupe de altele.

– Am nevoie de opinia ta într-o privinţă, spuse Joseph, închizând ferm uşa în urma lor, în timp ce Claudia se ridica în picioare şi-şi împreuna mâinile pe talie, cu spatele drept ca un vătrai şi buzele strânse într-o liniuţă subţire. Lizzie m-a informat că, dacă ar fi să te măriţi cu mine, i-ai deveni un fel de mamă adoptivă. Nu mamă adoptivă propriu-zisă, fiindcă nici ea nu mi-e mie fiică propriu-zisă – mi-e doar *copil din flori*, ceea ce înţelege că e un eufemism mai blând pentru bastard. Are dreptate? Sau se înşală?

Lizzie, care-şi desprinsese mâna dintr-a lui, întorcea capul de la unul la altul aproape ca şi cum ar fi putut să-i vadă cu adevărat.

– Of, Lizzie, oftă Claudia, relaxându-se, ceea ce o făcu să se transforme cât ai clipi, din profesoara austeră şi scorţoasă în femeia caldă pe care o iubeau amândoi. Nu ţi-aş fi *un fel de* mamă vitregă – ba nici chiar mamă vitregă cu adevărat, decât în termeni strict legali. Aş fi *mama ta*. Te-aş iubi la fel de tare cum îşi iubeşte orice mamă copilul. Eşti un copil din dragoste, în cel mai bun înţeles al cuvântului.

– Şi dacă, urmă Lizzie în timp ce Joseph o privea ţintă pe Claudia, care se uita fără să clipească oriunde, numai la el nu – ba nu, era nedrept: se uita numai la fiica lui... Dacă dumneavoastră şi tata o să aveţi copii? Copii *legitimi*, adică.

– Atunci, i-aş iubi şi pe ei, răspunse Claudia, cu obrajii dobândind o nuanţă interesantă de roz-închis. La fel de mult i-aş iubi. Nici mai mult, nici puţin. Iubirea nu trebuie să fie porţionată, Lizzie. Este singurul lucru care nu se împuţinează cu nimic când îl dăruieşti. Ba mai mult, nu face decât să crească. În ochii lumii, într-adevăr, vei părea întotdeauna altfel decât orice copii pe care i-ar putea avea tatăl tău şi... Şi cu mine, dacă ne-am căsători. Dar în ochii mei n-ar fi nici cea mai mică diferenţă.

– Nici într-ai mei, adăugă cu fermitate şi Joseph.

– O să locuim la Willowgreen toţi trei, continuă Lizzie, mergând spre Claudia cu mâinile întinse, până când aceasta i le luă într-ale ei. Şi cu Horace. Este casa lui tata de la ţară. Şi o să mă învăţaţi tot felul de lucruri, şi dumneavoastră dar şi tata, iar eu o să dictez toate poveştile mele şi o să facem o carte din ele, şi poate că unele dintre prietenele mele o să vină în vizită la noi din când în când, iar când se va naşte un copil eu am să-l ţin în braţe şi am să-l legăn în fiecare zi şi...

Roşeaţa din obrajii Claudiei se făcuse purpurie.

– Lizzie, o întrerupse ea, strângând-o de mâini, eu am o şcoală de condus, în Bath. Am acolo eleve şi profesoare care mă aşteaptă. *O viaţă* care mă aşteaptă acolo.

Faţa lui Lizzie se ridică spre ea. Pleoapele îi fluturară, iar buzele i se mişcară încă înainte de a vorbi.

– Atunci, fetele acelea sunt mai importante decât mine? Şi profesoarele acelea sunt mai importante decât tata? Şcoala aceea este mai frumoasă decât Willowgreen?

În sfârşit, Joseph vorbi şi el.

– Lizzie, eşti nedreaptă. Domnişoara Martin are propria ei viaţă pe care să o trăiască. Nu-i putem pretinde să se mărite cu mine şi să vină la Willowgreen, numai fi-

indcă aşa vrem noi – fiindcă o iubim şi nu ştim cum am putea trăi de-acum încolo fără ea.

O privea pe Claudia, care se vedea clar că era profund tulburată – până la ultimele lui cuvinte, când pe faţă i se aşternu indignarea. Joseph riscă un zâmbet.

Lizzie îşi eliberă mâinile.

– Nu-l iubiţi pe tata? întrebă ea.

Claudia oftă.

– O, ba da, răspunse. Dar viaţa nu e atât de simplă, Lizzie.

– De ce să nu fie? Oamenii mereu zic aşa. *De ce* nu e simplă viaţa? Dacă dumneavoastră mă iubiţi pe mine, şi-l iubiţi şi pe tata, şi noi doi vă iubim pe dumneavoastră, ce-ar putea fi mai simplu?

– Cred, interveni Joseph, că ar fi mai bine să mergem la o plimbare. Discuţia asta triunghiulară este categoric nedreaptă faţă de domnişoara Martin, Lizzie. Suntem doi împotriva uneia. Voi aborda din nou problema cu ea, când vom fi numai noi doi. Uite, ia lesa câinelui şi arată-ne cum reuşeşti să-ţi găseşti drumul ca să ieşiţi din casă şi să faceţi o plimbare prin jurul lacului, fără niciun ajutor.

– A, sigur că pot! se bucură ea, luând lesa. Fiţi atenţi!

– Asta şi am de gând să fac, o asigură Joseph.

Peste câteva minute însă, când toţi trei ieşiră din casă, Lizzie se opri, înclinându-şi capul într-o parte. Se părea că auzea ceva, chiar şi peste zgomotul apei ce şiroia din marea fântână. Domnişoara Thompson şi celelalte fete se apropiau. Ridică o mână, în semn de salut, şi le strigă:

– Molly? Doris? Agnes?

Tot grupul veni spre ea, făcând mici reverenţe.

– Am să merg şi eu cu voi, anunţă Lizzie. Tăticul meu vrea să rămână singur cu domnişoara Martin. Zice că e nedrept faţă de ea să vorbim doi contra unu.

Domnişoara Thompson îşi privi superioara cu buzele strânse şi o lucire veselă în ochi.

– Va să zică, până la urmă nu mai pleci azi, Claudia? o întrebă ea. Am să-l anunţ pe Wulfric. Du-te şi plimbă-te liniştită.

Şi le conduse pe fete, împreună cu Lizzie, înapoi în casă.

– Aşa, spuse Joseph, oferindu-i braţul. Acum suntem unu la unu – sorţi cinstiţi, luptă dreaptă. Dacă doreşti o *luptă*, mai bine-zis. Eu aş prefera nişte planuri de nuntă.

Claudia îşi încleştă strâns mâinile pe mijloc şi se întoarse spre lac. Borul pălăriei ei de pai – aceeaşi ca de obicei – era mişcat de vânt.

Eleanor aşteptase să sosească ultima seară – sau, mai bine zis, zorii ultimei dimineţi. Claudia îi destăinuise o mare parte dintre întâmplările din ajun şi era posibil ca pe celelalte să le fi dedus corect.

Îşi reiterase oferta de a prelua conducerea şcolii, ba şi de a o cumpăra cu totul, eventual. O îndemnase pe Claudia să gândească în termenii a ceea ce-*ar fi trebuit* să facă, nu a ceea ce *dorea* să facă.

– Cred, spusese ea, că e un loc comun şi o simplificare exagerată aceea de a te sfătui să asculţi de glasul inimii, Claudia, iar eu nu sunt câtuşi de puţin calificată ca să-ţi dau asemenea sfaturi, nu? Dar... În fine, chiar *nu* e treaba *mea*, şi cu siguranţă a trecut de mult ora de culcare. Noapte bună.

Dar, la câteva secunde după ce plecase din cameră, mai vârâse odată capul pe uşă.

– Am s-o spun oricum, zisese ea. Ascultă de glasul inimii, pentru numele lui Dumnezeu, Claudia, prostuţă mică ce eşti!

Iar acum, de dimineaţă, se părea că toată lumea *ştia*. Era insuportabil de stânjenitor – ca să nu spună mai mult.

– Am senzaţia, spuse ea, în timp ce mergea spre lac, cu Joseph alături, că parcă aş fi pe scena unui teatru, cu un public numeros adunat în jurul meu.

– Aşteptându-ţi cu sufletul la gură replica finală? Nu mă pot decide dacă şi eu fac parte din public, Claudia, sau sunt un alt personaj al piesei. Dar în acest al doilea caz, înseamnă că n-am fost cu tine la repetiţii, altfel aş şti care e acea replică finală.

Îşi continuară plimbarea în tăcere, până când ajunseră pe malul lacului.

– Este imposibil, spuse ea, observând că vântul stârnea pe apă valuri cu crestele albe.

– Nu, o contrazise el, nu e deloc imposibil. Nici măcar improbabil nu e. Eu aş zice că e un lucru probabil, dar deloc sigur. Este acea cantitate mică de incertitudine care-mi face inima să se zbuciume între coaste şi genunchii să simtă că nu mai sunt în stare să mă ţină drept şi stomacul să încerce să facă salturi mortale înăuntrul meu.

– Familia ta nu m-ar accepta niciodată.

– Mama şi sora mea au şi făcut-o, replică el, iar tatăl meu nu m-a dezmoştenit.

– *Ar putea* s-o facă?

Joseph zâmbi.

– Nu. Dar ar putea să-mi facă viaţa al naibii de incomodă. N-o va face. Ţine la copiii lui mult mai mult decât ar fi dispus să recunoască vreodată. Iar mama mea îl domină mult mai ferm decât îşi dă el seama.

– Nu-ţi pot dărui copii.

– Ştii sigur asta?

– Nu, recunoscu ea.

– Orice fată abia ieşită din şcoală ar putea să fie stearpă, dacă aş lua-o de soţie. Multe femei nu pot face copii, să ştii. Iar tu s-ar putea să poţi avea. *Sper* să poţi, trebuie să mărturisesc. Există şi toată problema aia tristă a asigurării succesiunii, dar mult mai important decât ea e faptul că *aş dori* să am copii cu tine, Claudia. Însă ceea ce vreau *cu adevărat* e să-mi petrec tot restul vieţii alături de tine. Şi n-am fi lipsiţi de copii. Am avea-o pe Lizzie.

– Nu pot fi marchiză, nici ducesă. Nu ştiu nimic despre tot ceea ce s-ar aştepta de la mine, şi sunt mult prea bătrână ca să învăţ. Oricum, nici nu sunt sigură dacă mi-aş dori să învăţ sau nu. Îmi place să fiu aşa cum sunt. E o dovadă de îngâmfare, poate, şi sugerează o lipsă a voinţei de a mă mai schimba vreodată. *Eu aş dori s-o fac*, dar prefer să-mi aleg singură felurile în care să mă schimb.

– Atunci, alege să le schimbi îndeajuns ca să-mi faci şi mie un loc în viaţa ta. Te rog, Claudia. E tot ce-ţi cer. Dacă nu vrei ca Lizzie şi cu mine să locuim cu tine în Bath, atunci vino tu să stai cu noi la Willowgreen. Să fie acolo căminul tău. Viaţa ta să fie acolo – să fie tot ce-ţi doreşti. Numai vino. Te rog eu.

Dintr-odată, Claudia simţi toată irealitatea situaţiei. Parcă ar fi ieşit din propriul trup, văzându-l pe Joseph din nou ca pe un străin – aşa cum îi apăruse prima oară, în salonul de vizite al şcolii. Văzu cât de chipeş, elegant, aristocratic şi sigur pe sine era. Cum ar fi putut acum să se roage de ea să-i primească cererea în căsătorie? Cum era posibil s-o iubească? Dar ştia că aşa era. Şi mai ştia şi că nu putea ţine în minte acea imagine a lui mai mult de câteva secunde. Uitându-se din nou la el, nu-l vedea decât pe iubitul ei Joseph.

– Cred că ar trebui să organizăm lucrurile la Willowgreen la fel ca-n şcoala mea, spuse ea, doar cu unele mici diferenţe. Provocarea de a o instrui pe Lizzie, când m-am gândit că ar putea fi elevă, m-a captivat, căci mi-am dat seama, desigur, că e absolut posibil s-o umplu cu bucuria de a învăţa. Nu ştiu de ce nu m-am gândit niciodată să includ printre elevele mele şi fete cu handicapuri, atât fizice cât şi mintale. Anne a fost odată guvernantă a verişoarei Marchizului de Hallmere, care era considerată cam slabă de minte. Acum, e cea mai fermecătoare tânără pe care ţi-o poţi închipui. S-a măritat cu un pescar şi i-a făcut câţiva fii voinici, îi gospodăreşte casa şi e cum nu se poate mai fericită.

– Vom adopta o mulţime de asemenea copii, spuse el încet, iar Willowgreen va fi şcoala şi căminul lor. Îi vom iubi, Claudia.

Claudia se uită la el şi oftă.

– N-ar merge, murmură ea. Este un vis mult prea ambiţios.

– Dar aşa sunt toate în viaţă, insistă Joseph. Viaţa înseamnă să visezi şi să faci aceste vise să devină realitate, cu eforturi şi cu hotărâre – şi cu iubire.

Îl privi fără o vorbă.

Acela fu momentul când îi întrerupse cineva.

Marchizul şi Marchiza de Hallmere tocmai apăruseră dintre copaci, împreună cu cei doi copii mai mari ai lor, însoţiţi de Contele şi Contesa de Rosthorn, cu băieţii lor. Toţi le făcură veseli cu mâna, încă de la distanţă, şi şi-ar fi văzut de drum dacă marchiza nu se oprea dintr-odată brusc, pentru a-i privi cu atenţie. Apoi, se desprinse de grup şi porni spre ei, cu paşi hotărâţi. Marchizul o urmă şi el, mai încet, în timp ce ceilalţi îşi continuau drumul spre casă.

Claudia recunoscuse fără tragere de inimă în sinea ei, pe parcursul săptămânii trecute, că fosta doamnă Freyja Bedwyn nu mai era nici pe departe acel monstru de pe vremea când fusese fată. Însă chiar şi aşa, era foarte nemulţumită de acest amestec în convorbirea lor privată.

– Domnişoară Martin, spuse ea, după ce-l învrednici pe Joseph cu o mică înclinare a capului, am auzit că vă gândiţi să-i predaţi lui Eleanor şcoala dumneavoastră.

Claudia înălţă din sprâncene.

– Mă bucur că încercaţi să-mi auziţi gândurile, replică ea.

Îi observase pe cei doi bărbaţi schimbând o privire, cu chipuri complet lipsite de expresie.

– Mi se pare o decizie cam ciudată, într-o perioadă când v-aţi câştigat independenţa deplină, continuă doamna Hallmere. Dar trebuie să vă spun că v-o aprob. Întotdeauna v-am admirat – după ce aţi avut curajul de a-mi întoarce spatele – dar niciodată nu v-am plăcut, până săptămâna aceasta care tocmai se încheie. Meritaţi şansa de a fi fericită.

– Freyja, interveni marchizul, luând-o de cot, cred că deranjăm. Iar cuvintele tale nu vor face decât să cauzeze o stare de stânjeneală.

Claudia, însă, abia dacă-l auzi. Se uita drept la doamna Hallmere.

– De unde *ştiţi* că tocmai mi-am dobândit independenţa? întrebă ea. De unde ştiţi de binefăcătorul meu?

Doamna Hallmere deschise gura să dea un răspuns imediat, apoi se răzgândi şi ridică din umeri.

– N-o ştie toată lumea? replică ea cu falsă nepăsare.

Poate că Eleanor spusese ceva. Sau Susanna. Sau Anne. Sau chiar Joseph.

Dar Claudia se simţea ca şi cum cineva tocmai ar fi lovit-o în cap cu un ciocan cât toate zilele – cu singura deosebire că o asemenea izbitură i-ar fi tulburat gândurile, câtă vreme acum avea senzaţia că niciodată mintea nu-i fusese mai limpede. Se putea gândi la mai multe lucruri în acelaşi timp.

Se gândea la Anne, care prin cine ştie ce coincidenţă stranie îi ceruse domnului Hatchard un post de profesoară la şcoala ei, când locuia doar la o zvârlitură de băţ de casa Marchizului de Hallmere, din Cornwall.

Se gândea la Susanna, cum fusese trimisă la şcoala ei ca elevă de caritate, la vârsta de doisprezece ani, imediat după coincidenţa de a fi cerut să fie angajată ca servitoare la doamna Freyja.

Se gândea la vizita făcută de doamna Freyja Bedwyn la şcoală, într-o dimineaţă, cu câţiva ani în urmă. *Dar cum aflase despre şcoală şi unde s-o găsească?*

Se gândea cum îi spusese Edna, cu doar câteva săptămâni în urmă, că doamna Freyja ştia despre uciderea părinţilor ei în prăvălie, cu ani în urmă – chiar înainte ca Edna să fi fost trimisă la şcoala din Bath.

Se gândea cum tot încercaseră Anne şi Susanna să-i spună, de-a lungul anilor, că era posibil ca doamna Freyja, Marchiză de Hallmere, să nu mai fie chiar atât de rea pe cât şi-o amintea Claudia.

Se gândea la faptul că, atunci când doamna Hallmere şi cumnata ei avuseseră nevoie de guvernante pentru copiii lor, le căutau mereu la şcoala ei.

Se gândea...

Dacă adevărul era un baros uriaş, îşi spuse ea, cu siguranţă că i-ar fi turtit capul pe umeri, cu ani în urmă.

– Dumneavoastră aţi fost... murmură ea, într-o şoaptă aproape neauzită. *Dumneavoastră aţi fost!*

Doamna Hallmere îşi înălţă sprâncenele cu trufie.

– Dumneavoastră aţi fost, repetă Claudia. Dumneavoastră aţi fost binefăcătoarea şcolii.

– O, la naiba! exclamă Joseph.

– Hai c-ai făcut-o! remarcă amuzat Marchizul de Hallmere. Proverbiala pisică a scăpat din proverbiala traistă, Free.

– Da, dumneavoastră *aţi fost*! continua Claudia să repete, privindu-şi îngrozită fosta elevă.

Doamna Hallmere ridică din umeri.

– Sunt foarte bogată, spuse ea.

– Eraţi doar o fetişcană când mi-am deschis eu şcoala.

– Wulf a fost un tutore gotic în multe privinţe, spuse doamna Hallmere, dar în materie de bani, era remarcabil de luminat. Cu toţii am avut acces la averile noastre încă de la o vârstă foarte fragedă.

– De ce?

Doamna Hallmere se bătu cu palma pe coapsă, iar Claudia simţi că ar fi fost mai în largul ei dacă ar fi ţinut în mână o cravaşă de călărie. Ridică iar din umeri.

– Nimeni, în afară de dumneavoastră, n-a îndrăznit vreodată să-mi ţină piept, spuse ea, până când l-am întâlnit pe Joshua. A, şi Wulfric o făcuse, desigur, dar asta era cu totul altceva. El îmi e frate. Mă nemulţumea faptul că părinţii noştri muriseră, lăsându-ne singuri, cred. Voiam să fiu luată în seamă. Voiam ca şi altcineva, în afară de Wulfric, să mă silească să fiu cuminte. Dumneavoastră aţi făcut-o întorcându-mi spatele când v-am ofensat. Dar dumneavoastră nu eraţi moartă, domnişoară Martin. Pe dumneavoastră puteam să mă răzbun, aşa cum cu mama mea n-aş mai fi putut s-o fac. Nici nu puteţi şti ce satisfacţie mi-a dat, de-a lungul anilor, faptul de a şti că depindeaţi de mine, deşi mă dispreţuiaţi atât de mult.

– Nu vă...

– A, ba da.

– Într-adevăr.

Joseph îşi drese glasul, iar Marchizul de Hallmere se scărpină în cap.

– A fost o răzbunare magnifică, fu nevoită Claudia să recunoască.

– Şi eu am considerat-o la fel, mărturisi şi doamna Hallmere.

Se uitau una la alta, Claudia cu buzele strânse, doamna Hallmere afectând o nonşalanţă înfumurată care nu arăta prea convingătoare.

– Ce pot spune? întrebă Claudia în cele din urmă.

Era îngrozitor de jenată. Îi datora enorm acelei femei – la fel ca atât de multe dintre elevele ei de caritate, din trecut şi din prezent. Fără acea femeie, Susanna ar fi putut să fie pierdută. Anne şi-ar fi putut trăi mai departe viaţa ei nefericită în Cornwall, cu David. Şcoala n-ar fi avut nicio şansă de izbândă.

O, Doamne, nu era cu putinţă să-i datoreze totul tocmai *doamnei Hallmere*!

Şi totuşi, aşa era.

– Cred, domnişoară Martin, continuă doamna Freyja, că aţi spus totul în scrisoarea pe care i-aţi lăsat-o domnului Hatchard, acum câteva săptămâni. Vă mulţumesc pentru recunoştinţa exprimată, deşi nu am nevoie de ea. Îmi pare rău că v-am vorbit aspru, acum câteva minute. Aş fi preferat să nu aflaţi niciodată. În niciun caz nu trebuie să vă consideraţi obligată cu ceva faţă de mine. Ar fi absurd. Vino, Joshua. Cred că prezenţa noastră aici este nedorită.

– Asta am încercat şi eu să-ţi spun acum câteva minute, iubito, răspunse marchizul.

Claudia întinse mâna. Doamna Hallmere i-o privi din nou cu cea mai îngâmfată expresie de care era în stare, apoi i-o oferi pe a ei. Îşi strânseră mâinile.

– Ei, remarcă Joseph, în timp ce soţii Hallmere se îndepărtau, piesa asta de teatru e plină de răsturnări de situaţie şi întorsături neaşteptate. Cred, însă, că replica finală urmează să fie rostită, iubito, şi că îţi aparţine. Care anume este?

Claudia se întoarse complet cu faţa spre el.

– Ce noţiune prostească este *independenţa*, comentă ea. Aşa ceva nici nu există, nu-i aşa? Nimeni dintre noi nu e vreodată independent de ceilalţi. Cu toţii avem nevoie unii de alţii.

Îl privi un moment, exasperată.

– Ai nevoie de mine?

– Da, răspunse el.

– Şi eu am nevoie de tine. O, Joseph, *câtă* nevoie am de tine! Schimbarea vieţii mele, care o va lua pe un cu totul alt drum, va fi şi de data asta la fel de înfricoşătoare ca pe vremea când aveam şaptesprezece ani, nu mă îndoiesc, dar dacă am putut-o face atunci, când pierdusem o iubire, cu siguranţă sunt în stare de acelaşi lucru şi acum, când am găsit o alta. Şi am s-o fac. Am să mă mărit cu tine.

Încet, pe buzele lui, se ivi un zâmbet.

– Aşa că am ajuns şi la epilog, spuse.

Şi, lăsându-se într-un genunchi, luă poziţia pitorească şi intenţionat teatrală pe iarbă, cu lacul în spatele lui şi una dintre mâinile ei într-ale sale.

– Claudia, iubirea vieţii mele, începu el, îmi faci marea onoare de a deveni soţia mea?

Claudia râse – deşi sunetul semăna uluitor cu gâlgâitul unei ape.

– Ce absurd arăţi, observă ea, şi cât de romantic! Ţi imposibil de chipeş. O, sigur că accept. Tocmai am spus-o doar, nu? Hai, ridică-te, Joseph. O să ţi se păteze de iarbă genunchiul pantalonului.

– Atunci, mai bine să mi se păteze amândoi, spuse el. Ca să fie la fel.

Şi o trase şi pe ea la pământ, până ajunseră faţă-n faţă, îmbrăţişaţi.

– Ah, Claudia, continuă Joseph, cu gura lipită de a ei, îndrăznim să credem într-o asemenea fericire?

– O, da, îl încredinţă ea, cu siguranţă că putem crede. N-aş renunţa la o întreagă carieră, pentru mai puţin de atât.

– Într-adevăr, domnişoară profesoară, fu el de acord, şi o sărută.

Capitolul 25

Oraşul Bath nu mai cunoscuse niciodată o zi atât de măreaţă ca aceea în care domnişoara Claudia Martin, proprietara şi directoarea Şcolii de Fete a domnişoarei Martin, s-a măritat cu Marchizul de Attingsborough, la Biserica Bath.

Printre nuntaşi erau atât de multe persoane cu titluri nobiliare, încât un gură-cască a fost auzit întrebându-se, în timp ce aştepta sosirea miresei împreună cu o mare mulţime de curioşi, în curtea pietruită din faţa Sălii Pompei, dacă nu cumva restul Angliei se golise de titluri, pentru moment.

– Şi nimeni nu le-ar duce lipsa, a mai adăugat, făcând-o pe o femeie cât toate zilele, cu un coş şi mai mare pe un braţ, să se întrebe de ce mai venise să privească.

Toţi cei care erau cât de cât înrudiţi cu marchizul figurau pe lista invitaţilor, desigur. Mai fuseseră poftiţi foarte mulţi dintre prietenii şi cunoscuţii lui, inclusiv toată familia Bedwyn, cu excepţia Lordului şi a doamnei Rannulf, care aşteptau sporirea iminentă a familiei. Ducele de Bewcastle îi permisese ducesei să vină cu el, de vreme ce oraşul Bath nu era foarte departe de casă, iar ea stătea bine cu sănătatea, în pofida condiţiei sale delicate.

Ironia întregii situaţii nu-i scăpase Claudiei.

Într-adevăr, în timp ce camerista personală a lui Frances, adusă la şcoală anume cu scopul de a o coafa, era în toiul creării unui aranjament care să fie elegant, dar

nu prea pretenţios, Claudia a izbucnit în râs, fără să se mai poată opri. Biata cameristă a fost nevoită să se întrerupă din construirea unui ciorchine de bucle mătăsoase, în locul obişnuitului coc de la ceafa directoarei de şcoală.

Susanna, Frances şi Anne se înghesuiseră toate trei în dormitor, privind. Eleanor şi Lila Walton plecaseră deja spre abaţie, cu un cârd bine organizat de eleve din internat şi de caritate, toate în cele mai elegante rochii şi cu cele mai alese comportamente. Elevele care nu locuiau la internat aveau să vină însoţite de părinţii lor. Nu lipseau nici profesoarele care nu locuiau în şcoală.

– Asta o să fie cea mai absurdă căsătorie din câte s-au văzut vreodată! comentă Claudia printre hohote de râs. Nici în cele mai stranii vise ale mele nu mi-aş fi putut închipui ceva mai bizar.

– *Absurdă*, spuse Susanna, uitându-se de la Anne la Frances. Cred că este o descriere destul de potrivită. Claudia se va mărita în prezenţa a cel puţin jumătate din lumea *bună*.

– Va avea un *duce* de socru, completă Frances.

– Şi un *viitor duce* drept soţ, adăugă şi Anne.

Toate trei se uitară una la alta cu feţe lipsite de orice expresie, înainte de a se prăpădi de râs la rândul lor.

– *E* cel mai caraghios lucru din lume, fu Frances de acord. Claudia noastră va fi, într-o bună zi, *ducesă*!

– Nu e decât o pedeapsă pentru toate păcatele mele, spuse Claudia, redevenind serioasă, în timp ce atenţia i se îndrepta din nou spre faţa ei reflectată în oglindă, văzând toată splendoarea noii sale rochii de culoarea caisei în combinaţie cu frivola pălărie nouă de pai pe care camerista lui Frances tocmai i-o fixa pe cap, deasupra buclelor bogate de la spate. O pălărie de pai, la începutul lui octombrie!

Dumnezeule! Chiar arăta cu zece ani mai tânără decât păruse în urmă cu doar câteva luni? Cu siguranţă, era doar efectul imaginaţiei. Dar ochii-i erau mai mari decât şi-i amintea, şi buzele, mai pline. Nu încăpea nicio îndoială că şi în obraji avea mai multă culoare.

– Dar cine ar fi putut rezista farmecelor lui Joseph? continuă Susanna. Eu întotdeauna am ţinut la el peste măsură de mult, de când ne-a făcut cunoştinţă Lauren, dar a crescut enorm în ochii mei, de vreme ce a avut flerul de a se îndrăgosti de tine, Claudia.

– Şi cine-ar fi putut rezista unui bărbat care-şi adoră atât de mult copilul? interveni şi Anne. Mai ales o fiică oarbă şi nelegitimă.

– Slavă Domnului că-i avem pe Lucius, Sydnam şi Peter, spuse Frances. Altfel, am putea muri de gelozie, Claudia.

Claudia se răsuci cu taburetul. Camerista termină de făcut ordine pe măsuţa de toaletă şi ieşi din cameră.

– O fi oare firesc ca o zi a nunţii să trezească emoţii atât de contradictorii? întrebă Claudia. Sunt aşa de fericită, că-mi vine să explodez. Şi sunt atât de tristă, încât aproape îmi dau lacrimile.

– Să nu-ncepi! o preveni Susanna. O să ţi se umfle ochii şi se mai şi înroşesc.

La fel ca în seara trecută. Totul începuse cu ultima cină de rămas-bun, în sala de mese a şcolii, la care rămăseseră şi elevele care nu stau la internat – urmată de concertul-surpriză şi cuvântările de la despărţire. Continuase cu îmbrăţişările şi urările de bine din partea tuturor elevelor şi profesoarelor. Şi se încheiase cu două ore în salonul particular al Claudiei – care curând avea să treacă în posesia lui Eleanor – unde conversaseră şi depănaseră amintiri toate cinci.

– M-am simţit bine lucrând ca profesoară aici, spuse acum Anne. Şi când m-am măritat cu Sydnam, nu eram deloc sigură c-o să fiu fericită ca soţie a lui. Dar sunt, aşa cum vei fi şi tu cu Joseph, Claudia. O ştii deja.

– E absolut firesc ca acum să te simţi tristă, o asigură Frances. Eu, la nuntă, aveam parte de Lucius şi de promisiunea unei cariere de cântăreaţă, şi tot am regretat fericirea de-aici. Fusese casa mea, iar cele mai dragi prietene ale mele aici erau.

Susanna se ridică în picioare şi o îmbrăţişă pe Claudia, cu grijă să nu-i deranjeze nici coafura, nici pălăria.

– Şcoala asta a fost pentru mine un cămin şi o familie, spuse ea. Am fost primită în sânul ei la vârsta de doisprezece ani, când nu aveam nici un loc în care să mă duc, iar aici am fost educată şi iubită. Niciodată n-aş fi plecat, dacă nu-l întâlneam pe Peter. Dar mă bucur foarte mult că am făcut-o – din motive cât se poate de evidente şi fiindcă n-aş fi suportat ca acum să fiu ultima dintre noi care mai rămâne aici. Atât de egoistă sunt, înţelegi? Dar nici nu-ţi pot *spune* cât mă bucur pentru tine, Claudia.

– Mai bine să mergem, propuse Anne. Mireasa n-are voie să întârzie, iar noi trebuie să fim la biserică înaintea ei. Şi ce mireasă fermecătoare avem aici! Culoarea asta îţi vine pur şi simplu perfect, Claudia.

– Mie-mi place pălăria de mor, nu se lăsă Susanna.

Claudia îşi stăpâni lacrimile, în timp ce o îmbrăţişau pe rând, înainte de a coborî la trăsura care le aştepta.

După plecarea lor, îşi puse mănuşile şi se mai uită pentru o ultimă oară prin dormitor. Deja arăta gol – cufărul şi celelalte bagaje fuseseră luate de dimineaţă. Intră în salonul alăturat şi privi în jur. Toate cărţile ei dispăruseră. Nu mai locuia acolo.

De-o săptămână, şcoala era oficial a lui Eleanor. Iar de acum încolo, urma să se numească Şcoala de Fete a domnişoarei Thompson.

Era îngrozitor de greu să-şi lase în urmă întreaga viaţă. O mai făcuse odată, iar acum o făcea iar. Parcă s-ar fi născut din nou, lăsând în urmă confortul cald al pântecului matern pentru a înfrunta imensitatea necunoscutului.

Era îngrozitor, chiar dacă jinduia dureros după noua ei viaţă, după casa care o aştepta, după fetiţa inteligentă, curajoasă şi fără vedere care avea să fie fiica ei, după celălalt copil care urma să se nască peste mai puţin de şase luni – nu-i spusese nimănui, decât lui Joseph, când sosise de la Willowgreen, în ajun – şi după bărbatul care păşise în şcoala ei, cu aproape patru ani în urmă, şi în inima ei, nu peste mult timp.

Joseph!

Apoi coborî la parter, unde servitorii se aliniaseră ca să-şi ia rămas-bun de la ea. Îşi păstră calmul şi le adresă câteva cuvinte de final fiecăruia. Majoritatea aveau ochii în lacrimi – numai domnul Keeble nu. El stătea neclintit lângă uşă, aşteptând să i-o deschidă.

Şi, nu se ştie cum, despărţirea de el, bătrânul, arţăgosul şi loialul ei portar, deveni cea mai grea din toate. Domnul Keeble se înclină în faţa ei, reuşind cumva să-şi facă cizmele să scârţâie. Dar Claudia nici nu voia s-audă de asemenea formalisme. Îl îmbrăţişă şi-l sărută pe obraz, apoi îi făcu un semn scurt cu capul să deschidă uşa şi ieşi grăbită în stradă, unde vizitiul lui Joseph o aştepta s-o ajute să urce în caleaşcă.

Era hotărâtă să nu plângă, îşi spuse ea în timp ce uşa se închidea şi trăsura se punea în mişcare, lăsând în urmă, pentru ultima oară, şcoala şi cei cincisprezece ani din viaţa ei pe care-i trăise acolo. Clipi din ochi de mai multe ori.

Nu *avea* să plângă.

La biserică o aştepta Joseph.

Şi Lizzie.

Şi o mulţime de aristocraţi.

Acest gând fu cel care o salvă. Mai întâi zâmbi, apoi începu să râdă de-a binelea, în timp ce trăsura cotea pe Great Pulteney Street.

Absurd, într-adevăr.

Una dintre micile glume ale lui Dumnezeu, poate? Dacă da, Creatorul avea un simţ al umorului care-i plăcea nespus.

Nu cu mult timp în urmă, se părea, Joseph stătuse lângă Neville, în faţa unei biserici, aşteptând sosirea unei mirese. Atunci, el fusese cavalerul de onoare, iar Neville, mirele. Acum, rolurile se inversaseră, iar Joseph înţelegea de ce vărul său fusese complet incapabil să stea locului, fie aşezat, fie în picioare, cu acea ocazie, şi de ce se tot plângea că-l strângea lavaliera.

Era absurd să-şi imagineze că, pur şi simplu, Claudia n-avea să mai apară. Încuviinţase să se mărite cu el şi-i scrisese în fiecare zi – cum făcuse şi el – din iulie încoace, cu excepţia celor zece zile de la sfârşitul lui august când el o dusese pe Lizzie la Bath. De asemenea, tăiase toate punţile cu trecutul, vânzându-i şcoala domnişoarei Thompson. Îi ceruse domnului Hatchard, omul ei de afaceri din Londra, să caute fetiţe cu handicapuri şi fără locuinţă.

Şi dacă toate aceste lucruri nu erau de ajuns ca să-l asigure, mai apăruse şi noutatea ameţitoare pe care i-o mărturisise în ajun. Rămăsese grea! Urmau să aibă un copil al lor! Încă nu reuşise să savureze pe deplin această ştire răscolitoare – deşi se înfuriase pe moment, pentru că nu-i spusese mai devreme, înainte de a o înşfăca pentru a o strânge-n braţe mai-mai să-i taie răsuflarea. Ar fi trebuit să-l înştiinţeze numaidecât! Dumnezeule mare, numai de-ar fi ştiut, s-ar fi repezit s-o ia de nevastă cu o permisiune specială, şi ducă-se dracului toată nunta aia măreaţă, pe care o pusese la cale, fără să-l întrebe, o armată întreagă de rubedenii, în frunte cu Wilma.

Mai avusese loc o căsătorie cu permisiune specială, în urmă cu două luni. Fie McLeith, fie Portia, dacă nu chiar amândoi, îşi băgaseră minţile-n cap după plecarea de la Alvesley Park, în noaptea balului aniversar. Nu se mai duseseră în Scoţia, ci veniseră la Londra, unde aduseseră la cunoştinţă familiei Balderston logodna lor şi, peste câteva zile, făcuseră o nuntă mică, dar respectabilă.

Joseph simţea un gol în stomac, iar Neville îi aruncă o privire plină de compasiune. Apoi sosi Claudia, iar el se întoarse s-o vadă cum se apropia singură pe culoarul larg din mijloc, printre stranele pline cu nuntaşi.

Era frumoasă. Era... Cum se descrisese ea singură odată, după ce făcuseră dragoste? A, da. Era femeie. Profesoară, femeie de afaceri, prietenă, amantă – tot ceea ce era şi fusese vreodată plus lucrul cel mai important. Era pur şi simplu femeie.

Conform obiceiului ei, se îmbrăcase simplu, îngrijit şi elegant, cu excepţia pălăriei de pai absurd de drăguţă care-i stătea pe creştetul capului, puţin înclinată în faţă. Joseph îi zâmbi drăgăstos, amuzat de pălărie.

Îi zâmbi şi ea, făcându-l să uite de pălărie.

Ah, Claudia!

Se întoarseră împreună spre preot.

– Mult iubiţilor, începu acesta cu un glas sonor care umplu toată biserica.

Şi, cât ai bate din palme, slujba luă sfârşit, şi erau căsătoriţi, el şi Claudia Martin, acum Claudia Fawcitt, Marchiză de Attingsborough. Pentru toată viaţa. Până când moartea îi va despărţi. La bine şi la rău, la necaz şi la fericire.

Ochii ei priveau într-ai lui. Buzele ei erau strânse într-o linie subţire.

Joseph îi zâmbi.

Îi zâmbi şi ea, iar soarele verii târzii, care cobora treptat spre toamnă dincolo de uşile bisericii, se reflecta cald şi luminos în ochii ei.

Semnară în registru, apoi porniră pe lungul drum prin naosul bisericii, printre invitaţii zâmbitori, care în curând aveau să se adune în Camerele Adunării de Sus, pentru dejunul nupţial.

Claudia fu aceea care se opri în dreptul celei de-a doua strane, unde stătea Lizzie, între Anne Butler şi David Jewell, îmbrăcată splendid într-o rochie de dantelă roz, cu o fundă de satin asortată în păr. Claudia se aplecă prin faţa prietenei sale, îi şopti ceva fetiţei şi o ajută să se ridice în picioare.

Şi astfel, în văzul unei jumătăţi din beau monde, porniră mai departe prin naos toţi trei, cu Lizzie la mijloc, ţinându-i de braţe şi radiind de fericire.

Erau şi unii pe care o asemenea privelişte avea să-i scandalizeze. Din partea lui Joseph, n-aveau decât să se ducă învârtindu-se. O văzuse pe mama lui zâmbind şi pe Wilma ştergându-şi o lacrimă din colţul ochiului. Îşi văzuse tatăl privindu-i sever, dar cu o afecţiune nemărginită în ochi.

Îi zâmbi Claudiei pe deasupra capului lui Lizzie.

Claudia îi zâmbi şi ea, şi ieşiră din biserică, în curtea Sălii Pompei, care era la fel de aglomerată ca biserica din spatele lor. Cineva chiui, şi aproape toată lumea izbucni în ovaţii. Clopotele bisericii sunau. Soarele ieşea din nori.

– Te iubesc, îi murmură el aproape mut Claudiei, iar ochii ei îi spuseră că auzise şi înţelesese.

Lizzie îşi lăsă capul pe spate, întorcându-se de la unul la celălalt, ca şi cum ar fi putut să-i vadă. Râdea.

– Tata, spuse ea. Şi mama.

– Da, iubito, se aplecă Joseph s-o sărute pe obraz.

Şi atunci, spre încântarea zgomotoasă a privitorilor şi a celor câţiva invitaţi care ieşiseră deja din biserică, în spatele lor, se aplecă pe deasupra ei şi o sărută pe Claudia pe buze.

– *Iubitele mele, amândouă,* spuse el.

În ochii Claudiei luceau lacrimi pe care nu le lăsa să se reverse.

– N-am să dau apă la şoareci tocmai acum, spuse ea, cu vocea ei de profesoară. Du-ne la trăsură, Joseph.

Lizzie îşi rezemă capul de umărul ei.

– În clipa asta, adăugă Claudia, pe un ton care timp de cincisprezece ani făcuse zeci şi zeci de eleve să încremenească.

– Da, doamnă! zâmbi el. Ba nu... mai bine: da, doamna mea!

Râzând toţi trei, traversară grăbiţi curtea, printre mulţimile care le urau numai bine, şi trecură în sfârşit pe sub arcadele de piatră şi printr-un tunel de veri şi Bedwyni asortaţi, care se strecuraseră cu toţii mai devreme afară din biserică, înarmându-se cu petale de flori.

Când ajunseră la trăsura care-i aştepta în stradă, Claudia avea o scuză pentru lacrimile ce-i şiroiau pe obraji. Erau lacrimi de bucurie, ar fi putut să spună dacă o întreba cineva.

Joseph n-o întrebă.

O aşeză pe Lizzie pe o banchetă, luă loc lângă Clau-

dia, pe cealaltă, o cuprinse cu un braţ pe după umeri şi o sărută cu pasiune.

– Ce faci, tati? îl întrebă Lizzie.

– O sărut pe mama ta, răspunse el. E şi mireasa mea, adu-ţi aminte.

– A, bine, zise fetiţa şi râse.

Claudia râse şi ea.

– O să vadă toată lumea!

– Şi te deranjează? replică Joseph, retrăgându-se puţin ca să vadă din nou ce vibrant de frumoasă era.

– Câtuşi de puţin, îi răspunse soţia lui, punându-i o mână pe umăr şi trăgându-l iar spre ea, în timp ce caleaşca pornea spre Upper Rooms. Asta-i cea mai fericită zi a vieţii mele şi mi se pare firesc s-o ştie întreaga lume.

Şi se aplecă, luă mâna lui Lizzie într-a ei şi o strânse, apoi îşi sărută soţul.

Acesta îşi desfăcu palma pe abdomenul ei, care începuse deja să se rotunjească. Toată familia lui era în acea trăsură. Prezentul şi viitorul lui. Fericirea lui.

Iubirea. Visez la o mare iubire, la o familie... să am o soţie şi copii... O familie care să-mi fie la fel de apropiată şi de dragă ca bătăile propriei inimi.

Rostise aceste cuvinte cândva?

Dacă nu, cu siguranţă ar fi trebuit s-o facă.

Atâta doar că nu mai era nevoie să nutrească acel vis anume.

Tocmai devenise realitate.

– Sfârşit –